

Tiểu Noãn Đông

Contents

Tiểu Noãn Đông	2
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	7
3. Quyển 1 - Chương 2	13
4. Quyển 1 - Chương 3	20
5. Quyển 1 - Chương 4	27
6. Quyển 1 - Chương 5	33
7. Quyển 1 - Chương 6	40
8. Quyển 1 - Chương 7	47
9. Quyển 1 - Chương 8	55
10. Quyển 1 - Chương 9	62
11. Quyển 1 - Chương 10	69
12. Quyển 1 - Chương 11	75
13. Quyển 1 - Chương 12	83
14. Quyển 1 - Chương 13	89
15. Quyển 1 - Chương 14	96
16. Quyển 1 - Chương 15	103
17. Quyển 1 - Chương 16	110
18. Quyển 1 - Chương 17	117
19. Quyển 1 - Chương 18	125
20. Quyển 1 - Chương 19	132
21. Quyển 1 - Chương 20	139
22. Quyển 1 - Chương 21	152
23. Quyển 1 - Chương 21-2: Kết Phần Thượng	165
24. Quyển 2 - Chương 22-1: Mở Đầu	168
25. Quyển 2 - Chương 22-2	170
26. Quyển 2 - Chương 23	178
27. Quyển 2 - Chương 24	186
28. Quyển 2 - Chương 25	193
29. Quyển 2 - Chương 26	200
30. Quyển 2 - Chương 27	212
31. Quyển 2 - Chương 28	221
32. Quyển 2 - Chương 29	229
33. Quyển 2 - Chương 30	236
34. Quyển 2 - Chương 31	248
35. Quyển 2 - Chương 32	258
36. Quyển 2 - Chương 33	269
37. Quyển 2 - Chương 34	276
38. Quyển 2 - Chương 35	283
39. Quyển 2 - Chương 36	290
40. Quyển 2 - Chương 37	298
41. Quyển 2 - Chương 38	305

42. Quyển 2 - Chương 39	313
43. Quyển 2 - Chương 40	319
44. Quyển 2 - Chương 41	326
45. Quyển 2 - Chương 42	333
46. Quyển 2 - Chương 43: End	344

Tiểu Noãn Đông

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại. Edit: Yunchan. Thượng:Dịch thiếu gia chính là hần,là chủ nhân đứng đầu trong kinh thành. Hơn nữa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-noan-dong>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Mở Đầu

Edit: Yunchan

Thình không xanh biếc như gột rửa.

Những chiếc lá đỏ đã dần chuyển sang vàng úa nhẹ nhàng bị gió thu thổi tít lên tận trời, bay lượn giữa tầng không.

Cô nằm yên trên đất ngắm nhìn lớp lá rụng bay thốc lên giữa bầu trời xanh thẳm, xoáy tít, xoáy tít rồi xoáy đi xa mãi.

Rồi bất chợt cơn gió giống như lúc khởi đầu, dần lặng xuống.

Không có gió tiếp sức, hàng loạt chiếc lá đỏ đang tung bay dần rơi xuống là đà, rơi lên người cô. Cô nhìn cả vùng trời lá đang rơi xuống mà thầm tự hỏi, nếu như cô cứ nằm đây mãi thì biển lá kia có phủ ngập cả người không, nếu như cô cứ bất động thì có ai phát hiện là cô đang nằm ở đây không.

Cô nhắm mắt lại hòa mình vào đất đai.

Vào thu gió đã bắt đầu trở lạnh nhưng đất vẫn còn hơi ấm. Đất đai vào thu thì ấm hơn mùa xuân, không lạnh như mùa đông, và còn mang cả hơi ấm của mùa hè.

Cô tò mò tự nhủ có phải thổ con cũng nghĩ như cô nên mới muốn đào hang trong đất không.

Lá rụng còn đang bay xuống là đà, lớp này đến lớp khác, nhẹ nhàng lơ lửng, đáp xuống người, xuống mặt, xuống tay cô.

Cô có thể ngửi thấy mùi ngai ngái của đất, mùi thơm tho của lá rụng, mùi của hạt dẻ, của nấm và quả thông.

Thình lình, một vật gì đó đập trúng đầu làm cô giật mình ngồi dậy, mở choàng mắt ngó cái vật vừa lăn xuống đó, mới phát hiện thì ra là một quả thông chín.

Cô sờ cái đầu bị đập trúng ngơ ra một lát, lúc nhìn kỹ mới nhận ra tán phong cô đang nằm ở sát bên cây thông, có điều nó bị lá đỏ che khuất nên cô mới không để ý.

Ngó quả thông vừa gõ đầu mình cô bất giác bật cười, nhặt nó lên rồi bỏ vào trong giỏ trúc bé mà cô mang tới, trong đó đã chất đầy nấm rơm, rau dại và trái cây mà cô hái tứ sáng sớm.

Cô cất quả thông xong toan đứng dậy, thì bỗng nhìn thấy ở phía trước đã xuất hiện vài đứa trẻ từ bao giờ. Những cậu bé trông không lớn hơn cô là mấy đó đang nhìn cô lom lom như nhìn quái vật, toàn bộ đều trừng lớn hai mắt.

Chỉ có trẻ con, không có người lớn.

Cô cứng đờ ra, chậm nửa nhịp mới nhớ ra khắp người mình toàn là lá cây, nhìn qua chắc là dị lắm. Tiếp đó những cậu bé ấy bắt đầu cười nhạo cô, cô không nghe chúng nói gì với nhau, nhưng tư thế và điệu bộ thì quá rõ ràng, chúng nhìn cô rồi ngoác mồm la ó, cười hỉ hả.

Cô hấp ta hấp tấp cầm giỏ trúc đứng lên, nhưng vẫn chậm mắt nửa nhịp, chẳng biết là tên nhóc nào bắt đầu cầm trái cây ném cô, đứa này bắt chước đứa kia. Loại trái này quả nào quả nấy đều rất nhỏ hoặc rất nhẹ, bị đập trúng cũng không quá đau, nhưng nó lại khiến cô luống cuống. Cô giơ tay lên che, ráng giữ bình tĩnh, ráng không nhìn chúng, cô biết mình không thể vùng chạy, không thể phản ứng quá mạnh, không thể tỏ ra sợ hãi, những thứ đó chỉ tổ khiến chúng càng làm già hơn.

Cho nên cô không lộ ra vẻ hoảng loạn, không để nước mắt trào ra, càng không bỏ chạy, bởi cô biết mình không thể chạy, chạy rồi chúng sẽ đuổi theo. Vì thế cô chỉ đi thật chậm, song do căng thẳng nên lại nhầm hướng, chưa kịp nhìn kỹ đã xoay người một phút, thế là đâm sầm vào vật gì đó, té lăn quay xuống đất.

Giỏ trúc trong tay cô bay vút ra, toàn bộ trái cây và nấm rơm đổ lộn nhổn ra đất.

Trong tích tắc, cô cứ ngỡ sẽ có người chạy tới chế giễu mình, nhưng khi cô hốt hoảng ngẩng đầu thì thấy tên nhóc bị cô đụng phải kia, cô nhận ra hần, hần chính là tiểu bá vương của vùng này.

Ban đầu cô tưởng hần là đồng bọn của những đứa trẻ kia, sau đó mới phát hiện hần bị cô đụng té ra đất, mặt mày nhần nhó, đang há mồm chửi gì đó, rơi bên cạnh hần là một cây cung, ống tên đeo chéo trên lưng hần, trong tay hần còn xách một con thỏ đầm đìa máu.

Chớp mắt cái, màn mưa trái cây ném tới hòng bắt nạt cô đều dừng lại.

Không ai dám ném trái cây hấn cả, chí ít là không một đứa trẻ nào có gan làm.

Hấn đứng phắt dậy, phúi đồng lá rụng và đất bẩn trên người rồi trừng cô giận dữ, vẻ mặt hung ác, miệng còn đang càu nhàu điều gì đó.

Ngước nhìn cậu bé lớn hơn mình vài tuổi này, cô chỉ thấy bề mặt với sợ hãi. Hấn dí con thỏ chết tới khiến cô nín thở, gần như muốn ù té chạy ngay lập tức. Có điều cô cần những thức ăn này, đây là những món cô cực khổ góp nhặt từ sớm tinh mơ. Cô cố nén sợ hãi, xốc lại dũng khí rồi luống cuống tay chân cúi đầu nhặt nhanh mớ nấm rơm và quả thông vào giỏ trúc.

Hấn là cô phải nói xin lỗi, nhưng đầu cô bây giờ trống hoác rồi, hấn chưa từng cầm đầu bọn trẻ bắt nạt cô, nhưng ai biết được chứ, ban đầu những đứa bạn chung xóm cũng không bắt nạt cô cơ mà, chuyện gì mà chẳng có lúc bắt đầu.

Đột nhiên, hấn đưa tay ra đẩy cô một cái.

Cô sợ hết hồn, suýt nữa là đổ hết đồ ra đất lần nữa, cũng vì quá sợ mà có mấy quả thông được đà lăn ra.

Cô ngẩng cái mặt trắng hếu lên thì thấy tiểu bá vương đang cúi đầu trừng mình, chân mày nhíu hết vào nhau.

Cô cần phải nói xin lỗi, đây là lần thứ hai cô nghĩ tới chuyện này. Cô vô thức há miệng, nhưng cả giọng nói cùng can đảm của cô đều tắc trong cổ họng. Những đứa trẻ kia đang nhìn, mà cô biết rõ nếu mở miệng ra thì chỉ chuốc thêm hậu quả.

Trong mắt hấn hiện lên vẻ mất kiên nhẫn, sau đó hấn ngồi xổm xuống nâng tay lên.

Ngay khoảnh khắc này cô lại không dần nổi cơn hoảng sợ, giật mình thụt lùi ra sau cố tránh, nhưng phản ứng của cô vẫn chậm nửa nhịp nên tay hấn đã kịp chạm xuống mặt cô. Da mặt cô căng ra nghĩ rằng sẽ đau lắm, thế nhưng lại không đau.

Trong phút chốc, ánh mắt cô và hấn đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Cô giật mình nhận ra không phải hấn muốn đánh cô.

Hấn hơi ngạc nhiên là vì phát hiện cô tưởng là hấn sẽ đánh cô.

Cơn tức trào lên đôi mắt đen như màn đêm của hấn lần nữa làm cô hóa đá ngay tại chỗ không dám cựa cựa, sợ sẽ làm cơn giận của hấn tăng lên nữa.

Hắn trừng mắt lườm cô, cô không biết mình nên làm gì bây giờ, thậm chí còn chẳng dám thở, trong tất cả mọi người ở đây người mà cô không dám gây hấn nhất chính là tên trước mắt này. Người lớn sẽ không bắt nạt một đứa trẻ như cô, chỉ có những đứa trẻ cùng lứa mới làm thế. Nếu ngay cả tên nhóc mà tất cả mọi đứa trẻ đều sợ cũng bắt nạt cô, thì ngày tháng sau này của cô sẽ sống không bằng chết, thê thảm không gì sánh nổi.

Ở cái khoảnh khắc ngắn ngủi đó, mọi cảm xúc hoang mang, sợ hãi, gần như tuyệt vọng đều dâng trào. Cô hốt hoảng nghĩ hay là cô nên nhảy cẳng lên quơ tay gào thét, vậy thì chúng sẽ cho là cô bị điên rồi, vậy thì chúng sẽ không bắt nạt cô nữa. Thế nhưng làm vậy có khi lại khiến chúng chế giễu cô hơn mà thôi.

Cô mím chặt môi, cảm giác nước mắt nín nhịn này giờ sẽ tràn mi mắt.

Đừng khóc, đừng khóc, khóc vô ích.

Không được sợ, không được sợ, sợ sẽ thua.

Cô nắm chặt bàn tay nhỏ bé đã ướt nhẹp mồ hôi, mím môi lại, nhìn đăm đăm tên vua bé nhỏ trước mặt mà không chớp mắt lấy một cái.

Hắn nhìn cô chằm chằm, sau đó dịch tay xoa xoa mặt cô. Cô cứng đờ một lát rồi mới phát hiện không chỉ tay hắn mà cả ống tay áo của hắn nữa, hắn đang cầm cái ống tay áo chất liệu thượng hạng để lau mặt cô.

Hắn vừa lau vừa mắng gì đó, cô thừa nhận mình không biết hắn nói gì hết bởi hắn nói quá nhanh.

Lúc hắn dời tay đi thì cô nhìn thấy máu trên ống tay áo của hắn, trên mặt hắn cũng dính máu thỏ.

Cô không biết nên nghĩ gì nữa, cô cũng không ngờ hắn sẽ làm thế. Ngay sau đó, hắn nhặt quả thông và nắm rơm cô làm rơi dưới đất lên rồi bỏ vào giỏ trúc của cô một cách thô lỗ, xong đâu đấy hắn nhìn thẳng vào mắt cô mà dọa mấy câu.

Hắn hỏi nhưng cô không biết phải trả lời sao, vì hắn nói quá nhanh nên cô không hiểu, chỉ nhận ra nét mặt của hắn, nhận ra tâm tình trong cặp mắt đen của hắn.

Một lần nữa hắn lộ vẻ mặt kiên nhẫn, ánh mắt thoảng qua nét bối rối và thông cảm trông chẳng giống tên hung ác lúc nãy chút nào, rồi hắn xua xua tay với cô.

Đó là tư thế đuổi cô đi.

Cô thở phào nhẹ nhõm biết mình vừa thoát được một kiếp. Tuy không biết vì sao hắn không gây rắc rối cho mình, nhưng cô biết bao giờ thì nên rút lui.

Cô ôm chặt giỏ trúc rồi đứng dậy từ từ, hấn không ngăn cô lại.

Cô thử lui ra sau một bước thăm dò, hấn vẫn không cản cô.

Hay quá.

Cô hít vào một hơi rồi lật đặt ôm rỏ đi vòng qua hấn, cô biết mình không thể chạy nhưng bước chân vẫn mất kiểm soát đi nhanh hơn bình thường. Cô chờ hấn thò tay ra đẩy mình từ đằng sau hoặc ném đồ vào mình để pha trò. Nhưng chẳng có gì xảy ra cả, cô cảm giác được ánh nhìn của tiểu bá vương, bước chân cô gần như sắp chuyển thành chạy chậm rồi.

Cô đi một mạch tới trước, mãi tới khi đã cách thật xa chỗ hấn ngồi mới dám quay đầu lại nhìn sơ qua.

Cái tên tiểu bá vương kia đã đứng lên rồi, hấn xách con thỏ chết kia tới chỗ bạn mình. Mấy đứa trẻ bắt nạt cô không đuổi theo cô nữa, chúng đã quên sự tồn tại của cô từ đời nào, tất cả đều bu hết lại chỉ trở con thỏ trong tay hấn với vẻ nịnh bợ và sùng bái, nhìn cây cung và ống tên trên vai hấn mà trầm trồ hâm mộ.

Hấn không hề giở cái mặt nhăn nhó khó người đó ra, mà còn khoe cây cung cho những tên nhóc còn lại chiêm ngưỡng, rồi giơ cao con thỏ như một chiến lợi phẩm.

Cây cung tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, bộ lông xù của con thỏ bị gió thổi tung lên.

Con thỏ tội nghiệp.

Cô nghĩ thế.

Nói lại thì cái chân thỏ béo thể kia chắc là đầy những thịt, bộ lông đó hấn cũng ẩm lắm.

Hay là cô cũng đi săn thú như hấn nhỉ, nếu vậy thì sẽ có thịt ăn với cả lông dùng. Nhưng vấn đề là cô không có tiền để mua cung và tên.

Không cầm lòng nổi, cô dừng bước, đứng thật xa nhìn tiểu bá vương đầy ước ao.

Tốt thật.

Cô không dẫn được ý nghĩ khâm phục.

Đúng lúc này, như nhận ra ánh mắt của cô, hấn bất giác quay đầu qua mặt đối mặt với cô.

Cô càng hoảng hơn, vội ôm giỏ trúc lùi về sau, nhưng lại bất cẩn hụt chân ngã phịch ra đất.

Xấu hổ và lúng túng đồng loạt trào lên, cô nhặt đồng đồ đổ ra đất lần nữa rồi ôm giỏ trúc cấp tốc đứng lên, quay lưng chạy ào đi.

Cô chạy được mấy bước thì mới sực nhớ là không nên chạy.

Cô dừng bước khẩn cấp, nhưng không kịp nữa vì hần đã nhìn thấy mất rồi.

Cô không dám ngoái đầu nhìn lại, chỉ biết tự nhắc nhở mình phải đi thật chậm.

Ngày mùa thu ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi trên cao.

Mái tóc thật dài sau lưng cô cứ đong đưa mãi, từng chiếc lá đỏ và vàng cứ rớt xuống theo từng nhịp bước, khiến cô trông như một yêu tinh của rừng bước ra từ truyền thuyết.

Cậu bé nhìn theo cô từ xa, nhíu mày.

Cô cố sức giữ bình tĩnh, mãi tới khi vào lối rẽ mới co giò chạy vội.

Năm ấy, cô bé bảy tuổi, cậu bé mười tuổi, chúng vẫn còn rất nhỏ...

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Edit: Yunchan

Vào giờ Dần, trăng sáng vàng vạc làm ánh sao lu mờ.

Lúc cô tỉnh lại thì trời còn chưa sáng và vẫn còn rét mướt. Trong không khí lãnh đăng mùi đậu, cô bò ra khỏi tấm chăn ấm, co ro xuống giường trong trời đông giá rét, xỏ vớ vào rồi đi qua cái rèm cửa ngăn cách gian phòng, đáng cô chưa cao lắm nên rèm cửa còn chẳng chạm được tới đầu cô.

Sau rèm cửa là một người đàn ông cao ráo chít khăn trùm đầu đang đứng ở trước cái nồi lớn, tay ông cầm cái thìa to dùng cố sức khuấy đều nồi nước đang sôi lục bục. Lúc ông thấy cô thì gạt đầu rồi chỉ vào chiếc bánh màn thầu trên bàn.

Cô ngồi vào cạnh bàn, cầm lấy chiếc bánh màn thầu ấm áp cho vào miệng, ăn chung với sữa đậu nành còn

đang bốc khói.

Bánh màn thầu mang theo vị ngọt dịu dịu và thoang thoang mùi lúa mạch, cô từ từ nhấm nháp bữa sáng của mình, thỉnh thoảng chấm ít nước tương và nếm thêm vị ngọt ngào của sữa đậu nành.

Nước tương mà cha cô ủ tuy không mặn mòi nhưng vị rất thơm, còn ngon hơn nhiều với đồ bán ngoài hàng nữa.

Cô vừa nhai bánh màn thầu vừa nhìn cha đổ chỗ sữa đậu nành vừa nấu xong vào cái thùng gỗ mắc vải thưa, hơi nước bốc lên gần như ngập đầy cả phòng, miếng vải thưa lọc chỗ sữa đậu nành đục ngầu thành dòng sữa trắng tinh mịn màng như lụa, rồi cha nhắc cái túi vải thưa lên vắt nhẹ, khiến chất lỏng còn dư bên trong chảy hết ra ngoài.

Trong túi vải bốc hơi nghi ngút còn thừa lại bã đậu. Ăn xong bữa rồi cô bèn mở cửa tiệm ra ngoài, cầm cây sào tre chống cửa sổ rồi trở lại phòng. Cha giao bã đậu cho cô, cô lấy bã đậu nhào chung với nước tương và bột mì đã được cha nhào mịn, sau đó bốc một nắm bột nho nhỏ lên để bắt đầu công việc hôm nay.

Cô còn nhỏ nên chưa thể làm việc gì quá nặng, nhưng mấy thứ như chuẩn bị đồ dùng lật vật thì cô vẫn làm được. Cô quần dọc theo trán một cái khăn trùm đầu giống như cha, mang đĩa bày lên mấy chiếc bàn thấp bên ngoài, rồi lấy nệm mây kê lần lượt cạnh bàn, sau đó bê chén sành đựng sữa đậu nành ra ngoài cửa, và cũng không quên chỉnh lại củi lửa trong bếp lò dưới nồi đậu nành.

Sữa đậu nành làm từ đậu phụ là sữa sống nên không thể uống ngay mà phải nấu lại lần nữa mới uống được, sữa mà cha và cô uống đều là sữa đậu nành chín còn thừa hôm trước, chỗ sữa đó không thể bán cho khách vì cha luôn giữ vững lập trường phải bán đồ làm trong ngày, cho nên ngày nào tới giờ sữa cha cũng dậy sớm làm việc quần quật.

Chờ cho mẻ đậu nành đun sôi bùng bực rồi cô mới rút củi ra để nó không bị quá lửa, xong đâu đấy cô bèn chạy ra sân sau bê đồng ván gỗ đặt đậu hủ đã được rửa sạch từ hôm qua lên nhà xếp chồng một bên, rồi vớt từng lớp đậu trắng ngần lên tấm ván, cuối cùng mang nó đựng bên cửa sổ.

Trời lúc này đã hửng sáng, cơn gió thổi qua hiu hiu, cô ngẩng đầu nhìn những hộ liền kề đã bắt đầu có dấu hiệu sinh hoạt.

Cô múc một nồi đậu nành nhỏ, dùng giỏ trúc đựng mấy miếng đậu hủ mà cha vừa làm xong chạy luôn qua cửa sau để sang nhà đại nương nuôi gà, cô còn chưa gõ cửa thì đại nương đã mở cửa, mỉm cười chào hỏi cô.

Cô toét miệng cười rồi đưa đậu nành và mấy miếng đậu bì cho đại nương, đại nương né sang bên chỉ ra đằng sau nói vài câu, cô gạt đầu biết đại nương không rảnh, bèn cầm cái giỏ trúc rỗng chạy vào sân sau tìm trứng gà.

Sân nhà đại nương không nhỏ nhưng gà mái chỉ làm ổ vài chỗ, mấy năm trước lúc cô mới bắt đầu tới đây nhặt trứng thì luôn luôn bị con gà mái hung dữ mổ cho thương tích đầy tay, dí chạy vòng quanh sân, nhưng

giờ thì cô đã có bí quyết rồi, chẳng mấy chốc cô đã xách một rổ đầy trứng gà còn hơi ấm về nhà.

Chỉ mất một lát mà trời đã sáng bừng, cô ở sân sau múc nước rửa từng quả trứng một, sau khi chắc mắt quả nào cũng sạch bóng thì mới ôm giỏ trúc trở lại sân trước.

Cha đã bắt đầu dọn chỗ đậu hủ làm xong lên ván gỗ, cô bèn vòng ra ngoài cửa treo lá cờ tiệm lên cửa sổ, gió sớm thổi bay lá cờ làm lộ ra vài chữ thật to in trên nó.

Cô nhìn mấy chữ to sòng động kia mà chẳng hiểu nổi nó viết gì, nhưng đây là lá cờ mà mẹ cô thêu bằng từng đường kim mũi chỉ, nên mỗi khi cô treo lá cờ đã cũ kỹ phai màu này lên thì tâm trạng luôn rất vui, cảm giác như mẹ cũng đang ở đây với cô và cha vậy.

Cô treo cờ tiệm xong thì nhóm lửa lò ở ngoài cửa, đặt nồi lớn lên lò múc nước xong thì cha đã ôm lồng màn thầu đầy ắp ra khỏi nhà.

Chỉ chốc lát sau lồng hấp bắt đầu bốc hơi, cô cũng không quên canh chừng củi lửa dưới nồi đậu nành bên cửa sổ để giữ nó luôn ấm áp.

Thường thì vào giờ này trên đường đã lác đác vài ba người qua lại, một khách quen đã tới chỉ vào lồng hấp bên kia, cô lắc đầu ý bảo nó chưa chín, vẫn chưa ăn được.

Cô cười chỉ qua trứng gà, người khách quen gật đầu rồi trở vào đậu nành, cô gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, người khách quen bèn chọn một chiếc bàn thấp rồi ngồi xếp bằng xuống. Cô nhắc cái ấm dầu nhỏ đổ một ít vào cái vỉ sắt nóng, đánh đều trứng gà trong bát, sau đó xoay người cán phẳng cục bột mì nắn chung với bã đậu sáng nay, nhanh chóng thả lên mặt trứng gà trên vỉ sắt, rồi dùng xẻng trở mặt.

Chỉ qua hai lần lật cô đã rán trứng xong và bày nó lên đĩa, bưng lên chung với bát đậu nành.

Vị khách này vừa ăn thì vị khách khác đã tới, cô cần mẫn bán điểm tâm sáng luôn tay, múc sữa đậu nành, rán bánh trứng, đợi bánh màn thầu hấp chín rồi cô cũng bán luôn cả nó. Khách khứa tới lui nườm nượp cũng không quên tiện đường mua ít đậu bì và đậu hủ.

Cha làm xong sữa đậu nành rồi thì cũng tiếp tay bán sữa và rán bánh, còn cô thì tắt bật lượn quanh giữa những chiếc bàn thấp ngoài cửa hàng như con thoi, để dọn dẹp thìa và bát đĩa.

Người ở đây rất thích tay nghề của cha, hầu hết khách tới ăn đều sẽ quay lại lần nữa, bởi thế nên tính từ lúc cô treo tấm cờ tiệm lên thì cha và cô sẽ phải làm quần quật tới buổi trưa mới được nghỉ xả hơi.

Cho dù ngày nào hai người cũng bận rộn tới mức eo đau chân mỏi, nhưng cô thích được giúp một tay, cô thích bán điểm tâm và đậu hủ với cha vì ở đây cô có ích, hơn nữa những người lớn sẽ khen cô, cô nhận ra họ thích mình nên luôn cười tùm tùm chạy tới chạy lui.

Tuy cô không thông minh nhưng cô có ích, cô biết mà.

Trời xanh thăm gió trong lành.

Sau khi ăn xong bữa trưa thì cô tháo cờ tiệm xuống, cha dọn rửa nồi và lồng hấp, cô thì bê đồng ván gỗ xếp đậu hủ ra sân sau rửa. Buổi chiều không bận tối mắt tối mũi như ban sáng, nên nhân lúc trời trong cha bèn vào trong núi chở nước, cô tiện thể mang quần áo bẩn của hai người ra bờ sông giặt. Nước dùng trong nhà đều là nước suối do cha chở riêng từ trên núi xuống, làn nước trong leo lẻo dùng làm đậu hủ thì cực ngon, nên không thể dùng phí phạm được.

Cha thả cô ở bờ sông rồi dặn giặt đồ xong phải về nhà ngay, cô gật đầu tỏ ý mình biết rồi, cha xoa xoa đầu cô rồi lái xe đi mất.

Cô tới gần bờ sông xắn tay áo lên, kéo làn váy cột chắc vào chân, cởi giày ra, xong hết mới ôm cái giỏ trúc đi vào lòng sông.

Nước sông vào thu lạnh như băng, cô chạm thử mấy lần mới có thể miễn cưỡng giẫm vào nước, song vì quá lạnh nên cô giặt quần áo chưa bao lâu thì hai tay hai chân đã đỏ ửng cả lên. Y phục của cô vốn nhỏ nhắn nên chỉ giặt loáng cái là xong, nhưng y phục của cha ngâm vào nước thì nặng hơn nhiều lắm. Cô học theo cách của các đại nương đập gậy gỗ vào chúng. Cô nhớ rõ lần đầu tiên cô tới đây giặt quần áo là hai năm trước, khi đó cô mới tám tuổi, vì giặt không đúng cách nên trượt chân té vào nước mấy lần liền. Nhưng một hai lần sau cô đã khôn lên, biết phải đứng trên tảng đá trơn ở giữa sông thế nào mới không bị té sấp, biết phải dùng lực bao nhiêu là vừa đủ.

Bốn mùa trong năm cô thích nhất là giặt quần áo vào mùa hè, vì lúc ấy thời tiết mát mẻ nhất, còn trời đông sẽ làm cô buốt tới nỗi rùng run lập cập, đông lạnh tới chân tơ kẽ tóc.

Vắt vả lắm mới giặt xong tất cả y phục, cô vắt khô hết quần áo và đồ dùng hằng ngày rồi bỏ lại trong giỏ trúc.

Thật ra lúc đầu cô cũng tới đây giặt quần áo vào giấc trưa như các đại nương vùng này, sau đó vì bận phụ cha nên mới đổi sang buổi chiều. Vả lại tiết trời sau giờ Ngọ sẽ ấm hơn và người cũng thưa hơn, cũng không phải chạm mặt quá nhiều cô nương.

Chẳng phải cô không thích chơi chung với các nha đầu cùng tuổi, mà đơn giản là cô thích ở một mình. Thật ra cũng có lúc cô cố kết bạn với những người khác, nhưng lúc nào cũng vậy, cô sẽ bị bỏ lại, cô biết những cô nương đó không cố ý, nhưng chuyện cứ xảy ra tự nhiên như nó phải vậy.

Khi cô không biết làm sao nói chuyện với họ thì bị lạnh nhạt là bình thường thôi.

Ai cũng có quá nhiều chuyện phải lo, thời gian để gặp mặt nhau tán chuyện chỉ vào nửa canh giờ giặt quần áo ngắn ngủi, vậy thì còn ai rảnh rang để ý tới cô nữa chứ.

Ban đầu cô cũng cảm thấy buồn, nhưng lâu thì cũng quen dần.

Tới đây buổi sáng, nếu gặp người ta thì đối phương ngượng mà cô cũng ngượng, chỉ bằng tránh giờ đó ra để chiều hẳn quay lại. Mọi người được thoải mái, bản thân cô cũng dễ chịu hơn, không cần chú ý mãi chuyện mọi người đang nói gì.

Giặt y phục xong, cô ngồi trên tảng đá lau khô tay chân rồi xỏ vớ vào.

Gió thổi lá rụng bay vượt qua cô, rồi rơi vào mặt sông.

Con sông này sẽ chảy xuôi xuống một cái ao thật to thật bự ở lân cận, lần trước cha đưa cô tới thành Lạc Châu vòng qua cái ao đó một ngày một đêm mà còn chưa hết một vòng nữa.

Lúc đó cô đã định hỏi cha là cái ao này bao lớn, nhưng nào giờ cha không phải người nói nhiều, sau khi mẹ bị bệnh mất đi thì cha càng kiệm lời hơn. Rồi một hôm cô cũng hỏi cha vấn đề này, nhưng cha chưa kịp trả lời rõ thì đã tới cổng thành rồi, sau đó thì cô cũng quên bằng mất chuyện hỏi lại.

Một cơn gió nữa lại nổi lên làm nhún cây trên đầu rơi lả tả đôi ba chiếc lá rụng, gió đợt này mạnh hơn thổi phăng lá rụng tới ven sông. Nhìn ánh mặt trời lấp lánh trên sông cô nghĩ nhân lúc trời còn nắng nên chạy về nhà phơi khô y phục thôi. Nếu có thể cô cũng muốn lười tắm chần dầy đắp mùa đông ra phơi nắng luôn thể, cô nhớ trước đây mẹ cứ nói suốt là cha thích trong chăn có vị nắng, cô biết cha thích thật.

Cô tháo làn váy buộc ở chân ra rồi ôm cái rổ đầy ụ quần áo, bước nhẹ tênh đi lên con đường về nhà. Chỗ này cách nhà không xa lắm nhưng cũng phải mất nửa canh giờ đi đường, lúc đi qua một lối rẽ cô chần chờ một lát, bước chân cũng chậm lại trong vô thức.

Con đường lớn có thể dẫn thẳng về nhà, còn đường nhỏ thì phải vòng qua núi.

Đi bằng qua đường lớn tất nhiên là nhanh hơn, nhưng đằng trước có một nhà nông nuôi chó, cô không thích con vật đó, chúng lúc nào cũng đột ngột lao tới cô sủa nhắng lên mà chẳng bao giờ báo trước. Cô cũng không hiểu mình đã chọc phá gì mà chúng nổi giận nữa, năm ngoái cô từng bị một con chó to hung dữ đuổi chạy té khói, cậu bé nuôi chó thấy cô bị dí chạy đã chẳng thêm ngăn nó lại mà còn đứng bên cười nữa, bạn bè cậu ta cũng y như vậy. Từ đó trở đi đối với con chó nào cô cũng tránh được thì tránh, trốn được thì trốn biến luôn.

Con chó của nhà đằng trước tuy bình thường khá tốt, nhưng nó rất to, khó mà nói trước lúc nào thì nó sẽ lồng lên rồi đuổi theo cô...

Nghĩ tới khả năng này cô quyết định ngay là đi con đường nhỏ tốt hơn, mặc dù phải mất thời gian đi vòng lên nhưng cảnh vật trên con đường nhỏ đó rất đẹp, rậm rì những bóng cây già, vả lại đêm qua trời đổ mưa, nói không chừng sẽ có nấm để hái, hoặc tìm ít trái cây về làm món ăn cũng hay lắm mà.

Nghĩ tới điều này tâm trạng cô lập tức khá hơn, bước chân cũng rảo nhanh hơn, chốc chốc lại cúi đầu ngó xem dưới gốc cây ven đường có loại nấm nào ăn được không.

Vật nặng lọt qua kẽ lá um tùm rơi xuống rừng rậm, khiến đầu đầu cũng ngát hương thu.

Cô thích cách bốn mùa luân chuyển, vì mỗi mùa luôn có những thức ngon. Cô cúi húi nhặt vài hạt dẻ lăn lóc trên đất, cô cẩn thận lục lọi trong những bụi cây xanh biếc. Rồi bỗng nhiên, lúc cô đang chìm ngập trong đồng lá rụng thì ngó thấy một chiếc giày.

Trên mặt giày dính đất và lá cây, nó nằm lơ lửng giữa đồng lá rụng, nếu cô không cúi đầu tìm trái cây và nấm thì bảo đảm sẽ không thấy nó.

Nói thật thì cô rất muốn giả bộ như không phát hiện ra nó, nhưng cô nhận ra chiếc giày mới đó, cô cũng nhận ra cái cung nhỏ óng ánh rơi cách đó không xa.

Có một thoáng cô nghĩ chắc là hần đã chán ngấy cây cung nhỏ này rồi nên mới tiện tay vứt nó đi, suýt nữa thì cô đã thò tay ra nhặt, nhưng trên cây cung có khắc tên.

Cô kịp thời nghĩ lại rồi hốt hải rút tay về, cô không thể gây rắc rối, biết đâu hần bỏ nó nhưng cũng không thích người khác cầm đồ của mình thì sao.

Thật lòng cô không thể trêu vào tên kia được, ba năm trôi qua tiểu bá vương đã càng thêm ngang ngược bằng trời. Cô thường thấy hần gọi bạn dẫn bè cưỡi ngựa đi qua, để lại phía sau một đồng hỗn độn bị quệt ngã trên đất. Bọn họ cưỡi ngựa rất chi dễ tẹt, nhưng chẳng ai dám nói gì những tên công tử nhà giàu này hết, họ chỉ tức suông thôi.

Cô thấy tốt nhất là mình đừng nên nhặt đồ bữa bãi, ngẩng đầu hít vào một hơi thật sâu, cô quyết định tha cho cây cung nhỏ đó, dậm hai bước vờ như không thấy nó, rồi ngừng lại.

Máu.

Cô ngửi thấy mùi máu.

Cô thật tình hy vọng là khứu giác mình đừng tốt đến thế, nhưng mùi đó rất nồng, lẫn giữa mùi lá mục và bùn ẩm, giữa mùi rêu và gỗ cây.

Thế là cô tò mò xoay người, ngoái đầu nhìn lại.

~ Hết chương 1 ~

3. Quyển 1 - Chương 2

Edit: Yunchan

Nơi này là dốc núi, vừa rồi đi lên cô không chú ý mấy, giờ nhìn kỹ lại mới thấy chỗ mình vừa đi qua có một vết hằn kéo dài từ con đường nhỏ tới dưới sườn núi, nom như một tảng đá lớn bất ngờ lăn xuống rồi nghiền qua cây cỏ.

Có lẽ, chỉ là một tên ngốc bị ngã ngựa thôi?

Trên con đường nhỏ không nhiều dấu chân nhưng rất nhiều dấu móng ngựa, dấu móng ngựa này chạy suốt tới con đường trước mặt, băng qua dưới chân cô rồi mất hút ở cuối con đường nhỏ.

Cô nên về nhà phơi quần áo thì hơn, có lẽ hần đã tự đứng dậy về nhà rồi cũng nên.

Nhưng cô không thể nào làm lơ mà không ngó qua một cái, nếu như cái tên đó về nhà rồi thì không sao, nhưng lỗ đầu hần còn ở dưới đó chưa lên được thì sao.

Nhìn xuống từ đây cô chẳng thấy gì cả, có quá nhiều nhánh cây chặn tầm mắt, mà dù cô có gọi thì cũng chẳng nghe được tiếng đáp lại, cho nên cô đặt rổ quần áo ướt sũng xuống, bắt đầu đi lần xuống dưới tìm cái tên có khả năng đã bị ngã ngựa kia.

“Đây — Ở đây! Ta ở đây ——”

Lúc đại thiếu gia Dịch gia nghe thấy tiếng người đi ngang qua trên con đường nhỏ thì bất chấp hết thể diện mà ngoác mồm kêu thành tiếng.

Nhưng không biết là hần kêu chưa đủ lớn hay bởi thứ đi ngang qua không phải người, mà nó cứ đi luôn tới trước như chẳng nghe thấy gì cả.

“Này!” Hần hét hoảng hốt lên, chống cái thân đau đớn kêu thêm tiếng nữa: “Người ——”

Song ngay lúc hần muốn hét to thì ngực bỗng nhói lên dữ dội khiến hần đau tới trắng bệch mặt mũi, im bật ngay lập tức.

Gần như đúng lúc ấy tiếng bước chân dừng lại.

Hần ôm ngực thở dốc cổ lên tiếng lần nữa, nhưng lần nào chỉ cần hần ra sức một chút thôi thì ngực cũng

đau nhói lên hết như bị ai lấy dao xoay mạnh vào, làm hấn chẳng dám nhúc nhích nữa.

Ngay lúc hấn sốt ruột lắm rồi thì tiếng bước chân lại vang lên lần nữa, trong tích tắc đó hấn cảm thấy tuyệt vọng vô cùng, hấn cho rằng người đó sẽ rời khỏi đây, nhưng không ngờ lại nghe thấy tiếng bước chân đi về phía này.

“Ồ đây... Ta ở đây...”

Hấn nằm tại chỗ, thử phát ra tiếng mà không phải động tới ngực mình.

Như nghe thấy tiếng gọi của hấn, không bao lâu sau, hấn nghe thấy tiếng người nọ đi xuống đây, bất giác thở phào một hơi, mặc dù có một thoáng hấn cũng thấy lạ tại sao đối phương không lên tiếng hỏi hấn ở đâu, nhưng hấn vẫn thả lỏng vì sắp được cứu.

Một lát sau, hấn nhìn thấy cô.

Đó là một tiểu nha đầu mặc bộ quần áo bằng vải bố mộc mạc, trên đầu quấn khăn vải, cô di chuyển trên sườn núi rất linh hoạt, nín lấy thân cây, giẫm lên chỗ đất cứng rồi né những tảng đá bám rong rêu, trông như thể cô đã sống ở khu rừng này từ nhỏ vậy.

Hấn sững sờ một thoáng, lúc cô đứng vững trên tảng đá lớn nhìn khắp chung quanh thì hấn nhận ra cô.

Là cái đầu đầu hủ kia.

Nhất thời hấn hơi choáng.

Đột nhiên, tiểu nha đầu kia gỡ gỡ đầu rồi ngoảnh mặt đi.

Phát hiện cô muốn leo lên lại, hấn giật mình vội nhin đau la lên: “Này! Ở đây này! Ta ở đây —“

Cô cứ như không nghe thấy, chỉ mãi miết nhảy khỏi tảng đá, nín lấy thân cây bắt đầu trèo lên.

Chết tiệt, tại sao không phải ai khác? Tại sao cứ phải là đồ ngốc này phát hiện ra hấn chứ?

“Bên này nè! Đồ ngốc!”

Thấy cô sắp sửa đi mất làm hấn cuống cả lên, vừa tức vừa bực, chỉ biết ra sức phang hòn đá nhỏ về phía cô, hậu quả của động tác này là hấn đau tới tới tẩm mảy mặt suýt thì hôn mê bất tỉnh, thậm chí hấn còn chẳng thể ngẩng đầu để nhìn coi đá có ném tới cô hay không.

Hắn nằm co trên đất toát mồ hôi lạnh, bị cơn đau ở lồng ngực giành mất quyền hít thở.

Trong nháy mắt đó hắn nghĩ là mình sẽ chết ở nơi này, nhưng giây tiếp theo hắn cảm thấy cổ trên đầu mình bị dạt ra, hắn mở mắt thì thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang lù lù trước mặt.

Trong khoảnh khắc đó hắn đột nhiên không biết phải nói gì, nha đầu này là đồ ngốc, người vùng này đều biết tuy cô đã mười tuổi đầu nhưng phản ứng rất chậm chạp, thỉnh thoảng còn không hiểu mọi người đang nói gì.

“Ta bị ngã ngựa.” Hắn nhịn đau ráng nói cho cô hiểu: “Cô hiểu không?”

Cô cứ nhìn hắn bằng cặp mắt đen to lúng liếng, mà chẳng có bất kỳ phản ứng nào.

“Ta bị, ngã ngựa.” Hắn lặp lại thật chậm, nói với giọng bực bội: “Chân của ta bị gãy rồi.”

Cô trợn mắt lên rồi nhòm qua chân hắn.

Tốt lắm, chắc là cô ta hiểu rồi.

Hắn thoáng thở phào, ai biết ngay giây tiếp theo cô lại thò tay ra cầm phắt chân hắn lên làm hắn giật bắn mình, cơn đau truyền tới làm hắn đổ mồ hôi khắp người.

“Ồ, đồ ngốc!”

Cơn đau làm hắn chồm nhanh dậy vung tay đẩy cô ra, nào ngờ cô chẳng những không bị hắn xô ngã mà còn giơ tay lên bẻ ngoặt tay hắn, đẩy vai làm hắn ngã vật xuống đất lần nữa.

Vì cái đẩy này mà ngực hắn càng đau hơn, cổ họng trào lên mùi tanh ngọt rồi nôn ra một ngụm máu, thiếu chút thì ngất xỉu.

Thấy hắn học máu, cô hốt hoảng nín thở, bò tới cạnh hắn để kiểm tra.

Hắn mở mắt, thấy mặt cô dính máu mà hắn vừa phun ra cùng cặp mắt to tràn đầy kinh hoàng.

“Cái đồ ngốc này...” Hắn nói giọng vừa tức vừa giận.

Trong một giây dường như hắn thấy trong cặp mắt to của cô hiện lên vẻ tức giận, nhưng nó chỉ lóe lên rồi biến mất ngay. Cô lui ra sau giơ tay lau máu trên mặt, rồi cúi đầu với tay tới ngực hắn, hắn bị dọa cho giật nảy muốn la lên, đồ ngốc cô làm chân hắn đau còn chưa đủ giờ còn muốn đụng tới ngực hắn nữa sao, nếu

cứ như vậy mãi hấn không bị cô hại chết mới là lạ. Hấn vung tay ra cố ngăn cô lại, nhưng tay vừa nhấc lên thì ngực hấn đã đau tới ná thở, buộc hấn phải dừng ngay lại, trong khi bàn tay nhỏ bé của cô đã bắt đầu sờ soạng rồi.

Nhưng lần này cô không đụng mạnh vào hấn mà chỉ chạm vào thật nhẹ.

Hấn ngậy ra, ngược mắt nhìn cô, thấy cô hơi nhăn mày, đôi mắt đen có vẻ lo lắng.

Giây tiếp theo cô đứng lên.

“Chờ đã! Này! Chờ đã —”

Sợ cô sẽ chạy đi mất nên hấn mở miệng gọi, dù cô ngốc thật nhưng hấn cũng không muốn chờ đợi nữa. Song cô chẳng buồn để ý tới hấn, chỉ rút cái lưỡi hái bên hông rồi nhanh tay chặt bỏ cành cây bên cạnh.

Hấn càng hoảng hơn, nhìn động tác của cô thành thạo gọn ghẽ, chỉ chốc lát đã ôm một chồng cành cây được lột vỏ vót phẳng về.

Hấn còn chưa phản ứng kịp thì nha đầu đã quăng mớ nhánh cây đang ôm trên tay xuống, tháo khăn trùm đầu xén thành từng miếng vải dài rồi dùng nó buộc những nhánh cây khô lại. Khi cô muốn tới gần hấn, cơ thể hấn bắt giác căng lên toan lùi về sau.

Bỗng cô dừng chân lại nhòm hấn, rồi chìa tay ấn lên ngực mình, gấp người xuống, mặt ra vẻ đau đớn, tiếp theo cô giả vờ cầm cành gỗ buộc ngang hông mình, sau cùng thì đứng thẳng lên mỉm cười.

Đột nhiên hấn hiểu ra, cô muốn nẹp chỗ đau giúp hấn.

Hấn cứng đờ ra, bỗng cảm thấy rất xấu hổ.

Thế nên lần này cô cầm đồng nhánh cây buộc vải tới gần, hấn không lùi lại nữa.

Sau khi chắc ăn là hấn sẽ không than phiền cũng không đánh mình nữa thì cô mới tiếp tục, đỡ hấn nằm xuống, lấy nẹp làm bằng cành cây buộc lên ngực và bụng hấn.

Hấn đờ đẫn nhìn nha đầu linh hoạt trước mắt này mà hoàn toàn không phản ứng kịp.

Chuyện nha đầu này là đồ ngốc ai cũng biết, có người nói trước đây cô bị cảm lạnh sốt tới hồng đầu nên phản ứng mới chậm chạp, lúc nào cũng chậm hơn người khác vài nhịp, thông thường một câu phải nói tới mấy lần cô mới hiểu được, có đôi khi còn ngủ quên trong rừng cây một mình, ngủ say tới nỗi bị lá rụng chôn mất. Trước đây hấn đã bị cô dọa một lần rồi, những đứa trẻ trong thành thì luôn trêu cô ngốc, bởi cô

thật sự rất ngốc.

Cô làm chuyện gì cũng từ từ, bị người ta bắt nạt cũng không cố tránh, có lúc bị cười nhạo cô cũng cười ngốc theo, mà sự thật thì cô luôn phải nghe nhiều lần mới hiểu người ta đang nói gì, cho nên khi mọi người nói cô ngốc, hẳn cũng tin là cô ngốc thật, mãi tới bây giờ...

Trước đó mỗi lần hắn thấy cô, lúc nào động tác của cô cũng chậm rề rề, nhưng từ lúc xuất hiện tới giờ động tác của cô chẳng những không chậm mà còn vô cùng linh hoạt, cô leo xuống dốc như một con khỉ, cầm cái lưỡi hái bằng bàn tay nhỏ bé của mình, cô làm giảm cơn đau ở chân hắn, hơn nữa giờ đây cô còn làm cái nẹp đỡ cho lồng ngực đã gãy mất vài đốt xương của hắn.

Sau khi cô cột nẹp cành cây vào người hắn xong thì để hắn dựa vào gốc cây, nhìn hắn tần ngần một lúc rồi mới lấy hết can đảm, hé miệng.

“Không nên cử động.”

Cô lên tiếng, chất giọng cô khàn khàn, âm điệu cũng lạ, nói cho cùng thì hình như có hơi ngốc, như thể không chắc là mình có nói đúng hay không.

Ban đầu hắn không hiểu, mãi tới khi cô lặp lại lần nữa rồi chỉ chỉ vào ngực hắn, nói: “Đốt xương chỗ này của huynh bị gãy, ta đi tìm người.”

Nói đoạn cô nhìn hắn, nhấn mạnh từng từ một: “Huynh không được động đây, huynh hiểu không?”

Hắn nhìn cặp mắt đen nhánh linh động của cô mà ngỡ ngàng phát hiện, thật ra cô không ngốc tí nào.

Trước đây hắn chưa từng nói chuyện đàng hoàng với cô, cũng chưa từng chú ý tới cô tử tế, bởi cô vừa ngốc nghếch vừa nhát gan nên chẳng ai muốn nói nhiều với cô cả, và hắn cũng vậy.

Nhà cô bán đậu hủ, mọi người hay trêu cô là đầu đậu hủ nên mới dần, nói gì cũng chẳng hiểu, nhưng giờ đây hắn mới biết xưa nay cô chưa từng ngốc.

Nhận thấy hắn không trả lời thì mắt cô lộ vẻ lo lắng, bất giác thò tay ra chạm nhẹ vào cái trán rướm máu vì đập vào tảng đá của hắn.

“Huynh bị ngã đụng đầu à? Sao không nói gì với ta hết vậy?” Cô nhíu đôi mày bé nhỏ đầy lo lắng, giảm tốc độ nói chuyện, thả từng chữ thật chậm.

Thấy cô đụng vào cái trán sắp bị đập hỏng của mình, hắn cúi đầu nói: “Đương nhiên ta hiểu cô nói gì, nếu ta không hiểu thì cũng tại giọng cô dị quá thôi.”

Thoáng chốc, vẻ tổn thương hiện lên trong mắt cô.

Ngực hắn bỗng nhiên siết lại, bức bối tới khó hiểu. Hắn không nên nói thế, hắn cho là cô sẽ không hiểu nhưng lần này cô lại hiểu hết.

Nhưng cô không giận mà chỉ cụp mắt rồi đứng lên.

Hắn nhìn nha đầu vẫn đang cúi sụp mắt mà bất an trong lòng, hắn sức nhận ra, không biết sao kể từ lúc cô tìm thấy hắn tới giờ, phần lớn thời gian cô đều nhìn thẳng vào mắt hắn.

Cô luôn luôn lẩn tránh tầm mắt của mọi người, đặc biệt là hắn, cô chưa bao giờ nhìn thẳng vào mắt hắn, và dường như cũng rất ít khi hắn nhìn thẳng vào mắt cô.

Nhưng lúc này cô cứ nhìn hắn mãi, dù lúc đi đốn cây cũng sẽ thỉnh thoảng ngoái đầu lại nhìn hắn, vậy mà bây giờ cô không nhìn hắn nữa.

Đến ngay bản thân hắn cũng không hiểu được nguyên nhân, trong khoảnh khắc hắn đột nhiên đưa tay ra bắt lấy tay cô, động tác này khiến ngực hắn hơi nhói nhưng đã đỡ hơn lúc này rất nhiều.

Cô giật bắn người, ngược mắt lên.

Đôi mắt cô vừa đen vừa lớn, trong veo như nước, như ánh sao trong đêm.

Buồn bực kỳ lạ nghẹn trong cổ họng, hắn mở miệng toan nói xin lỗi, nhưng không thốt được thành lời.

Bởi đúng lúc đó cô lại moi một chiếc bánh màn thầu từ túi vải đeo chéo trên lưng ra nhét vào tay hắn, hắn nhìn cô ngỡ ngàng, nha đầu thất bim này lại ngoảnh sang hắn nở nụ cười mỉm.

Cô rút cái lưỡi hái ra để lại cho hắn, rồi xoay lưng đi mất.

Hắn cầm chiếc bánh màn thầu đã nguội mà ngây ngẩn nhìn theo bóng dáng cô, băng qua một lúc mới tỉnh táo lại.

“Này! Này ——“

Hắn gọi với theo cô, nhưng cô vẫn leo lên tiếp rồi mất hút trong rừng cây như chẳng nghe thấy gì.

Cơn gió hiu hiu thổi qua làm hắn hơi căng thẳng, định đứng lên thử nhưng cố mãi mà vẫn chẳng nhích nổi người, vả lại cô nói là sẽ đi tìm người.

Nhưng cô là đồ ngốc....

Sai rồi, cô không phải đồ ngốc.

Hắn thở hổn hển, ngửa đầu nhìn theo hướng cô biến mất, hắn nghe thấy tiếng cô leo lên đường nhỏ, sau đó bắt đầu chạy, chạy đi đúng hướng.

Đúng vậy, cô không phải đồ ngốc.

Cô trông chẳng ngốc tí nào, hắn nghĩ thật ra cô không ngốc, cô chỉ... hơi quái gở mà thôi...

Hắn không nghe thấy tiếng bước chân của cô nữa, cô sẽ tìm được người, nhất định.

Ít ra thì hiện tại đã có người biết hắn bị thương, hơn nữa cô còn cho hắn một chiếc màn thầu, nghĩ tới đây hắn chợt cúi đầu nhìn vào chiếc bánh lạnh tanh trong tay mình.

Vào mỗi bữa ăn đầu bếp trong nhà sẽ đổi nhiều loại món mới, hắn đã sớm quên mất lần cuối cùng mình ăn màn thầu là lúc nào rồi.

Thế nhưng, chẳng biết có liên quan gì tới cái bụng đói hay không mà chiếc bánh này gửi vào khá thơm.

Hắn kẻ chiếc bánh lên mép cắn thử một miếng, ngay từ đầu hắn chỉ muốn ăn một miếng để biết vị thôi, nhưng cái bánh này vừa ngọt vừa thơm làm hắn ăn sạch nó lúc nào không hay.

Ăn bánh xong hắn mới dần thả lỏng.

Nha đầu đó đúng là kỳ quái, hắn cứ ngỡ mình sẽ mãi cho rằng cô là đồ ngốc, nào ngờ cô lại nhanh nhẹn như thế, hơn nữa cô còn xỏ hắn ngã.

Tuy hắn bị thương, nhưng một nha đầu nhỏ con như cô đâu thể nào đẩy hắn ngã? Hơn nữa động tác còn cực nhẹ nhàng như chẳng cần phải bỏ sức tí nào ấy?

Hắn ngờ vực, không dám được đưa tay ra bắt chước động tác của cô, nhưng giờ lên như vậy làm hắn đau nên đành phải rụt về.

Lạ thật? Chẳng lẽ cô ta có luyện võ à?

Xì, đời nào, cô ta chỉ là một tiểu nha đầu bán đậu hủ mà thôi.

Hắn lắc đầu rồi ngửa người tựa vào thân cây khô, ngược mắt nhìn lên bầu trời xanh lơ khuất sau rừng lá um tùm, thấy hơi buồn ngủ.

Hắn thấy đơn giản là cô hơi khỏe thôi.

Chết tiệt, hôm nay đúng là xui xẻo, đáng lý hắn có thể săn được heo rừng cho tên mới tới ở khách điểm Duyệt Lai lé mắt, ai ngờ lại bị ngã ngựa thế này, chẳng những không săn được heo rừng mà hắn còn bị thương nặng.

Tốt nhất là nha đầu kia nên tìm được ai đó, rồi nói cho rành mạch vào. Dẫu cơn bất an xuống, hắn từ từ điều hòa nhịp thở rồi tự trấn an mình để bình tĩnh lại. Thời gian trôi qua như ốc sên, chẳng biết rốt cuộc đã mất bao lâu rồi, lâu tới nỗi hắn sắp mất hết kiên nhẫn muốn thử bò dậy lần nữa, thì đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa.

~ Hết chương 2 ~

4. Quyển 1 - Chương 3

Edit: Yunchan

“Ta ở đây, ta ở đây!” Hắn nén đau, ngửa cổ hét to về hướng đường núi nhỏ trên kia.

“Tới đây, cậu đợi đó đừng nhúc nhích.” Một người đàn ông xa lạ hét trả bằng giọng trầm trầm.

Chỉ chốc lát sau, hắn lại nhìn thấy đồ ngốc đó leo xuống dẫn đường, theo sau là một người tầm vóc to lớn có thể thấy từ xa, tới đây hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhận ra người đàn ông này, y là người của Ứng Thiên Đường.

Ứng Thiên Đường là được đường lớn nhất vùng này, đại phu trong đường có lòng nhân từ còn y thuật thì cực kỳ cao minh.

Hắn không thể tin được nha đầu kia lại thông minh tới độ biết tìm người của Ứng Thiên Đường tới đây, hắn còn tưởng cô có thể tìm được một nông phu giúp hắn xuống núi là tốt lắm rồi.

Người đàn ông thoát cái đã tới bên cạnh, kiểm tra tình trạng của hắn.

“Cậu có ổn không? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Ta bị ngã ngựa.” Hấn nhìn người đó đáp: “Chân của ta bị gãy, nhưng nha đầu kia vừa chữa sơ qua nên giờ cũng đỡ đau rồi.”

Người đàn ông liếc nhìn chân hấn, đưa tay chạm nhẹ để kiểm tra, rồi cười nói: “Chân của cậu không gãy, ta nghĩ chắc chỉ vọt bẻ hay trật khớp thôi, cô bé vừa nắn gân lại giúp cậu rồi.”

Hấn dơ ra một thoáng, bắt giắc ngoảnh đầu nhìn sang nha đầu đang đứng sau lưng người đàn ông đó, nét mặt cô vẫn bình thường, chỉ nghiêng đầu ra vẻ tò mò, hướng mắt qua vai của người đàn ông để xem y khám cho hấn.

“Cái này là cậu làm sao?” Người đàn ông chỉ vào nẹp gỗ trên bụng và ngực hấn, hỏi tiếp.

Hấn lắc đầu, đáp thật: “Là cô ấy làm.”

Người đàn ông mỉm miệng cười, quay đầu lại xoa xoa đầu cô rồi khen ngợi: “Đông Đông, làm tốt lắm.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nha đầu ửng đỏ, toét miệng cười nhìn người đàn ông kia, cười tới là ngốc.

“Đông Đông, ta bế cậu ấy.” Người đàn ông vừa nói vừa chỉ vào mũ, tên và dao lẩn lóc một bên, nhìn nha đầu kia rồi nói tiếp: “Muội có thể cầm giúp những thứ đó không?”

Nha đầu gật gật rồi xoay người sang hướng khác nhặt nhanh những món đó.

Người đàn ông thấy thế mới quay người lại nói với hấn: “Sẽ hơi đau, cậu ráng chịu một chút nhé.”

Hấn gật đầu.

Người đàn ông bế bổng hấn lên rồi bắt đầu đi lên sườn núi, dù hấn đã không còn nhỏ và người cũng khá nặng rồi nhưng người đàn ông này vẫn bế hấn lên sườn núi một cách dễ dàng.

Trên đường nhỏ có một chiếc xe đẩy được kéo bằng ngựa, người đàn ông kia bế hấn đặt lên xe đẩy, hấn thấy nha đầu kia cũng nhanh nhẩu leo lên xe, mang đao, cung, tên, ống tên, mũ và ngọc Ban Chỉ vỡ, thậm chí cả hầu bao đựng tiền của hấn nhặt lại tất, xếp đồng chúng bên cạnh hấn.

“Cậu tên gì vậy?” Người đàn ông kê một chiếc đệm dưới đầu hấn rồi để hấn nằm xuống, hỏi.

“Dịch Viễn.” Hấn đáp.

Người đàn ông nghe mà nhướng mày, cười hỏi: “Tiểu bá vương à? Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu,

ta đã sớm nghe thấy đại danh của ngài rồi.”

Chẳng hiểu vì đâu mà mặt hấn lại khô rang lúng túng.

Người đàn ông nhìn hấn, cười trêu: “Nói xem nào, cậu mà cũng bị ngã ngựa à? Ta nghe nói kỹ thuật cưỡi ngựa của cậu rất điêu luyện kia mà.”

“Chẳng qua là ngoài ý muốn thôi.” Hấn xấu hổ giải thích: “Có con heo rừng đột nhiên lao ra nên con ngựa đàn đó bị giật mình.”

“Phải phải phải, tội là do con ngựa đó quá đàn.” Người đàn ông mỉm miệng cười rồi nói tiếp: “Ai ngã ngựa cũng nói vậy cả.”

Hấn bỗng nhiên phát cáu, buột miệng nói: “Người đưa ta về nhà là được rồi, ta sẽ tự gọi người đi tìm đại phu.”

“Sao được chứ, nương tử của ta mà biết ta đưa đại thiếu gia Dịch gia bị té ngựa về nhà xong rồi bỏ mặc, thì thế nào cũng cần nhằn ta cho xem.” Người đàn ông nói, rồi ngoái đầu gọi nha đầu đang ôm theo rổ quần áo chạy dưới tàng cây ven đường: “Đông Đông.”

Nha đầu kia chẳng phản ứng gì, mãi lo thu dọn đồ đạc của mình, người đàn ông cốc vào đầu mình rồi bỏ cậu ấm Dịch gia đang tức tối đổ mặt trên xe, cười cười đi tới trước.

“Nè, người định làm gì? Ta không tới Ứng Thiên Đường, người đưa ta về nhà là được rồi, người có nghe không hả?”

Dịch Viễn hét lên tức tối, nhưng người đàn ông vẫn chẳng quay đầu lại mà chỉ đi thẳng tới chỗ nha đầu kia, còn cố ý đánh vòng tới trước vươn tay ra trước cô, đợi cô ngẩng đầu thì mới mỉm cười chỉ vào xe đẩy nói: “Đông Đông, muội lên xe luôn đi, ta tiện đường chở muội về.”

Cô nhìn thấy thì toét miệng cười lần hai, gật đầu, ôm cái rổ đi về hướng này, người đàn ông bỏ cái rổ lên xe giùm cô còn mình thì leo phắt lên xe ngồi cạnh hấn.

“Được rồi, xuống núi sẽ hơi xóc một tí, đại thiếu gia, cậu nhẩn nại nằm trên đó đừng la quỵ kêu ma gì nhé, đừng để người ta tưởng cậu là cô nương đau tới nỗi phải la hét đấy.”

Người đàn ông mỉm cười nhìn hấn, rồi trở người lên ngựa, kéo xe đẩy đi về phía chân núi.

Dịch Viễn muốn lệnh hấn đưa mình về nhà lần nữa, nhưng nha đầu kia đang ở ngay sát bên, hấn không muốn nha đầu kia nghĩ hấn là một cô nương không chịu nổi đau.

Dĩ nhiên chẳng phải hẳn quan tâm cô nghĩ gì đâu, hẳn mím chặt môi tức tối nghĩ, hẳn chỉ... chỉ lười bỏ sức ra mà hết thôi.

Xe đẩy đi chậm chậm trên đường núi, dưới ánh mặt trời đâm xuyên qua cây lá, bởi hẳn buồn chán nên liếc trộm qua nha đầu ngồi cạnh, sau khi cô lên xe thì chẳng hé răng nói với hẳn câu nào, chỉ lăm lũi moi một cái túi khỏi rổ, giũ ra mấy quả tròn màu xanh lá, trên mặt nó có ghim thứ gì đó.

Bởi nhà nha đầu này nằm ở cuối chợ huyện, mà từ nhỏ hẳn đã thích dạo chợ nên đôi khi sẽ trông thấy cô, có điều chưa bao giờ nói chuyện với cô cho tử tế. Hẳn và cô xê xích nhau vài tuổi, hơn nữa cô lại ngốc như thế, nhưng hẳn biết thỉnh thoảng cô sẽ chui vào rừng cây, hẳn và bạn bè đi săn thú trong rừng từng gặp cô vài lần, hình như cô rất thích mấy loại quả kỳ lạ này.

Trước đây hẳn đã từng rất tò mò tại sao cô luôn nhặt những thứ lạ đời kia, nhưng chẳng biết nên hỏi ai, những người xung quanh hẳn luôn bận chọc ghẹo chế giễu cô, mà hẳn thì không muốn để ai biết là hẳn cảm thấy tò mò những thứ lạ lùng trong tay cô.

Nhưng bây giờ, trên xe này chẳng còn ai khác, chỉ có hẳn và cô thôi.

“Này, đó là gì thế?” Hẳn buột miệng hỏi.

Cô chẳng thèm để ý tới hẳn chỉ lo cầm quả cầu kim qua lớp vảy bọc, rồi bóc thứ gì đó như cây kim khỏi quả cầu.

“Này, ta hỏi cô, cái thứ xanh lè trong tay cô là gì hả?” Hẳn bực mình hỏi lại.

Cô vẫn cúi đầu làm chuyện của mình, nhưng giây tiếp theo hẳn bỗng biết thứ đó là gì, tuy hẳn vẫn chẳng hiểu mấy cây kim châm trên quả cầu xanh biếc đó là gì, nhưng khi cô bóc lớp kim châm xanh biếc đó đi thì hẳn lại nhận ra thứ bên trong, hẳn đã từng ăn nó rồi, đó là hạt dẻ.

Không ngờ lại là hạt dẻ, trong tích tắc mặt hẳn đỏ lên bối rối.

Nhưng cô vẫn chẳng buồn chú ý, chỉ mãi mê lột lớp kim châm bên ngoài hạt dẻ, lột liên tiếp năm sáu quả, mãi tới khi trong túi hết veo thì mới moi thứ khác ra.

Lần này hẳn nhận ra ngay, đó là quả thông, nhà hẳn có trồng loại cây này, nhưng cô nhặt quả thông làm gì cơ chứ?

Hẳn nhìn cô chăm chăm với ánh mắt tò mò, kết quả cô lại lột hết vỏ ngoài quả thông đi, sau đó bóc tới một quả nâu, moi ra bên trong một hạt mầm nhỏ màu nâu, rồi cô lại lúi húi làm tiếp vài quả nữa.

Hẳn nhìn động tác thoăn thoắt của cô mà phát ngốc, hơi giật mình, hẳn chưa bao giờ biết trong quả thông

có thứ này.

“Cái đó có ăn được không?”

Cô không trả lời hắn.

“Này.” Hắn nổi cáu, giơ tay lên khê đẩy chân cô: “Ta hỏi cô, sao cô không ừ hử gì thế hả?”

Cô giật bắn, ngẩng phắt đầu lên, mặt hoảng hốt thấy rõ, giống hệt cái dáng của cô mỗi khi có người gọi, hốt hoảng như bị ai hù dọa, vì thế mới làm cho người ta mất kiên nhẫn.

“Cô làm gì thế? Ta hỏi cô đang làm gì thế.” Hắn nhíu mày, nói với giọng không vui.

Cô trừng mắt nhìn rồi bình tĩnh lại, đáp lại hắn bằng vẻ mặt hoang mang.

Hắn cố lấy hết lòng kiên nhẫn chỉ vào cái hạt mầm nâu lấy ra từ quả thông đang chất đống trên váy cô, hỏi lại: “Thứ này có ăn được không?”

Lần này cô hiểu, mặt cười tươi rói.

Hắn ngần ra, nhìn cô lấy cán dao đập vỡ từng hạt giống màu nâu đỏ, rồi moi từ trong ra một viên gì đó trắng ngần.

Chẳng bao lâu cô lần lượt bóc hết những quả thông còn lại, lấy ra cái ruột trắng ngần bé tí đó.

Cô đưa một ít ruột trắng cho hắn, hắn chần chờ giây lát, rồi thấy cô bỏ mấy viên ruột trắng còn lại vào miệng mình, nhai nhóp nhép.

Vậy ra cái đó ăn được thật à?

Vì tò mò nên hắn không kiềm lòng được cầm một viên bỏ vào miệng thử.

Thứ này ăn rất thơm, vị giòn ngọt, nói thật lòng thì mùi vị của nó còn rất ngon.

Hắn bèn ăn thêm một viên nữa, một lát sau hắn đã ăn sạch lảng số hạt giống màu trắng đó lúc nào chẳng hay.

Thấy hắn thích, nụ cười của cô càng tươi hơn, đẩy nốt mớ nhân hạt thông ngon lành trong váy qua cho

hắn, rồi lại chậm chậm bóc số hạt thông còn dư.

Nha đầu này bị ngốc sao? Thứ này có dễ làm đâu, còn phải mất cả buổi mới được ăn, cô đưa hết cho hắn làm gì?

Hắn nhú mày, đưa lại phân nửa nhân hạt thông trong tay cho cô: “Cho ta hết thì cô ăn gì?”

Cô nhìn hắn rồi cong miệng cười lần nữa, khác chẳng là lần này cô không hót đồ trên váy đem cho nữa, mà chỉ cúi đầu tiếp tục bóc quả thông.

Hắn ngó đáng vẻ nghiêm túc của cô mà thầm nghĩ cô đúng là kỳ quái, sau đó không chờ hắn kịp phát hiện thì đã vuột miệng nói toạc suy nghĩ của mình ra rồi.

“Này, cô đừng đối xử quá tốt với người khác, cái gì có được quá dễ dàng thì không đáng giá, người khác sẽ không biết coi trọng đâu, cô hiểu không?”

Cô không trả lời mà chỉ lui cui làm chuyện của mình.

Hắn ngậm miệng lại, không hiểu tại sao mình phải quan tâm đồ ngốc này, lòng cũng bực bội chẳng hiểu lý do, chả hiểu nổi mình xen vào chuyện người khác làm gì, nói với cô những điều này thì cũng có ích gì đâu.

Có nói cô cũng chẳng đáp, mà có nghe thì cũng không hiểu.

Hắn thả tọt toàn bộ nhân hạt thông còn trong tay vào miệng, nhai thật kỹ, ăn tất thế này lại càng ngon hơn.

Đúng lúc này, cô lại chia thêm phân nửa nhân hạt thông mình vừa bóc xong cho hắn.

Hắn trừng cô, vốn tưởng là cô không ngốc, nhưng kết quả vẫn là đồ ngốc.

“Đã nói cô đừng cho ta hết rồi mà.” Hắn trả lại phân nửa cho cô, quạu quọ nhắc lại lần nữa.

Rốt cuộc mới ngẩng đầu đã thấy cô toét miệng cười với hắn.

“Cô là đồ ngốc! Cười gì mà cười hả?” Hắn đỏ mặt, lầu bầu: “Cô cứ như vậy sẽ bị người ta cười nhạo mãi, hiểu không?”

Cô tròn mắt nhìn, lộ ra vẻ mặt hoang mang. Hắn thấy miệng cô hơi hé ra như muốn nói gì đó, nhưng cô tần ngần một lát, rốt cuộc lại đóng chặt miệng, chẳng nói năng gì.

“Sao, cô muốn nói gì thì nói đi? Không nói thì sao ta biết?” Hấn lườm cô gắt.

Thấy hấn trở nên dữ dằn như vậy thì cái miệng nhỏ của cô lại càng ngậm chặt hơn, rũ mắt xuống, gom góp toàn bộ nhân hạt thông trong váy bỏ vào túi.

Hấn vốn định gặng hỏi cô thêm, nhưng đúng lúc này lại nghe thấy tiếng người làm hấn sực tỉnh, giờ hấn mới phát hiện họ đã xuống núi rồi, xe đẩy đã đi tới đường lớn từ lúc nào không hay, người đàn ông phía trước đang giơ tay lên chào hỏi mấy nhà nông ven đường.

“Tô gia, sao vậy? Có ai bị thương à?”

“Đại thiếu gia của phường giấy Dịch gia bị ngã ngựa, nhưng cậu ta nói là do con ngựa quá dằn nên mới hại mình bị ngã.”

“Ồi, phải không thế?”

“Ai bị ngã ngựa cũng nói vậy hết.”

Chết tiệt.

Hấn vừa nghe vừa mắng thầm, mặt thì căng phồng thành màu gan lợn, tên khốn kiếp này nhất định phải phao tin âm lên như vậy mới được à? Hại hấn chả dám hé răng câu nào vì sợ người ta chú ý tới mình, thôi thì cứ dứt khoát nhắm mắt giả chết cho xong.

“Con gái lão Lôi sao cũng ở đây?”

“Là Đông Đông phát hiện ra cậu ta.”

“Hóa ra là Đông Đông, thiếu gia Dịch gia đúng là số may mà.”

“Đúng vậy đó, ha ha ha —“ Người đàn ông họ Tô cười phá lên, rồi mới nói tiếp: “Được rồi không nói chuyện nữa, ta đi trước đây, còn phải đưa cậu ta về cho đại phu khám nữa.”

Nha đầu kia lại hoàn toàn chẳng để tâm gì tới tiếng động âm ỉ bên cạnh, chỉ cắm đầu làm tiếp chuyện của mình.

Xe ngựa chạy lộc cộc tới trước, cái tên họ Tô này cứ như cố ý chơi khăm hấn, dọc đường đi cứ rao tin trắng trợn về cái bi kịch ngã ngựa của hấn, chỉ cần gặp được ai hỏi dăm ba câu thì chắc hẳn tên đó sẽ giải thích một lần, đúng là chẳng khác gì đang dắt hấn đi diễn hành khắp phố.

5. Quyển 1 - Chương 4

Edit: Yunchan

Ngay lúc hắn sắp giận sôi tới nơi, gần như muốn nhین đau nhảy luôn xuống xe, thì xe đẩy đột nhiên ngừng lại.

“Đông Đông, tới nhà muội rồi.” Tên họ Tô ngoái đầu cười nói.

Tới khi xe dừng hẳn thì nha đầu kia mới ngẩng đầu lên, rồi lập tức trưng ra cái mặt thờ phào nhẹ nhõm, tới liếc cũng chẳng thèm liếc hắn lấy một cái, cứ thế ôm lấy rổ quần áo.

Thấy cô sắp đi, hắn bỗng gọi lại: “Này, chờ đã, cô tên gì?”

Cô lờ tịt hắn, cúi đầu ôm rổ quần áo nhảy xuống xe.

“Này, ta hỏi cô, cô tên là gì hả?” Hắn thấy thế, chẳng biết mình mắc phải bệnh ngốc gì mà lòng quỳnh lên, rồi nhین đau ngời dậy tóm lấy cô qua thành xe.

“Cô điếc rồi hả?! Sao không trả lời?”

Đột nhiên bị tóm lấy làm cô giật nảy, hốt hoảng quay đầu lại, trợn to mắt nhìn hắn, cả gương mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch như giấy.

Cảnh này lại quen đến độ khó nói thành lời, hắn nhớ lúc đó cô cũng y như vậy, lúc đó dường như cô nghĩ là hắn sẽ đánh cô.

Suy nghĩ này làm lòng hắn khó chịu cực kỳ, cảm thấy mình đã dọa cô sợ thật rồi, cho nên hắn nói tay ra thật nhanh.

Hắn vừa nói lỏng tay ra thì cô đã ôm rổ quần áo xoay người đi ngay lập tức, lật đật chạy vào trong tiệm đậu hũ mà chẳng ngoái đầu lại lấy một lần.

Cái trò gì thế này?

Nhìn tấm lưng vọt đi cực nhanh giống như bỏ chạy của cô, chẳng khác nào hắn là quỷ dạ xoa hay ác quỷ, hắn chợt thấy tức tối buồn bực. Ai ngờ đúng lúc này lại nghe tên họ Tô lên tiếng.

“Muội ấy bị điếc, cậu không biết sao?”

“Điếc? Sao có thể chứ?” Hấn tròn to mắt nhìn tên họ Tô, giật mình nói: “Cô ta hiểu ta nói gì mà!”

“Không phải nghe hiểu, mà là nhìn hiểu.” Họ Tô xoay người sang hướng khác, giục ngựa đi tiếp.

“Bạch Lộ nói lúc muội ấy năm tuổi đã mắc bệnh nặng, đầu không sốt hổng nhưng lỗ tai từ đó không nghe thấy nữa. Nếu nhìn mặt rồi nói thật chậm thì đôi lúc muội ấy có thể dựa vào động tác và khẩu hình để hiểu mọi người đang nói gì. Nhưng nếu nói quá nhanh hoặc khẩu hình không rõ lắm, thì muội ấy không nhận ra được đâu.”

Dịch Viễn trừng mắt, lúc này mới sực hiểu ra nhiều điều, vì sao có lúc cô hiểu ngay lời hấn nói, nhưng có lúc hấn phải nói tới ba bốn bận cô mới hiểu ra. Vì sao cô phản ứng ù lì, thậm chí làm người ta nghĩ là động tác cô chậm chạp, bởi vì phần đông không ai cố nói chậm lại nên cô không biết họ đang nói gì.

Mặc dù cô biết nói nhưng giọng khá dị, là bởi cô nhớ cách nói chuyện nhưng mất đi khả năng thẩm âm.

Bởi thế, cô mới dễ bị hoảng hốt, cô không nghe thấy âm thanh, không thể nghe được tiếng mọi người tới gần. Nhưng hấn chưa bao giờ đánh cô, bắt nạt cô, hấn không hiểu tại sao cô lại sợ bị hấn tóm lấy...

Không kiềm lòng được, hấn ngoái đầu nhìn về phía căn nhà đóng cửa im lìm kia, lại thấy cô trốn ở sau cửa sổ lộ nửa cái đầu ra nhìn lén, lúc phát hiện hấn ngoái đầu lại thì cô giật mình, nhưng lần này lại không né tránh.

Cô dùng cặp mắt to trong veo như nước đó nhìn hấn.

Không hiểu sao hấn lại bắt giắc giờ tay lên, vẫy vẫy về phía cô.

Cô sững sốt thấy rõ, sau đó cặp mắt vừa đen vừa tròn kia cong lên, hấn thấy cô nâng cái tay bé nhỏ trắng trẻo lên, hươu hươu về phía hấn.

Thấy thế hấn mới phát hiện mình đang giờ tay, vội vàng rút tay nằm lại trên xe đẩy, nhủ thầm trong lòng.

Nha đầu đỏ hơi... còn cười nữa... Đúng là ngốc...

Dịch Viễn bị bắt phải nằm lại Ưng Thiên Đường một tháng.

Từ cái hôm hấn bị thương, họ Tô nâng nặc kéo hấn về Ưng Thiên Đường, cố tình đưa hấn tới sân lớn phơi nắng lâu thật lâu, chỗ đó đầy người qua kẻ lại, ai thấy hấn cũng che miệng cười khúc khích.

Hắn nổi quạu nói mình muốn về nhà, nhưng họ Tô này lại chẳng màng để tâm đến hắn, cả được đường cũng chẳng ai ngó ngang đến hắn. Mãi tới hôm sau, mẹ mới phái Lý tổng quản tới, hắn vốn tưởng rốt cuộc đã thoát khỏi bể khổ, ai dè Lý tổng quản lại nhấn lời của đại phu với mẹ là hắn bị gãy xương ngực nên phải tĩnh dưỡng, không nên di chuyển.

Rõ nói vậy, hắn được chở từ trên núi xuống đây, sao không nên di chuyển nữa? Mà mẹ thì cứ nhẹ dạ tin lời đại phu, còn viết phong thư bắt Lý tổng quản chuyển tới, ngay đầu thư đã mắng hắn xối xả, trong thư thì cứ nhai đi nhai lại mãi là hắn không hiểu chuyện, suốt ngày sinh sự, sau đó ở cuối thư lại đệm thêm một câu làm hắn tan nát con tim, rằng hắn phải ở lại đây tĩnh dưỡng cho tới khi đại phu thấy ổn thì hắn mới được về nhà.

Dù thế nào hắn cũng không ngờ nổi, hắn suýt thì chết rồi vậy mà tới thăm hắn một lần mẹ cũng không chịu, chỉ phái Lý tổng quản tới, còn nhẹ dạ tin lời xằng xiên của họ Tô nữa.

Hắn tức tới nổi đá bay Lý tổng quản đi cho khuất mắt, nhưng sau mấy giây hắn lại sực phát hiện hậu quả của hành động đá bay tổng quản là hắn chỉ còn nước cam chịu số phận ở lại cái chỗ quỷ ma này.

Cứ tưởng là ổn thôi, nghỉ thì nghỉ, có gì ghê gớm đâu, nhưng ai mà ngờ nổi trời vừa sáng họ Tô đã dựng đầu hắn khỏi giường, vớt cho hắn một rổ thuốc viên rồi gọi hắn xếp chúng vào trong bình, không làm thì khỏi ăn cơm.

Có lộn không thể, hắn cũng là bệnh nhân mà, hắn không chịu làm, thế là buổi trưa họ không cho hắn ăn cơm thật.

Tới buổi chiều hắn đói tới nỗi bụng réo ùng ục, cảm thấy giận sôi máu, ai ngờ họ Tô này lại chường mặt tới mang theo một bát đậu hũ, nói là nha đầu họ Lôi đưa cho hắn ăn.

Hắn tìm ở cổng nhưng không thấy người, họ Tô lại nói sợ hắn nổi giận nên nha đầu kia để lại đậu hũ bảo cho hắn xong thì bỏ chạy về nhà rồi.

Bưng bát đậu hũ mà hắn bỗng dưng buồn bực, nhớ lại vẻ mặt sợ hãi đề phòng của cô lúc bị hắn nắm lấy khuỷu tay hôm đó.

Chạy nhanh vậy làm gì? Hắn có bắt nạt cô đâu!

“Nhưng cậu cũng chưa bao giờ ngăn cản, không phải sao?”

Họ Tô mỉm cười bôi thuốc cho hắn, hỏi vặn lại.

Hắn ngớ ra, mới sực phát hiện mình vừa bắt cần nói thắm ra miệng.

Họ Tô nhìn hấn, nói: “Có đôi khi đối với người bị bắt nạt, người khoanh tay đứng nhìn cũng chẳng khác gì với người ra tay cả, cậu không ngăn cản thì cũng như thừa nhận vậy.”

“Ta không có.” Trong phút chốc hấn chợt buột miệng thanh minh cho mình.

“Cậu chỉ nghĩ là chuyện không liên quan tới cậu thôi.” Họ Tô như đi guốc trong lòng hấn.

“Vì nó vốn là chuyện không liên quan tới ta!” Hấn nổi cáu.

“Nhưng chúng là bạn bè của cậu, còn cậu là tiểu bá vương, nhớ chứ? Chúng nghe theo cậu, cậu thử nghĩ xem người bị bắt nạt gặp phải thủ lĩnh của bọn bắt nạt thì trong lòng sẽ nghĩ gì?”

Hấn sợ hãi nhìn người đàn ông trước mắt, đột nhiên cảm thấy như bị người ta giáng cho một gậy cực lực.

“Đối với người bị bắt nạt thì thủ lĩnh như cậu có thể ra tay bất cứ lúc nào, không phải không có, mà vấn đề là sớm hay muộn mà thôi.”

“Không công bằng, từ đó tới giờ ta chưa hề bắt nạt cô ta.” Hấn lẩm bẩm oán giận.

Họ Tô nhìn hấn cười cười, rồi gật đầu đồng tình: “Ừ, cậu không có.”

Người đàn ông này rõ ràng đã đồng tình với hấn, nhưng Dịch Viễn vẫn chẳng thấy vui vẻ chút nào, hấn bực bội trừng người trước mắt, quả nhiên tên họ Tô lại nói tiếp.

“Nhưng trên đời này lấy đâu ra công bằng? Vì Đông Đông không nghe được nên bị bắt nạt, là công bằng sao? Đó là không công bằng.” Họ Tô vừa băng kỹ chỗ đau của hấn lần nữa, vừa nói với hấn: “Con bé mang lòng phòng bị cậu là không công bằng, nhưng nó là điều rất bình thường.”

Hấn lúng ta lúng túng không nói gì, thật lâu sau mới nhìn bát đậu hũ trong tay hỏi: “Cô ta mang đậu hũ tới đây làm gì?”

Họ Tô ngẩng đầu nhìn hấn, cong khóe miệng lần nữa rồi mới đáp: “Có lẽ là vì hôm đó cậu chia nhân hạt thông cho con bé.”

Vậy là, hôm đó tên này nghe lỏm hết rồi.

Hấn cứng đờ, mặt bỗng nóng rần lên, sáng giọng đáp: “Ai chia cho con bé đó, nó vốn là của cô ta, ta chỉ chứa lại phân nửa cho cô ta thôi.”

Họ Tô gói kỹ băng gạc lại rồi đứng lên, nói: “Có thể con bé chỉ muốn lấy lòng cậu, để cậu coi con bé là ân nhân cứu mạng rồi chiều cổ con bé một chút, đừng cho người ta bắt nạt con bé nữa.”

Nói ra rất hợp lý, nhưng hấn nghe vậy thì nhú mày, hừ một tiếng theo phản xạ: “Chỉ dựa vào một bát đậu hũ thôi à?”

Họ Tô xách hòm thuốc lên, nhướn mày nhìn hấn, mỉm cười: “Dựa vào lương tâm của cậu.”

Hấn khó chịu nhìn người trước mắt này: “Tốt nhất cô ta nên thông minh như vậy.”

“Đông Đông rất thông minh, con bé chỉ không nghe được mà thôi.”

Nhìn người đàn ông trước mặt này, đột nhiên Dịch Viễn hiểu ra, hấn ta cũng giống mình, đều biết rõ nha đầu đó là người thông minh, bụng dạ cũng không sâu xa như vậy.

Nói cho cùng, người này đang muốn uốn nắn hấn, dạy hấn hiểu tri ân phải báo, quan tâm tới tiểu nha đầu kia.

“Đậu hũ Lôi gia nức tiếng gần xa đấy, đừng lãng phí.” Họ Tô cười híp mắt nói.

“Chẳng phải người nói ta không làm thì không thể ăn cơm sao?” Hấn khó chịu bẻ lại.

“Đó là tấm lòng của Đông Đông, ta cũng không thể cản được, nhưng vẫn phải chờ cậu chia xong chỗ thuốc đó thì mới được ăn. Nương tử của ta có nói, Ứng Thiên Đường không nuôi người ăn quịt.”

“Mẹ ta không trả tiền sao?” Hấn tức giận chất vấn.

“Trả tiền, nương tử của ta đã báo giá với Dịch phu nhân, Dịch phu nhân cũng đã trả tiền rồi, nhưng đó là tiền xem bệnh với tiền thuốc thôi.” Họ Tô cười gian: “Chúng ta cũng chỉ thu tiền xem bệnh và tiền thuốc của Dịch phu nhân thôi.”

Hấn há hốc mồm nhìn chằm chằm người đàn ông này, sức hiểu ra hấn ta nhất định đã cố ý để mẹ tưởng rằng khoản tiền kia đã bao gồm cả tiền ăn và tiền ở.

Họ Tô nhìn hấn mà buồn cười: “Nói lại thì sao lại có một người lớn ngông thế này mà vẫn trối gà không chặt, cả chuyện nhỏ như bỏ thuốc vào bình cũng làm không xong? Đông Đông nhà người ta tuy không nghe được, nhưng từ mấy năm trước, con bé đã biết bán đậu hũ phụ cha rồi.”

Nghe vậy, hấn buột miệng vật lại: “Đương nhiên là ta làm được, chỉ chia được hoàn thôi mà, ta có phải gốc đâu.”

“Nếu làm được thì nói làm gì, không phải sao?” Họ Tô nhấc hòm thuốc lên rồi quay lưng ra cửa, lúc đi còn không quên dặn: “Những được hoàn kia phiền thiếu gia cậu, lát nữa sẽ có người tới lấy, bọn ta phải ra hàng gấp đây.”

Thấy họ Tô loáng cái đã ra ngoài, hần tức tối, vốn định đập bát đậu hũ trong tay xuống đất, nhưng chẳng biết sao trước mắt lại hiện lên cái mặt cười tươi rói của nha đầu ngọc kia, hại hần rụt mạnh tay lại, động tác này làm đậu hũ bắn một ít lên tay.

Hần ngần ngừ chốc lát, cuối cùng vẫn bị cái dạ dày đói meo đói mồm đánh bại, cầm thìa lên, múc một thìa cho vào miệng.

Miếng đậu hũ mềm mại trắng tinh vừa vào miệng đã tan ra, đậu được luộc nhừ tới độ vừa mềm vừa mịn, nước canh còn mang theo vị ngọt ngào của mật, hần ăn một miếng, một miếng nữa, lại một miếng nữa, chỉ vài ba miếng mà một bát đậu hũ đầy ăm ắp đã bị hần ăn sạch bóng.

Nhất định là tại hần quá đói, hần vừa nghĩ vừa liếm nước canh trên mu bàn tay, cái loại đậu hũ làm ở quán ven đường này làm sao so nổi với tài nấu nướng của đầu bếp nổi danh mời từ thành lớn nhà hần chứ?

Tuyệt đối là tại hần đói quá thôi.

Ăn đậu hũ xong, hần cầm bát đặt xuống cái bàn bên cạnh, trở lưng ngã xuống giường, lúc sắp ngủ hần nghĩ bụng, ai quan tâm tên họ Tô đó có đưa cơm tới không chứ, hần chính là đại thiếu gia Dịch gia, chờ ngày mai Lý tổng quản tới thì hần muốn ăn gì mà chẳng được? Đói một hai buổi thì có làm sao chứ? Đói chả chết nổi.

Hừ!

Hần kéo cái gối, nhắm mắt lại.

Cơn gió mát lùa qua ngoài cửa sổ, vị ngọt ngào của đậu hũ vẫn còn đọng trong miệng, mùi được hoàn thì lấp đầy xoang mũi.

Nói lại thì sao lại có một người lớn ngồng thế này mà vẫn trói gà không chặt, cả chuyện nhỏ như bỏ thuốc vào bình cũng làm không xong?

Gân xanh bỗng nổi bật lên giữa trán.

Đông Đông nhà người ta tuy không nghe được, nhưng từ mấy năm trước con bé đã biết bán đậu hũ phụ cha rồi.

Chết tiệt.

Hắn mở choàng mắt ra, nhìn về phía cái bàn nơi đặt rổ chứa dược hoàn và bình thuốc.

Chẳng qua chỉ là xếp thuốc thôi, có gì khó?!

Vì khó chịu nên hắn ngồi dậy, tập tà tập tễnh tới bên bàn ngồi xuống, bắt đầu xếp thuốc một cách trơn tru.

~ Hết chương 4 ~

6. Quyển 1 - Chương 5

Edit: Yunchan

“Đứng lên!”

“Hự!”

“Ra quyền!”

“Hự!”

“Ngồi xuống!”

“Hự!”

“Làm ba lần liên tiếp!”

“Hự! Hự! Hự!”

Sáng sớm, bên trong Ứng Thiên Đường vẳng ra tiếng người sang sảng, tiếng hô quát lạnh lót vang lên có trật tự. Dịch Viễn bỏ khỏi giường, ngó về hướng phát ra âm thanh, len lén mặc một chiếc áo khoác vào rồi chạy tập tễnh về phía đó.

Trời đã vào đông, đêm hai hôm trước đã bắt đầu nổi tuyết nên đâu đâu trong viện cũng là một màu tuyết trắng.

Hắn băng qua hành lang quanh co, đi tới trước.

Ngày thường tiền đường vốn là khoảnh sân rộng dành để phơi thuốc, hôm nay đã được dọn sạch sẽ, trong sân đứng chật hơn mười người, có bé trai và cũng có nông phu vùng này, ai nấy đều nắm hai tay hô to đánh quyền theo cái tên họ Tô phía trước.

“Được rồi, trung bình tấn tập rất tốt, lặp lại từ đầu lần nữa...”

Họ Tô vừa hét khẩu lệnh vừa hướng dẫn mọi người đánh quyền, ai nấy đều nghiêm túc làm theo những động tác cơ bản mãi tới khi họ Tô ngừng hô, sau đó cho những ai làm tốt hơn luyện côn pháp, cho người mới học tiếp tục luyện quyền pháp.

Dịch Viễn tò mò đứng nép ở hiên cửa nhìn lén, ngay sau cái ngày hắn bị ép phải ở lại đây thì hắn đã phát hiện ra, mỗi buổi sáng những người này sẽ ra sân lớn để luyện quyền. Khác với những võ sư được mời tới nhà hắn luôn luyện mấy loại quyền pháp trông hoa hòe lại khó nhìn, thì họ Tô này lại bắt đầu dạy từ cơ bản. Quyền pháp này xem ra không khó, động tác đơn giản nhưng vững chắc. Từ nhỏ hắn đã muốn luyện võ nhưng mẹ không cho phép, cũng chưa bao giờ để hắn học, nhiều lúc hắn lén nhớ các động tác của võ sư, nhưng lần nào cũng như lần nào, tới giữa chừng là gục, hơn nữa hắn luôn cảm thấy dáng đứng của mình không vững, trông cứ như cô nương đang hoa tay múa chân.

“Mu bàn tay phải bằng, tạo thành đường thẳng, không được nhô lên thụt xuống, cậu xem, giống thế này, lúc vung quyền ra nếu đối tượng đánh tới là mặt phẳng còn mu bàn tay mình lại nhô lên, thì như vậy sẽ rất dễ làm xương ngón tay mình bị thương. Tiểu Lục, đừng nắm ngón cái trong lòng bàn tay mà phải đặt ra ngoài, cậu nắm như vậy lúc vung tay ra bị người ta đánh lại thì thể nào ngón cái cũng bị phản lực làm gãy thôi.”

“Dạ!”

Nghe thấy lời giảng này hắn ngệt ra giấy lát, bất giác cúi đầu nhìn vào tay mình, rồi vô thức nắm tay lại theo cách của họ Tô.

Hóa ra là vậy, hóa ra không thể nắm ngón cái trong bàn tay mà phải đặt bên ngoài.

Mu bàn tay phải thẳng sao?

Hắn bồng vung nắm đấm tới cây cột đối diện.

Họ Tô nói đúng, ra quyền kiểu này khá thuận, thảo nào trước đây hắn đánh nhau với người ta, về rồi ngón cái lúc nào cũng dễ gãy, đốt ngón tay cũng bị thương suốt, ai dè là có bí quyết.

Trước kia hắn ra ngoài gây hấn với người ta luôn dựa vào cái tôi cậy mạnh, tuy thường là hắn thắng nhưng tay bị thương lúc nào cũng nhiều hơn ngược khác, giờ nghe vậy hắn mới tỉnh ngộ.

“Tô gia, tại sao phải luyện trung bình tấn ạ?”

“Tư thế này gọi là trung bình tấn vì nó giống như thế ngồi trên lưng ngựa vậy, ngồi trung bình tấn là nền móng rất quan trọng, trung bình tấn ổn rồi thì hạ bàn mới vững, hạ bàn vững thì lực ra quyền ở nửa người trên mới đủ mạnh.”

Một bé trai nghe vậy thì buột miệng kêu lên: “Vậy nếu ngồi trung bình tấn giỏi rồi, thì cưỡi ngựa sẽ không bị rớt xuống ạ?”

Lời này vừa thốt ra làm ai cũng liên tưởng ngay tới tiểu bá vương ngã ngựa, tiếng cười đùa lập tức rộ lên bốn phía.

Dịch Viễn mím chặt môi, cảm thấy lúng túng hết sức, vốn định quay đầu bỏ đi thì lại nghe họ Tô cười nói.

“Không sai, cũng na ná như vậy, nếu chân cậu đủ lực thì có thể ngồi cố định trên ngựa, cũng như hạ bàn ổn thì nửa người trên đương nhiên sẽ ổn định theo. Dù con ngựa đang cưỡi bị giật mình chống vó lên thì cậu vẫn giữ vững mình được. Nhưng nếu bị con ngựa kéo ngã sắp xuống, cả con ngựa lớn như vậy đè lên chân, thì thể nào cũng phải đi tong luôn một chân. Dịch Viễn chỉ bị thương chân thôi, cho thấy phản ứng khá tốt.”

Không ngờ người này lại khen mình, Dịch Viễn sững sờ, bất giác dừng chân lại.

“Đúng thế, nếu là tiểu Lục thì tám phần đã ngất sớm rồi, đâu được như tiểu bá vương còn sức để kêu cứu làm Đông Đông chú ý chứ.”

Một người đàn ông trông khá lớn tuổi bên cạnh bật cười trêu chọc, làm mọi người cũng bật cười theo.

“Được rồi, quay lại nào, chúng ta nói chút về bước chân.”

Họ Tô vừa nói vừa làm mẫu cho mọi người, vì họ Tô dạy rất rõ ràng dễ hiểu, nên mỗi sáng hần đều dẫn lòng không được lên ngồi dậy, đứng nép bên cạnh học, đợi tới tối thì về phòng luyện lên. Đương nhiên chân hần vẫn bị thương chưa lành, đáng lẽ không tài nào đứng vững được, nhưng cố gắng thì cũng giống được tới tám phần. Có điều động tác nửa người trên vì ngực đau mà không thể ra lực, may mà ngay từ đầu họ Tô dạy bước chân khá kỹ, vài ngày sau, cái chân đau của hần đỡ rồi thì họ Tô cũng bắt đầu dạy mấy bé trai kia quyền pháp.

“Lúc đối phương ra quyền với mình, trước tiên phải lui về phía sau, tranh thủ khoảng không, lúc đối phương đánh tới thì phải lui chân trái lại, đồng thời vùng ngang tay trái lên, giống như vậy. Khi muốn né quyền của đối phương, thì lại đẩy chân trái đang ở phía sau lên một bước, núp ở bên phải quyền để có không gian đánh trả...”

“Quyền pháp lấy kỹ năng cơ bản làm đầu, một quyền thẳng vững chắc thì tốt hơn rất nhiều so với người hoa tay múa chân vùng quyền loạn xạ. Quyền thẳng là đơn giản nhất, nhưng vì nó đơn giản nên cự ly cũng ngắn nhất, tốc độ ra quyền sẽ nhanh nhất. Lão Chu, lão cầm đao tấn công ta thử xem.”

Nghe vậy, một người đàn ông gật đầu, cầm lấy một thanh đao gỗ, chém thẳng về phía họ Tô.

Họ Tô nhân lúc đối phương quơ đao, lên tiếng: “Đao tới cũng đừng hoảng hốt. Lúc này chỉ cần tú khí đan điền, bước một bước lên, đứng vững chân, xoay lưng ra quyền —“

Họ Tô vừa nói vừa làm mẫu, y bước chân lên, đồng thời giơ tay đỡ cổ tay cầm đao của đối phương, vừa xoay lưng vung quyền thẳng bên cánh phải. Bỗng soạt một tiếng, quyền phong phá không, đao gỗ còn chưa hạ xuống thì quả đấm của y đã trở tới ngực lão Chu.

Tay y không đánh tới nữa mà chỉ đụng nhẹ một cái rồi rút về nhanh như chớp, tay trái nhân lúc đỡ đao bắt được cổ tay đối phương, tay phải thì tóm được cổ lão Chu, chân xoạt ngang đầu gối lão Chu khiến lão mất thăng bằng, nhân đó đoạt được đao của lão, đè lão ngã xuống đất.

Mọi người xôn xao hẳn lên.

Y đỡ lão Chu đứng dậy, rồi quay đầu giải thích: “Thấy chứ? Đao lão Chu dài, nhưng quyền ta ngắn, lão Chu muốn quơ đao thì nhất định phải giãn khoảng cách ra. Lúc này, quả đấm nhất định nhanh hơn đao. Đối với quyền cũng vậy, gặp phải người cao lớn hơn mình, đối phương muốn vung quyền nhất định phải giáng từ trên xuống, tay này đỡ công kích, tay kia nắm quyền ra đòn, ngực thiên trung, huyệt thiên đột là chỗ hiểm, đánh trúng nó có thể giành được ưu thế.”

“Ồ, Tô gia, chiêu này tay không tác sát, ta học lên nữa thì chẳng phải vô địch toàn thành rồi à?” Một tiểu tử tầm mười bảy mười tám tuổi cười hỏi.

Họ Tô nghe vậy thì cốc vào đầu tiểu tử đó một cú, vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Vô địch toàn thành à? Núi cao còn có núi cao hơn, dù cậu có đánh thắng cả cái thành này thì nhất định sẽ có người tài giỏi hơn, vả lại cậu đánh người mà người ta không tới trả thù sao? Dù họ đánh không lại, nhưng mười người cầm đao chém tới thì cậu có mấy cái tay để đoạt đao của người ta đây?”

“Vậy chúng ta tập võ làm gì chứ?”

“Tập võ, không phải là để đấu đá khoe tài mà là để cường thân kiện thể.” Họ Tô nhìn những anh nông dân trước mắt, nói: “Bình thường rèn luyện thân thể, thì tới khi gặp nạn có thể phòng thân, đó mới là tác dụng thật sự của tập võ. Nếu mọi người học võ mà lại gây chuyện khắp nơi...”

“Là hành hiệp trọng nghĩa!” Tiểu tử lớn giọng bật lại.

Dịch Viễn nghe xong cũng gật gù theo.

“Được! Cứ coi là cậu hành hiệp trọng nghĩa đi.” Họ Tô không phản bác mà chỉ mỉm cười hỏi: “Hôm nay cậu hành xong hiệp, trọng xong nghĩa rồi, thì đổi lại hôm sau người ta xách đao tới trả thù, cho cậu sớm về Tô gia bán trứng vịt muối, ta hỏi cậu, cậu luyện võ như vậy còn ý nghĩa gì hay không?”

Nghe Tô gia nói, Dịch Viễn đứng ở bên mép tường xa xa bỗng ngẩn ra.

Điểm này hẳn chưa từng nghĩ tới.

“Tô gia, huynh nói sai rồi, lẽ nào chúng ta thấy người gặp nạn mà cũng phải khoanh tay đứng nhìn sao?”

“Không phải bảo cậu khoanh tay đứng nhìn mà là muốn cậu làm chuyện vừa sức mình, như lúc cậu đang đối gặp một người cũng đối, cậu không để ý tới cái bụng của mình mà chăm sóc người khác trước, vậy cậu sẽ chết đối trước, làm sao giúp người được nữa, phải không?”

Nghe vậy, mọi người ngẫm lại cũng thấy đúng, thi nhau gật gù, một tiểu tử khác không đành lòng được bèn giờ tay lên tiếng.

“Tô gia, nhưng có lúc không phải ta chọc phá người khác, mà là người khác tới chọc phá ta, nếu theo như huynh nói, thì chúng ta luyện võ trái lại sẽ chết nhanh hơn vì đánh trả sao?”

“Cũng không phải thế, luyện võ là để lúc gặp nạn có thể tạm thời kéo dài thời gian.” Họ Tô chấp tay nghiêng người cười nói: “Để kéo dài thời gian tạm thời, ta sẽ dạy cho mọi người một chiêu, chiêu này chính là tuyệt chiêu giúp ta đi khắp đại giang nam bắc mà vẫn sống sót tới bây giờ.”

Lời này vừa nói ra, ai nấy đều sáng ngời hai mắt, sấn hết lên trước, hỏi: “Tuyệt chiêu gì mà lợi hại thế?”

Họ Tô duỗi một đầu ngón tay lên, thu hút sự chú ý của mọi người, rồi nói: “Chiêu này à, chỉ một chữ thôi.”

“Chữ gì thế?” Mọi người nhón nháo hẳn lên.

Dịch Viễn cũng không nén nổi tò mò dịch lên vài bước, muốn biết chiêu gì mà thần kỳ vậy có thể hộ mệnh cho người ta.

Họ Tô cười tới là tươi, nhìn mọi người tập trung tinh thần rồi thả ra một chữ.

“Chuồn.”

“Gi á?” Mọi người há hốc mồm, ồ ào hẳn lên.

Dịch Viễn mất hết niềm tin vào thứ mình vừa nghe, còn đành lòng không nổi ngoáy ngoáy lỗ tai.

Ở lâu trong Ứng Thiên đường, ít nhiều gì hẳn cũng nghe thấy sự nghiệp vĩ đại của họ Tô này. Nếu không ra chiến trường giết địch, thì từng được Hình bộ thượng thư nhờ cậy trực tiếp, bây giờ dù đã rời xa kinh

thành nhưng vẫn đang kiêm chức đường sai cho Thứ Sử đại nhân, đầu năm vừa phá xong một ổ sơn tặc ở huyện bên cạnh.

Nhưng cái tên sự nghiệp vĩ đại này lại bảo tuyệt chiêu hộ mạng của mình là gì chứ?

“Chuồn.”

Như nghe thấy tiếng lòng của hắn, họ Tô chẳng buồn chớp mắt duỗi hai tay ra mô phỏng hai chân, tạo dáng chạy giữa không trung, rồi cười nói: “Mọi người dùng tám thân dồi dào võ nghệ để câu giờ nửa khắc, tất nhiên là để chuồn cho nhanh rồi! Bằng không dù võ nghệ cao siêu tới cỡ nào cũng khó lòng hai đâm địch bốn tay, sớm muộn gì cũng bị ngàn đao vạn chém, biến thành món bạch trảm kê.”

Hắn vừa nói vừa cười, nhưng trong sân chẳng ai cười nữa.

Nếu người khác nói câu này thì bảo đảm là chọc cười, nhưng từ miệng người đàn ông trước mắt này nói ra thì chẳng ai nhếch mép cười nổi.

Mấy ngày nay, bất luận là tới sớm tới trễ, nếu đứng vào giờ luyện võ thì đều nhìn thấy vết đao trên người Tô gia, y chưa từng cố ý che giấu, có lúc đánh quyền nóng quá y sẽ cởi y phục ra, vết sẹo vì đao chém la liệt trên thân, lần đầu tiên Dịch Viễn nhìn thấy những vết sẹo đó cũng hết hồn.

Trong một thoáng, mọi người rơi vào trầm mặc.

Xác định đã đạt được hiệu quả cảnh cáo rồi, họ Tô mới hài lòng thẳng người dậy, cười cười nói: “Được rồi, luyện tiếp nào, nên biết luyện công phu giỏi rồi thì mới giữ được mạng.”

Mọi người nghe vậy thì đánh quyền càng nghiêm túc hơn.

Dịch Viễn nhìn mép miệng mang theo ý cười của người đàn ông kia, đột nhiên phát hiện mình đã ra khỏi chỗ rẽ từ lúc nào không hay, bây giờ đang đứng trên sân rộng.

Họ Tô nhìn hắn cười nhạt, còn hắn thì đứng thộn ra đó, cảm thấy da mặt mình hơi nóng lên.

Họ Tô hô khẩu lệnh, vừa hướng dẫn động tác cho mọi người, vừa chậm rãi đi về phía hắn.

Dịch Viễn hơi muốn chạy, nhưng hai chân không nhúc nhích được. Sau đó họ Tô đi tới trước mặt hắn, chẳng nói gì khác mà chỉ lên tiếng hỏi một câu.

“Biết ngồi trung bình tấn chưa?”

Hắn ngửa đầu nhìn người đàn ông cao lớn đó, thấy cặp mắt đen của y tỏa sáng.

Mãi tới lúc này hắn mới nhận ra họ Tô luôn biết hắn ở núp ở đây, mấy hôm nay y không nhìn về phía hắn, cũng chưa từng để ý tới ánh mắt của hắn, nhưng y vẫn biết hắn ở đây, nói không chừng đã biết từ đầu rồi.

Những lời đó là nói cho hắn nghe.

Họ Tô nhìn hắn, hỏi lại: “Biết chưa?”

Hắn ngược nhìn người đàn ông này, một lát sau, chậm rãi giang hai chân ra, thu quyền áp sát eo, hạ người ngồi lưng chừng, tạo ra thế trung bình tấn vững vàng.

“Thăng lưng, dồn khí xuống đan điền, đan điền ở đâu biết chưa?”

“Dưới rốn ba tấc.” Hắc nhưng mảy, trầm giọng đáp.

“Không hổ là thiếu gia phường giấy Dịch gia nhiều năm đèn sách.” Tô Tiểu Mị cười cười, nói: “Cậu cứ đứng như vậy, ta chưa ra lệnh thì chưa được đứng lên, được chứ?”

Hắn nhìn người đàn ông kia mà chẳng buồn chớp mắt, đáp: “Đương nhiên.”

Tô Tiểu Mị gật đầu, quay gót trở lại trước sân.

Sau đó họ Tô không để ý tới hắn nữa. Mặc dù ngực còn đau âm ỷ, nhưng hắn vẫn cắn răng cố ngồi trung bình tấn. Ban đầu hắn còn tưởng ngồi trung bình tấn chỉ đơn giản là ngồi thôi, có gì khó? Ai biết chưa đây một nén nhang hắn đã tháo mồ hôi cả người, hai chân mỏi nhừ.

Thời gian dần trôi qua, mồ hôi hột nhỏ giọt trên trán, chảy xuống thấm ướt áo, hắn bắt đầu cảm thấy xương mỗi thịt căng.

Lúc mới bắt đầu hắn còn tính được thời gian, nhưng đến cuối cùng, thật tình hắn chỉ có thể dồn hết sức để giữ vững độ cao ổn định, ngay lúc hắn sắp hết chịu nổi rồi, cảm giác như mình sắp xỉu tới nơi, thì người đàn ông kia mới thềm ngó tới hắn.

“Được rồi, đứng lên đi.”

Hắn thở phào rảng đứng lên, nhưng chân lại run rẩy xém tỵ nữa là khụy xuống đất, may mà họ Tô tóm được cánh tay hắn.

“Tiểu tử này cứng cổ đấy.”

Họ Tô cười ha hả vác cái thân mệt lả của hắn lên vai, rồi đi một nước.

Hắn chẳng còn sức để phản kháng nữa, vả lại ngồi trung bình tấn nửa canh giờ đủ để hắn mệt tới nỗi chân nhũn tay run, người ướt mồ hôi rồi, muốn cầm rơm cũng không nổi nữa.

Hôm đó là lần đầu tiên hắn ăn chung với mọi người kể từ khi đến Ứng Thiên Đường, điểm tâm hôm đó tuy không phải sơn hào hải vị gì, nhưng cũng là bữa ăn ngon nhất từ lúc hắn chào đời tới nay.

Kể từ đó về sau, mỗi sáng sớm hắn đều theo mọi người ra sân luyện quyền. Dù là lúc vết thương lành hẳn, được về nhà rồi, hắn cũng sẽ nhân lúc trời còn chưa sáng lên rồi giường chạy tới Ứng Thiên Đường.

7. Quyển 1 - Chương 6

Edit: Yunchan

Cô tới giao đậu hũ. Cũng chỉ đi cùng cha tới Ứng Thiên Đường giao đậu hũ thôi.

Từ khi cô có ký ức thì Ứng Thiên Đường đã có rồi, nhiều năm qua nơi đây luôn đặt đậu hũ của cha, năm ngày một lần, mỗi lần mười phần, lúc nào cha cũng sẽ dẫn cô theo cùng.

Cô rất thích Ứng Thiên Đường, người ở đây rất tốt, ngay cả trẻ con cũng tốt với cô, chẳng ai bắt nạt cô cả. Tổng đại phu hay cho cô ăn đường, mỗi năm Tổng phu nhân thường cho cô đồ mới, Bạch Lộ cô nương chủ quản thì... A, hai năm trước tỷ ấy đã gả cho Tô gia rồi, phải gọi là Tô phu nhân, lần trước Tô phu nhân còn may đôi giày mới cho cô, Tô gia thì mỗi lần đi xa cũng không quên mang ít đồ chơi về cho cô.

Cô thích người trong Ứng Thiên Đường, cả thiếu gia quái dị sống ẩn cư trên đảo cô cũng thích.

Thiếu gia là người duy nhất chịu nói chuyện chậm với cô, cũng là người duy nhất phát hiện cô không phải đồ ngọc, không phải người có cái đầu bị sốt hồng.

Thiếu gia đối xử với cô rất tốt, cha cũng nói năm đó là do thiếu gia cứu mạng cô, tuy lúc quay về lỡ tai cô không nghe được nữa, nhưng cô rất biết ơn cứu mạng của thiếu gia.

Cho nên lúc theo cha tới Ứng Thiên Đường đưa đậu hũ, cô sẽ đích thân mang một phần lên đảo cho thiếu gia.

Cha cho xe ngựa dừng hẳn ở cửa, rồi bê vài khay đậu hũ tới phòng bếp, cô thì vẫn như trước đây, cầm theo cái giỏ trúc đựng các loại đậu hũ xuống xe.

Lúc xuống xe cô nhìn thấy ở trước cửa Ứng Thiên Đường có đỗ một chiếc xe ngựa xa hoa khác, nó có tới hai con ngựa kéo, sau mui xe còn mắc màn cửa thêu tơ tằm, khiến cô không đành lòng được nhìn lâu hơn chút. Nhưng cô cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, quay người đi thì đã quên bằng chuyện này, cầm cái giỏ trúc nhanh nhẹn đi về phía hồ lớn.

Bên cạnh hồ lớn có đậu một chiếc thuyền, trên thuyền đã có đại nương chờ sẵn, đại nương cười cười rồi xoa đầu cô. Cô bước lên thuyền, khom người chui vào mui thuyền, toan cất giỏ trúc rồi sẽ ra ngoài ngồi, ai ngờ vừa vén rèm lên thì đã chạm phải một cặp mắt đen thui.

Cô trợn to mắt, hít ngược vào một hơi, chủ nhân của cặp mắt kia bỗng giơ tay kề lên mép, ý bảo cô im lặng.

Hắn không bắt cô, cũng không bịt miệng cô lại, hắn chỉ đặt tay lên giữa môi mình.

Đó là ra hiệu im lặng, cô biết.

Một lát sau, hai mắt cô mở to hơn nữa, cô không ngờ sẽ gặp hắn ở đây.

Thuyền lắc lư, cô có thể cảm giác được, lúc hắn bê giúp cô cái giỏ trúc tiện thể đưa tay chỉ ra sau lưng cô.

“Bà ấy gọi cô.”

Hắn mở miệng nói, cô không cảm giác được hơi hắn phả ra khi nói chuyện, hình như hắn cũng không phát ra âm thanh gì.

Cô chần chừ giây lát rồi mới buông tay ra, để hắn cầm lấy giỏ, sau đó xoay người nhìn lại.

Đại nương đã tháo sợi dây buộc thuyền, vừa đưa dò hướng về phía đảo vừa mỉm cười nói chuyện với cô. Cô nhìn thật kỹ thì nhận ra đại nương chỉ bảo cô ngồi xuống, bảo cô cẩn thận kéo ngã xuống nước.

Cô ngoan ngoãn ngồi xuống, cảm giác được tên đang ngồi sau rèm cửa.

Ven bờ sông có vài người cưỡi ngựa đi qua, hết nhìn đông tới ngó tây như là đang tìm thứ gì đó, cô đoán là mình biết những người đó đang tìm gì. Họ hô lớn về phía dò của đại nương, đại nương cũng cất giọng đáp lại, chỉ chốc lát sau thì họ bỏ đi. Cô cảm giác tên phía sau vừa thở phào ra.

Con thuyền nhỏ chậm chậm lắc lư trên mặt nước, từ từ hướng về phía bờ, chẳng bao lâu sau, nó đã cập sát

đảo.

Cô cứ ngỡ là tên kia sẽ trốn tiếp trong thuyền, nhưng đại nương mới trở người kéo thuyền nhỏ tới gần bên hơn thì hắn đã nhảy xuống từ một đầu khác, rồi lủi vào rừng nhanh như chớp.

Đảo này không thể vào tùy tiện đâu!

Đông Đông hoảng hốt, trợn tròn hai mắt, trong giây lát cũng không biết làm thế nào, chỉ đành hốt hải xách giỏ trúc lên, không kịp nói cảm ơn với đại nương đã nhún chân xuống đất, vội vã chạy theo như bay.

Nhưng dù vậy cô vẫn chậm một bước, lúc cô tóm được cánh tay hắn thì hắn còn đang chạy băng băng tới trước, đồng thời kéo cả cô vào trong trận pháp.

Trời đất mới đó còn sáng sủa, thoát cái đã tối sầm.

“Trò quỷ gì vậy?!”

Vừa bước chân vào khu rừng, chưa chạy được mấy bước thì trời đất nháy mắt đã đổi sắc, mặt trời cũng tối sầm, Dịch Viễn hoảng sợ, dừng chân khẩn cấp rồi ngoái đầu nhìn lại. Hồ nước lấp lánh và cảnh sắc rực rỡ đằng sau đã biến mất trong nháy mắt, chỉ còn lại một nha đầu đang mở to mắt nắm chặt tay hắn, và phía sau nha đầu kia là cánh rừng tăm tối chạy dài vô tận.

“Hồ với thuyền đâu rồi? Chuyện gì vừa xảy ra?” Hắn giật mình, buột miệng hỏi cô.

Đông Đông thấy thế thì bỗng buông cánh tay hắn ra, lùi lại một bước, lắc đầu.

Hắn nói quá nhanh, cô không nhìn ra hắn đang nói gì.

Nhưng Dịch Viễn lại hiểu lầm cái lắc đầu và vẻ căng thẳng của cô, hắn tưởng cảnh vật chung quanh thay đổi đột ngột cũng dọa cô sợ, bèn hít vào một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, nhìn cô nói:

“Xin lỗi, không phải ta cố ý, muội đừng sợ, ta sẽ không làm vậy với muội nữa.”

Cô sững sốt một lát, nhìn nét mặt đột nhiên dịu xuống của hắn.

Hắn thử tiến lên một bước, đưa tay ra cho cô: “Không sao, không có chuyện gì đâu, muội qua đây.”

Cô giương to mắt nhìn hắn, ngỡ là mình nhìn lầm, nhưng giây tiếp theo hắn lại nhìn cô nói: “Muội tên là Đông Đông, đúng không? Lôi Đông Đông?”

Cô ngệt ra, trông có hơi ngốc.

Hắn đang gọi tên cô sao?

“Là Đông trong mùa Đông phải không?” Hắn nhìn cô, thả chậm tốc độ, lặp lại tên cô lần nữa: “Đông Đông?”

Cặp mắt cô vốn đã to nay còn banh to hơn nữa.

Hắn đang gọi tên cô thật sao, cô không ngờ là hắn biết tên cô.

Trong lúc cô còn đang chờ đợi thì hắn đã nắm chặt tay cô rồi.

Hành động này làm cho cô càng dần thêm, bất giác cúi đầu nhìn vào đôi tay nhỏ bé bị hắn nắm. Cứ tưởng hắn tóm lấy cô để làm gì đó, nhưng hắn không kéo cô qua bên, cũng chẳng cười nhạo cô, mà hắn chỉ nắm nhẹ lấy tay cô thôi.

Tay hắn khá nóng, giống như cha.

Tay kia của hắn chạm nhẹ dưới mắt cô, cô sợ hết hồn ngẩng mạnh đầu lên, chỉ thấy hắn đang nhìn cô chậm rãi cam đoan: “Muội đừng sợ, có lẽ là lúc này ta chạy quá nhanh, còn chạy vòng vèo nữa nên mới không nhìn thấy hồ nước.”

Cô trừng mắt nhìn, cái miệng nhỏ xíu hơi mấp máy, trong khoảnh khắc cô không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng tiểu bá vương này không đợi cô mở miệng đã kéo cô đi ngược lại: “Nhất định là hướng này.”

Á, sai rồi, đợi tý đã ——

Cô muốn nói rõ với hắn, nhưng nhớ tới lần trước cô mở miệng bị hắn cười nhạo thì lại lưỡng lự, trong lúc đó hắn đã kéo cô tới trước mắt rồi.

Hướng đó cũng tối tăm âm u như thế, ngoài rừng ra thì chỉ có rừng.

“Không thì hướng này.” Hắn chưa nấn lòng bèn rẽ vào một hướng khác, nhưng sau chỗ rẽ này vẫn là rừng cây.

“Không phải bên này thì là bên kia.” Hắn nói với giọng tràn đầy tự tin.

Nhưng bất luận hấn vòng vèo bao nhiêu hướng, đi tới trước bao nhiêu bước, cảm giác chung quanh vẫn là rừng cây.

Cô bị hấn lôi đi mà không đỡ mặt cũng chẳng thở mạnh, lúc hấn phát hiện mình quay lại cùng một nơi lần nữa thì đáy mắt đã hiện lên nét kinh hoàng. Nhưng hấn nhanh chóng che đậy cơn hoảng loạn, nắm chặt tay cô, nhìn cô nói với giọng bình tĩnh:

“Muội không cần phải sợ, chúng ta chọn một hướng rồi đi thẳng tới, nhất định sẽ tìm được đường.”

Đông Đông nhìn người được gọi là tiểu bá vương này mà hơi ngạc nhiên, hấn cố giảm tốc độ nói, bình thường hấn nói chuyện đâu có chậm như vậy, cô biết mà.

Hấn làm vậy vì cô, hơn nữa hôm nay mỗi lần hấn nói chuyện đều sẽ ngoảnh sang nhìn cô rồi mới nói.

Bất giác, cô mỉm cười.

Nỗi hoảng sợ bỗng dừng trôi dạt mỗi khi gặp hấn, dường như đều biến mất tằm ngay trong lúc hấn nắm tay cô mò đường như ruồi mất đầu.

Còn tưởng lúc hấn phát hiện mình bị lạc sẽ hoảng sợ bỏ cô lại rồi chạy lấy thân. Nhưng hấn không có, thậm chí hấn còn nắm tay cô rồi cố gắng trấn an cô nữa.

Thấy cô nở nụ cười, hấn cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm một cách vô cớ.

“Ta...”

Nhận thấy cô phát ra âm thanh, Dịch Viễn sửng sốt, vội vàng đứng vững hai chân rồi cúi đầu nhìn cô.

Đông Đông có hơi căng thẳng, cô chỉ trợn to mắt nhìn hấn chăm chăm, liếm liếm môi, sau đó thử mở miệng một lần nữa, nhìn hấn nói: “Ta không sợ.”

Lần này, hấn không cười cô mà chỉ nói thật chậm: “Không sợ là tốt rồi, chúng ta đi từ từ, muội làm được chứ?”

Cô lắc lắc đầu, đáp: “Đừng đi, ở đây, ở đây có chừng pháp(*), không đi ra được.”

“Bốc hơi?(*)” Hấn chớp mắt. (*) **BẾ ĐÔNG NÓI NGỌNG, MUỐN NÓI ‘TRẬN PHÁP’ LẠI NÓI THÀNH ‘CHUNG PHÁP’, MÀ TỪ CHUNG PHÁP NÀY LẠI ĐỒNG ÂM VỚI BỐC HƠI NÊN BẾ DỊCH MỚI HIỂU NHẦM.**

“Pháp sơ.” Cô nói nghiêm túc.

“Chải tóc(*)?” Hấn ngờ nghệt nhìn cô, còn làm động tác chải đầu: “Muội muốn chải đầu sao?” (*) **HÌNH NHƯ TỪ NÀY LÀ PHÁP SỰ, PHÁP THUẬT HAY PHÁP SƯ GÌ ĐÓ NHƯNG BÉ ĐÔNG NÓI NGỌNG THÀNH PHÁP SƠ, TỪ ‘PHÁP SƠ’ ĐỒNG ÂM VỚI TỪ ‘PHÁT SƠ’ NGHĨA LÀ CHẢI TÓC, LÀM BÉ DỊCH LẠI HIỂU LẦM NỮA, XOẮN NẢO QUÁ ==**

Dáng mô phỏng của hấn quá hài, cô xì một tiếng rồi bật cười.

Hấn khề chau mày, cô vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, ta đang nói pháp thuật, chính là... chính là... là Đạo... Hợp thượng...”

Hấn thộn mặt ra nhìn cô.

Đông Đông hơi quỳnh quáng, hoàn toàn quên mất giọng mình kỳ quái ra sao, vừa nói vừa làm bộ khua mõ niệm kinh: “Gồ gồ gồ gồ, boong, A di đà phật... vậy... huynh hiểu không?”

Dịch Viễn giác ngộ, cọ cọ đầu mình rồi nhìn cô nói: “Hòa thượng? Ý muội là hòa thượng? Cái người không có tóc.”

“Đúng đúng đúng.” Cô gật đầu vui vẻ rồi sờ đầu theo hấn, cười nói: “Trông trơn, hòa thượng đầu trơn bắt quỷ, bắt quỷ cần, dùng pháp sơ.”

“Hòa thượng dùng pháp thuật để bắt yêu ma sao?” Hấn bắt được bí quyết, hào hứng hỏi tới: “Đúng không?”

“Dạ, đúng, chính là cái này, pháp sơ, chính là... chính là... Quất môn tồn giáp...” Cô nói mà không chắc lắm, nghiêng nghiêng đầu, ngần ngại hỏi lại.

“Kỳ môn độn giáp.” Lần này hấn mới nghe đã hiểu ngay, hấn từng đọc trong sách, Gia Cát Khổng Minh biết dùng kỳ môn độn giáp: “Muội nói ở đây có trận pháp?”

Cô ra sức gật đầu, vui vẻ nói: “Đúng.”

Giải được câu đố rồi nên hấn cũng vui hấn lên: “Thì ra chỗ này có trận pháp, có người dùng kỳ môn độn giáp bày trận, cho nên chúng ta xông vào trận thì không thể ra ngoài.”

“Dạ dạ dạ.” Cô gật đầu lần nữa.

“Là ai làm?” Hấn tò mò hỏi, hấn cũng không ngờ thật sự có người hiểu được trận pháp trong truyền thuyết

đó.

“Là thiếu gia.” Cô đáp ngay rồi nhoẻn miệng cười, kéo hắn tới ngồi dưới một thân cây lớn, nói: “Thiếu gia sẽ biết, thiếu gia sẽ tới tìm, không được đi bữa, chúng ta đợi tại chỗ.”

Hắn đi theo cô ngồi dưới tàng cây, buột miệng hỏi tiếp: “Thiếu gia, là thiếu gia của Ứng Thiên Đường? Tống Ứng Thiên?”

Cô gật đầu.

“Vậy ra đây là đảo quý?” Hắn từng nghe người ta nói Tống Ứng Thiên ở trên đảo quý, cũng nghe đầu tụy vị thiếu gia này giỏi y thuật, nhưng y rất lạ, hơn nữa hai năm qua hầu như Tống Ứng Thiên luôn ở suốt trên đảo, rất ít khi ra ngoài.

Cô gật đầu lần nữa, rồi lấy hai phần đậu hũ thịt trong giỏ trúc ra, đưa một phần cho hắn, phần còn lại thì mình ăn: “Ăn trước đi, thiếu gia bận lắm, phải chờ.”

Lúc này quá khấn trương nên Dịch Viễn không cảm thấy gì, giờ bình tĩnh lại thì hắn mới sực nhận ra mình mò đường lâu như vậy, đúng là đói rồi.

Hắn bỏ đậu hũ thịt vào miệng, cắn một cái, sau đó mới nhận ra Lôi Đông Đông còn đang nhìn mình chăm chăm, hắn bất giác buồn cười nói: “Nhìn cái gì? Ăn của muội đi, đồ ngốc.”

Tuy trên cô ngốc nhưng nụ cười và ánh mắt hắn không có tí ác ý nào, cũng chẳng có tí gì là muốn cười nhạo cô thật hết. Cô cười ngốc, vui vẻ cúi đầu ăn phần đậu hũ thịt của mình.

Hắn nhìn kiểu cười ngờ nghệch của cô, nhìn vẻ mặt thích chí khi ăn đậu hũ thịt của cô, lần thứ hai nhận ra một chuyện.

Lúc nha đầu này cười rộ lên, thật ra rất đáng yêu.

Trước đây cô thấy hắn, nếu không phải biến thật xa thì là không nén nổi vẻ mặt sợ hãi. Vào cái hôm cô cứu hắn, hắn mới biết cô sẽ cười đấy, nhưng không phải kiểu cười ngây dại, mà là cười toe toét thích chí.

Cô cũng nhìn họ Tô mỉm cười vừa ngọt ngào vừa đáng yêu, nhắc mới nhớ, cô cũng từng cười với hắn rồi, là khi hắn chia một nửa nhân hạt thông cho cô.

Lúc cô cười cả khuôn mặt nhỏ nhắn sẽ sáng bừng lên, cảm giác như cả người đều tỏa sáng lấp lánh, hết như cánh hoa mùa xuân.

Cánh hoa? Hấn nghĩ quái gì vậy? Thật là kỳ.

Hấn liếc mắt, phỉu bay cái hình dung kỳ quái trong đầu, rồi không đành lòng được nhìn cô lần nữa.

Nha đầu bên cạnh ngồi rất ngoan ngoãn, cái miệng nhỏ nhóp nhép ăn đậu hũ thịt, chốc chốc còn ngẩng đầu ngó hấn một cái, sau đó đột nhiên cô nhìn hấn, cười bật ra thành tiếng.

“Cười gì?” Hấn trừng mắt hỏi.

Cô nhìn hấn cười, học cách hấn vuốt đầu lúc nãy, nói: “Đầu hòa thượng bóng lưỡng không tóc.”

Hấn nghe vậy, nhớ tới cái màn ông nói gà bà nói vịt, còn hoa tay múa chân trông đần hết chỗ nói vừa rồi, cũng bật cười theo.

“Huỳnh thật thông minh.” Cô cười khanh khách: “Biết ta nói gì.”

Không ngờ cô lại khen hấn, Dịch Viễn hơi ngớ ra rồi đáp: “Thông minh là muội.”

“Ta thông minh?” Cô sững sốt, từ đó tới giờ chưa ai nói cô thông minh.

Thấy vẻ mặt ngờ vực của cô, hấn bắt chước dáng gồ cái mõ không tồn tại của cô, nói: “Gồ gồ gồ gồ, boong — A di đà phật —”

Cô nhìn thấy thì vỡ lẽ, cười tới nắc nẻ.

“Nếu muội không nói tới đây, thì ta còn tưởng muội muốn chải đầu.” Hấn nhìn cô cười nói.

8. Quyển 1 - Chương 7

Edit: Yunchan

Cô lắc đầu cười hì hì, không coi lời hấn là thật.

Nhưng Dịch Viễn nói thật, Lôi Đông Đông thật sự rất thông minh, rõ ràng cô không nghe được nhưng vẫn có thể nhìn khẩu hình để đoán ra ý của đối phương, đó là chuyện hết sức lợi hại.

Đông Đông ăn một hơi hết sạch miếng đậu hũ thịt cuối cùng, rồi nhìn sang tiểu bá vương còn vương ý cười trên môi bên cạnh, cô nhận ra ở gần hần cũng không quá khó khăn như mình nghĩ, rốt cuộc không dẫn được cơn tò mò, mở miệng hỏi.

“Tại sao huynh trốn trong thuyền?”

Hần ngồi xếp bằng, thu lại nụ cười, bực mình đáp: “Mẹ ta không cho ta luyện võ.”

“Năm?” Cô không hiểu, giơ năm bàn tay lên cho hần nhìn.

“Đánh quyền.” Hần siết tay lại, ra dấu cho cô thấy.

“A, luyện võ.” Cô hiểu ra: “Tại sao mẹ huynh không cho huynh luyện vậy?”

“Bà ấy nói tập võ là việc vô ích, chẳng có chỗ dùng, là việc mà mấy người thô thiển mới làm. Đọc sách mới có tương lai.” Nói rồi hần không quên tạo dáng đọc sách cho cô thấy.

Cô gật đầu chứng tỏ mình đã hiểu: “Huynh không thích đọc sách sao?”

Hần ngẩn ra, rồi quay đầu nhìn về phía trước, lát sau mới nói: “Thật ra cũng không phải không thích, mà vì ta cũng muốn tập võ thôi.”

Hần không ngoảnh đầu lại, ngồi ở góc này cô không nhìn thấy hần nói gì nên bất giác nghiêng người tới trước, nhưng kết quả đã chẳng nhìn thấy gì mà cô còn bị mất thăng bằng, lộn nhào hết cả người ra trước, cắm đầu xuống đất.

Dịch Viễn bị cô làm hoảng, bước lên đỡ cô dậy.

Đông Đông xấu hổ muốn chết, mặt đỏ bừng lên vì ngượng, ngẩng đầu lên thì lại thấy cái mặt cười trêu của hần: “Muội lợi hại thật, ngồi cũng té được?”

Cô vừa thẹn vừa quẫn, vội vàng giải thích: “Không phải, á, ta, ta chỉ muốn... Huynh ngó qua chỗ khác, ta không nhìn thấy huynh nói gì...”

Hần sững sờ rồi cũng lúng túng theo, sờ đầu nói: “Xin lỗi, ta quên mất.”

“Không việc gì, là do ta.” Cô luống cuống tay chân phủi phủi đất trên mặt, ngượng nghịu ngồi về chỗ cũ.

Ai dè hần không về chỗ cũ mà lại đi tới trước mặt cô, ngồi xuống ngay đối diện.

Cô chờ ra một thoáng, ngẩng đầu, nhìn thấy hấn toét miệng cười lộ ra hàm răng trắng bóng, nói: “Vầy thì không sao nữa, đúng không?”

Đông Đông nhìn hấn, trong tích tắc, ngực bỗng nhảy lên thình thịch chẳng biết tại sao.

Lúc trước cô nhìn thấy hấn ngực cũng hay đập liên tù tì, nhưng lần này không giống vì sợ.

“Chúng ta vừa nói tới đâu nhỉ?” Hấn cười hỏi.

Nói, ý hấn là nói chuyện sao?

Cô tròng mắt, trả lời: “Mẹ huynh không cho huynh luyện võ, muốn huynh đọc sách.”

“Phải rồi, bà ấy cho rằng chỉ có người thô thiển mới luyện võ, ta là thiếu gia phường giấy, đọc sách thật giỏi mới có tương lai.”

Vậy ra, bây giờ hấn đang tán dóc với cô à?

Cô nhìn hấn với ánh mắt được sủng mà lo, dè dặt nói: “Tuy huynh thích đọc sách, nhưng cũng muốn luyện võ.”

“Ừ.” Hấn gật đầu.

Đúng là hấn đang tán dóc với cô, cô hầu như không nhớ nổi, ngoài thiếu gia ra thì lần cuối có người nhìn mặt cô, ngồi ở trước mặt cô tán dóc như vậy là lúc nào.

Nhưng hấn lại chịu nói chuyện với cô, nhìn mặt cô, còn cố tình ngồi xuống trước mặt để cô nhìn thấy hấn nói gì nữa.

“Vậy huynh từng tới học đường rồi sao?” Đông Đông nhìn người trước mắt này với ánh mắt vô cùng quý trọng, tò mò hỏi.

“Không.” Hấn lắc đầu, đáp: “Mẹ ta mời phu tử tới nhà dạy ta tứ thư ngũ kinh từ nhỏ.”

“Vậy huynh biết viết nhiều chữ lắm à?” Hai mắt cô sáng ngời, mở to mắt hỏi tới: “Huynh có viết được tên mình không?”

“Đương nhiên rồi, ba tuổi ta đã viết được.” Nói đoạn hấn cầm cành cây nhỏ lên, vạch tên mình trên đất: “Ta là Dịch Viễn, rất xa rất xa. À, chờ chút.” Hấn viết tới giữa chừng thì phát hiện cô đang nhìn ngực,

bèn giờ tay bôi chữ trên đất đi, đổi sang bên cạnh cô rồi viết lại lần nữa.

Đông Đông đổi sang quỳ gối, tò mò chống hai tay vào chân mình, nhìn hấn viết chữ trên đất.

“Đây là Dịch.” Hấn ngẩng đầu lên nói, cầm cây nhỏ chỉ cho cô thấy, khi cô ngẩng đầu lên rồi thì mới nói tiếp: “Đây là Viễn.”

Cô nhìn hấn đầy khâm phục, hỏi: “Là nghĩa gì vậy?”

“Dịch nghĩa là đơn giản dễ dàng, Viễn là rất xa rất xa, giống như bây giờ muội cách ta rất gần, còn cái cây kia cách ta rất xa, muội hiểu không?” Hấn vừa nói vừa làm cử chỉ.

“Ta hiểu ta hiểu. Vậy ra chữ này là Dịch? Còn chữ này là Viễn?” Cô thò ngón tay ra chỉ vào chữ trên đất, hai mắt sáng lên ngẩng đầu hỏi hấn.

“Phải.” Hấn gật đầu.

“Huynh lợi hại quá.” Cô bội phục.

Được cô tặng bốc như thế, Dịch Viễn thấy lòng vui vẻ lạ lùng, không nhận được viết thêm ba chữ trên đất.

“Đó là gì?” Lúc hấn vừa viết xuống cô đã vội vàng hỏi luôn.

Hấn ngẩng đầu, nhìn cô đáp: “Đây là tên của muội, Lôi Đông Đông.”

Cô thẳng thốt, thoát cái hai mắt mở ra thật to: “Thật ư?”

“Đương nhiên là thật, muội họ Lôi, là Lôi trong sấm sét, Đông trong mùa Đông, đúng không?” Hấn phổng mũi nói.

Đông Đông gật đầu thật mạnh: “Ừ, ta ra đời vào mùa đông nên cha mẹ mới gọi ta là Đông Đông, là Đông trong mùa Đông.”

“Vậy thì đúng rồi, chữ này là Lôi, phía trên nó là vũ, vũ trong mưa, phía dưới là điền, điền trong đồng ruộng, mưa trên ruộng, ghép lại là được chữ Lôi rồi. Vì mỗi khi trời mưa thì sẽ có sét, sét sẽ đánh lên ruộng, cho nên mới viết như vậy.”

Hấn cố ý ngẩng đầu lên giải giảng cho cô thật chậm, vừa nói vừa làm dấu cho cô hiểu: “Chữ còn lại là Đông, Đông là mùa kết thúc một năm. Vào thời cổ, mọi người chỉ dùng sợi dây thắt nút để ghi nhớ sự việc,

thắt một nút ở đầu dây là bắt đầu một năm, sau đó thắt thêm một nút ở cuối dây là kết thúc một năm. Cho nên chữ này mới viết như vậy.” (*)

(*) Chữ vũ () Chữ điền (), đặt chữ ‘Vũ’ lên chữ ‘Điền’ sẽ được chữ ‘Lôi’ ()

Nói đoạn hấn vạch ngang một vạch, rồi vạch thêm ở đầu và đuôi mỗi chỗ một vòng: “Nét ngang này là sợi dây, còn vòng này là nút dây, tượng trưng cho bắt đầu và kết thúc.”

Rồi hấn lại vẽ thêm một đoạn sợi dây nhô lên: “Để chứng tỏ đây là sợi dây, về sau nó lại viết ngược lên thành ra thế này, kết quả hai vòng bên dưới dựa sát vào nhau quá lại biến thành một đường, tạo ra chữ ‘Phác’ (), chữ ‘Phác’ này đọc là chỉ, cách đọc tương tự với từ ‘Chỉ’ () trong ngón tay.” Nói rồi hấn còn không quên chỉ vào ngón tay mình. (*)

(*) Ý là từ ‘Phác’ () và từ ‘Chỉ’ () đọc giống nhau.

Còn đây là chữ Đông ()

“Đọc là chỉ.” Cô nói nghiêm túc.

“Đúng.” Hấn mỉm cười gật đầu, nói tiếp: “Trước đây chữ phác được hình thành như vậy.”

“Còn hai nét phía dưới thì sao? Xuất phát từ đâu?” Cô nhìn hấn tò mò hỏi tiếp.

Hấn ngắt ra một lát rồi nhìn cô nói: “Ta cũng nghĩ tới vấn đề này, ta hỏi phu tử thì người lại bảo là không rõ lắm.”

“Ồ?” Cô ngây ngô nhìn hấn: “Phu tử cũng không biết sao?”

“Phải, nhưng sau đó ta đã tự suy ra, hai nét này chắc là đại diện cho tuyết, muội nghĩ thử xem, không phải mùa đông sẽ có tuyết sao? Hai nét này nhìn có giống tuyết rơi không? Nét ở trên là tuyết từ trên trời rơi xuống, còn nét dưới là đồng tuyết trên mặt đất.”

Đông Đông giác ngộ, ngưỡng mộ vô cùng: “Thật ha.”

Vẻ mặt sùng bái của cô làm hấn cũng vui hân lên.

“Huynh thật thông minh.” Cô nhin không được khen thêm lần nữa.

“E hèm, chỉ hơi hơi thôi.” Dáng vẻ bội phục của cô làm hấn bỗng dưng ngượng ngùng, lời khiêm tốn thốt

ra một cách tự nhiên.

“Biết đọc biết viết thật tốt.” Cô nhìn hấn đầy hâm mộ.

“Muội muốn biết đọc biết viết cũng được mà.” Hấn chẳng nghĩ gì mà buột miệng nói: “Buổi chiều ở Ứng Thiên Đường có dạy học miễn phí, không thu tiền, cũng có mấy cô nương tới đó học mà.”

Cô nhìn hấn, lắc đầu tiếc nuối: “Muội không, không đi học được.”

“Tại sao?” Hấn nhìn cô nghi hoặc.

Đông Đông do dự một lát rồi mới nhìn hấn, mở miệng giải thích: “Phu tử không thể nói chuyện với một người như muội. Muội không thấy rõ miệng của phu tử nên không biết người đang nói gì. Dù có thấy, thì nhiều lúc cũng không hiểu.”

“Không hiểu thì muội có thể hỏi —” Hấn chưa nói hết câu thì đã sực nhận ra mình vừa đề xuất một phương án cực đần.

Dù cô mở miệng hỏi thì Phu tử cũng chẳng thể vì một mình cô mà vừa dạy vừa hoa tay múa chân giải thích suốt buổi học được.

“Xin lỗi...” Hấn lúng túng nhìn cô, tỏ vẻ áy náy.

Cô lắc đầu mỉm cười, rồi cúi xuống nhìn tên mình: “Biết được tên mình viết thế nào là muội đã rất vui rồi.”

Dịch Viễn nhìn nụ cười tươi của cô thì biết cô nói thật lòng. Nhưng hấn cũng hiểu, thật ra cô rất muốn biết chữ. Hấn có thể cảm giác được khi hấn cho cô biết tên cô viết thế nào, cô đã rất vui sướng.

Cô đưa đầu ngón tay ra vẽ theo nét chữ trên mặt đất, chậm chậm viết tên của mình bên cạnh chữ hấn. Ba chữ kia, cô viết méo mó nhưng trình tự đi nét thì đúng y chóc, cô mới nhìn hấn viết một lần mà đã thuộc lâu lâu.

Cô viết xong rồi thì ngẩng đầu lên, cười rụt rè hỏi: “Là viết như thế này sao?”

“Ừ, là viết như vậy.” Hấn gật đầu.

“Huynh nói đây là vũ, vũ trong trời mưa, cho nên có rất nhiều dấu chấm sao?” Cô hỏi lại.

“Đúng.”

“Đây là điền? Điền trong đồng ruộng, bởi vì nó vuông vuông giống thửa ruộng sao?”

“Đúng.”

“Viết chữ thật là thích.” Cô nhẹ nhàng vuốt ve tên mình, cảm thán: “Hiểu biết nhiều thật là tốt.”

Hắn chưa bao giờ nghĩ viết chữ là niềm vui, ngày nào hắn cũng phải viết cực nhiều chữ tới nỗi phát ngáy lên được. Nhưng đối với cô thì nó rất vui, rất đáng giá.

“Ta dạy cho muội nhé!”

Hắn chưa kịp nghĩ gì thì câu này đã tự nhiên bật ra, làm hắn giật mình, nhưng cô không nghe thấy — không, là không nhìn thấy.

Cô nhìn chữ trên đất, vuốt ve nó, cứ như nó là món bảo bối gì quý giá lắm.

Hắn có thể làm như chưa nói gì, cô sẽ không biết.

Nhưng mà, cái cách cô nhìn chữ như bảo bối kia...

Không nghe được là sao chứ?

Lần đầu tiên biết cô không nghe được hắn đã giật mình, không tài nào tưởng tượng nổi cảm giác không nghe được là thế nào. Hắn chỉ lo tức giận, chỉ để ý tới tâm trạng không vui của mình, nên đã quên khuấy mất chuyện cô không nghe được. Mãi cho tới một tháng sau khi vết thương lành, có một lần hắn nhìn thấy cô từ rất xa, bất giác lại nhớ tới chuyện này, bởi vì quá buồn chán nên hắn mới nhét vải vào lỗ tai mình, hắn vẫn nghe được loáng thoáng, nhưng phần lớn âm thanh đã được chặn lại.

Mới đầu hắn không cảm thấy gì, nhưng chẳng bao lâu sau hắn dần nhận ra không nghe được bất tiện tới nhường nào. Dù hắn dùng mắt nhìn cũng không thể hiểu rõ mọi người đang nói gì với hắn, hơn nữa lúc nào cũng sẽ có người đột nhiên nhảy ra bên cạnh, hoặc là bất cẩn đụng vào lưng hắn. Lúc ra đường thì mọi chuyện càng trở nên đáng sợ hơn, trên đường không chỉ có người, mà còn có xe có ngựa, có chó có mèo. Lúc hắn xém tý nữa là vấp phải một con chó, bị một chiếc xe đâm, thì hắn bắt đầu ngó nghiêng chung quanh, và còn ngoái đầu ra sau để canh chừng.

Lúc ấy, hắn mới nhận ra vì sao cô trông thì nhát gan, hành động thì chậm chạp, nhưng ở trong núi lại vô cùng linh hoạt. Trên núi không có người, khác xa với trên đường, trên đường đâu đâu cũng đầy rẫy người là người.

Để không bị đụng trúng, cô bắt buộc phải ngoái đầu lại, sợ dĩ không thể hành động quá nhanh là vì không nghe được, cô phải nói đi nói lại nhiều lần để xin người ta nói lại một lần, thậm chí là nhiều lần.

Chưa đầy một canh giờ, hắn đã lấy miếng vải nhỏ ra khỏi tai mình. Lúc hắn nhét nó vào tai, hắn phải nói xin lỗi suốt, xin lỗi không ngừng, một lần rồi hai lần, ba lần rồi bốn lần. Hắn không thích xin lỗi mãi như thế, nhất là khi hắn chẳng làm sai chuyện gì.

Cô cũng không làm sai chuyện gì, bất cứ chuyện gì. Cô chỉ không nghe được mà thôi.

Vì không nghe được nên cô chẳng thể nào hiểu nổi người ta đang nói gì, không thể nào nói cười với các cô nương cùng lứa. Thậm chí vì không hiểu quá nhiều chuyện, mà cô mới bị mọi người cười.

Cô không biết Động Đình là một cái hồ, cô bảo nó là một cái ao thật to thật bự. Cô không biết con lừa, con la và con ngựa khác nhau, cô gọi hết bọn chúng là ngựa. Cô không biết ve sầu chính là ve, không biết hài và ủng độc khác nhau.

Cô không biết rất nhiều chuyện, cũng không có cơ hội lấp đầy sự thiếu hiểu biết của mình. Thỉnh thoảng cô sẽ nói ngọng lú ngọng lơ, nhưng chỉ vì cô không biết phát âm chính xác.

Ai cũng cho rằng cô ngốc, bởi vì ngốc nên mới không biết, vì không biết nên mới nói năng ngọng ngịu. Nhưng cô không ngốc, cô rất thông minh, cô chỉ không nghe được mà thôi.

Nếu như cô biết chữ, thì cô có thể biết được rất nhiều chuyện, trong sách có rất nhiều kiến thức, hắn có thể dạy cô, hắn có thể làm cho cô không bị ai cười nhạo nữa.

Không nghĩ ngợi thêm nữa, hắn chìa tay ra, chạm nhẹ vào lưng cô.

Đông Đông hơi giật mình, ngẩng đầu lên.

“Ta dạy cho muội.” Hắn nói với cô.

Cô trừng mắt nhìn, trong phút chốc không hiểu nổi hắn đang nói gì.

“Ta dạy muội viết chữ.” Hắn chỉ vào chữ trên mặt đất, nói nghiêm túc: “Ta dạy muội đọc sách viết chữ.”

“Huynh muốn dạy ta sao?” Đông Đông sợ hãi nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi với giọng không tin được.

Một lần nữa, hắn gật đầu, nói chắc nịch.

“Phải, ta dạy cho muội.”

Phải, ta dạy cho muội.

9. Quyển 1 - Chương 8

Edit: Yunchan

Đông Đông nhìn hấn với ánh mắt ngạc nhiên vô cùng. Cho là hấn trêu cô, vốn muốn hỏi tiếp, thì không ngờ bên trong cánh rừng lại bất ngờ xuất hiện một vị cô nương áo đen. Đông Đông vừa thấy cô ấy thì nhanh nhẩu đứng lên, cô nhận ra cô nương này, cô ấy là người mà Ứng Thiên thiếu gia mang về đảo một hai năm trước.

“A Linh cô nương.” Đông Đông chào hỏi cô ta một cách lễ phép.

Nhìn thấy hai người, cô nương áo đen sững sốt, dừng lại bước chân hình như có hơi gấp gáp.

“A, ta còn tưởng là ai? Thì ra là tiểu cô nương đậu hũ, muội tới đây lúc nào, ta lạc đường rồi, chỉ cho ta cách ra ngoài đi.”

Cô giật mình, khá khản trương: “Ồm... Bọn, bọn muội cũng lạc đường.”

Nụ cười của A Linh lạnh đi, lạnh lùng nói: “Muội đùa ta à? Chẳng phải muội hay ra vào đảo này à, sao cũng lạc đường được chứ? Đừng nói với ta tên khốn Tổng Ứng Thiên kia không dạy cho muội cách ra trận nhé, nếu hấn không dạy muội lối đâu muội bắt cần bị nhốt trong đây thì sao?”

Đông Đông ngẩn ra, cô nương này cô có gặp vài lần, bình thường A Linh cô nương rất thân thiện dễ gần, đôi khi còn châm trà đưa thuốc giúp thiếu gia, chưa bao giờ dữ tợn như vậy cả.

Cô bất an nói: “Muội... muội không biết thật mà, thiếu gia... ngài muốn muội đừng đi lung tung, nếu lạc đường thì bảo muội ở lại một chỗ, ngài sẽ tự tới tìm muội.”

A Linh híp mắt lại, nắm chặt quyền, trong một thoáng Đông Đông có thể nhìn thấy ngọn lửa giận bùng lên trong mắt cô ta, nhưng giây tiếp theo, cô nương trước mắt đã lấy lại bình tĩnh, mỉm cười với cô: “Muội qua đây.”

Cô không muốn.

Kiểu cười của cô nương này làm cô sợ.

“Đông Đông, qua đây nào.” A Linh đưa tay về phía cô, dịu giọng nói.

Cô lắc đầu, nhưng không biết tại sao chân lại không nghe lời, bước một bước về phía cô ta. Trong tích tắc cô giật mình, quỳnh quáng nắm lấy ống tay áo Dịch Viễn bên cạnh, nhưng cô nương kia đã bắt được tay cô.

Tay cô ta rất lạnh, lạnh tới kỳ lạ, cái lạnh kia từ bàn tay trắng trẻo thấm vào tim phổi, đánh thẳng vào óc, cô lấy làm hãi hùng, kêu lên thành tiếng:

“Không muốn!”

Cô nương kia nắm cô rất chặt, mặt ra vẻ sưng sốt: “Sao có thể?! Người ——“

“Buông ra!” Đông Đông ré lên.

Đúng lúc này Dịch Viễn vội vàng kéo cô ra sau lưng, đẩy phắt cô nương kia ra, cô hoảng sợ vội vã núp sau lưng hắn.

“Người muốn làm gì? Không nghe muội ấy bảo người buông ra sao?” Dịch Viễn chắn trước người Đông Đông, lạnh mặt mắng.

Vì bị thứ mình thấy làm hoảng sợ A Linh mới không để ý tới đứa trẻ mười ba tuổi này, thế nên lúc bị hắn đẩy bất ngờ không kịp đề phòng, thiếu chút nữa là ngã ngồi trên đất. Cô tức giận lấy lại thăng bằng, mặt lạnh lẽo, đáy mắt thoáng hiện lên sát khí, giơ tay lên toan bóp cổ hắn, nhưng đầu ngón tay cô mới chạm tới hắn đã nghe thấy sau lưng vang lên tiếng gọi ——

“A Linh.”

Giọng nói đó gọi tên cô dịu dàng như gió xuân ấm áp, nhưng lại làm cô giật mình dừng động tác lại ngay lập tức.

Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!

A Linh cấp tốc thu tay về, xoay người nhìn tên nam nhân ra vẻ đạo mạo nhả nhặn kia, giờ đây hắn còn đang nhìn cô nở nụ cười.

“Cô đang làm gì vậy?”

“Làm gì à? Ta lạc đường, đương nhiên đang hỏi đường.” A Linh dẫn lửa giận, xắn ống tay áo, nhướn miệng cười ra vẻ vô tội.

Đông Đông và Dịch Viễn nhìn cô ta đầy kinh ngạc, khó lòng tưởng tượng nổi cô nương ngọt ngào động lòng người trước mắt này lại là nữ nhân độc ác lạnh lùng vừa rồi.

“Hỏi đường sao?” Nam nhân nhướn mày hỏi.

“Đúng vậy, ta vốn định tới bên hồ mức nước giúp Bạch Lộ, ai dè bắt cản đi lầm đường.”

“Lần tới cô phải đi theo cho cẩn thận nhé.” Nam nhân chấp tay cười cười.

“Vâng, lần tới A Linh chắc chắn sẽ đi thật cẩn thận.” A Linh nói theo mà ngoài cười nhưng trong không cười.

“Vậy phải xem là đi theo ai.” Y bước tới gần rồi nhìn cô cười cười: “Trừ phi theo ta, nếu không cô không ra ngoài được đâu.”

Nghe vậy, cơ mặt cô giật lên, nhưng vẫn mỉm cười: “Nếu ta theo người thì người sẽ dẫn ta ra ngoài sao?”

“Cái đó thì chưa chắc.” Hấn đưa tay ra cho cô, lòng bàn tay hướng lên, cười nhạt: “Nhưng cô phải để ta nắm tay mới được.”

Nhìn nam nhân này trong mắt A Linh hiện lên vẻ cáu kỉnh, vung tay áo, thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Vậy miễn.”

Nam nhân nhìn bàn tay chơi vơi giữa không trung của mình, không để tâm mà chỉ cười nhẹ lần nữa rồi thu tay về, bước vòng qua cô nương hãy còn hồn dỗi này để tới trước Dịch Viễn và Đông Đông.

“Đông Đông, có khỏe không?”

“Dạ.” Nhìn thấy thiếu gia, Đông Đông thở phào nhẹ nhõm, xách giỏ trúc đặt dưới đất lên, gật đầu: “Khỏe ạ.”

“Còn vị này là?” Nam nhân nhìn thiếu niên bên cạnh cô.

“Ta là thiếu gia Dịch gia.” Dịch Viễn ngửa đầu nhìn người nam nhân lâu rồi không ra đảo, nói thản nhiên: “Ta là Dịch Viễn.”

Thấy Dịch Viễn vẫn đứng trước Đông Đông che khuất nửa người cô, còn giang tay bảo vệ cô sau lưng, trong mắt nam nhân bỗng mang theo ý cười, y hỏi: “À, thiếu gia phượng giấy Dịch gia, phải không?”

“Đúng.” Hấn gật đầu.

Nam nhân cười nhạt, vươn tay ra với hấn, nói: “Tới đây đi, Dịch thiếu, dắt theo Đông Đông cho chắc, ta

dẫn hai người ra ngoài.”

Dịch Viễn chẳng buồn liếc cô nương áo đen lấy một cái, lập tức xoay người nắm tay Đông Đông, rồi đưa ta ra cầm tay nam nhân kia.

Nam nhân dẫn theo hấn và Đông Đông đi thẳng tới trước mà không ngoái đầu lại. Đông Đông thấy thế, không nhịn được quay đầu lại nhìn cô nương áo đen. Dịch Viễn thấy biết là cô lo lắng, bèn giật nhẹ nam nhân phía trước, hỏi: “Này, còn cô nương kia thì sao?”

Nam nhân quay đầu lại nhìn hấn và Đông Đông rồi nói: “Tính cô ấy hơi bướng, phải đối bụng thì mới chịu đầu hàng, lát nữa ta quay lại dẫn cô ấy đi sẽ dễ hơn.”

Cách đó không xa, nữ nhân kia nghe vậy thì tức tới giậm chân, quay ngoắc người cất bước đi bừa, thoát cái biển mất trong cánh rừng.

Y nhìn mà buồn cười, rũ mắt nhìn xuống hai đứa nhỏ vô tư bên dưới, nói: “Dịch thiếu, cậu nắm Đông Đông cho chắc nhé, đừng thả lỏng tay, biết không?”

“Ta biết.” Dịch Viễn nắm chặt lấy tay Đông Đông, nhìn nam nhân trước mắt, hỏi: “Trận pháp này là do người bày thật à, người khác không đi ra được sao?”

“Cậu nói thử xem?” Nam nhân xoay người, mang theo cả hai đi tới rồi cười đáp.

“Người có thể dạy ta không?” Dịch Viễn hiếu kỳ hỏi.

“Cậu muốn học?”

“Phải.”

Nam nhân rẽ trái hai lần rồi quẹo phải hai lần, cảnh vật trước mắt bỗng mở rộng ra, y dẫn hai người ra khỏi cánh rừng, thoáng cái đã tới cạnh bến tàu.

Không ngờ bờ hồ lại gần như vậy, Dịch Viễn càng hoảng sợ hơn, nhìn lại đằng sau, nhưng không phân biệt được ba người vừa đi ra từ đâu.

“Nếu cậu muốn học thật thì lần sau hãy tới đây cùng với Đông Đông đi.”

Hấn nghe vậy thì vội vàng nhìn về phía nam nhân kia, đôi mắt sáng lên: “Thật sao?”

“Đương nhiên.” Nam nhân cười, buông lỏng tay chỉ về phía bến tàu đằng trước: “Đi đi, Tam thẩm đang chờ đấy.”

Dịch Viễn vui mừng dắt Đông Đông lên thuyền, Đông Đông lại dừng bước, lật đật quay người lại đưa giỏ trúc cho nam nhân kia.

“Thiếu gia, đây là đậu hũ.”

“Cảm tạ.” Nam nhân đưa tay nhận lấy, rồi mỉm cười vẫy tay: “Đông Đông đi nhé.”

Nam nhân vẫy tay với cô, xác định hai người đã lên thuyền rồi mới xách theo giỏ trúc quay lưng trở lại con đường mòn trong rừng, chớp mắt đã mất hút trong rừng cây um tùm trên đảo.

Dịch Viễn ngồi lên thuyền, phát hiện thuyền vừa rời bờ thì sương mù đã bao quanh, thoảng cái đã che lấp cả hòn đảo, hoàn toàn không thể nhìn rõ cảnh vật bên trong nữa.

Từng chiếc lá rơi rụng nhẹ nhàng uốn lượn, từng chiếc từng chiếc rơi vào mặt hồ mênh mông sóng sánh.

Thời gian chảy trôi, những chồi non mới nhú thay cho cành già gãy rụng, cánh sen trong hồ Động Đình hết nở rồi tàn hết tàn rồi lại nở.

Thấm thoát mà nhiều năm nhiều tháng đã trôi qua...

Mặt trời ngã về tây, cỗ xe một ngày lại về bến.

Vào xế chiều, một cô nương thanh tú thất tập dễ dàng đi ra từ trong tiệm đậu hũ Lôi gia, cô mang cái lồng hấp đã lạnh vào trong nhà, rồi dời cái bàn đã lau sạch sang bên tường, cuối cùng hạ lá cờ ngoài tiệm xuống.

Người đi đường thưa dần, vạt nắng chiều sau cùng dần tắt lịm ở chân trời, cô cũng đã thu dọn xong mọi thứ vào nhà.

Ánh tà chiều vừa tàn thì trời cũng sụp tối rất nhanh, cô đốt đèn lên, bỏ thêm ít củi vào bếp lò, giữ cho nồi lớn trên lò luôn nóng. Lúc này cô mới cầm một túi đậu nành đổ vào chiếc chậu trong giỏ trúc, sau đó ngồi bên cạnh bàn, chuyên tâm lựa ra từng hạt đậu nành bị sâu đục lỗ hay bề ngoài không đạt, rồi mới bỏ số đậu nành còn lại vào chậu nước nhỏ bên cạnh để ngâm.

Cha luôn dặn rằng muốn xay đậu nành thành sữa thì chỉ ít phải ngâm ba canh giờ, mùa đông phải ngâm lâu hơn chút. Hạt đậu làm đậu hũ thì càng phải ngâm ít nhất là bốn tới mười canh giờ, phụ thuộc vào mùa hè hoặc mùa đông.

Từ lúc cha mất, mấy năm nay cô vẫn làm theo rất cẩn thận tỉ mỉ, cố hết sức giữ lại thói quen của cha, mùi vị của cha. Có vài người khách quen đã không tới mua sữa đậu nành và đậu hũ của cô nữa, nhưng cũng có không ít người tiếp tục mua đồ cô làm, để cho cô có thể gắng gượng duy trì cái tiệm nhỏ này, có thể dựa vào bán đậu hũ nuôi sống bản thân.

Bỏ đậu nành vào trong chậu ngâm xong rồi, cô bèn ra sân sau hái ít rau xanh rửa sạch rồi mới quay lại bếp lò, kê vải nhấc lồng hấp đặt lên bàn, dùng chảo sắt xào một đĩa rau xanh nhỏ, sau đó làm thêm một đĩa đậu hũ xào mướp.

Sau khi đặt cả đĩa đậu hũ xào mướp lên bàn rồi thì một quyển sách bất ngờ lọt vào tầm mắt cô, nó đặt ở trên bàn. Cô ngẩn ra một lúc, vừa rồi lúc cô đặt đĩa rau xanh xuống rõ ràng đâu nhìn thấy nó.

Nhìn vào quyển sách này, tim cô bỗng đập mạnh lên.

Cô nhận ra tên quyển sách này, đó là thư tịch xuất bản mới nhất, là một quyển tiểu thuyết kể về yêu quái.

Ba ngày trước, khi quyển sách này vừa mới phát hành, ai nấy đều tranh nhau xếp hàng mua cho bằng được, nhưng vì nó quá lôi cuốn nên có tiền cũng chưa chắc mua nổi. Ba ngày trước giá cuốn sách này đã tăng gấp mấy lần, không những bản khắc in đắt đỏ mà cả bản viết tay nhan nhản ở khắp đầu đường cuối ngõ cũng đắt hơn nhiều giá ban đầu.

Tuy cô muốn đọc, nhưng sách đắt quá nên cô đành quên nó thôi.

Nhưng hôm nay, quyển sách trên bàn này đã không phải là bản sao chép qua tay nhiều người, mà còn là bản khắc in rõ ràng từng từ từng nét, là bản bị người ta hét giá lên trời.

Cô vội vã ngẩng đầu thì bỗng trông thấy một nam nhân đã bước vào cửa từ lúc nào chẳng hay, hiện đang ngồi xếp bằng ở đầu khác của bàn.

Quả tim nhỏ lại nhảy lên lần nữa vô duyên vô cớ.

Nam nhân mặc trường bào bạch y, vóc dáng cao ráo, mày kiếm mắt sáng, gương mặt có vẻ nhã nhặn.

Nhưng cô biết cái tên nhã nhặn này chỉ đang giả vờ mà thôi.

Quả nhiên hắn vừa thấy cô ngẩng đầu đã dùng cặp mắt đen láy quen thuộc nhìn cô, há mồm nói một câu chả khách sáo tí nào: “Ta đói bụng, chỗ muội có dư bộ chén đĩa nào không thể?”

Cô vừa bực mình vừa buồn cười nhìn cái tên đại thiếu gia Dịch gia này, đáp: “Huynh là đại thiếu gia sao không ăn ở nhà đi, tới chỗ ta đòi ăn làm gì?”

“Đầu bếp nhà ta suốt ngày thịt cá, không có món đậm bạc như muối.” Hấn đáp mà mắt chằm buồn chớp.

“Chỗ ta chỉ bán điểm tâm với đậu hũ thôi, buổi tối cũng không bán đồ ăn thêm đâu.” Tuy cảm rằm như thế, nhưng cô vẫn đưa cho hấn một chậu nước ấm: “Huynh rửa tay trước đi đã.”

Sau đó chuẩn bị cho hấn một bộ chén đĩa nữa.

Hấn rửa tay xong thì cầm chén đứng lên xới cơm trong nồi.

Mở cái nắp gỗ đẩy nồi cơm ra, hấn nhìn thấy cơm trong nồi đầy vung, vượt xa sức ăn của một mình cô.

Biết cô nấu nhiều cơm như vậy là vì hấn, khoe miệng hấn lặng lẽ cong lên, cầm lấy muối cơm xới một bát đầy ụ rồi ngồi về chỗ, nhìn cô nói: “Muội biết đó, ta chuyển sách tới thành Lạc Châu vừa về tới, vốn cũng không thấy đói đâu, nhưng ai dè từ đằng xa đã ngửi thấy mùi đậu hũ, hại ta thèm chảy cả nước dãi, chờ ta tỉnh người lại thì đã vào đây rồi. Mà muối hấp gì trong lồng thế? Mùi thơm ghê.”

Ngó cái dáng tham ăn của hấn, cô bèn quay lưng lấy món trong lồng hấp ra.

“Thịt bằm trứng muối chưng đậu hũ.” Cô đặt bát đồ ăn lên xong cũng ngồi xuống, cầm chén đĩa nói: “Ăn chung với cơm, vị mặn lắm.”

Hấn ném thử một miếng, cô không nhịn được nhìn hấn đầy mong đợi.

Tên này từ nhỏ đã kén ăn, thích ăn mà cũng sành ăn, không phải đồ ăn ngon thì giá nào hấn cũng không thêm bỏ vào mồm.

“Muội bỏ thêm hạt tiêu à?” Hấn nhìn cô rồi ăn thêm miếng nữa.

“Ừ.” Thấy hấn ăn tới miếng thứ hai, cô mỉm cười, hỏi: “Chống ngán, chỉ bó tý ty thôi, có kỳ lắm không?”

“Không.” Hấn lắc đầu, gấp một miếng mướp xanh giòn vào bát: “Ăn rất ngon.”

Thấy hấn ăn không khách sáo thì biết là hấn thích rồi, tâm trạng cô cũng vui hấn lên, từ từ ăn phần cơm của mình.

10. Quyển 1 - Chương 9

Edit: Yunchan

Kể từ lúc thiếu gia Dịch gia dạy cô viết chữ, thẩm thoát đã mười ba năm trôi qua. Ngày đó trên đảo, cô còn tưởng hần chỉ nói bằng quơ, chờ thời gian qua thì sẽ quên thôi, ai biết vài ngày sau hần lại mang một quyển sách tới nhà tìm cô thật.

Lúc ấy, cô chỉ cho rằng vì hần nhầm chán nhất thời nên mới lấy cớ tìm cô để đùa bỡn cho vui, dạy cô dăm bữa nửa tháng là chán ngay thôi.

Ai ngờ nỡ, chẳng những hần không chỉ tới dăm bữa nửa tháng, mà chỉ cần lúc nào rảnh rỗi thì hần sẽ tới tìm cô, còn tặng cô giấy bút, rồi dạy cô viết chữ từng ly từng tý. Hần bắt đầu dạy cô từ những vật gần gũi nhất, ví như dạy cô chữ đậu hủ viết thế nào, chữ sữa đậu nành viết ra sao, dạy cô viết chữ vại nước với nồi sắt, hần còn nói cho cô biết cái hồ thật to thật bự kia gọi là hồ Động Đình.

Tiếp đó hần dạy cô đọc một loại sách, nó không phải thứ khó nhằn như tứ thư ngũ kinh mà là một quyển tiểu thuyết, là loại sách kể lại những câu chuyện lạ lùng.

Lúc hần còn chưa bắt tay vào dạy cô đã tò mò lật xem nhiều lần, vô cùng muốn biết trên mặt giấy viết gì. Cơn tò mò làm cô sợ hần chỉ tới dăm ba lần rồi chán, nhưng may sao sau đó chỉ cần rảnh thì hần lại tới, còn dạy cho cô biết từng chữ một, giải thích cho cô nó có nghĩa gì.

Tuy quyển sách kia không nhiều chữ hơn những bộ sách khác, tổng cộng chỉ chừng mười trang, nhưng để biết hết những chữ trên mặt sách cô cũng phải mất non ba tháng.

Khi cô đọc hết quyển sách đó rồi, hần lại mang cho cô một quyển khác, bản này tới bản kia, bản kia lại tới bản nọ.

Cô xem chúng như báu vật, ghi nhớ tất cả chữ trên mặt giấy vào lòng, để chữ nghĩa trong sách quay cuồng trong đầu mình.

Cô rất thích đọc sách, thật sự thích vô cùng. Ở trong sách mở ra một thế giới khác, từng trang sách trải rộng khắp trời nam đất bắc, có tất cả mọi thứ diệu kỳ.

Có đọc sách cô mới hiểu, tại sao mọi người phải đón năm mới, vì sao vào năm mới phải gói bánh sủi cảo, tại sao phải đốt pháo đi mừng. Có đọc sách cô mới hiểu, hóa ra kinh thành nằm ở phương Bắc, còn quê cô nằm ở vùng sông nước Động Đình. Ở tận cùng của đầu Đông có một vùng nước còn rộng hơn hồ Động Đình rất nhiều lần, nơi đó không gọi là hồ mà là biển. Và tới ở hướng tây có một vùng đất toàn là cát nóng trải dài mấy trăm dặm, nơi ấy chẳng mọc nổi một ngọn cỏ.

Hần hươu chân múa tay giải thích cho cô hiểu cái gì trong sách là thật, cái nào là giả. Nếu cô chưa từng thấy qua thứ gì mà hần có thể tìm được, thì hần sẽ mang tới ngay cho cô xem, hoặc dẫn cô tới nhìn một cái.

Đó là những tháng ngày mà cô vui vẻ nhất.

Mặc dù sau đó cô nhận ra, khi ở trước mặt người khác hần luôn vờ như không thấy cô, lúc nào ở một mình mới lên tới tìm cô.

Khi mới phát hiện ra chuyện này cô cũng khá buồn, nhưng cô không trách hần, hần là thiếu gia của phường giấy, hần có chỗ khó của mình, hần phải giữ thể diện của mình.

Hần đối xử với cô như vậy đã tốt lắm rồi.

Hần dạy cô biết chữ, giảng cho cô hiểu những chữ ấy phát âm thế nào mới chuẩn, giải thích cho cô rất rất nhiều chuyện mà trước đây cô không hiểu. Cha vốn không phải là người nói nhiều, cũng không có thì giờ để nói chuyện với cô, còn người của Ứng Thiên Đường tuy rất tốt nhưng không phải ai cũng rảnh rang để tán chuyện dài dòng với cô, là Dịch Viễn đã cho cô hiểu rõ thế giới này.

Hần coi cô như bằng hữu, chuyện gì cũng kể cho cô nghe, bất kể là chuyện vui hay buồn, cũng như bây giờ vậy.

Đối với cô thế này là đủ rồi.

Cô rất quý trọng người bằng hữu không dễ có được này.

Thế rồi năm hần mười sáu, cô mười ba, mẹ hần đổ bệnh, hần phải tiếp quản gia nghiệp.

Kể từ đó hần không tới đây nữa, nhưng mỗi khi phường giấy Dịch gia phát hành sách mới, cô luôn phát hiện một quyển sách mới tinh được gói kỹ bằng giấy dầu đặt ngay trước cửa nhà.

Sau đó, có một ngày, túi giấy dầu ấy không xuất hiện nữa.

Cô biết duyên bằng hữu đã tới cuối đường.

Thỉnh thoảng cô sẽ trông thấy bóng hần xa xa trên đường, cô cũng chỉ đứng nhìn hần từ xa, nhớ lại trước đây hai người đã từng thân nhau cỡ nào, đã từng là bằng hữu ra sao.

Một hai năm trôi qua, rồi ba bốn năm trôi qua, thân thuộc đã dần biến thành xa lạ, cô từ một tiểu nha đầu đã trở thành cô nương, hần từ một tiểu bá vương đã hóa ra một thương nhân phường giấy hết sức quan trọng trong thành.

Cô cứ ngỡ rằng, cô và hần không thể nào giao nhau tại một điểm nữa.

Bởi vậy vào mùa đông năm cô mười bảy tuổi, lúc cô và hấn va vào nhau trên đường, cô thật lòng không muốn hấn nhận ra mình, nên nói xin lỗi rồi quay người bỏ đi, không bắt chuyện.

Ai dè hấn lại đuổi theo, giữ cô lại.

“Đông Đông.” Hấn đợi cô ngẩng đầu, rồi nhú mày nhìn cô nói: “Sao lại giả vờ không biết ta?”

Cô chớp mắt, thộn ra nhìn hấn.

“Ta là Dịch Viễn đây, muội quên rồi sao?”

Cô chưa quên, cô vẫn nhớ hấn từng tốt với cô thế nào.

“Là người dạy muội viết chữ.” Hấn nói.

“Ta biết.” Cô nhìn hấn mà đỏ bừng mặt, đáp: “Ta chỉ tưởng là... Ta không biết huynh còn nhớ ta...”

“Muội nói đùa sao?” Hấn nhìn cô với ánh mắt không thể tin nổi, mặt lộ vẻ không vui: “Sao ta lại không nhớ?”

Cô sửng sốt, cho là mình nhìn lầm nên muốn hỏi lại lần nữa, nhưng chợt phát hiện hấn cầm lấy tay cô như vậy thu hút rất nhiều ánh mắt tò mò của người ngoài, bèn vội vàng nhắc nhở hấn: “Không phải huynh đang bàn chuyện làm ăn sao? Bằng hữu huynh đang tìm huynh kìa.”

Đúng lúc này, bằng hữu của hấn cũng đi tới.

Hết như cô đoán, hấn nhìn qua rồi nói lỏng tay ra, lòng cô hơi thất lại, bỗng dưng đau buốt. Nào ngờ hấn lại ngoái đầu nhìn cô nói:

“Tối nay ta tới tìm muội.”

Không đợi cô phản ứng hấn đã quay lưng đi tới chỗ bằng hữu mình, rồi cả hai cùng vào khách điểm Duyệt Lai có tiếng trong thành.

Cô ngây ngô nhìn theo hấn, thật lâu sau cũng chẳng hoàn hồn nổi.

Hôm đó, cô về đến nhà mà đứng ngồi không yên, dọn dẹp đồ đạc, lựa đi lựa lại đậu nành tận mấy lần, mãi tới đêm khuya mới sức nhận ra là mình đang đợi hấn.

Tối nay ta tới tìm muội.

Hắn nói thế.

Cô lặng lẽ cười tự giễu, chẳng qua người ta chỉ nói mấy câu băng quơ mà thôi. Đêm hôm khuya khoắc, tới mèo con cũng ngủ say rồi, chỉ mình cô là ngô nghê tưởng thật.

Đông Đông nén nổi thất vọng và mắt mát đê nặng trong lòng, đóng cửa lại, kéo then cái, rửa sạch tay chân rồi thổi tắt nến, để nguyên áo quần lên giường.

Ánh trăng ngoài cửa sổ đã leo lên đầu ngọn, bao quanh nó là một quầng sáng nhàn nhạt đều hiu, cô nhắm mắt lại dỗ mình ngủ, nhưng vẫn không nén nổi khó chịu trong lồng ngực.

Đêm hôm đó, cô thiếp đi trong trần trọc bất an. Giờ sưa vừa qua cô đã trở dậy, chuẩn bị xay chỗ đậu nành đã ngâm kỹ. Ai ngờ vừa mở rộng cửa ra đã thấy hắn ngồi dựa vào cửa tiệm của cô ngủ ngon lành, cô vừa mở cửa hắn lập tức ngã ngửa ra sau.

Cô hết hồn, sợ hắn sẽ ngã đập đầu, lật đặt quỳ xuống vươn tay ra đỡ lấy đầu hắn, đón lấy hắn bằng đùi và hai tay.

“Sao huynh lại ở đây?” Cô kinh hoàng hỏi cái tên vừa mở choàng mắt ra kia.

“Đêm qua ta đi xã giao với người ta, lúc tới đây thì muội ngủ rồi.” Hắn gối lên đùi cô, hướng mắt nhìn lên, cười ngây ngô: “Ta nghĩ muội quen dậy sớm nên chờ một lát muội sẽ tỉnh.”

Vì nhìn ngược nên lời hắn nói cô chỉ hiểu được phân nửa. Nhưng phân nửa cũng đủ rồi, cả người hắn nồng mùi rượu, miệng thở ra toàn mùi rượu với tỏi, thịt với cá, bấy nhiêu cũng đủ bổ sung nốt cho nửa kia rồi.

Hắn nhắm đôi mắt sừng húp vì say, lẩm bẩm: “Ta mệt quá, để cho ta nằm một chút, lát nữa hãy gọi ta dậy.”

Cái tên này có biết bây giờ hắn đang gối lên đùi cô không hả?

Cô tròn tròn mắt nhìn hắn, nhưng hắn đã bắt đầu ngáy rồi.

Ông trời ơi, tuy bây giờ mới qua giờ sưa, trên đường không có ai qua lại, nhưng tới hừng đông thì nguy mất. Lỡ có ai nhìn thấy hắn ngủ trên đùi cô, thì chẳng phải nói dăm ba câu là xong đâu. Huống hồ, hắn nằm thẳng đơ ở bậc cửa kiểu này mà cũng ngủ thoải mái được sao?

Cô muốn đỡ hắn ngồi dậy, vỗ mặt hắn nói: “Dịch thiếu, huynh tỉnh lại đi, đừng ngủ ở đây, muốn ngủ thì

về nhà lên giường ngủ ấy.”

Hắn hé đôi mắt nhập nhèm, nhìn cô lẩm bẩm.

“Huỳnh nói gì thế? Nói lại lần nữa đi, ta nhìn không hiểu.” Cô bối rối nói.

“Ta không muốn về... Huống hồ... Quá xa... Ta không về nổi...”

Hắn nói đúng, dáng vẻ hắn thế này, đừng nói về nhà, có thể tới được tiệm này đã là tài lắm rồi. Vả lại trời bên ngoài đã trở rét, tuy chưa đổ tuyết nhưng theo cô thấy thì cũng sắp rồi. Dù hắn dám đi thì cô cũng không có gan để hắn về nhà một mình.

“Vậy huỳnh đứng lên trước được không?” Cô dỗ hắn.

“Đi đâu?” Hắn hỏi.

Đúng rồi, đi đâu đây?

Hỏi trúng vấn đề phức tạp rồi, cô ngần ngừ một lát rồi buột lòng nói: “Đi tới sát tường, ở đó có giường.”

Nghe có giường hắn bèn gật đầu đồng ý, đứng lên dưới sự dìu đỡ của cô, lắc la lắc lư đi qua rèm cửa bước vào buồng trong, ngồi xụi lơ ra giường rồi ngã vật xuống.

Ngồi đợi cả đêm ngoài trời làm từ đầu tới chân hắn lạnh cóng như băng, tới cả giày cũng ướt nhẹp hơn phân nửa. Cô biết để nguyên như vậy thế nào hắn cũng lạnh, nên đành phải cởi giày và vớ giúp hắn, tiếp đó cởi áo khoác.

Lâu rồi không gặp, dáng dấp hắn đã cao và cường tráng hơn trước nhiều, nên cởi quần áo giúp hắn cũng chẳng phải việc dễ dàng gì, may mà chỉ có áo khoác ngoài là bị ẩm nước mà thôi. Nhưng lúc cởi vớ và giày ra thì chân hắn đã đông cứng hết như tảng băng rồi.

Cô bưng nước ấm tới, dùng khăn vải thấm nước bao lấy cái chân lạnh của hắn, làm hắn than nhẹ một tiếng. Cô lần lượt chườm nóng hai chân hắn vài lần, rồi mới lau khô chúng đặt lên giường nhét vào trong chăn.

Nào ngờ cô vừa nhét kín chân hắn vào chăn xong, ngoảnh đầu qua thì phát hiện hắn đã ngồi dậy, neho mắt nhìn cô.

Cô giật bắn, toan mở miệng bảo hắn nằm xuống thì hắn đã giơ tay lên, quơ quơ giữa không trung, rồi đặt tay lên mặt cô, chậm rãi thả ra ba chữ.

“Lôi Đông Đông?”

“Ừm, ta là Lôi Đông Đông.” Cô kéo tay hắn khỏi mặt mình, mở miệng xác nhận.

“Muội lắc lư dữ quá.” Hắn nói.

Cô nhin không được bật cười, tên này uống say thật rồi.

“Muội đang phát run sao?” Hắn mở miệng hỏi.

Cô lắc đầu, không ngăn nổi cái miệng đang cười khê. Nào ngờ hắn lại giơ tay che mặt cô lại, nghiêm túc nói: “Đừng sợ, muội không cần sợ, muội hiểu không?”

Cô ngẩn ra, nhìn hắn ngơ ngác.

“Không ai nói cho ta biết là cha muội mất...” Hắn nhìn cô, đáy mắt đen sâu hút: “Đáng lẽ muội phải nói cho ta biết, cha muội mất...”

Cổ họng cô thắt lại, nhìn hắn đáp: “Ta không nghĩ là huynh quan tâm.”

“Ta quan tâm...” Hắn mệt mỏi nhắm mắt lại: “Chúng ta là bằng hữu, đương nhiên ta quan tâm...”

Bằng hữu, cô ngẩn người, thì ra hắn còn coi cô là bằng hữu.

Lúc cô còn đang dờ dẫm thì hắn bất ngờ ngã phịch lên gối.

Cô giật mình, sợ hắn ngã mạnh như vậy sẽ hỏng đầu, may mà hắn có vẻ chẳng đau chút nào, chỉ mở miệng nói:

“Xin lỗi... Ta rất xin lỗi... Ta sẽ chăm sóc muội...”

Lời này làm cô ngốc ra lần nữa, nghĩ là mình vừa nghe lầm, nhưng cứ như sợ cô không thấy được, hắn cứ lặp đi lặp lại, lần này tới lần khác.

“Ta sẽ chăm sóc muội... Ta sẽ chăm sóc muội... Ta sẽ...”

Khi môi hắn rốt cuộc không khép mở nữa, lát sau hắn lại bắt đầu ngáy.

Cô ngây ngô nhìn nam nhân đang nằm trên giường, vẫn hoài nghi mình vừa nghe nhầm lời hắn nói.

Thế nhưng hắn lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy... nhiều lần như vậy...

“Nói gì chứ, đồ ngốc này...” Cô vừa bực vừa tức cười mắng thầm, tuy cô không thấy mình cần được chăm sóc, nhưng vẫn khó tránh khỏi cảm động.

Hắn uống say rồi, đây chỉ là lời rượu nói thôi.

Cô tự nhủ với lòng rồi đắp kín chăn cho hắn, lúc này mới mang theo giày và vớ ẩm của hắn trở lại nhà trước cửa soạn mở cửa tiệm.

Dịch Viễn ngủ vài canh giờ, đợi tới lúc hắn tỉnh thì trời đã quá trưa.

Bận bịu chuyện trong tiệm xong cô bèn vào phòng ngó chừng hắn, tới nơi thì thấy hắn đã tỉnh, hiện đang ngồi bên giường. Lúc hắn thấy cô, trên gương mặt tuần tú hiện lên vẻ xấu hổ.

Nói thật thì cô cũng thấy ngượng, tuy đã từng rất thân, nhưng hai người đã lâu không liên lạc, vừa gặp lại thì hắn đã uống tới say bí tỉ, nói thế sao hắn không xấu hổ cho được.

Song nhìn hai vành mắt sưng húp, tóc tai rối bời xơ mướp mà còn để chân trần, chẳng hiểu sao, cô đột nhiên bật cười. Hiện tại ở bên ngoài hắn là người có máu mặt, thính thoảng cô nhìn hắn từ xa, thấy hắn lúc nào cũng áo mũ gọn gàng, mặt mày nghiêm nghị, trông điềm tĩnh già dặn hơn tuổi thật rất nhiều, e là chẳng mấy ai được thấy cái đức hạnh này của hắn.

Hắn giơ tay lên gỡ tóc, ngó cô, hỏi với vẻ mặt vô tội: “Muội có thấy, vớ với giày của ta chạy đi đâu rồi không?”

Câu này hỏi ra làm cô hết nhẹn nổi cười phá lên, toét miệng trả lời: “Chúng ướt, tự chạy tới cạnh lò sưởi ẩm rồi.”

Cô cười làm hắn cũng cười theo, chớp mắt nhìn cô nói: “Đúng là thông minh cả đôi.”

“Ngồi xuống đi, ta mang tới cho.” Cô cười khê đáp, quay lưng ra ngoài cầm đôi vớ đã hong khô trả lại cho hắn.

Hắn mang giày và vớ vào, ra khỏi phòng thì đã thấy cô đứng bên bàn, rót một chén trà xanh, còn cho hắn một đĩa đậu hũ trộn hành mát lạnh.

Hắn không từ chối mà chỉ ngồi xuống cạnh bàn, ăn trong im lặng.

Đông Đông nhìn hần, có rất nhiều chuyện muốn hỏi hần, ví như tại sao nhiều năm trước lại kéo giãn khoảng cách giữa hai người, tại sao xa cách lâu như vậy lại muốn bắt chuyện với cô trên đường, hỏi hần tại sao đêm qua tới tìm cô, hỏi hần tại sao không muốn về nhà...

Nhưng cuối cùng chẳng câu nào được thốt ra lời.

Tên trước mắt này đã không còn là cậu bé năm đó dạy cô biết chữ. Hần vào tuổi hai mươi đã trở nên cao lớn cường tráng, tướng mạo cũng không còn non nớt mà đã là một ông chủ lớn, ông chủ lớn của phường giấy Dịch gia.

11. Quyển 1 - Chương 10

Edit: Yunchan

Giấy Dịch gia nổi danh gần xa, những nhà trong phạm vi một trăm dặm đều mua giấy của Dịch gia, ngay cả vài văn sĩ danh gia cũng sẽ sai người vượt đường xa tới đây mua giấy.

Tác phường (*) nhà hần nằm ở đầu khác của huyện thành, thợ làm giấy có tới mấy trăm người, đó là chưa kể tác phường sách khắc in của Dịch gia, mọi nhà trong thành này hầu như đều có người làm trong phường giấy Dịch gia, dù không làm việc bên trong thì cũng có dính liếu ít nhiều, phải nhìn sắc mặt của Dịch gia để sống.

() Phân xưởng.*

Trên thực tế, dù có gọi cả huyện thành này là Dịch gia, chắc hần cũng chẳng ai dám phản bác.

Thế nên năm ấy hần mới được người ta gọi là tiểu bá vương, không chỉ đơn giản là do hần bản tính, khỏe như trâu, thích ẩu đả, mà còn vì không ai dám đắc tội với Dịch gia.

Cha hần kinh doanh phường giấy, thành lập tác phường in sách, khiến phường giấy Dịch gia trăm năm vinh hiển. Tuy sau khi cha hần chết thì Dịch gia có một đạo suy sụp, nhưng mẹ hần dựa vào mấy người thợ lâu năm, nên có thể gắng gượng chèo chống. Sau khi hần tiếp quản thì không qua hai năm thanh danh lại lan xa lần nữa. Gần đây còn có người nói hần dự định xây lầu sách trong thành Lạc Châu, chuyên bán thư tịch và giấy.

Xây lầu các, đó không phải là chuyện mà tiểu thương tiểu hào có thể làm, huống hồ thành Lạc Châu là nơi mạnh về thương nghiệp, xây được lầu toàn là hiệu buôn có tiếng, không có tiếng tăm thì chỉ có thể xếp hàng chờ lượt thôi.

Nói thật thì, lúc cô biết việc này quả thật có hơi hơi phồng mũi.

Người đó đã từng dạy cô biết chữ đấy.

Nhìn nam nhân đang cúi đầu ăn đậu hũ trộn hành, cô dứt khỏi những suy nghĩ lan man trong lòng, mở miệng hỏi:

“Có muốn uống trà không?”

“Ừ.”

Cô rót một bát trà đầy cho hắn.

Hắn ăn xong đậu hũ rồi thì đặt bát xuống, cầm bát trà nóng hóp một hóp, lúc này mới ngẩng đầu nhìn cô.

Cái không khí gương gạo này lại xuất hiện lần thứ hai, thật lâu trước đây, hắn đã từng cầm tay cô dạy cô viết chữ, nhưng đó đã là chuyện của nhiều năm trước rồi.

Trên thực tế, cảm giác đó cứ như là ở kiếp trước vậy.

“Đã lâu không gặp.” Hắn khách sáo nói.

“Ừ.” Cô nhìn hắn, cũng khách sáo hơn hắn: “Đã lâu không gặp.

Hắn nhìn cô rồi nói: “Ta nghe nói cha muội mất rồi.”

“Ừ.” Cô gật đầu: “Cha mất rồi.”

“Vậy là, chỉ còn một mình muội ở đây.”

Cô gật đầu lần nữa.

Có một khoảnh khắc trông hắn khá bứt rứt như thể không biết nên nói gì. Cô mong hắn đừng nhắc lại chuyện chăm sóc cô nữa, cảm giác đó rất quái lạ. Tuy cô không nghe được, nhưng cô vẫn sinh hoạt bình thường, cho nên cô không muốn hắn quan tâm cô chỉ vì thương hại cô.

Vì vậy, cô đã lên tiếng trước phá vỡ không khí gương gạo, mỉm cười: “Nghe nói huynh muốn xây lầu sách ở Lạc Châu, là thật sao?”

“Là thật.” Nghe cô nhắc tới đề tài này, hắn như thở phào nhẹ nhõm, hỏi ngược lại: “Muội nghe ai nói?”

“Lúc ta tới Lạc Châu mua đậu nành, ông chủ ở đó đã nói với ta.” Cô mỉm cười nói tiếp: “Bảo là huynh mua một mảnh đất, dự định khởi công xây lầu.”

“Ừm, người hôm qua là thợ mộc ở thành Lạc Châu, tới đây để bàn chuyện dựng lầu với ta.” Hấn có vẻ trầm hấn lại, căng khốe môi: “Người thợ đó thích rượu, uống với ta khá nhiều nên mới kéo tới muộn như vậy. Xin lỗi, quấy rầy mọi người rồi.”

Lo hấn nhớ tới chuyện trước khi ngủ tối qua, cô vội vàng lắc đầu, hỏi tiếp: “Sao huynh lại nghĩ tới chuyện dựng lầu, chẳng phải trước giờ Dịch gia chỉ làm giấy in sách thôi sao?”

Nói tới đây, tinh thần hấn phấn chấn lên hấn, hào hứng đáp ngay: “Mấy năm gần đây phường giấy và phường in ở Động Đình mở ra ngày càng nhiều, nếu chỉ làm giấy hoặc in sách thì khách không nhất định chỉ tìm tới nhà ta, cho nên ta thấy nếu in sách rồi tự bán cho mình thì việc buôn bán của phường giấy sẽ càng mở rộng hơn nữa. Chẳng những tiết kiệm được tiền, mà còn có thể nắm bắt được tình hình nhiều hơn. Hơn nữa bản khắc in yêu cầu thị lực cao, mà các thợ lớn tuổi trong nhà mắt đã mờ cả rồi, sau này họ có thể tới lầu sách trong thành để làm việc, từng câu từng chữ trong sách đều do họ khắc ra, không ai hiểu trong sách viết gì hơn họ, nếu để họ tới đó bán sách thì chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?”

Hấn nói một lèo cả tràng dài, cô cứ lo không nhìn được hấn đang nói gì. Nhưng nam nhân trước mắt này vẫn giống như trước đây, cố ý thả chậm tốc độ, còn giơ tay ra dấu cho cô hiểu rõ, khiến cô có thể hiểu hết những gì hấn nói mà không có bất kỳ chướng ngại nào.

Mà giá nào cô cũng không ngờ được, nam nhân này dựng lầu chẳng phải vì điều gì khác, mà là nghĩ cho sinh kế sau này của những thợ khắc thư. Cô nhìn hấn kinh ngạc, người nam nhân trước mắt này và cái tên đã dạy cô đọc sách viết chữ năm nào, thì ra vẫn là cùng một người.

Ai ai cũng gọi hấn là tiểu bá vương, song không biết rằng thật ra hấn là loại ngoài lạnh trong nóng. Nhưng cô biết, biết tâm tính hấn lương thiện, và cô chính là bằng chứng sống.

Thấy cô trợn to mắt không có phản ứng gì, hấn bất giác hỏi: “Sao vậy, mọi người thấy dự định này của ta không tốt ư? Lý tổng quản bảo là ta còn quá trẻ nên nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, ta thì nghĩ rằng việc này khả thi, là ông ấy quá bảo thủ thôi.”

Dù hấn giả vờ như không để ý, nhưng Đông Đông lại nhìn thấy đáy mắt hấn lóe lên vẻ bất an, cô bất giác mỉm cười lắc đầu, nói: “Không, huynh đúng, không ai ra bán sách thích hợp hơn những người thợ già khắc bản in đó hết, mỗi người họ đều có thể đọc lầu lầu tứ thư ngũ kinh.”

Nghe vậy hấn cũng cười: “Thật sao.”

“Ý định của huynh rất hay, ta nghĩ Lý tổng quản phản đối vì phí dựng lầu khá cao, nếu tình hình buôn bán trong lầu sách không ổn thì sợ huynh sẽ bị người ta coi thường.”

Hấn gằn ra, nhìn cô truy vấn: “Sao mọi người biết?”

Đông Đông nhìn hẩn tần ngần một lát, cô vốn không muốn nhiều lời, nhưng ngẫm lại một lúc thì quyết định nói rõ ra: “Vài ngày trước, lúc ta giao đậu hũ tới khách điểm có nhìn thấy Lý tổng quản dùng cơm với bằng hữu, họ đang nói về chuyện này. Bảo là tuổi huynh còn trẻ, không ít thương gia cho rằng Dịch gia làm ăn phát đạt đều nhờ vào cái bóng của cha huynh trước đây. Dựng lâu không phải là việc nhỏ, Lý tổng quản lo huynh còn trẻ nên bốc đồng, cố làm chuyện này chỉ vì chứng tỏ bản thân.”

Cô đang nói dở thì thấy sắc mặt hẩn bỗng nhiên trầm xuống, bèn buột miệng hỏi: “Huynh muốn chứng tỏ bản thân thật sao?”

“Muội cảm thấy thế nào?” Hẩn đan hai bàn tay đang đặt trên bàn vào nhau, rồi nhìn cô hỏi: “Ta có phải như vậy không?”

Đông Đông nhìn thẳng vào mắt hẩn, suy nghĩ một lúc rồi mỉm cười đáp: “Nửa này nửa kia.”

Hẩn nhướng mày, gặng hỏi: “Nói vậy là sao?”

“Tất nhiên là huynh muốn chứng tỏ bản thân, nhưng huynh cũng muốn giúp các thợ khắc già.”

“Cho dù các thợ khắc già ấy nghĩ ta sẽ không thành tài?” Hẩn nhìn cô hỏi.

Cô thông thả đáp: “Cũng vì họ nghĩ huynh không thành tài, nên huynh mới càng muốn làm nên sự nghiệp cho họ thấy không phải sao?”

Lời này khiến hẩn nở nụ cười: “Thì ra muội còn nhớ.”

“Đương nhiên ta nhớ.” Cô cười nói: “Năm đó huynh dẫn ta tới phường in, cho ta sờ thử từng miếng ván khắc đầy chữ, ta còn nhớ rõ những chữ kia đều khắc ngược. Huynh nói cho ta biết phải khắc ngược như thế, thì lúc quét mực in lên giấy, nó mới có thể thành chính.”

Cô vừa nói tới chuyện này thì hẩn cũng nhớ lại, cười nói: “Ta nhớ hôm đó muội sờ xong cả mặt toàn là mực, lúc đi ra còn làm mấy thợ khắc già sợ hết hồn, tưởng là ta đùa dai vẽ lên mặt muội, làm tròn một tháng họ nhìn ta mà sắc mặt cứ sầm sì.”

Cô vừa cười vừa ngượng ngùng nói: “Ta có giải thích với họ nhưng họ không tin.”

“Ta biết.” Hẩn làm mặt quỷ: “Ai bảo hồi nhỏ ta quá nghịch, có sẵn chiến tích rồi.”

“Chiến tích gì?” Cô tròn mắt, tò mò hỏi.

“Lúc còn bé phu tử bắt ta viết chữ, ta chán quá, nên nhân lúc phu tử ngủ cầm bút lông vẽ vài con rùa lên

mặt ông ta, tới khi tỉnh lại phát hiện ra, ông ấy tức đến nổi bỏ đi luôn.”

“Thật sao?” Cô tròn tròn mắt.

Hắn nhìn cô thẳng thẳng nhận tội: “Trên thực tế, ta chộc tới mấy vị bỏ đi lận.”

Cô bật cười: “Vậy mà huynh đọc sách vẫn giỏi như thường à?”

“Ta đọc sách không giỏi lắm đâu.” Hắn bỗng nhiên nói giọng khiêm tốn.

“Huynh có thể dạy ta viết chữ mà.”

Nhìn cô, hắn đột nhiên nhin cười nói: “Đó là nhờ muội nên ta mới chăm chỉ đọc sách.”

“Gì cơ?” Cô sững sốt, nhìn hắn ngơ ngác.

“Ta muốn dạy muội học chữ, mà bản thân không hiểu thì sao được đây?” Hắn buồn cười: “Muội hỏi ta, lúc về nhà ta buộc lòng phải giả sách hỏi phu tử, phu tử thấy ta đối tính nên cảm động tới nỗi xem chút là khốc rỗng. Tới khi ông ta mở giảng đường bên ngoài còn tự khoe chiến tích năm xưa giúp ta cải tà quy chính nữa kìa.”

Cô biết vị phu tử đó, có lần cô nhìn thấy ông ta nói chuyện với người ngoài tới nỗi nước miếng văng tứ tung, cô còn thật lòng cho là vị phu tử này rất giỏi, ai biết nguyên nhân bên trong té ra là vậy.

Cô nhìn hắn mà há hốc miệng, cười bật ra một tiếng rồi cuống cuống lấy tay che miệng, nhưng hắn lại phẩy phẩy tay áo ngăn đầu lên, héch mũi lên trời bắt chước dáng phu tử.

“Xì, mấy đứa trẻ kia thì có đáng là gì, nhớ năm xưa, cái tên tiểu bá vương thiếu gia Dịch gia ấy muốn đốt bao nhiêu thì có bấy nhiêu, thế mà dưới sự dạy dỗ ân cần của lão phu đây, còn không thu phục được cái tính nổi loạn đó à?”

Dứt lời, hắn còn học phu tử sờ sờ cọng râu cá trê không tồn tại trên mép, nói: “Đứa trẻ bướng bỉnh nào tới học đường của ta nhất định cũng học được thể nào là ngoan ngoãn.”

Hắn bắt chước giống y xì, hại cô nhớ tới cái tướng hỉnh mũi lên trời của phu tử mà phì cười lần nữa. Hắn tạo dáng xong cũng mỉm cười, hai người nhìn nhau cười, rồi lại nhớ tới phu tử, càng làm cả hai cười phá lên muốn hụt hơi.

Trận cười này đã cười bay luôn không khí gượng gạo giữa hai người.

Thật lâu sau cô mới thở chậm lại được, nhớ lại mình đã lâu chưa từng cười thả cửa như vậy.

Sau đó hắn lại hàn huyên với cô một lúc lâu, mấy năm nay hai người chưa từng trò chuyện, nên nói cả buổi cũng không hết chuyện.

Một tối nọ, hắn ở lại ăn cơm với cô rồi mới đi.

Sau đó, cách dặm ba hôm hắn sẽ tới thăm cô, tâm sự chuyện thường ngày với cô.

Ban đầu cô không biết tại sao hắn lại tìm tới cô, vài lần muốn hỏi nhưng cô không thốt được ra lời. Về sau cô mới phát hiện, hắn chỉ cần một chỗ khiến hắn không cần phải suy nghĩ nhiều.

Hắn là ông chủ lớn của phường giấy, gánh trên vai kẻ sinh nhai của mấy trăm người. Nhưng hắn vừa mới tròn hai mươi, ai ai cũng thấy hắn trẻ tuổi, chỉ cần hắn bước nhầm một bước thì sẽ có người lăm le nhạo báng hắn.

Bởi thế, ở bên ngoài hắn không thể tỏ ra yếu đuối, dù là trước mặt Lý tổng quản cũng không thể, tới khi về đến nhà hắn cũng không thể thả lỏng.

Vì vậy hắn tìm đến cô.

Bề ngoài là tới tìm cô mua đậu hũ, uống sữa đậu nành, giao sách hay mới phát hành cho cô, nhưng trên thực tế hắn lại đến để ngồi đọc sách, hoặc tán dóc với cô, thậm chí mượn giường cô ngủ.

Thật ra chuyện này không đúng phép tắc chút nào, cô là cô nương chưa gả chồng, nếu có ai biết được chắc chắn sẽ có nhiều lời đàm tiếu.

Nhưng nói thật, tai cô có tật, sau khi thành niên cũng chẳng giấu giếm ai, người vùng này đều biết cả. Hơn nữa tuổi thơ cô chậm chạp vụng về, khiến phần đông mọi người vẫn có ấn tượng cũ về cô, thế nên cô thật lòng nghĩ sẽ không người nào chịu lấy cô đâu.

Dù là có thật thì cô cũng không muốn gả.

Cô không muốn để người ta chịu ả ỉm ức, càng không muốn gò ép bản thân mình. Sống một mình cũng chẳng có gì là bất tiện.

Cho nên cô chưa từng ngăn hắn đến.

Rõ ràng cô thấy mình nợ hắn rất nhiều, mà nói thật thì cô cũng rất thích nói đùa với hắn.

Khác với mọi người, hắn biết cô không ngốc, cũng tôn trọng ý kiến của cô, có thể hiểu được suy nghĩ của cô, hắn đối xử với cô như một người bình thường, còn vui vẻ ăn cơm với cô, ném đồ ăn cô nấu.

Từ khi cha mất, ngoài bán mấy món điểm tâm sáng cố định ra, đã lâu rồi cô không nấu riêng cho ai ăn cả, cô không ngờ mình sẽ nhớ cái cảm giác nhìn người khác ăn món mình làm.

Nhưng cô thật sự rất nhớ, cô thích nấu đậu hũ nhưng chẳng có ai nếm, mà hắn là người sành ăn, rất sành ăn, còn giỏi bới móc.

Bởi vậy mỗi khi nhìn hắn ăn đồ mình nấu vào bụng, sẽ làm cho cô có loại cảm giác thành công khó hiểu.

Ba năm rồi lại ba năm, hắn thường xuyên tới chơi, sách trong nhà cô cũng ngày càng nhiều, chất đầy cả góc tường trong phòng.

Sau đó rất cuộc cô cũng dám khẳng định, mình đã nhớ lại được tên bạn tốt thầy hiền mấy năm trước rồi.

Cô quý trọng tình bạn không dễ nhớ lại này, quý trọng những tối hắn tới.

Rồi cô dần nấu nhiều cơm hơn cho hắn, nấu nhiều món ăn hơn, nói đùa với hắn, nghe hắn nhai đi nhai lại mấy lời than vãn, đọc sách cùng hắn, bình luận đủ chuyện vui buồn của nhân vật trong sách.

Đông Đông hiểu rõ, biết đâu là ngày mai, không chừng là ngày mai nữa, đoạn tình bạn này sẽ bỗng dưng chấm dứt, nhưng cô không muốn nghĩ nhiều, cô chỉ quý trọng hiện tại.

Quý trọng hắn sẵn lòng chăm chú nghe cô nói, cũng quý trọng quãng thời gian đáng giá hắn nói chuyện với cô...

12. Quyển 1 - Chương 11

Edit: Yunchan

Đêm nay, hai người ăn cơm xong, Dịch Viễn thấy cô dọn dẹp bát đĩa mà không cầm quyển sách trên bàn thì nhìn cô hỏi: “Ta cứ tưởng muội chờ quyển sách này lâu rồi.”

“Sách này quá đắt, ta mua không nổi.” Cô cầm khăn lau sạch bàn, nhìn hắn đáp.

“Muội biết là ta không có ý định lấy tiền của muội mà.” Hắn không vui nói.

Đông Đông cầm một bình trà mạch nóng hồi lại, đáp: “Vô công bất thụ lộc.”

“Những quyển trước đây muội đều lấy mà.” Hấn buồn cười.

“Mấy quyển đó không đắt như vậy.” Cô nhếch mày nói không khách sáo: “Lấy tiền cơm của huynh bù vào.”

“Tiền cơm mà đắt tới vậy sao?” Hấn rót chén trà cho mình, cười nói: “Tiệm muội là hắc điểm à?”

“Huynh đây, ăn cơm chẳng biết giá gạo, nếm thịt chẳng biết thịt mềm.” Cô giắt giẻ lau lên chậu nước, hai tay chống hông, cười nói: “Tiệm đậu hũ bé tí của ta nào chịu nổi cái tên tiểu bá vương như huynh cứ hai ngày ba bữa là tới quấy rầy, nếu không nhờ mấy quyển sách kia, thì ta đã đập huynh ra cửa từ lâu rồi.”

“Vậy quyển này muội cũng tính vào đó luôn đi.” Hấn nói, rồi tự đi moi chén nhân hạt thông đã bóc xong vỏ trong chạn bát ra, sau đó ngồi về chỗ nhai nhóp nhép.

Cái tên này đúng là càng ngày càng coi chỗ cô ở là địa bàn của hấn.

“Ta nói rồi, sách này quá đắt.” Cô liếc xéo hấn, mắng: “Ta mà cầm thật thì chẳng phải ngày nào cũng phải cho đại gia huynh thịt cá à.”

“Vậy ra muội không muốn sao? Không muốn thì ta lấy lại.” Nói rồi hấn chẳng thèm khách sáo, cầm quyển sách lên toan nhét vào lòng.

“Này, huynh chờ tý —” Cô nhìn tay hấn, vội giật phắt sách lại: “Ai nói ta không muốn chứ?”

“Chả phải muội nói nó quá đắt à?” Hấn nhìn cô buồn cười.

Đông Đông cầm quyển sách áp lên ngực, sợ là hấn sẽ lấy lại nên vội nói ngay: “Quá đắt nên ta phải thương lượng với huynh trước đã.”

“Thương lượng thế nào?”

Nam nhân này trông như sơn đại vương, bắt chéo chân, ngồi ở đầu kia ăn đồ ăn vặt của cô, còn cô thì đặt quyển sách xuống, vào phòng cầm một bàn cờ ra.

“Hai ta đánh ván cờ, nếu ta thắng thì sách này là của ta.”

Hấn ngẩn ra, hỏi với vẻ khá ngạc nhiên: “Muội biết chơi cờ sao? Ai dạy muội?”

“Ai dạy thì quan trọng gì? Sao nào, huynh sợ thua hả?” Đông Đông biết tính hần, nhìn hần cố ý nói khích.

Quả nhiên hần bị lời này khích tướng, đáp ngay: “Ta mà sợ thua sao? Chơi thì chơi.”

Cô dọn bàn cờ, còn hần cũng đặt hai bát đựng quân cờ lên bàn.

Lòng Đông Đông nhảy nhót tay cầm quân trắng toan khai trận, thì hần bỗng thò tay ra cản: “Chờ đã.”

“Huynh muốn đi trước à?” Đông Đông nhìn hần.

“Không, muội muốn đi trước thì ta sẽ cho muội đi trước. Nhưng mà...” Hần vân vê quân đen trên đầu ngón tay, cười đầy gian manh hỏi: “Muội nói muội thắng thì sách về tay muội, nhưng không nói ta thắng thì được gì à?”

Thấy hần nói thế, cô đáp mà chẳng buồn chớp mắt: “Nếu huynh thắng thì ta không lấy quyển sách này nữa, còn cho người trong phường giấy nhà huynh ăn đậu hũ miễn phí một tháng.”

“Khí phách quá nhỉ?” Hần nhướng mày, nói thẳng: “Lôi Đông Đông, ta sẽ không nhường đâu đấy.”

“Không nên chơi nhường.” Cô cười nói: “Ta muốn thử coi tài đánh cờ của mình tới đâu rồi, huynh muốn nhường ta cũng chẳng thềm nhận.”

“Vậy là muội lợi dụng ta để thử trình độ à.” Hần tức cười: “Phải nhường ta đi trước.”

“Được thôi.” Cô lật lòng bàn tay hướng lên, toét miệng cười làm dáng mời.

“Ta đi trước đây.” Hần cũng chẳng thềm khách sáo gì với cô, chuyển quân đen vào giữa ngón trỏ, điểm một phát đã đặt quân đen lên bàn cờ.

Cô cũng nhanh chóng hạ quân trắng xuống, hai người một đen một trắng, qua năm sáu nước hần mới thoáng chậm lại, nhìn cô hơi ngạc nhiên.

Cô bảo muốn chơi cờ, hần cũng không ngờ cô quả thật có chút tài năng.

Hần lại ra tiếp một quân nữa, lần này, đổi lại là cô chần chờ.

Hần không giục cô mà chỉ im lặng nhìn.

Dưới ánh sáng của ngọn nến trông cô rất chăm chú, cô sụp mắt nhìn chăm chăm vào bàn cờ với dáng vẻ nghiêm túc, hệt như lúc cô viết chữ hồi còn bé.

Tóc cô cột khăn vải, lấy tay chống đầu đầy suy tư, bờ mi thật dài rủ xuống cặp mắt to tròn, hàm răng nhỏ cắn khế cặp môi mềm, có khác chẳng là trên mặt cô đã không còn vết mực khi viết chữ.

Và cũng khác xa những tiểu thư khuê các lúc nào cũng thoa son đánh phấn, mặt cô rất sạch sẽ không có chút phấn son nào, nhưng làn da cô vẫn mềm mại nõn nà gần như là trong suốt, hệt như đậu hũ cô làm.

Trong thành cũng có những cô nương không phấn son, nhưng da họ không trắng trẻo như cô. Mọi người nói là do cô ăn đậu hũ từ nhỏ, hẳn biết có nhiều cô nương cũng vì vậy mà hay sai người tới mua đậu hũ của cô, nhưng chưa thấy ai sau khi ăn đậu hũ rồi lại được như cô cả.

Rốt cuộc cô cũng hạ xuống một quân cờ nữa.

Nước này đi rất hay, thoạt nhìn thì chẳng có gì, nhưng xem kỹ lại sẽ thấy cục diện của ván này đã chặn mất đường lui của hắn, nước đi này buộc hắn phải chơi cho nghiêm túc.

Sau một hồi chém giết, bởi hắn khinh thường ngay từ đầu, coi như đã sai một nước cờ. Hắn nhìn mà khó tin, nhìn tới nhìn lui, nghĩ xui nghĩ ngược, song thật tình chẳng nghĩ nổi ra cách gì, đành ngắc đầu lên nhìn cô.

Nữ nhân trước mắt này khế cắn môi, chỉ cười mà không nói không rằng.

Hắn lắc đầu, cầm quân đen thả lại trong chén, cong môi cười khê, thẳng thắng thừa nhận: “Ta thua.”

“Huynh nhận thua à?” Cô cười hỏi tới.

“Ta nhận thua.” Hắn gật đầu.

Hai mắt cô sáng lên, thò tay cầm quyển sách mới, nhưng lại bị tay hắn chặn lại cực nhanh.

“Chờ đã.”

Bàn tay ấm nóng của hắn che trên mu bàn tay Đông Đông, khiến cô nhảy dựng trong lòng, ngắc đầu lên thì thấy hắn đang nghiêng người nhìn cô, đôi mày sắc hơi nhướng lên: “Muội học chơi cờ ở đâu?”

Cô đáp ngay mà chẳng buồn chớp mắt: “Có sách dạy chơi cờ mà, ta cũng biết tự mua để xem chứ.”

Hắn nhướn mày cao hơn, cười cười nói: “Mấy chiêu cuối của muội không thể nào có trong sách được.”

“Ta thỉnh thoảng...” Phát hiện hắn đã nhìn ra, cô chột dạ đỏ mặt, thừa nhận: “Cũng chơi vài ván cờ với Tô gia.”

Hắn nhíu mày: “Chỉ Tô gia thôi sao?”

“E hèm...” Cô ho nhẹ hai tiếng, thành thật khai nhận: “Còn có thiếu gia.”

“Tổng Ứng Thiên?” Dịch Viễn ngẩn ra, hỏi tới: “Muội còn giao đấu hũ lên đảo sao?”

Cô gật đầu: “Thiếu gia thích ăn đậu hũ ta làm, đôi lúc ngài ấy sẽ gọi ta tiếp vài ván nên ta mới chơi.”

Hắn nghe tới đây mới cam tâm, thảo nào lúc này cô không nói mình học chơi cờ với ai, nếu cô nói sớm thì hắn đã không khinh thường quá mức rồi.

Tô Tiểu Mị giỏi văn thạo võ, vốn là cao thủ chơi cờ, Tổng Ứng Thiên thì trên thông thiên văn dưới rành địa lý, thua trong tay đồ đệ mà hai người họ dạy dỗ, coi như hắn cũng không quá mất mặt.

Hắn nhìn cô cười, lên giọng trách móc: “Muội học từ hai vị cao thủ chơi cờ mà lại giấu giếm, đây có coi là ăn gian không hả?”

“Ta cũng cho huynh đánh trước rồi còn gì.” Mặt cô đỏ ửng, cố rút sách và tay mình ra khỏi lòng bàn tay hắn, nhưng hắn bỗng siết tay lại, nắm nhẹ lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Đông Đông ngược mắt lên, thấy hắn không nói lời nào mà chỉ nhìn cô đăm đăm. Cô vốn chẳng có cảm giác gì, nhưng bị đôi mắt đen láy của hắn nhìn mãi, nhìn mãi, nhìn tới nổi tim nhảy từng từng.

Trong phút chốc, Đông Đông cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, bật thốt lên: “Nếu huynh thấy không công bằng thì chúng ta chơi lại ván nữa.”

Nam nhân phủ lấy tay nàng, đôi mắt đen thâm trầm, một câu cũng không đáp.

Bàn tay bỗng dưng bị hắn giữ rịt tại chỗ, dần dần nóng rần như lửa đốt, hơi nóng tê dại ngứa ngáy như thấm vào trong lòng, sau đó chậm rãi bò lên, cào vào lòng, khiến mặt cô đỏ hơn, tim cũng bị thiêu nóng.

“... Huynh muốn thế nào?” Cô lấy dũng khí hỏi, nhưng cảm thấy khó lòng phát ra tiếng.

Hắn nhìn cô như thể muốn nhìn sâu vào đáy lòng cô vậy.

Cô thấy miệng mình khô đắng khó hiểu, muốn dời tầm mắt đi, nhưng không tài nào dời đi được, không thể nào dứt khỏi mắt hắn. Đúng vào lúc cô nghĩ là tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực tới nay thì hắn lại đột nhiên nói lỏng tay.

“Mà thôi, ván này, là ta thua.”

Hắn nói rồi cười, sau đó sụp mắt xuống không nhìn cô nữa.

Rời khỏi ánh mắt như thiêu đốt của hắn cô mới thở lại được, lúc này mới sực nhận ra mình đã vô thức nín thở từ bao giờ chẳng hay.

Sau đó, hắn đứng lên.

“Huynh phải về sao?” Câu này cô chẳng biết mình lấy ở đâu ra nữa.

Đương nhiên hắn phải về, sắp tới giờ Tý rồi.

Lời này vừa thốt ra, bước chân đang hướng ra cửa của hắn bỗng khựng lại, cô cũng giật thót, hốt hải cụp mắt xuống, nhưng sức nóng trên mặt và tai thì không tài nào giấu được.

“Cũng phải, đã trễ thế này rồi, ta mãi chơi cờ nên quên mất.” Cô lật đặt đi vòng qua để mở rộng cửa cho hắn, lẩm bẩm nói: “Sáng mai huynh còn phải làm việc, mau về nhà ngủ một giấc thật ngon đi.”

Lúc hắn bước tới gần thì cô vẫn cụp mắt, cô đinh ninh là hắn sẽ bước thẳng ra ngoài như vậy, nhưng hắn lại đứng yên trước người cô.

Cô có thể cảm giác được hơi thở của hắn phía đối diện.

Hắn đang nói gì đó, hắn là cô nên ngẩng đầu, nhưng chẳng hiểu sao cô lại không dám.

Cô giả vờ không để ý, nghiêng người kéo rộng cửa ra, chờ hắn bước qua.

Hắn chẳng nhúc nhích chút nào, nhưng cô biết hắn đang cúi đầu nhìn cô.

Trong khoảnh khắc đó, hắn và cô cứ đứng yên cạnh cửa, hắn đứng rất gần, gần tới nỗi cô có thể ngửi được mùi hương trên người hắn.

Hắn đang đợi cô ngẩng đầu, hắn muốn nói chuyện với cô.

Cô liếm bờ môi khô khốc, vẫn không dám ngược mắt lên. Nào ngờ hắn lại vươn tay ra, chạm nhẹ vào má cô.

Năm xưa hắn dạy cô đọc sách viết chữ, lúc muốn cô nhìn hắn nói thì sẽ làm như vậy, nhưng lần này chẳng hiểu sao, ngón tay của hắn lại hết như than nóng.

Như thể bị bỏng, cô khẽ run lên rồi lui lại.

Hắn không chạm vào mặt cô nữa, bàn tay đứng sững giữa không trung.

Nhìn vào hai chân không nhúc nhích của hắn, nhìn vào bàn tay bên má đã siết thành quyền nhưng không thu lại của hắn, đột nhiên, cô hiểu nếu cô không ngẩng đầu lên, hắn cũng sẽ không đi.

Cô bất an nắm chặt cánh cửa, rút cuộc, lấy can đảm ngẩng đầu lên.

Thật lâu trước đây hắn chỉ cao hơn cô nửa cái đầu. Nhưng nhiều năm qua, hắn cứ cao mãi như trúc, giờ đây đầu của cô chỉ chạm tới bờ vai rộng rắn chắc của hắn mà thôi.

Lúc cô ngẩng đầu, quả nhiên thấy hắn đang cúi mắt nhìn mình.

Ánh nền chập chờn rọi lên gương mặt anh tuấn của hắn, phản chiếu vào đôi mắt đen sâu hút của hắn, làm nó hơi sáng lên.

Thấy cô ngẩng đầu, hắn nhìn cô, mở miệng nói thật chậm: “Muộn rồi, muội ngủ sớm đi, đừng đọc sách dưới nến cả đêm, rất hại mắt.”

Cứ tưởng hắn sẽ phàn nàn vì hành động phớt lờ của cô, nào ngờ hắn lại dằn dò chuyện này. Cô chẳng biết nên nói gì, chỉ thấy ngực mình thất lại.

Sau đó, như không kiềm được lòng, hắn nói lỏng quyền, đưa ngón tay chạm nhẹ vào mặt cô.

Cô bất giác nín thở, thấy hắn nhìn mình chăm chú, mở miệng nói chậm chậm: “Lôi Đông Đông... Muội mãi mãi, mãi mãi... đừng sợ ta...”

Cô ngơ ngác nhìn hắn, không hiểu tại sao hắn đột nhiên nói câu này.

“Ta không sợ huynh.” Cô nói cho hắn biết, từ rất lâu trước đây cô đã không sợ hắn nữa rồi.

Nghe vậy, bàn tay đang đặt trên má cô sững lại, cặp mắt đen chẳng hiểu sao ngày một tối hơn, sâu tới nỗi

muốn hút người nhìn vào trong.

Trong một thoáng, cô có cảm giác như hắn áp sát hơn, nhưng tích tắc sau hắn lại lui ra, cười nói: “Không sợ, vậy là tốt rồi.”

Hắn sụp mắt cười nói, sau đó rút tay lại lùi ra, xoay người bước qua bậc cửa, ra ngoài.

Nhìn bóng lưng cao lớn của hắn, chẳng biết sao lòng cô thấy buồn vô cớ, bất giác đưa tay ấn mạnh lên trái tim đang đập loạn xạ của mình.

“Cài chặt cửa lại.” Hắn ra cửa rồi thì ngoái đầu lại dặn.

Cô nhìn đôi mắt đen sâu hút của hắn, muốn nói nhưng không biết nói gì, kết quả là chỉ có thể đóng kỹ cửa lại, cài then vào.

Cô tựa trán vào cửa, nhắm nghiền hai mắt rồi thở hộc ra, nhưng vẫn cảm thấy cặp mắt đen như mực của hắn đang ở ngay trước mắt, cảm giác tay hắn kề lên má mình, cảm giác trái tim trong lồng ngực vẫn đang đập điên cuồng.

Kỳ lạ là, tuy không nhìn thấy hắn, không nghe hắn nói gì, nhưng cô vẫn biết hắn còn bên ngoài cửa. Hít sâu một hơi, Đông Đông mở mắt ra, quay người tới bên bàn, rửa sạch tay chân rồi thổi tắt nến.

Ánh trăng ngoài song cửa sáng lên mờ ảo.

Cô ôm quyển sách mà hắn mang tới, ngồi ở bên giường, chờ đợi.

Mùi mực phảng phất trong không khí dần nhạt đi.

Cô biết, hắn đi rồi, hắn đã về rồi.

Sau đó cô mới ôm quyển sách nằm lên giường.

Sách mới in còn thơm mùi mực, nhưng không nồng như mùi mực trên người hắn. Thiếu gia nhà khác, phần đông bàn tay luôn mềm mại trơn láng, nhưng Dịch Viễn thì khác hẳn.

Qua sáu năm, từ những câu hắn thốt ra lúc vô tình, cô có thể nhận ra hắn không phải loại đại thiếu gia đứng bên hưởng ké hào quang. Khi phường giấy và lầu sách bận tới tối mất tối mũi, hắn sẽ xắn ống tay áo lên tiên phong làm việc.

Những ngày đó, trên quần áo hần luôn dính mực, thỉnh thoảng dây cả lên thái dương.

Thế nên, trên người hần lúc nào cũng vương mùi mực và giấy...

Ôm quyển sách, nhắm nghiền hai mắt, thở dài khe khẽ.

Cô không đọc thầm nó, cô cũng sợ hại tới mắt.

Bóng đêm lặng lẽ vây lấy cô, khiến cô chậm rãi chìm vào mộng đẹp, thâm nhủ.

Hại mắt rồi... thì không thể...

Không thể thấy... hần nói gì...

13. Quyển 1 - Chương 12

Edit: Yunchan

Vào mùa thu hoạch bao giờ cũng bận rộn.

Dịch gia không có ruộng nhưng cũng bận hong khô giấy trước khi mùa đông bắt đầu, để sách in được đẹp.

Trước khi lập đông, người tới thu giấy và mua sách luôn nhiều tới đặc biệt. Vào đông không có việc để làm, tuyết cũng rơi dày, đó là lúc mà ai nấy đều ru rú trong nhà tới nhàn rồi, nhàn rồi thì chỉ bằng đọc sách.

Cho nên trước mùa đông, lầu sách phường giấy mua bán tấp nập như trẩy hội, từ sáng tới tối người ra vào chen lấn chật như nêm, không có lấy một chỗ để thở.

“Tô gia, sao lại rảnh rỗi tới đây thế?”

Chật vật chen vào trong cửa tiệm của phường giấy Dịch gia, Tô Tiểu Mị bị một biển người xô đẩy tới nổi dán mặt lên cửa, may mà cuối cùng y cũng bắt được một hỏa kế, vội vàng kéo tới gần.

“Giấy thuốc trong đường sắp hết nhẵn rồi, ta tới đây lấy giấy, thiếu gia nhà cậu đâu? Sao không thấy?”

“Ồ đằng sau, để ta dẫn đường cho ngài.”

“Không cần, ta biết đường, cậu làm việc của mình đi.” Tô Tiểu Mị cười vỗ vỗ vai hắn, cậy vào vóc dáng cao to mà chen vào đám đông, luồn ra cổng sau.

Phía sau là một nhà kho đồ sộ cao ngất, trải dọc từ trên xuống dưới bốn mặt tường của tòa lầu hai tầng này là một dãy ngăn kéo dài, ngăn nào ngăn nấy đều chất đầy đủ loại giấy khác nhau, có loại đỏ, loại đen, loại trắng, loại xanh biếc, loại ánh bạc, và cả loại ánh vàng.

Tầm mười tiểu phó mặc áo xanh leo lên thang, chạy hùng hục từ trên xuống, rồi vội vàng lấy hàng mà khách nhân ở nhà trên gọi, tất tả chạy lên nhà, lúc nhìn thấy y tất cả đều dừng động tác, lên tiếng bắt chuyện.

“Chào Tô gia.”

“Chào chào, làm phiền các cậu rồi.” Y cười khoát khoát tay rồi tự đi băng qua căn phòng lớn này, hướng vào căn phòng nằm sâu bên trong.

Qua nhà kho là tới một khoảng sân rộng, sau đó mới là tác phường làm giấy Dịch gia.

Tác phường Dịch gia chia thành nhiều phòng, phòng đầu tiên này chưa bước vào cửa đã cảm thấy được sức nóng hầm hập, vào rồi thì đập vào mắt là cả một căn phòng lớn được ốp đá vuông. Có mấy tiểu tử đang dán những mảnh giấy còn ẩm lên ba mặt tường trắng thật dài, một số khác thì gỡ những tấm đã hong khô xuống, đi vòng qua cuối bức tường sẽ thấy hóa ra đằng sau bức tường là một lò lửa, một người đàn ông đang cẩn thận giữ lửa cho nó.

Sát ở cửa sau có vài cô nương trẻ tuổi đang tất bật dùng kẹp đồng treo từng miếng gạch giấy đã hơi ướn lên cây sào trúc bên tường, để các chàng trai cầm lửa hơ.

Đi qua một gian nữa thì gặp một tốp đại hán đứng trước bàn dụng cụ bằng giá gỗ, thắt trên người sợi dây thừng thô ráp, chân giẫm lên chỗ lồi ra của cây gỗ dài, cả tốp người hợp thành một bức tranh chính tề, ăn ý vô cùng. Tiếng hô vang lên nhịp nhàng, họ cùng dùng trọng lượng cơ thể và sức mạnh của cơ bắp để ấn lên cây gỗ dài kia. Sau đó họ cột dây thừng vào một bánh xe, đứng lên một vòng gỗ tròn không khung, rồi hợp sức nhau quay bánh xe. Mỗi khi họ hô lên một tiếng thì sẽ ra sức kéo dây một đoạn, đập lên vòng gỗ tròn như bánh xe, vòng gỗ chạy một vòng, dây thừng sẽ kéo thấp cây gỗ dài trên đầu họ xuống. Dưới cây gỗ dài có một tảng đá lớn, dưới tảng đá lớn là một ván gỗ, dưới ván gỗ là gạch giấy bị ép ra nước, chồng gạch bị kẹp chặt, chỉ cần bị đè mạnh xuống thì nước bên trong sẽ chảy hết ra ngoài.

Ở sau các hán tử là chừng mười vị đại nương đang ở trong một cái bể nước trắng đục như sữa, hai người một tổ lặn một cái khung gỗ kết màn trúc, lặn qua lại mất lần, tới khi trong nước đầy ra một lớp màng mỏng màu trắng thì mới bóc lớp màng trắng này ra, thả qua chồng gạch ướt bên cạnh. Những đại nương này nhìn thấy y thì cười và vẫy tay với y, y cũng vẫy tay chào lại, rồi đi tiếp xuống. Đi băng qua xưởng là một gian nấu hồ, một gian ngâm súc gỗ, ai nấy trong phường đều quần quật với công việc của mình.

Tiếp đó, y lại vào một đại viện, vừa vào viện y đã nhìn thấy một căn phòng mở toang cửa, cả song cửa sổ cũng bị kéo ra, luồng khí nóng bốc hùng hục từ cửa chính và cửa sổ ra ngoài. Tới gần thì thấy trong phòng là tám cái bếp to dùng trải dài thành hai hàng, trên mỗi cái bếp to đều đặt một nồi sắt bự bốc hơi hầm

hập.

Mấy cái nồi này lớn tới nỗi có thể ném mấy người đàn ông đô con vào nấu luôn một thể mà vẫn còn dư chỗ, nhưng tất nhiên nó không dùng để nấu người, mà là ngâm hàng đụn bột giấy không tài nào đếm xuể. Mấy chàng trai trẻ tuổi tráng kiện đứng phía sau đống thùng bột giấy ướt được giã nát vào nồi, vài người khác thì cầm một cái muổng lớn hơn người đứng trên bậc thang bên cạnh nồi sắt, quấy chất tạo giấy trong nồi.

Công đoạn này là cực nhất, vừa phải giữ lò lửa, vừa phải chịu sức nóng phả vào người, vừa phải khuấy nguyên liệu trong nồi.

Đằng sau đặt bốn cái nồi lớn nấu cỏ khô, tuy ở giữa được ngăn lại bằng một cái ao nước ngâm vật liệu nhưng vẫn chẳng giảm bớt bao nhiêu độ. Chỉ vì trước cái ao là tám cái nồi to, bốn cái dùng để nấu hồ, bốn nồi dùng để nấu cỏ khô.

Mười sáu cái nồi này không phải to bình thường, nếu không buộc chặt, đừng nói là cầm muôi khuấy nồi, mà chỉ cần bất cẩn một chút cũng có thể rơi vào trong nồi.

Muốn làm công đoạn này, không những phải có sức mạnh mà còn phải khéo léo, phải chịu được nhiệt độ cao, chịu được cực.

Dù đang độ cuối thu bắt đầu lập đông, nhưng phòng này vẫn nóng tới khủng khiếp, đừng nói chỉ mùa hè. Mấy năm nay, trong phường giấy Dịch gia thường có người bị nóng tới cảm nắng phải đưa tới Ứng Thiên Đường.

Tô Tiểu Mị đi qua các phòng nhưng không tìm thấy thiếu gia Dịch gia, mà lại trông thấy hần ở cái chỗ mệt nhất cực nhất này.

Tiểu tử kia đang đứng cạnh một nồi lớn, ngay sau làn khói trắng bốc hơi hầm hấp, trên người hần không có tơ lụa lượt là mà là áo vải quần thô màu xám tro hệt như những người bên ngoài, tới áo trên người hần cũng bị cởi xuống vì quá nóng, để trần ngực.

Y nhìn lướt qua quả thật không nhìn ra hần.

Nhưng nếu nhìn kỹ lại, y sẽ nhận ra Dịch Viễn ngay lập tức.

Dù sao tiểu tử này đã từng tập võ, mấy năm nay cũng chẳng lơ là, trung bình tấn ra bộ rất ổn, cơ bắp cũng rất săn chắc. Nếu ai không biết hần trông thấy cảnh này hần sẽ tưởng hần là một võ sư hay người làm công cho nhà nào đó.

“Đại thiếu gia của ta, việc nhẹ nhàng trước cửa hàng thì không làm, tới đây làm việc nặng chi thế?”

Nghe thấy lời nói đùa này Dịch Viễn bỗng ngừng đầu dậy, thấy người vừa lên tiếng là y thì bất giác mỉm cười, cất giọng trả đòn chẳng chút khách sáo: “Họ Tô, thu hoạch vụ mùa bận tối mắt mà lão lại rảnh rang như vậy, còn dư sức chạy tới chỗ ta tản bộ, không sợ ta báo lại cho Bạch Lộ à?”

“Muốn đi thì đi nhanh đi, tiểu tử cậu chả làm được việc gì chỉ thích đi tố cáo, ta tới đây cũng để chạy việc cho Bạch Lộ đấy.” Tô Tiểu Mị đứng dưới thang khoan tay nhìn hần, cười nói: “Giấy dầu gói thuốc của được đường hết rồi, nàng ấy nói từng mua một đợt hàng của cậu tháng trước, cậu còn hàng không?”

“Giấy Bạch Lộ đặt là giấy cứu người, ta nào dám trể nãi chứ? Chỗ giấy đó ta làm xong từ lâu rồi, hiện đang đặt trong phòng ta.” Dịch Viễn đáp, rồi gọi một tiểu tử bên cạnh: “A Tiến, cậu tới thay ta.”

“Không thành vấn đề.” A Tiến nghe thấy thì chạy qua ngay, nhận lấy muống lớn, leo lên thang khuấy nồi.

Dịch Viễn dẫn Tô Tiểu Mị đi băng qua vài gian phòng già nguyên liệu, đốt nguyên liệu và nấu nguyên liệu thô.

Ra khỏi mấy gian này, hai người còn chạm phải một xe đẩy nguyên liệu tạo giấy đang đi vào, hai người vòng qua xe đẩy này, rồi băng ngang qua một cổng tiểu viện nữa, lúc này mới rời xa được tất cả âm thanh ầm ĩ náo động, đi tới một căn phòng nhỏ yên tĩnh.

Không oi bức như đằng trước, căn phòng nhỏ trong tiểu viện này thanh tịnh hơn rất nhiều, trong viện còn trồng một vài loại hoa cỏ, khiến người ta vừa bước chân vào đã cảm nhận được bầu không khí thư thái.

Dịch Viễn dẫn Tô Tiểu Mị đi qua tiểu viện, lên một hành lang gỗ, đẩy cửa vào nhà, kéo ba rương gỗ lớn bên cạnh chồng sách trong góc nhà đặt lên bàn.

“Lão nhìn xem chỗ hàng này có được không?” Nói rồi, hần rót cho mình và họ Tô một chén trà, uống một hớp lớn để giải khát.

Tô Tiểu Mị mở rương gỗ ra, thấy bên trong toàn là giấy dầu đã xén kỹ, loại giấy dầu này lớn nhỏ có đủ, còn sắp xếp phân loại rõ ràng.

“Tiểu tử, tốt lắm.” Tô Tiểu Mị nhìn chỗ giấy dầu này, cười nói: “Thảo nào Bạch Lộ đặt giấy của cậu.”

Dịch Viễn cầm khăn vải treo trên bình phong, lau mồ hôi trên người, cười cười: “Tại tỷ ấy không chê thôi.”

Tô Tiểu Mị đếm hàng rồi đóng toàn bộ rương gỗ lại, nhìn Dịch Viễn treo lại khăn đã dùng lên bình phong. Lúc này y mới nhận thấy khắp phòng hần toàn là y phục đã mặc qua và khăn vải đã xài rồi, mà sách trong ngăn kéo ở góc tường và trên bàn đã đầy ắp tới nỗi rơi rớt khắp nơi, tới nệm ngủ cũng vo lại nhàu nhĩ vứt bừa trên đất, hoàn toàn không thu dọn, khiến y không nhịn được cười.

“Này, tiểu tử cậu khoa trương quá đấy, nhìn phòng cậu bữa bọn y như chuồng heo vậy, ta biết độ này phùng giấy buôn bán rất bận rộn, nhưng chẳng lẽ ngày nào cậu cũng ngủ ở đây à? Mẹ cậu có biết cậu bê bối ra thế này không?”

“Mẹ đã mặc kệ chuyện này lâu rồi, nửa năm nay bà cũng không tới phùng giấy một lần.” Hấn cười đáp: “Lão nghĩ là ta muốn bữa bãi như vậy à, là ta không rảnh dọn dẹp thôi.”

Tô Tiểu Mị không nhìn nổi nữa, bèn tiện tay thu dọn giúp đồ đệ mình, lần tìm quần áo bốc mùi vứt đầy đất, rồi chồng toàn bộ sách vở lại, nói: “Đại thiếu gia, cậu không rảnh dọn dẹp thì gọi nha hoàn cũng được mà, sao không gọi nha hoàn tới đây dọn dẹp sơ qua hả? Ai không biết nhìn vào còn tưởng nhà cậu vừa có trộm.”

“Nha hoàn cũng không rảnh.” Hấn cười khở bắt tay dọn dẹp: “Lão không thấy tình hình đằng trước sao? Trong phùng giấy này ai dùng được đều phải dùng hết, lâu sách ở thành Lạc Châu buôn bán rất chạy, người chen lấn tràn cả ra đường rồi, lúc này ai còn rút ra được thời gian rảnh chứ.”

Tô Tiểu Mị nghe mà không khỏi nhìn hấn đồng cảm, cười nói: “Ta bảo này, bây giờ cậu cũng không còn nhỏ nữa, hai mươi sáu rồi đấy? Cứ cưới một cô vợ vào nhà dọn dẹp giúp cậu đi.”

Hấn nghe vậy thì hăng lại, cười khê đáp: “Vợ? Lão cho là vợ có sẵn ngoài đường, chỉ cần ta ra ngoài là nhặt đại được một người sao?”

“Cậu cưới vợ thì cần gì ra ngoài?” Tô Tiểu Mị dừng tay, ngoái đầu nhìn hấn pha trò: “Thiếu gia Dịch gia cưới vợ, chỉ cần hô một câu, vẫy một cái, thế nào cũng có tám mươi tới một trăm cô nương đợi xuất giá chạy tới như bay.”

“Vậy ra năm xưa lão cưới được người vợ tốt như Bạch tỷ tỷ cũng nhờ vào cách này à?”

“Đùa sao? Dĩ nhiên không phải, người như Bạch Lộ mà muốn gọi trên đường thì gọi sao? Hừ! Đương nhiên là ta phải mất sức chín trâu hai hổ mới thỉnh được nàng vào nhà đấy.”

Dịch Viễn nghe vậy thì dừng động tác lại, vừa tức vừa buồn cười nhìn tên ngồi xổm trước mắt hấn: “Vậy chẳng phải đúng rồi à, muốn dùng cách đơn giản mà lấy được vợ tốt thì ta đã cưới từ lâu rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ?”

Tô Tiểu Mị nhướn mày, nhìn hấn hỏi: “Vậy nhiều năm qua cậu không để cô nương nào trong lòng à?”

Dịch Viễn vừa nghe, khóe mắt bỗng giật lên, đứng bật dậy nói lảng sang chuyện khác: “Ta thấy chúng ta đừng dọn nữa thì hơn, có dọn cũng như không dọn, hai ngày nữa cũng bữa lại thôi.”

“Không dọn? Được thôi.” Tô Tiểu Mị nhìn lên, vứt hết quần áo đang cầm trong tay qua một xó.

Hắn nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại nghe họ Tô bước tới trước mặt hắn, giọng cứng nhắc: “Vậy cậu nói một tý về cô nương trong lòng cho ta nghe nào.”

Dịch Viễn thộn mặt nhìn y, căng khoe miệng, hỏi vặn lại: “Ta có cô nương trong lòng sao?”

“Vậy nửa đêm nửa hôm cậu lén chạy đi tìm ai?” Tô Tiểu Mị chống hai tay lên eo, nhìn hắn bằng cặp mắt lạnh: “Cũng không suốt ngày chạy tới nhà người ta ăn đậu hủ à?”

Hai câu này làm hắn á khẩu không trả lời được, cả người cứng đờ ra.

Hắn trừng người nam nhân trước mắt mình, cả buổi cũng chẳng nặn ra được câu nào.

Chết tiệt, thì ra là lấy cớ tới lấy giấy để hỏi tội.

“Là ai nói với lão?”

Tô Tiểu Mị nhướng đôi mày rậm: “Cậu dám làm mà còn sợ người ra nói sao?”

Mặt hắn sầm xuống, nắm chặt quyền.

Nhìn nét mặt khó coi của hắn, Tô Tiểu Mị thở dài, nói: “Ta biết cậu không cố ý, lúc nhỏ con bé cứu mạng cậu nên cậu vẫn còn mang ơn, muốn quan tâm con bé nhiều hơn, việc này không phải không được. Nhưng cả hai đã lớn rồi, cậu nghĩ mình tới tìm con bé thì sẽ không ai thấy ư? Cô nam quả nữ ở chung một phòng, đồn ra ngoài không hay ho đâu.”

Hắn mím môi, thở sâu, làm sáng tỏ: “Hai chúng ta không có gì, ta chỉ thỉnh thoảng tới thăm cô ấy thôi.”

“Cậu là nam nhân, còn là thiếu gia, có thể cậu nghĩ là không có gì, nhưng trong mắt người khác thì là chuyện lớn. Nam nhân chúng ta không cần quan tâm tới danh tiết, nhưng nữ nhân thì khác, tai con bé đã không nghe được, nếu danh dự cũng bị hủy luôn thì sao con bé gả đi được hả?”

Cổ họng hắn thắt lại, mạnh miệng thanh minh: “Ta không nghĩ là Đông Đông muốn gả đi.”

“Đó là cậu nghĩ thôi.” Tô Tiểu Mị nhìn hắn, nói thẳng: “Con bé có muốn gả hay không thì chính nó là người chọn lựa, không ai có thể ép uống được.”

“Ta không có ý đó.” Hắn tức tối nhìn nam nhân trước mắt, nói: “Ta chỉ...”

14. Quyển 1 - Chương 13

Edit: Yunchan

“Cậu chỉ nghĩ là tai con bé không nghe được nên không thể nào có ai muốn lấy, đúng không?” Tô Tiểu Mị tức giận chỉ ra tâm tư của tên tiểu tử này, mở miệng nói: “Con bé có người muốn lấy hay không, cậu định đoạt được sao?”

“Ta không nói vậy.” Hắc nỏ cáu: “Bọn ta là bằng hữu.”

“Bằng hữu?” Tô Tiểu Mị nhìn cái tên tự cho là mình đúng này, cười khê: “Ta cho cậu biết, giữa nam nhân và nữ nhân, vĩnh viễn không bao giờ chỉ là bằng hữu. Cứ cho cậu xem con bé là bằng hữu, nhưng con bé chỉ coi cậu là bằng hữu thật sao? Cậu có chắc là con bé không hiểu lầm sự quan tâm quá mức của cậu không?”

“Đông Đông không phải là người tự mình đa tình như vậy.” Hắc lạnh giọng phản bác.

Tô Tiểu Mị nhìn hắc, hỏi: “”Là không phải hay không dám?”

Hắc lặng thinh.

“Cậu là đại thiếu gia Dịch gia, con bé chỉ là một người bán đậu hũ, dù là bất cẩn động tâm thật đi nữa, thì tình cảm đó có phải quá xa vời không? Có dám hy vọng không?” Tô Tiểu Mị cười nói: “Cậu biết con bé không dám nên mới cố ý tìm tới nó. Cậu biết Đông Đông cảm thấy mang ơn việc cậu dạy nó biết chữ, sẽ không cần cậu, nên cậu mới lấy chỗ của con bé làm nơi chạy trốn.”

Nam nhân trước mắt vừa nói vừa cười, nhưng mắt thì lạnh lẽo. Lạnh như đêm đông.

Chỉ là mấy câu đơn giản, nhưng từng câu từng chữ hết như gáo nước lạnh hắt mạnh lên người hắc, khiến hắc thấm hại vô cùng.

Hắc muốn bào chữa cho mình, nhưng họ Tô nói đúng một chuyện.

Là hắc cố ý.

Có lẽ ban đầu hắc không cố ý, nhưng về sau...

Mấy năm qua dần, quả thật hắc ngày càng cố ý, cố ý tìm cô vào đêm khuya, cố ý ở lại chỗ cô không đi, cố ý để cô quen với sự hiện diện của hắc.

Cho nên hắc ngậm chặt miệng, không nói không rằng.

Tô Tiểu Mị biết mình nói trúng bèn cười tiếp lời: “Ta thấy tên tiểu vương cậu, từ trước tới giờ chỉ tới tìm con bé vào đêm thôi đúng không? Sáng mai cậu cứ đích thân tới nhìn thử một lần xem, mở to cặp mắt gian tà của cậu ra mà nhìn, ngay giữa ban ngày, nhìn rõ cho ta, nhìn xem Lôi Đông Đông là cô nương thế nào, nhìn thử xem có thật là không ai bằng lòng lấy con bé hay không.”

Là ý gì?

Hắn nghệt ra, chỉ thấy nam nhân kia đã ung dung khiêng ba rương gỗ giấy dầu ra ngoài.

“Tốt nhất là Đông Đông thật sự không động tâm với cậu, nếu không nghĩ ngợi gì thì con bé tốt số rồi, chắc hẳn trong lòng đã có ai khác. Nếu thật vậy, thì sau này cậu cứ tới mua đậu hũ vào ban ngày, trời tối thì ít tới chỗ con bé lại, đỡ cho người ngoài nói năng đàm tiếu, hủy hoại nhân duyên của người ta, không chừng tới kiếm sống con bé còn không làm được nữa. Cậu là người làm ăn nên phải hiểu miệng đời đáng sợ cỡ nào, đừng chờ tới khi mọi chuyện không thể cứu vãn mới hối hận.”

Tô Tiểu Mị nhắc đi nhắc lại một tràng, rồi quay đầu đi ra cửa, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn sắc mặt tái nhợt của tiểu vương cứng đầu kia, nói: “Đúng rồi, tiểu tử, cậu cũng đừng đi khắp nơi rồi bảo mình là đồ đệ của ta nhé, phòng cậu bữa như chuồng heo thế này, đồn ra ngoài thành ta dạy hư, mất mặt chết bỏ.”

Sau đó, y huyết sáo bước ra cửa.

Dịch Viễn đứng chôn chân tại chỗ, nghe tới nổi sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Bị họ Tô dạy dỗ một trận, chẳng hiểu sao ngực hắn vừa tức vừa bức bối tới khó chịu.

Cô không động tâm với hắn là tốt số sao? Điều kiện của hắn tệ tới vậy sao? Động tâm với hắn có gì không tốt? Vả lại gì mà không động tâm với hắn nghĩa là lòng cô đã có người khác, Đông Đông sẽ đặt ai trong lòng chứ?

Nói lại thì, trong lòng cô có ai đó thật sao?

Suy nghĩ này làm ngực hắn run lên mãnh liệt.

Hắn chau mày, dẫn xuống cơn bức bối tràn ứ trong lòng, mím môi nghĩ.

Cô có người thương rồi, sao không nói sớm với hắn? Còn để mặc hắn tới lui như vậy?

Hay là cô thực sự... động tâm với hắn?

Tim bỗng đập mạnh khó hiểu, bỗng dưng nhớ tới cái đêm cách đây vài ngày, cô chơi cờ với hắn, hắn cầm tay cô...

Lúc đó, cô cố rút tay ra, nhưng không rút về thật, cô cũng để cho hắn nắm.

Đêm đó, cô không rút tay lại, là vì sợ? Hay vì mừng?

Trong mơ hồ, lòng bàn tay dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm từ bàn tay nhỏ bé của cô.

Hắn hít vào một hơi, rất sâu, rồi nhú mào sụp mắt siết chặt quyền lại.

Cô muốn xuất giá sao? Có từng nghĩ tới chưa?

Hắn đã quên mất lần đầu trông thấy cô là khi nào.

Hắn sống cùng một tòa thành với cô, nhưng trẻ nhỏ trong thành này nhiều xiết bao, mọi người đều biết hắn là Dịch Viễn, hắn thì không nhất thiết phải biết ai.

Thế nhưng hắn lại nhớ rất kỹ, mình bắt đầu động tâm với cô từ bao giờ.

Lúc đó để dạy cô biết chữ, hắn hay tới tìm cô.

Một năm đầu lúc mới dạy cô, hắn còn khá sợ bị người ta nhìn thấy, sợ người ta biết hắn chơi chung với đồ ngọc như cô.

Dù sao thì hắn cũng là tiểu bá vương, nếu bị người ta phát hiện hắn suốt ngày ở cùng với tiểu cô nương ngây ngô non nớt thì sẽ ra cái dạng gì? Lúc ấy ít nhiều gì hắn cũng là thủ lĩnh, các bằng hữu nhìn thấy lão đại như thế không cười nhạo mới là lạ.

Thế nên, hắn mới tránh cô trước mặt người khác, chỉ lén tìm cô sau lưng mọi người.

Nói thật thì, trong lòng hắn cũng lơ mờ nhận ra làm vậy là không đúng, nhưng lúc ấy hắn rất sĩ diện, chỉ lo để ý tới ánh mắt của bằng hữu, không nghĩ cô biết được sẽ có cảm giác gì.

Khi đó, hắn còn coi mình là thiếu gia, là tiểu bá vương trong thành.

Khi đó, hắn còn nghĩ cô chỉ là một cô nương có tật ở tai, vô cùng đáng thương.

Khi đó, hắn còn nghĩ mình ở cao hơn cô, cho là hắn bằng lòng dạy cô biết chữ đã là vinh hạnh, là may mắn của cô.

Hắn giúp cô rồi, chỉ giả vờ không thấy trước mặt mọi người thôi thì có sao chứ?

Hắn tự nhủ với mình rằng làm thế chẳng có gì sai, vì hắn còn mặt mũi của hắn, còn thanh danh mà hắn phải bận tâm.

Thế nhưng, ở chung với cô lâu dần, hắn dần nhận ra mình rất thích ở gần cô, còn thích hơn cả đi săn hay cưỡi ngựa cùng bằng hữu, thích hơn cả ra phố quây phá. Hắn thích nói đùa cãi cọ với cô, thích nhìn cô cười tới nỗi lần quay khỏi tảng đá, thích dạy cô phát âm viết chữ, chỉ cần ngồi một chỗ đọc sách cùng cô cũng khiến tâm trạng hắn tốt lên trông thấy.

Năm mười tuổi cô vẫn giống như một đứa trẻ, nhưng ba năm trôi qua, cô dần lớn lên trở thành một cô nương trong veo như nước.

Năm ấy hắn mười sáu, còn trẻ sức lực dồi dào, tuy đã điềm tĩnh hơn, nhưng vẫn sĩ diện như trước.

Một hôm, hắn không từ chối hết lời mời của bằng hữu, đành cùng các thiếu gia nhà buôn trong thành tới tiệm ăn dùng bữa.

Nói là dùng bữa, nhưng thật ra là uống rượu, mấy vị thiếu gia choai choai, ở nhà bị quản thúc nghiêm khắc, vào tiệm ăn thì chẳng ai dám quản, huống chi, thiếu gia Dịch gia hắn cũng ở đây, có tiệm cơm nào trong thành không nể mặt hắn? Dám không mang rượu lên cho hắn?

Lúc ấy đáy lòng hắn biết rõ, đây mới là nguyên nhân chính tại sao bọn họ cứ khăng khăng lôi hắn theo.

Không phải hắn không để ý, nhưng lớn như vậy rồi, hắn cũng đã biết rõ từ lâu, thân là thiếu gia Dịch gia, ai cũng có thứ để cầu cạnh hắn.

Thân phận này thật tiện, nhưng cũng thật phiền.

Trên thực tế, là càng ngày càng phiền.

Lúc nhỏ mọi người chơi cùng nhau không có bao nhiêu rắc rối, tuy có chuyện để nhờ vả, nhưng cũng không dám quá táo tợn. Nhưng khi tuổi lớn dần, những mưu toan mục đích càng ngày càng rõ ràng hơn. Người đối tốt với hắn đều có thứ cần nhờ vả, dù có ra vẻ thanh cao tới mấy cũng sẽ để lộ sự thô tục, không giấu được tham cầu.

Nhìn những bằng hữu ngồi trong tiệm nói cười huyền ảo, bình phẩm những cô nương qua lại trên đường, chọn qua lựa lại những món ăn trên bàn, quay qua hắn mà a dua nịnh hót, xu nịnh bợ đỡ...

Hắn uống hai chén rượu mà chỉ cảm thấy chán ngán, nên đứng dậy nói cáo từ. Mọi người ngẩn ra, muốn hắn ở lại thêm, hắn chỉ thấy mệt, không nói nhiều nữa mà đứng dậy xuống lầu. Nghĩ là hắn không hứng thú, những người đó cũng lơ đãng theo sau.

“Dịch thiếu, sao vậy? Là đồ ăn không hợp khẩu vị của huynh à? Hay là rượu quá tệ?”

“Đó mà là rượu sao? Là dấm thì có. Không sao hết, Dịch thiếu, rượu ở đây không ngon, ta biết một tửu lâu ở thành Tây, chúng ta đổi chỗ khác rồi uống tiếp nhé...”

“Các người tự đi đi, ta không có hứng thú.” Hắn kiệt sức đáp, bước xuống lầu, vừa mới ra tới cửa đã thấy Đông Đông đang cầm ba khay đậu hũ đứng bên cạnh xe lừa nhà cô. Hắn sững sờ một thoáng, bất giác dừng chân lại.

Cô đang cầm khay đậu hũ, xoay người lại thì nhìn thấy hắn.

Thấy hắn, cái miệng nhỏ của cô cong lên, đôi mắt to cũng cong theo, nở ra nụ cười vui vẻ, cầm đậu hũ bước nhanh về phía hắn.

“Sao thế? Dịch thiếu? Sao ngừng lại thế? Ồi, ở đâu ra cô nương xinh thế này?”

Hắn nghe vậy thì cứng đờ, thấy cô đã bước lên thềm đá của khách điểm, gần như đúng lúc đó, một tên đằng sau hắn cũng nhảy ra bậc cửa. Mà hắn biết rõ, cô rất vui khi thấy hắn, cô muốn chào hắn.

“A? Chẳng phải là đầu đậu hũ Lôi gia đây à?”

“Đầu đậu hũ? Đầu đậu hũ gì thế?”

“Ở cuối chợ đấy, huynh chưa ăn qua sao? Nhà đó bán đậu hũ ngon lắm, đáng tiếc cô nương này bị ngốc.”

Một tên khác cũng chen ra ngoài, thấy cô thì tò mò hỏi: “Dịch thiếu, huynh biết đồ ngốc này à?”

Nhìn thấy người ngoài, cô ngẩn ra một lát, dừng bước trước mặt hắn, nhưng hắn lại cố ý nghiêng người dịch qua, sắc giọng nói: “Không biết, người không thấy người ta đang giao hàng sao? Đừng cản đường.”

Cô nhìn hắn, trong thoáng chốc thân thể nhỏ nhỏ hơi cứng lại, nụ cười toét miệng ngọt ngào cũng phút chốc đóng băng.

Hắn đứng sững, và cô cũng vậy.

Sau đó cô hé môi, cố giữ lại nụ cười trên mặt, dùng chất giọng khàn khàn lại quái dị nói: “Cảm ơn Dịch thiếu. Dịch thiếu muốn mua đậu hũ không?”

Hắn sững sờ, thấy cô bê đậu hũ lên cao, cười nói: “Một khay đậu hũ ba văn tiền.”

Một tên theo đuôi bỗng sải bước dài lên, vung mạnh tay về phía cô: “Biến biến biến, không mua bán gì hết, cái đồ đầu đất người, không thấy bọn ta đang muốn ra ngoài à? Đừng ở đây ngăn đường, thật chướng mắt.”

“Cô ta ngốc mà, không ngốc thì sao lại chặn ở cửa chứ? Huynh không thấy tới Dịch thiếu còn phải nghiêng người để cô ta qua à.”

“Chờ đã, huynh không mua thì ta mua, đậu hũ Lôi gia ăn rất ngon.” Một tên bám đuôi khác chen lên trước, say bí tỉ ngoắc hai ngón tay với cô, nói: “Này, người, cho ta hai khay, hai khay đậu hũ có hiểu không? Hai khay... À, để coi, ta thấy người cũng không biết đếm đâu, cho ta hết là được, ta mang tới tửu lâu kế tiếp để đầu bếp nấu cho ta.”

Nói rồi hắn giật phắt ba khay đậu hũ trong tay cô, rồi móc chín văn tiền ra đưa cho cô.

Đồng Đồng chìa tay ra nhận, tên kia vì uống say, không đợi cô nhận được tiền đã đánh rơi hết xuống đất, mấy đồng tiền phát ra tiếng leng keng rồi lăn đi thật xa.

“Ồ, rớt rồi. Người tự nhặt lấy nhé.”

Đồng Đồng ngó ra, nhưng vẫn chẳng tức chẳng giận xoay lưng bước xuống thềm đá, ngồi xõm xuống nhặt nhanh những đồng tiền nằm lăn lóc trên đường.

Tiểu thiếu gia say xỉn thấy thế còn hét vang về phía cô: “Ê, là chín văn tiền, người đừng lượm chín hòn đá rồi đứng lên đó, ha ha ha ha...”

Mấy thiếu gia nghe xong thì cười âm lên.

Dịch Viễn nhìn bóng dáng ngồi xõm trên đường nhặt tiền của cô, rồi nghe tiếng cười tởm lợm của những tên bằng hữu, đột nhiên, cảm giác tội lỗi và nhục nhã đổ ập xuống đầu.

Trước đây, hắn luôn cho mình là tài trí hơn người, nhưng nhìn đi, hắn đang đứng chung với hạng người gì đây?

Đúng, bọn họ đều là thiếu gia.

Nhưng ngoại trừ ăn chơi đàng điếm, bắt nạt kẻ yếu, gây chuyện thị phi ra, thì bọn họ có thể làm được gì?

Đột nhiên, trước mắt hắn mở ra những gương mặt đỏ gay vì rượu, trông méo mó vô cùng.

Rất méo mó.

Nhưng méo mó nhất, chính là hắn.

Ai cũng có thứ để cầu cạnh hắn, chỉ mỗi cô là không.

Cho nên, cô càng tốt đẹp hơn.

Trước khi Đông Đông cứu hắn, hắn chưa từng đối xử tốt với cô, cũng chỉ biết cô là đồ ngốc. Người ta bắt nạt cô, dù hắn chưa nhận ra ỨC HIẾP một kẻ ngốc thì có gì vui, nhưng cũng chưa lần nào ra tay ngăn cản, nó không liên quan tới hắn, nên hắn không cần quan tâm.

Nhưng cô vẫn chìa tay ra giúp đỡ hắn.

Cô giúp hắn mà không có nguyện vọng gì, cũng không xin xỏ gì.

Cảm ơn Dịch thiếu.

Mặc dù biết rõ hắn vờ như không biết cô, cho dù hắn làm tổn thương cô, nhưng cô vẫn giữ thể diện cho hắn.

Dịch thiếu muốn mua đậu hũ không?

Cô cười, che giấu giúp hắn lời nói dối đáng hổ thẹn, lời nói dối ghê tởm ...

Ngực nóng lên, không nghĩ thêm nữa, hắn bước nhanh lên, xuống đường ngồi xổm bên cạnh cô, tìm vài văn tiền còn lại.

Nhìn thấy bóng hắn, cô sửng sốt ngẩng đầu, ngây ngơ nhìn hắn.

Hắn nhìn cô, bỏ vài văn tiền vào lòng bàn tay cô, để chúng chung một chỗ, rồi mở miệng nói: “Xin lỗi.”

Cô nhìn hắn kinh ngạc, trong đôi mắt to đen láy loáng cái đã ầng ậng nước. Nhưng một lần nữa, cô cong coong vành mắt, bờ môi cũng cong cong, nở ra nụ cười ngọt ngào như gió xuân.

Một giây đó, tim của hắn, đập lên dữ dội.

Là lúc đó, vào chính lúc đó, hấn mới hiểu ra, hấn thích cô, rất thích, không chỉ là bằng hữu.

Trái tim, cứ đập lên thành thịch, càng đập càng nhanh.

Hấn muốn nói với cô, nhưng bên cạnh đã có một chiếc bóng cao to phủ lên, hấn ngẩng đầu thì thấy cha cô.

Đông Đông nhìn thấy cha, thì nhanh nhẩu đứng lên.

15. Quyển 1 - Chương 14

Edit: Yunchan

“Chuyện gì xảy ra?” Người đàn ông cúi đầu hỏi.

“Các thiếu gia mua đậu hũ, tiền rớt, Dịch thiếu nhặt lên giúp con.” Đông Đông ngửa đầu đáp.

Người đàn ông nghe vậy mới nhìn qua hấn, nói bằng giọng khách sáo lãnh đạm: “Cảm tạ Dịch thiếu.”

Dịch Viễn đứng lên muốn nói, nhưng người đàn ông kia lại vờ như không thấy, dắt tay Đông Đông quay lại xe lửa.

Đông Đông lên xe, trước khi đi còn ngoái đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, cười rụt rè, len lén hươ tay với hấn.

Hấn cũng giơ tay vẫy lại, thấy những tên bám đuôi đứng trước khách điếm đang nhìn hấn.

Hấn nhìn bọn họ bằng đôi mắt lạnh, biết rõ những người này chưa bao giờ thật lòng coi hấn là bằng hữu, hấn là đồ ngu mới lạnh nhạt với cô để quan tâm tới cách nhìn của những người này.

Hấn chẳng buồn chào hỏi tiếng nào, quay lưng đi thẳng.

Hôm ấy, hấn vốn định tới tìm cô, không ngờ lúc về nhà mới biết mẹ bị ngã bất tỉnh trong phòng, đại phu tới xem, nói là bà làm lụng quá mức vất vả, cần phải nghỉ ngơi lấy lại sức.

Trong cơn hỗn loạn, hấn bắt đắc dĩ phải tiếp quản gia nghiệp.

Mấy tháng ấy, hần bận tới tới mắt tới mũi, chẳng còn biết ngày tháng, nhưng càng bận thì hần càng muốn gặp cô.

Nhưng hần không tìm được lúc rảnh rỗi, thường thì bận bịu cả một ngày xong, đến khi rảnh hần sẽ tới nhà cô, nhưng lúc đó cũng đã nửa đêm. Hần đặt sách trước cửa, biết cô sẽ hiểu đây là của hần.

Nhưng có một đêm kia, hay là sáng sớm?

Thật ra hần cũng không biết rốt cuộc lúc đó là tối hay sáng, chỉ biết trời vẫn đen sẫm sâu hút, hần mới rời kết thúc việc của một ngày. Nhưng khi hần cầm quyển sách được gói kỹ tới Lôi gia thì đã thấy cha cô mở cửa, đốt sáng đèn, đứng ở đó.

Chờ hần.

Hần chưa hề nghĩ sẽ gặp phải người đàn ông này, trong một thoáng, có hơi thấp thỏm, nhưng vẫn kiên trì bước tới.

“Lôi thúc.”

“Dịch thiếu, trễ như vậy rồi, có chuyện gì sao?”

Vì công việc nên người đàn ông này đã xắn ống tay áo lên, trên vai vắt một miếng vải trắng dài, gương mặt ngăm đen không có lấy một chút cảm xúc mà chỉ nhìn hần bằng cặp mắt hờ hững. Tuy lời lẽ khách sáo, mà tất nhiên không người bình thường nào lúc nhìn thấy hần mà không sợ sệt và nhún nhường, nhưng chẳng hiểu sao khi bị người đàn ông này hỏi, lòng hần lại khẩn trương tới khó hiểu.

Thân là thiếu gia Dịch gia, ít khi nào hần khẩn trương như vậy, nhưng lần này, mồ hôi lại ướt đầm bàn tay một cách vô cớ.

Chết tiệt, chỉ là một người bán đậu hũ thôi, hần cần gì phải sợ?

Trong một thoáng không cam lòng, hần thẳng lưng lên, nhìn thẳng vào người đàn ông cao lớn trước mắt.

“Ta tới đưa sách.” Hần cầm quyển sách được gói kỹ bằng giấy dầu, nâng lên: “Cho Đông Đông.”

Người đàn ông cúi mắt nhìn túi giấy dầu, sau đó chậm rãi chuyển tầm nhìn lên mặt hần, nhưng cả buổi cũng không vươn tay ra, chỉ bình thản mở miệng:

“Dịch thiếu khách sáo, mấy năm gần đây tiểu nữ đã nhận được của thiếu gia không ít sách, nhiều tới nỗi đầu giường con bé cũng không còn chỗ đặt. Sách này cũng phải cần tiền, Dịch thiếu nên nhận lại nó thì

hơn, sau này nếu tiểu nữ muốn đọc sách thì sẽ mang tiền tới mua.”

“Đây là tặng cho cô ấy, ta không lấy tiền.” Hấn hơi bực, nhú mày nói: “Ta cũng không so đo vài văn tiền này.”

“Vài văn tiền, cũng là tiền.” Người đàn ông vẫn không giơ tay lên nhận sách, mà chỉ lạnh lùng nhìn hấn, nói: “Dịch thiếu đối với tiểu nữ rất tốt, tất nhiên Lôi mỗ biết, nhưng lòng tốt của Dịch thiếu, tiểu nữ nhà ta không nhận nổi.”

“Ông có ý gì?” Hấn sầm mặt, hạ tay xuống, lạnh giọng chất vấn.

Hấn vừa hỏi, người đàn ông đã nói thẳng: “Tiểu nữ nhà ta bán đậu hũ, chỉ cần biết làm đậu hũ, chứ không cần biết nhiều chữ.”

“Biết chữ thì có gì không tốt?” Dịch Viễn bất bình hỏi vặn lại.

“Biết nhiều thì sẽ càng muốn nhiều, không thể nào giữ được lòng yên ổn. Mà tai tiểu nữ có tật, đây là chuyện suốt đời không thay đổi, nếu con bé hiểu được nhiều hơn thì càng đau khổ nhiều hơn, so với đau khổ suốt đời, thì chi bằng ngốc một chút, dần một chút, bình an suốt đời, sống trong yên ổn là tốt nhất.”

Nghe vậy hấn thật sự nổi giận, buột miệng quát: “Nếu vậy thì ta sẽ bảo vệ cô ấy suốt đời! Để cho cô ấy đời này kiếp này vui vẻ bình an!”

“Bảo vệ con bé suốt đời?” Người đàn ông không vui cũng chẳng giận, chỉ nhìn hấn hỏi: “Cậu dựa vào cái gì?”

“Dựa vào việc ta là thiếu gia Dịch gia!”

Hấn nói chắc như đinh đóng cột, mạnh mẽ dứt khoát, làm rung động cả màn đêm. Hấn ai nghe thấy lời này cũng sẽ tin tưởng, nhưng người đàn ông kia chỉ khoanh tay trước ngực, sụp mắt nhìn hấn bằng vẻ mặt hờ hững, lạnh giọng nói:

“Phải, cậu là thiếu gia Dịch gia, nhưng tất cả những thứ cậu có hiện tại đều là do cha để lại, là do mẹ cậu cho. Dịch gia có gia nghiệp đồ sộ, là vì cái bóng của tổ tiên cậu. Nhưng trời có mưa gió thất thường, người có may rủi sớm tối, gia tài có đồ sộ hơn nữa cũng sẽ có lúc tiêu hết, cho dù buôn bán tốt một ngày nào đó cũng sẽ rơi vào suy sụp. Từ nhỏ tới lớn cậu có bao giờ kiếm ra một đồng tiền từ chính tay mình chưa? Nếu ngày nào đó Dịch gia sụp đổ, thì lúc đó bản thân cậu còn không lo xong, sao có thể bảo vệ cho Đông Đông suốt đời chứ?”

Lời này hệt như một gáo nước lạnh đổ ập xuống đầu hấn, khiến mặt Dịch Viễn cứng đờ. Nhưng người đàn ông này nói câu nào cũng có lý, mấy hôm nay tiếp quản gia nghiệp, hấn mới nhận ra mình thiếu sót. Tuy hấn từng đọc qua sách, luyện qua võ, nhưng hấn phát hiện hấn chẳng khác gì với những tên nhị thế tổ, bại

gia tử vô dụng chỉ lo ăn chơi trác táng, tất cả họ đều không biết gì về việc buôn bán trong nhà mà chỉ biết tiêu tiền.

Hơn nữa không chỉ những thương gia hợp tác với nhà hán nghĩ vậy, mà ngay cả những người dưới hán cũng cho là vậy, có điều họ ngại thể lực của Dịch gia, nên chưa bao giờ nói thật với hán.

Bị một người bình thường không nể mặt, lột trần chẳng chừa lại thứ gì, đây là lần đầu tiên.

Trong lúc nhất thời, hán có hơi thẹn quá hóa giận.

Nhìn người đàn ông trước mắt, hán siết chặt quyền, phần uất nói: “Sao ông biết Dịch gia trong tay ta sẽ không hưng thịnh hơn? Cùng lắm chỉ là tiền, nếu ta muốn kiếm thì chỉ dễ như trở bàn tay!”

“Nếu thật vậy thì tới lúc đó cậu muốn dùng tiền mình kiếm ra tặng bao nhiêu sách cho tiểu nữ, Lôi mỗ cũng sẽ không ngăn cản nữa.” Người đàn ông lạnh lùng nhìn hán, nói: “Trước đó thì ta xin mời Dịch thiếu về cho.”

Hán mím chặt môi, trán nổi gân xanh trừng mắt nhìn họ Lôi đầy phần nộ, hai quyền siết lại thật chặt.

Người đàn ông vươn thẳng tay ra, hướng lòng bàn tay tới trước, ra hiệu mời về.

Dịch Viễn lớn tới ngần này mới nuốt phải nỗi canh đuổi khách, hán tức tới nỗi nắm chặt túi giấy quay đầu đi thẳng. Dọc đường cẩn rắng nghiêng lợi băng qua mấy căn nhà, nhưng suy nghĩ một lát bèn cầm tức xoay người bước nhanh trở lại.

Người đàn ông đã trở vào nhà bắt đầu xay đậu nành, khi trông thấy hán thì trầm mặt bước ra. Hán chờ người đàn ông sải bước qua cửa thì lại nâng phất túi giấy lên, lạnh mặt nói: “Đông Đông đợi quyển sách mới này rất lâu rồi, ta đã hứa sẽ tặng cô ấy, dù sao ta cũng cầm tới rồi, ông thích thì lấy, không thích thì ném phứt vào mương đi!”

Người đàn ông nhìn hán chằm chằm một lát, chưa phản ứng gì.

Hán trừng mắt đầy phần nộ, nói tiếp: “Ông cứ mở to mắt ra mà nhìn, sẽ có ngày Dịch Viễn ta xây lầu ở thành Lạc Châu, nếu ta không làm được thì tuyệt đối không quay lại đây! Nếu ta làm được thì ông phải đồng ý với ta một việc!”

“Việc gì?”

Hán kích động nói ra yêu cầu của mình.

Họ Lôi nhướng mày, dùng cặp mắt đen đúa thâm trầm kia để quan sát hắn, nhìn tới mức hắn cảm thấy mặt, tai và hai tay mình đều nóng bừng lên. Rồi đột nhiên họ Lôi cười phá lên, cười tới nỗi hắn phát cáu, tưởng như sắp xông lên tấn cho người đàn ông này một trận. Nhưng tiếng cười của người đàn ông này càng lúc càng lớn, cái miệng cũng há ra càng lúc càng to.

“Không kịp nữa rồi, không kịp nữa rồi, ha ha ha ha — ha ha ha ha — ha ha ha ha —”

Hắn hải hùng nhìn người đàn ông này, thấy cái miệng đang cười điên cuồng của người đàn ông dần ngoác to ra, rồi nuốt chửng cả thế giới của hắn vào đó.

Người chậm quá, chậm quá — Ha ha ha ha — ha ha ha ha — ha ha ha ha — ha ha ha ha —

Dịch Viên mở bừng mắt ra trong đêm tối, cảm thấy cả người mình đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Tim, đập rất nhanh, nhanh tới đau buốt.

Trong phòng tối mờ mờ, chỉ có chút ánh sáng nhợt nhạt chiếu xuyên qua lớp giấy trên cửa sổ.

Một đêm, sắp tàn.

Trong phòng yên tĩnh, rất yên tĩnh, nhưng trong mơ hồ, hắn vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng cười rò rỉ của người đàn ông trong mơ.

Hắn ngồi dậy khỏi tấm chăn, giơ tay lau gương mặt mệt mỏi rã rời, rõ ràng đã ngủ một đêm nhưng lại cứ như chưa từng ngủ giấc.

Chết tiệt.

Đã rất lâu rồi hắn không muốn nghĩ tới người đàn ông kia nữa.

Tất cả là do họ Tô hại hắn mơ lại chuyện kia, còn bóp méo ký ức của hắn thành cái dạng ấy.

Hít vào một hơi thật sâu, hắn bỏ tay ra, quỳ một gối trong chăn, nhìn lướt qua căn phòng bừa bộn.

Đêm hôm đó, cha cô đã đồng ý rồi, người đàn ông đó cũng đã nhận sách, ngầm chấp nhận yêu cầu của hắn.

Thật ra ban đầu hắn không nghĩ mình sẽ nói ra câu ấy, nhưng tới lúc thốt ra miệng rồi thì hắn biết chắc đó là mong muốn thật lòng của hắn. Lúc người đàn ông trầm mặc nhận lấy quyển sách, trong lòng hắn vừa hồi hộp vừa vui mừng. Về tới nhà hắn trần trọc trên giường, không chớp mắt nghĩ tới hừng đông.

Hắn biết muốn xây lâu ở thành Lạc Châu quả là mạnh miệng, dù hắn làm được cũng phải mất khá nhiều thời gian, nhưng hắn thề hắn sẽ làm được, nhất định sẽ làm được.

Hắn sẽ cho cô được tự do đọc sách cả đời, cười vui vẻ cả đời.

Để có thể xây lâu ở thành Lạc Châu, so với những người dựa dẫm vào gia nghiệp thì hắn mất nhiều thời gian hơn, hắn phát hiện ra rất nhanh trong nghề làm giấy này, mặc dù từ nhỏ hắn có tiếp xúc ít nhiều, hiểu được sơ sơ, nhưng để nói sâu hơn thì căn bản hắn chẳng khác nào kẻ ngoài nghề.

Lúc Lý tổng quản dẫn theo hắn đi bàn chuyện làm ăn, hắn hết như người gỗ chỉ để trang trí cho đẹp, ngồi yên một chỗ chẳng cần phải nói năng gì, bởi một khi mở miệng ra thì người ta sẽ biết là hắn dốt đặc.

Hắn biết rõ nếu không muốn bị người ta cười chê thì phải hiểu tường tận thứ hắn bán là gì, hiểu làm giấy rốt cuộc là sao. Thế là ngay hôm sau hắn dọn vào trong phường, việc nào cũng tự mình làm lấy, mất ăn mất ngủ nghiên cứu các cách tạo ra giấy, nghĩ mọi cách để khiến danh tiếng gia đình vang xa hơn, buôn bán phát đạt hơn.

Hắn không ngờ, sau đó hắn thật sự tìm thấy hứng thú với gia nghiệp.

Hắn càng không ngờ, người đàn ông kia lại không đợi được tới ngày hắn xây lâu, không thể nào thực hiện lời hứa với hắn ngày đó.

Hít sâu một hơi rồi thở chậm ra, cổ trút ra cơn phiền muộn chất chứa trong lồng ngực.

Không khí mùa đông rét buốt, hơi hắn phả ra đều hóa thành làn khói trắng đục ngầu.

Nhưng lồng ngực vẫn bức bối như vậy, cứ như thể bị tảng đá lớn nghìn cân đè nặng xuống.

Những năm ấy, hắn vẫn luôn chịu đựng không gặp cô, không đi tìm cô, chỉ gắng hết sức để thực hiện lời hứa xây lâu.

Hắn muốn cho mọi người thấy Dịch Viễn hắn không phải là tên nhị thế tổ chỉ biết phá của, để cho cha cô thấy hắn là người có khả năng làm nên việc lớn, dựng nên đại nghiệp.

Vào năm xây lâu, đột nhiên nghe tin cha cô đã mất, hắn sững sốt vô cùng, hôm ấy va phải cô trên đường, hắn thật sự không nhận nổi nữa nên mới đi tìm cô.

Khi tới cửa nhà cô rồi, hắn mới thật sự hiểu ra vì sao cha cô muốn ngăn hắn, cản hắn. Bốn năm, hắn tuân thủ lời hứa của mình, nhưng cô có biết không? Cô chẳng biết gì cả, người đàn ông kia không thích hắn, tuyệt đối sẽ không chủ động nhắc chuyện đó với cô, giờ đây người chết không đối chứng, hắn nói thế nào cũng vô dụng.

Huống chi, bốn năm, bốn năm này hấn thấy qua rất nhiều chuyện, gặp phải rất nhiều chuyện, cũng rõ đêm năm đó, hơn phân nửa nguyên nhân là do hấn không nuốt trôi cơn giận, căm mọi người xem thường hấn, giận cha cô ngăn cản hấn, nên mới thốt ra lời ấy.

Vả lại mấy năm nay, chắc chắn cô cũng chịu rất nhiều khổ cực, hấn bận chuyện của mình, chẳng giúp đỡ cô lấy một lần, ngay cả chuyện cha cô mất, hấn cũng chỉ nghe qua miệng người ta mấy tháng trước.

Nói cho suông tai thì hấn bận lo việc buôn bán trong nhà một phần là vì cô, nhưng nói thật thì hấn cũng không chắc, cũng bắt đầu hoài nghi chuyện này.

Bốn năm, có thể xảy ra rất nhiều chuyện, cũng có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Vì vậy cha cô mới ngăn cản hấn, người đàn ông kia biết cô còn nhỏ, mà hấn thì còn quá trẻ, lâu dần, bất cứ chuyện gì cũng sẽ phát sinh.

Ngồi say mềm trước cửa nhà cô, hấn nghĩ tới đau đầu, không dần được lòng hoài nghi chuyện hấn làm nhiều năm qua, rốt cuộc là vì cô? Hay là muốn chứng minh bản thân mình?

Suy nghĩ một lúc, do quá mệt mỏi lại say khướt, nên hấn đã ngủ quên mất.

Lúc tỉnh rượu, hấn phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường hẹp của cha cô, lúc hấn nhìn thấy cô, hấn biết hấn không cần cô thực hiện lời hứa của cha mình.

Cách làm của cha cô có lẽ không đúng hoàn toàn, nhưng lẫn lộn trong thường trường lâu dần, hấn đã biết tại sao người đàn ông kia lại muốn cô không biết chữ, không có tham vọng, bình an vui vẻ suốt đời là tốt nhất.

Mà hấn là bằng hữu của cô, dù thế nào vẫn muốn làm bằng hữu của cô.

Bởi vậy, hấn không để ý chuyện này nữa, cũng không nhắc lại.

Về sau, hấn thường xuyên tới tìm cô, đi thăm cô, thứ nhất là vì hấn lo lắng cho cô, không muốn cô lại bị cái chết của cha mình ảnh hưởng, thứ hai là bởi cô rất dễ ở gần, chỗ cô lúc nào cũng không có người ngoài, cô là một tay nấu ăn thiện nghệ, bất cứ lúc nào cũng có thể nấu được một bàn đồ ăn ngon.

Hơn nữa, không biết sao, có lẽ là do bếp lò nhà cô hầu như chưa bao giờ tắt, nên nơi cô ở rất ấm áp, cô cũng cho người ta cảm giác thật ấm áp.

Lúc hấn không muốn nói chuyện, cô sẽ không làm phiền hấn, một quyển sách có thể khiến cô vui vẻ đọc bên ánh nến cả buổi trời, lúc hấn muốn nói chuyện, cô nhất định sẽ nhìn hấn dào dạt hăng hái.

16. Quyển 1 - Chương 15

Edit: Yunchan

Đối diện với cô là chuyện nhẹ nhõm tự nhiên như thế.

Lúc hắn nhận ra thì hắn đã quay lại căn phòng nhỏ của cô không biết bao nhiêu lần, không kiềm được bước chân tới trước cửa nhà cô, đi tìm cô, gặp cô, nói chuyện với cô.

Rất nhiều năm trước, khi cô cứu mạng hắn, khi hắn dạy cô đọc sách viết chữ, hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày cô trở thành người hiểu rõ hắn nhất.

Nhưng cô thật sự là vậy.

Ngay từ lúc lọt lòng, hắn đã là thiếu gia, tới đâu cũng được người ta tiền hô hậu ủng, nhưng lòng hắn rõ hơn ai hết, chẳng ai thật lòng tin hắn, hiểu hắn, suy nghĩ cho hắn, ngay cả mẹ cũng chỉ khi nào cần mới chủ động đi tìm hắn.

Cô là người đầu tiên đối xử thật lòng với hắn mà không hề có mục đích gì.

Không phải vì hắn có tiền, không phải vì địa vị của hắn, chỉ vì hắn là hắn mà thôi.

Cô biết dáng vẻ thật sự của hắn, cho nên trước mặt cô hắn không cần ra vẻ, không cần giả vờ khôn khéo, không cần cười giả lả lấy lệ, hắn vui thì cười, khó chịu thì bực dọc, không có bất kỳ gánh nặng gì trên vai, bởi vì cô không ngại.

Cô chưa bao giờ để bụng chuyện hắn xa cách năm đó, chưa bao giờ để bụng chuyện hắn đột nhiên đến thăm, lúc nào cô cũng ở đó, luôn luôn ở đó, khi hắn vui thì vui cùng hắn, khi hắn buồn thì sẽ thưởng cho hắn một chén chè, khi hắn không muốn đối diện với những người trong nhà, cô sẽ cho hắn một chỗ để nghỉ chân...

Năm năm kể từ lúc hắn xây lầu, thậm chí sáu năm lại trôi qua.

Trải qua mấy năm này, hắn mới chậm chậm phát hiện ra, từ cái năm hắn mười sáu tuổi ấy, hắn đã mất tâm rồi.

Lúc đầu hắn không nghĩ ngợi nhiều như vậy, chỉ coi cô là bằng hữu mà thôi, chờ tới khi hắn ý thức được tình cảm của mình với cô, thì trái lại chẳng biết nên mở miệng thế nào nữa.

Sáu năm này, vì hắn coi cô như bằng hữu, nên cô cũng đặt hắn ở vị trí của bằng hữu.

Hắn không dám nói cho cô biết, sợ cô không có tâm tư đó, sợ cô từ đó về sau xa lánh hắn, ngăn hắn bên ngoài cửa.

Vất vả lắm, lúc cùng cô chơi cờ mấy ngày trước, hình như rốt cuộc cô cũng có chút cảm giác với hắn.

Nói không chừng, cô đối với hắn, cũng có tâm.

Ngực, lại lần nữa đập lên thành thịnh.

Nhưng lời Tô Tiểu Mị lại bỗng dưng vang lên.

Nếu không động tâm với cậu thì con bé tốt số rồi, chắc hắn trong lòng đã có ai khác...

Lời dạy dỗ này khiến hắn buồn bực tới nỗi mím môi nhíu mày, tới tim cũng siết chặt lại, ngực ứ đầy uất nghẹn.

Ngó căn phòng hỗn độn, bỗng nhiên hắn không thể ngồi yên nữa, vén phất chắn đứng dậy, vớ đại lấy một bộ quần áo mặc vào, cột chặt đai lưng, rồi xỏ vớ đẩy cửa sải bước ra ngoài.

Ngoài trời vẫn còn tối om, nhưng phía chân trời xa xa đã ánh lên sắc bạc.

Gió táp vào mặt lạnh cóng, lạnh tới tận xương, nhưng cái lạnh thấu xương này dù khiến hắn thoáng rùng mình, cũng không thể bắt hắn dừng chân.

Hắn đi một mạch ra ngoài con phố lạnh lẽo hoang vắng, sau đó ngoặt qua một lối rẽ, cúi đầu đi thẳng về hướng tiệm đậu hũ Lôi gia.

Buổi sáng cuối thu, lạnh đến nỗi răng run lập cập.

Nhưng trời vừa tờ mờ sáng, trên đường đã lác đác người qua kẻ lại.

Lá cờ treo trước cửa tiệm đậu hũ Lôi gia lúc sáng tinh mơ, đón gió bay phấp phật.

Làn khói trắng ấm áp ngọt ngào bốc lên từ chiếc lồng hấp đặt trước cửa tiệm cùng lá cờ phất phơ đón gió vẫy gọi khách vào tiệm.

Trước tiệm chỉ kê hai cái bàn thấp lè tè, tuy trời vừa hửng sáng, nhưng cạnh hai chiếc bàn thấp đã đầy người, hai bên cũng không thiếu người đang đứng hoặc ngồi ăn, người nào cũng tay này cầm bát sữa đậu nành, tay kia cầm bánh màn thầu.

Nhưng dù vậy vẫn có người lục tục kéo tới, chỉ chốc lát sau trước cửa sổ tiệm đã xếp thành hàng dài.

“Cô nương, lấy một bát sữa đậu nành, ba cái bánh màn thầu mang đi.”

“Đông Đông, lấy cho ta một cái bánh trứng, một sữa đậu nành, lát nữa ta ăn xong thì làm cho ta hai khay đậu hũ với một lạng đậu bì nữa.”

“Ta muốn hai lạng đậu rang, hai lạng đậu hũ chiên, một khay đậu hũ, sau đó đổ đầy sữa đậu nành vào nồi gốm này giúp ta, người nhà ta còn đang đợi ở nhà đấy.”

“Ta cũng muốn hai lạng đậu rang, với đậu hũ kho, cho ba lạng. Đông Đông này, đậu hũ kho nhà cô thơm lắm, cô bỏ gì vào thế? Ta tới tiệm trong thành ăn mà chả thơm bằng chỗ cô làm.”

“Cái gì?”

“Đậu, hũ, thơm, lắm — người đặt gì?” Nam nhân vừa kéo dài giọng, vừa khoa chân múa tay.

“Ta không đặt gì hết, chỉ tới bỏ nước tương ta tự ủ thôi.”

“Nước tương này có bán hay không thế?”

“Cô ấy bán đậu hũ còn chưa đủ bán à, nếu bán thêm nước tương thì càng bán luôn tay, tới lúc đó chúng ta còn kịp ăn điểm tâm sáng không? Biến biến biến, tên giết heo nhà ngươi chỉ biết cho ý kiến vớ vẩn, mau về nhà dọn dẹp đi, người ta đang chờ mua thịt heo kìa.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều bật cười.

Nam nhân đang nói chuyện xô tên giết lợn qua bên, chen vào trong, cười với cô: “Đông Đông, đừng để ý tới tên giết lợn này, lấy cho ta đậu hũ đi.”

Vừa nói, y vừa không quên chỉ chỉ tấm bảng gỗ đặt dưới cửa sổ, còn diễn tả từng ly từng tý, sau đó chỉ vào một bảng gỗ khác viết bánh trứng rồi ra dấu: “Cũng lấy một phần bánh trứng nữa.”

Lôi Đông Đông nhanh nhẩu bỏ đậu hũ vào bát cho y, rồi lại rán thêm một phần bánh trứng nữa.

Người nọ nhận phần điểm tâm sáng của mình qua một bên ăn để người xếp sau bước lên, là thợ khắc già của phường giấy Dịch gia.

Đông Đông ngược lên thấy ông, không đợi ông nói gì đã cười nói: “Như cũ, một bánh thịt, một chén sữa đậu nành ngọt bỏ thêm trứng, đúng không ạ?”

Thợ khắc già gật đầu, cười nói: “Phải rồi, để ta đi tìm chỗ ngồi trước nhé.”

“Bánh thịt xong rồi ạ, còn sữa lát nữa con sẽ đưa cho ông.”

Đông Đông bỏ bánh thịt vào đĩa rồi đưa cho thợ khắc già, múc một chén sữa đậu nành ngọt nóng hổi, rồi đập một cái trứng bỏ vào đánh đều lên.

Thợ khắc già cầm bánh thịt quay người đi, trên hai cái bàn chật ních lập tức có người đứng dậy nhường chỗ, người đó cũng thuộc phường giấy Dịch gia.

Đông Đông làm xong sữa đậu nành ngọt thì đích thân mang tới cho thợ khắc già, đợi cô quay lại trước cửa sổ, ngẩng đầu lên thì đã thấy người đứng trước mình, chính là cái tên nam nhân kia, cái tên chưa bao giờ xuất hiện vào buổi sáng.

Cô sửng sốt, thoáng cái không phản ứng kịp, chỉ biết trợn mắt há mồm nhìn hẩn ngơ ngác.

Người nọ thấy cái dáng ngốc của cô thì mở miệng nói: “Một chén sữa đậu nành, một cái bánh màn thầu kẹp trứng.”

Cô còn đang ngơ ngác, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra trừng mắt nhìn vị thiếu gia Dịch gia này.

Sao lại, sao sáng sớm hẩn lại tới đây?

Dịch Viễn hơi nhướn mày, cất giọng hỏi: “Làm xong chưa?”

“Gì cơ?”

“Sữa đậu nành, bánh màn thầu kẹp trứng.” Hẩn đáp.

Đông Đông trợn mắt nhìn, sau đó sực tỉnh tảo lại, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt giắc đỏ bừng, múc nhanh cho hẩn một bát: “Trứng còn phải chiên nữa, lát nữa đem qua cho huynh.”

Hẩn bưng bát sữa đậu nành quay người lại, trong cái bàn kín chỗ thoát cái lại có mấy người đứng lên muốn

nhường chỗ cho hắn, hắn thấy vậy thì lên tiếng: “Đừng đứng lên, ta đứng được rồi.”

Nghe vậy, mọi người tần ngần một lát, thấy thiếu gia bưng bát đứng sang bên, dựa vào tường uống sữa đậu nành, thì mới chậm rãi ngồi xuống lại.

Thế nhưng, mọi người trước tiệm kể cả những người không thuộc phường giấy Dịch gia, ai cũng không nhịn được ngược mắt nhìn lên hắn, thắc mắc tại sao thiếu gia của Dịch gia lại đột nhiên chạy tới đây ăn điểm tâm.

Dịch gia có đầu bếp kia mà.

Trong phút chốc, tất cả mọi người trước tiệm đậu hũ Lôi gia đều im phăng phắc.

Đông Đông chiên trứng xong, cầm một cái bánh màn thầu nóng rạch ra, rồi nhét trứng vào, đặt lên đĩa bên cạnh, đưa qua cho hắn.

“Sáng sớm huynh tới đây làm gì?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Ăn điểm tâm.” Hắn nhận lấy.

Câu trả lời này làm cô không đỡ được, hắn nói có sai đâu, cô mở tiệm buôn bán, ai cũng có thể tới ăn điểm tâm. Nhưng mấy năm nay hắn có bao giờ tới lúc sáng sớm đâu.

Đông Đông mấp máy môi nhưng chẳng biết nói gì, những người xung quanh thì đang nhìn với ánh mắt tò mò, cô chỉ còn biết ngậm miệng lại, quay đầu tiếp tục làm việc.

Nhưng hắn đứng ở đây uống sữa đậu nành, gặm bánh màn thầu, khiến toàn bộ người của phường giấy đều đứng ngồi không yên. Chỉ chốc lát sau, ngoài thầy khắc già ra, thì những người còn lại đều thồn hết đồ ăn vào bụng với tốc độ thần sầu, nhanh chóng trả tiền rồi phui mông đi làm việc ngay lập tức, loáng cái trước cửa tiệm cô đã trống hoác hơn phân nửa.

Thấy không ai đứng nữa, hắn mới bưng bát sữa đậu nành tới chỗ trống cạnh bàn ngồi xuống.

Thật tình Đông Đông không tài nào làm như không thấy hắn được, chốc chốc cô sẽ ngẩng đầu liếc hắn một cái, chẳng thể nào nghĩ ra tại sao hắn lại tới vào sáng sớm. Khó hiểu chồng chất khó hiểu, cô cũng chẳng biết làm sao với hắn, may mà người của phường giấy đã ít đi, cô chỉ còn một bàn khách mà thôi, cô bận rộn một lát thì cũng quen dần với sự có mặt của hắn.

Dịch Viễn ngồi yên tại chỗ, uống sữa đậu nành, gặm bánh màn thầu.

Hắn biết mọi người đều đang nhìn mình, nhưng hắn không tài nào không chú ý tới cô.

Dưới nắng sớm, dù cô tắt bật làm việc, nhưng tay chân rất linh hoạt, thần thái sáng láng.

Tuy không nghe thấy âm thanh, nhưng cô dựa vào những tấm bảng gỗ viết chữ vẫn có thể buôn bán suôn sẻ, ngoài những chữ to trên đầu ra, trên bảng gỗ còn có những hình vẽ tí ti được vẽ bằng bút lông bên dưới. Về những món khác mà cô bán, như đậu hũ, đậu rang, đậu bì, bánh nhân đậu, bánh bao, bánh màn thầu, bánh trứng, sữa đậu nành, tất cả hợp thành một bức tranh sống động, khiến người không biết chữ vừa nhìn qua cũng biết được đó là gì.

Lúc này hắn đứng bên cạnh mới phát hiện, người tới đây ăn điểm tâm mua chế phẩm đậu, có nữ có nam, có trẻ có già, phần đông hắn đều biết, vì hơn nửa đều là người trong phường hắn, vả lại không ít người hình như còn là khách quen cũ.

Bất cứ ai cô cũng tiếp đón bằng khuôn mặt tươi cười, nếu là người già cô sẽ làm cho sữa đậu nành không bông miệng mới mang lên, nếu là các chàng trai trẻ cường tráng cô sẽ lựa những chiếc bánh màn thầu lớn, nếu là đại nương tới mua chế phẩm đậu, cô sẽ cho thêm mấy miếng đậu rang.

Ai từng tới đây, đều thích cô.

Hắn để ý thấy, cô còn nhân lúc không ai chú ý, mang cái bọc gói bằng lá sen cho một nhóc con chân trần tới mua một cái bánh màn thầu.

Hắn có phần ngạc nhiên không biết bên trong lá sen là gì, thì đã nghe thợ khắc già ngồi đối diện lên tiếng:

“Bánh bã đậu.”

Hắn ngó ra một thoáng, chỉ thấy thợ khắc già ngược mắt nhìn hắn, nhàn nhạt nói: “Đứa bé đó mất cha, mẹ thì bị bệnh, hằng ngày nó đi nhặt thóc rơi ở những mảnh ruộng đã qua thu hoạch giúp người ta, nhặt một bao thì đổi được một văn tiền, nó lấy tiền đó tới mua bánh màn thầu cho mẹ. Một đồng được năm cái bánh màn thầu có thể giúp hai mẹ con nó no được năm ngày, một cái bánh no một ngày. Lôi cô nương biết nên cho nó bánh bã đậu, nói bã đậu là đồ thừa lại sau khi xay sữa đậu nành làm đậu hũ, nên không cần tiền.”

“Vậy sao nó còn mua bánh màn thầu? Tiết kiệm tiền lại không phải rất tốt sao?” Hắn nhướn mày hỏi.

“Đứa bé đó tính bướng, nhất quyết phải đưa tiền.” Thợ khắc già nói: “Lôi cô nương tất nhiên sẽ nhận, nhưng cậu xem, lát nữa cô ấy về tiệm, chắc chắn sẽ bỏ một đồng đó vào chén nhỏ, chứ không phải tô lớn mà cô ấy hay đặt tiền.”

Thợ khắc già vừa nói dứt câu, thì quả nhiên Dịch Viễn thấy Đông Đông bỏ đồng tiền đó vào trong chén nhỏ.

“Lôi cô nương nhận tiền giúp đứa bé đó, lúc rảnh rồi sẽ sắc thuốc mang qua cho mẹ đứa bé đó, rồi trả tiền lại cho mẹ nó một thể. Đứa bé cho rằng tự mình kiếm tiền mua bánh màn thầu cho mẹ nên sức khỏe mẹ nó mới tốt lên, chứ không biết là do Lôi cô nương mang thuốc tới.”

Thợ khắc già nói tiếp: “Cô nương này, tuy không nghe được, cũng chẳng quá thông minh, nhưng tâm thì rất tốt.”

Bất giác, tâm trạng hân vui hân lên, làm khoe miệng cũng cong theo.

Ai ngờ giây tiếp theo lại nghe người bên cạnh nói: “Đúng thế, cô ấy đúng là hơi ngốc thật, nhưng được cái tay nghề giỏi, nếu không phải ta đã cưới vợ rồi, tuổi của cô ấy lại lớn hơn tỵ nửa thì có khi ta đã cưới cô ấy làm vợ rồi ấy chứ.”

“Xí, dựa vào người á, xéo qua bên đi.” Một vị đại nương nghe vậy thì lẩn mông tới, nói: “Lớn tuổi thì sao chứ? Cưới vợ phải cưới người hiền, tìm người trẻ về, hai ba mươi năm sau còn không già cho người xem à? Muốn tìm thì phải tìm người thù mị hiền lành còn khéo léo như con bé chứ. Như Trương Lực giết heo lúc nãy kia, Minh thiếu hiệu vãi trước mặt đó, ngay cả Thu bộ đầu làm ở nha môn nữa kia, tất cả đều có ý với con bé đấy.”

Dịch Viễn vừa nghe thì hơi ngẩn ra, bất giác nhìn về hướng cô lần nữa, tai còn ong ong giọng lảm nhảm của người bên cạnh.

“Thật hay giả thế? Thu bộ đầu là người giỏi võ công nhất trong nha môn, mấy ngày trước mới phá án với Tô gia, nghe đâu sau này sẽ được đề bạt thăng chức làm đường sai cho Thứ sử ở Lạc Châu đó.”

“Tất nhiên là thật rồi, giọng con bé lạ thì sao nào? Hai năm trước Thu bộ đầu người ta bắt kẻ trộm bị thương ở tai, một bên tai trái không nghe rõ, bảo đảm cũng chẳng ngại con bé nói chuyện kỳ lạ đâu, hơn nữa dáng dấp của Lôi cô nương rất khá, còn chẳng phải điếc bẩm sinh, con sinh ra nhất định cũng mắt to miệng nhỏ giống con bé cho xem.”

Lòng Dịch Viễn chùng xuống, mi tâm bất giác nhíu lại, nhưng những người xung quanh vẫn mãi buôn dưa lê tới mức quên sạch những thứ khác.

“Ê, nhìn đi, nhắc tào tháo tào tháo tới rồi kia.” Vị đại nương nhiều chuyện kia giảm âm lượng xuống, giọng hưng phấn thấy rõ, bàn tay to bè chỉ về phía nam nhân đang cười ngựa trên phố tới đây.

Tất cả mọi người đều kiềm lòng không nổi quay hết đầu qua, kể cả Dịch Viễn.

Người nam nhân võ công cao cường, tiền đồ như gấm kia đang đội chiếc mũ bộ đầu, mặc quan phục nha môn, lưng đeo đao mũi vuông, cưỡi con ngựa cao ngồng tới cửa tiệm. Động tác xuống ngựa nhanh gọn, ngừng đầu bước tới gần Lôi Đông Đông, mãi tới khi đến trước cửa sổ tiệm cô thì mới đứng vững lại.

~ Hết chương 15 ~

17. Quyển 1 - Chương 16

Edit: Yunchan

“Lôi cô nương, chào buổi sáng.”

“Thu bộ đầu, xin chào.” Đông Đông nhìn thấy y thì nhoẻn miệng cười, nói: “Như cũ sao?”

Dịch Viễn thấy cảnh này, chẳng hiểu sao lại hơi khó chịu.

Tuy đối với ai cô cũng mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng chẳng biết có phải vì lời bàn tán của những người kia hay không, mà hẳn lại cảm thấy nụ cười cô dành cho người này lại đặc biệt ngọt ngào.

“Ừm.” Nam nhân gật đầu, rồi mỉm cười đáp lại: “Như cũ.”

Đông Đông cười nói: “Vậy ngài tìm chỗ ngồi trước đi, lát nữa làm xong ta sẽ mang lên cho.”

“Ta tự lấy được, cô nương cứ làm việc đi.”

“Được thôi, không quan tâm ngài nữa.” Đông Đông thấy đầu bếp của khách điểm tới lấy đậu hũ thì không nhiều lời với y nữa, dẫn đầu bếp vào nhà lấy đậu hũ.

Dịch Viễn sững sờ.

Vậy là sao, cô và nam nhân này rất thân sao?

Suy nghĩ này vừa lóe lên, hẳn đã nhìn thấy họ Thu tự múc cho mình một bát sữa đậu nành, rồi tự chiên trứng, làm bánh trứng, lấy tiếp một chiếc bánh màn thầu nóng từ trong lồng hấp, thậm chí y còn tiện thể múc một bát sữa đậu nành cho một vị khách mới tới, bán thêm hai lạng đậu bi.

“Đại bộ đầu, hôm nay không đi bắt trộm mà chuyển qua bán đậu hũ rồi à?” Vị khách trên y.

Nam nhân nghe vậy thì nhoẻn miệng cười: “Thôi đi, Lôi cô nương bận nên ta tiện thể giúp một tay thôi.”

Ngó dáng vẻ quen bán đậu hũ lại còn thu tiền thay của quan gia kia, Dịch Viễn cảm thấy hơi thở nghẹn lại trong ngực, chẳng còn nhận biết được mùi vị gì nữa, trong khi những người bên cạnh cứ huyền thuyên mãi không ngừng.

“Nhìn đi nhìn đi, còn không phải là có ý với Lôi cô nương à? Người ta bán hàng giùm luôn rồi kìa.”

“Haizz, nếu cô ấy gả đi thật, thì chẳng lẽ cũng theo Thu bộ đầu tới Lạc Châu luôn sao?”

“Tất nhiên rồi, lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó mà. Ta thấy nếu lúc đó chúng ta muốn ăn đậu hũ Lôi gia, thì phải đi cả quãng xa tới Lạc Châu ăn rồi.”

“Nếu cô ấy gả đi rồi thì không gọi là đậu hũ Lôi gia nữa, mà phải đổi thành đậu hũ Thu gia.”

“Cô ấy chọn Trương Lực giết lợn thì hay biết mấy, đỡ đi xa.”

“Xí! Nghe người nói kìa! Là ta thì ta chọn Minh thiếu, làm thiếu phu nhân hiệu vải tốt hơn nhiều.”

“Hề hề, tới lượt Tam Nương bà chọn à...”

Nghe tiếng cười của những người cùng bàn, hần uống cạn hớp sữa đậu nành cuối cùng mà mặt thì lạnh tanh.

Đúng lúc này, Đông Đông và đầu bếp khách điểm mỗi người cầm mười khay đậu hũ đi ra. Ai ngờ lúc đầu bếp sải bước qua bậc cửa thì bất cẩn trượt chân, nhào người tới trước, mắt mở trừng trừng nhìn mười khay đậu hũ bay vút lên trời....

“Úi trời!”

“Cẩn thận!”

Mọi người trước cửa tiệm hét lên thất thanh, nhưng chớp mắt tiếp theo, bỗng thấy hai nam nhân cùng phóng nhanh tới trước, hai người bốn tay đón lấy mười khay đậu hũ nhanh như chớp.

Khi hai người đứng vững lại thì bốn cánh tay đều đang bưng khay gỗ đựng đậu hũ, tuy chúng vẫn còn lắc lư liên hồi, nhưng toàn bộ đều nguyên vẹn không sút mẻ gì.

Hai nam nhân đó chẳng phải ai khác, một là Thu bộ đầu, một là thiếu gia Dịch gia, hai người đứng hai bên cánh cửa, một trái một phải, bình tĩnh đánh giá đối phương.

“Hay quá! Đúng là công phu thần sầu!”

Chẳng biết là ai sức hoàn hồn lại, la lên một tiếng, còn vỗ tay bôm bốp, khiến mọi người cũng trầm trồ theo, đồng loạt vỗ tay rào rào.

“Thật là lợi hại, bản lĩnh của Thu bộ đầu vẫn cao hơn một bậc.”

“Nhưng thân thủ của Dịch thiếu gia cũng không tệ đâu.”

“Ít hơn hai khay đậu hũ kia kìa.”

“Quảng cho người một khay người đón được không hả? Y là thiếu gia, đâu thể nào luyện võ thay cơm như Thu bộ đầu được chứ, so sánh được à?”

Nghe thấy những tiếng rì rầm giữa tiếng vỗ tay hỗn loạn, Dịch Viễn nhìn sáu khay đậu hũ trên tay đối phương mà lòng nhóm lên một chút khó chịu, nhưng hắn không dằn tới nỗi thể hiện ra ngoài, chỉ mỉm cười nói: “Thân thủ của Thu bộ đầu thật hơn người.”

“Dịch thiếu ngài cũng không kém cạnh.” Thu bộ đầu nhìn hắn nói: “Thu mỗ thật không biết Dịch thiếu có công phu cao siêu như thế.”

“Kém.” Hắn đặt bốn khay đậu hũ trên tay vào xe đẩy của khách điểm, rồi cười nói: “Kém hơn nhiều, công phu của sư phụ ta kém, cũng không dạy ta tử tế, nên công phu của đồ nhi ta đây đương nhiên là kém hơn nhiều rồi.”

Thu bộ đầu chỉ nghĩ là hắn khiêm nhường, theo sau hắn cầm sáu khay đậu hũ trong tay đặt lên xe.

Không chú ý tới hai nam nhân phía trước, Đông Đông vừa bước ra khỏi bậc cửa thì đặt ngay mười khay đậu hũ trên tay xuống, vội hỏi người đầu bếp của khách điểm còn chưa tỉnh táo lại đang đứng như trời trồng ở một bên.

“Chu thúc, thúc không sao chứ?”

“Không sao không sao.” Lão Chu vỗ vỗ ngực, nói: “Nhờ có Dịch thiếu đỡ ta kịp thời, nếu không lão đây phải ngã gãy mấy khớp xương rồi.”

Hai nam nhân, một trước một sau bước lại đây, cầm mười khay đậu hũ của Đông Đông đặt hết lên xe.

“Cảm tạ Dịch thiếu, cảm tạ Thu bộ đầu.” Lão Chu đuổi nhanh theo, đứng cạnh xe khom lưng nói cảm ơn liên tục.

Tới khi hai người nhận lời cảm tạ, lão Chu mới thúc xe đẩy quay về khách điểm.

Thấy lão Chu không sao thật, Đông Đông mới thở hắt ra, quay người thì thấy hai nam nhân đang đứng ngay sau lưng mình, cô vội vàng nói cảm ơn lần nữa.

“Cảm ơn, vừa rồi nhờ có hai người.”

“Đừng khách sáo, chỉ tiện tay thôi mà.” Thu bộ đầu mỉm cười nói.

Câu này, chẳng hiểu sao lại thấy chướng tai.

Dịch Viễn nhìn tên bên cạnh, rồi ngó qua vẻ mặt cảm kích nhìn Thu bộ đầu, và cặp môi hồng phấn nhẹ cong lên của Đông Đông, tính khí tệ hại ăn sâu vào xương tủy đột nhiên trời dấy, làm hắn nói toạc ra lời xấu xa:

“Nếu thật lòng muốn tạ ơn, thì bữa sáng này đừng tính tiền ta.”

Lời này vừa nói ra, ai nấy đều quay ngoắc đầu nhìn hắn.

Gì thế này? Dịch thiếu gia lắm tiền mà còn ăn thiếu điểm tâm sáng á?

Vả lại có ai tiện tay giúp người mà còn mặt dày chủ động đòi tạ lễ đâu?

Đông Đông càng sững sờ hơn, chẳng biết hắn đang giở trò quỷ gì, tên này bình thường đâu dễ giận như vậy, tuy đêm đó nói đùa với hắn là muốn tính tiền, nhưng mấy năm nay hắn tới tìm cô, lúc nào cũng mang theo ít gà vịt thịt cá, sao hôm nay lại cố ý muốn cô mời?

Lẽ nào hắn còn bực chuyện thua cờ cô đêm đó sao?

Cái tên này đúng là thích mang thù mà.

Đông Đông buồn cười nhìn tên nam nhân có mắt mũi nhỏ nhen này, bèn nói: “Tất nhiên rồi, điểm tâm sáng của hai vị gia hôm nay, cứ tính hết cho Đông Đông.”

Dịch Viễn nghe xong thì nói tiếp chẳng chút khách sáo: “Vậy lấy thêm bát sữa đậu nành, ba cái bánh bao thịt, một cái bánh trứng. Lát nữa lấy hai lạng đậu rang bỏ vào giấy dầu, rồi thêm hai lạng đậu kho cho ta, ta mang về nhà ăn.”

Mọi người ở đây đều ngoác hết cả mồm ra, Thu bộ đầu bên cạnh thì sầm mặt xuống.

Tên Dịch thiếu này keo kiệt tới vậy sao?

“Được, có ngay.” Đông Đông biết hẳn cố tình, chỉ thấy tức cười chứ không cãi nhau với hẳn, ngoảnh sang Thu bộ đầu bên cạnh, hỏi: “Thu bộ đầu, muốn ăn chút gì không?”

Thu bộ đầu mỉm cười với cô: “Không cần đâu, bấy nhiêu là đủ rồi.”

Dịch Viễn không chờ y nói xong đã đi thẳng về chỗ của mình.

Thu bộ đầu chậm rãi về chỗ ngồi, mỗi người ngồi ở hai bàn khác nhau, nhưng thợ khác già vốn ngồi đối diện Dịch Viễn đã ăn no bèn đứng dậy tính tiền để quay về làm việc, thành ra giữa hai người không còn gì che chắn, vừa ngược mắt lên là nhìn thấy đối phương ngay.

Đông Đông nhanh chóng mang đồ ăn của Dịch Viễn lên.

Những người ngồi cùng bàn với hẳn không dám xầm xì nữa, chỉ liếc mắt nhìn lên hẳn.

Dịch Viễn ăn chẳng nể nang gì, tới liếc cũng chẳng buồn liếc những người đó, nhưng người đối diện thì không nhịn được, đột nhiên hắng giọng, mở miệng nói.

“Khẩu vị của Dịch thiếu thật tốt.”

“Cũng tạm tạm.” Hẳn thông thả uống sữa đậu nành, ăn bánh bao.

“Không sợ no ư?”

Hẳn ngược mắt lên nhìn người đối diện, mỉm cười: “Ăn no còn đỡ hơn chết đói.”

Thu bộ đầu nhìn hẳn câm nín, thấy Dịch thiếu gia tiền tài bạc vạn kia lại cúi đầu ăn tiếp, như chẳng có tỷ ngại ngùng nào.

Nào ngờ, Dịch thiếu này ăn mấy món không trả tiền còn chưa đủ, lại nhân lúc Lôi Đông Đông đi ngang qua mà giữ cô lại, trơ tráo nói: “Bánh bao thịt của mọi hôm nay hơi nhiều dầu, đổi cho ta cái khác.”

Đông Đông liếc xéo hẳn nói: “Dịch thiếu, xin lỗi, bánh bao thịt bán bữa sáng của ta đều là vị này cả, mọi người thích vị mặn một tý, nhiều dầu một tý, ăn vậy mới có sức làm việc.”

Hẳn nhìn ánh mắt mang ý cười của cô thì bỗng tỉnh ngộ, bánh bao thịt mà hẳn thường ăn đều là bánh cô làm riêng cho hẳn.

Chỉ cho mình hẩn thôi.

Trong thoáng chốc, cơn ẩm ức đè nặng trong ngực bỗng vơi đi đôi chút.

Sau đó cô nói tiếp: “Nếu huynh ăn không quen thì để ta giảm vị lại cho, rồi làm thêm đậu bì cuốn cho huynh ăn được không?”

Lần này tâm trạng của hẩn lại tốt hơn nữa, ý cười nở trên khóe môi: “Mà thôi, lỡ rồi thì không giảm vị cũng được, ta ăn vậy không sao, nhưng mà đậu bì cuốn thì đừng quên.”

Cô khẽ cười ra tiếng: “Không quên đâu, huynh ăn trước đi, ta mang lên cho huynh ngay đây.”

Dịch Viễn khoái trá ăn hết cái bánh bao thịt nhiều dầu kia, chẳng bao lâu, mọi người bỗng ngửi thấy mùi đậu bì rán, ai nấy đều ngễnh cổ ngó cái bàn rán đầy tò mò.

Chưa đầy nửa nén nhang sau, Lôi Đông Đông đã mang lên một miếng đậu bì cuốn gồm mầm đậu, cần tây xanh, dưa chuột cắt sợi và ít thịt sốt lát bên trong. Cô còn đặc biệt cắt cuốn đậu bì cho thiếu gia Dịch gia, chỗ cắt ánh lên màu hấp dẫn, lớp ngoài của đậu bì thì được rán tới vàng rộm, trông ngon miệng cực kỳ.

Thiếu gia Dịch gia cầm lấy đĩa, gấp một khoanh bỏ vào miệng, hàm răng trắng bóng cắn xuống, nghe rộp một tiếng giòn rụm, làm mọi người không đành nổi phải nuốt nước bọt.

Cảm giác được ánh mắt ước ao ngưỡng mộ của mọi người, lần này hẩn còn hả hê hơn, đặc biệt là khi sắc mặt của tên đối diện tối sầm xuống rõ rệt, trong mắt còn ánh lên vẻ ghen tỵ, cảm giác mỹ mãn này hơn hẳn lúc hẩn xây lầu năm xưa.

Nào ngờ, giây tiếp theo, Đông Đông cũng bưng một đĩa sang bàn đối diện, quỳ gối cạnh tên đó nói:

“Thu bộ đầu, nếu ngài không chê thì có muốn ném thử một chút không?”

Hẩn lạng người, ngược vạt mắt lên thì thấy khói mù trên mặt tên kia đã bị quét sạch, thay vào đó là gió xuân phơi phới, cười ngậy ngô với Đông Đông.

“Đa tạ Lôi cô nương, ta sẽ không khách sáo.”

Nhìn tên kia nhấc đĩa cho khoanh đậu bì vào miệng, thoát cái hẩn không còn hứng ăn thêm gì nữa.

Tại sao? Đậu bì này —

Đây là đồ cô làm cho hần, đặc biệt làm riêng cho hần, sao cô có thể cho tên kia ăn được chứ?

Trong phút chốc, suy nghĩ này thành linh hiện lên, sau đó hần mới nhớ ra, cô chưa từng nói thế.

Món ăn là do cô làm, cô muốn cho ai thì cho.

Con bé có ai muốn lấy hay không, là cậu định đoạt được sao?

Chẳng hiểu sao, lời của họ Tô bỗng dưng vang lên.

Nếu con bé không động tâm với cậu thì tốt số rồi, chần hần trong lòng đã có ai khác...

Nhìn Thu bộ đầu cười tới mức ngớ ngẩn, còn Đông Đông đang cười xinh xắn trước mặt y, trong lòng hần bỗng quặn lên, đau như thể bị ai đâm cho ngàn cây kim nhọn.

Cơn gió lạnh cuối thu kéo tới rét buốt.

Đột nhiên, chỉ cảm thấy lạnh.

Tên kia nói gì với cô, hần hoàn toàn không nghe thấy nữa.

Chỉ nhìn thấy tên kia ăn cơm xong, tự dọn bát, còn dọn cả bát đĩa của những người khác giúp cô. Nhưng tên kia dọn sạch mọi thứ rồi, tiền cũng thanh toán xong, nhưng vẫn còn nấn ná bên cô không chịu đi, tựa trước cửa sổ nói chuyện với cô, lấy cho khách bánh màn thầu, bánh bao, sữa đậu nành giúp cô.

Từ đầu chí cuối, ánh mắt gian tà của tên khốn kia ngoài nhìn cô chăm chăm ra, thì hoàn toàn không dời qua nơi khác.

Sau đó, tên kia giơ tay lên chạm nhẹ vào mặt cô, cố lau đi nhọ dính trên mặt cô.

Cô giật mình, rụt người lại một chút, nhưng gương mặt không trắng bệch hoảng sợ mà lại đỏ bừng.

Tên kia mở miệng, cho cô thấy vết nhọ đen trên ngón tay.

Cô đỏ mặt tới mang tai bối rối giơ tay lên lau mặt, nhưng chỉ tổ làm vết nhọ nhem trên mặt lan ra rộng hơn, tên bộ đầu lại giơ tay lên toan vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn mịn màng của cô...

Tới khi hoàn hồn lại thì hần đã đứng lên bước nhanh tới, cầm phắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, kịp thời kéo

cô ra sau.

Đông Đông giật bắn, thấy là hấn thì vội hỏi: “Sao vậy?”

“Đừng lau, lau chỉ càng làm cho mặt lem nhem hơn thôi.” Hấn nắm chặt tay cô, lạnh mắt nhìn tên đang sững sờ kia, tiện miệng lấy cớ: “Ra sau nhà lấy nước rửa mới sạch được.”

Bỏ lại lời này xong, hấn xoay phắt người lôi cô vào phòng.

“Á? Gì vậy? Có chuyện gì?” Hấn vừa ngoảnh mặt sang hướng khác làm cô chẳng rõ chuyện gì vừa xảy ra, tuy cô không rút tay lại, nhưng cũng vội vàng gắng hỏi: “Huỳnh làm gì vậy? Chờ đã...”

Hấn bước vào phòng, dẫn cô tới cạnh vại nước, mở nắp gỗ ra, rồi cầm khăn vải thấm nước.

Đông Đông thấy thế mới biết hấn muốn làm gì.

“Chỉ dính tí nhọ thôi thôi mà, có gì to tát đâu?” Cô cười chìa tay ra nhận lấy khăn, nào ngờ hấn không giao khăn ướt cho cô, mà chỉ giơ tay lên nắm nhẹ lấy cằm cô.

“Đừng động đây.” Hấn nói.

Cô ngệt ra, thấy hấn cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt u ám, đôi mắt đen sâu không thấy đáy.

Đông Đông còn chưa kịp nghĩ gì, hấn đã cầm khăn ướt, nhẹ nhàng cẩn thận lau nhọ bẩn trên mặt cho cô.

Chẳng hiểu sao cô không tài nào nhúc nhích nổi, chỉ cảm giác bàn tay hấn đang nắm nhẹ cằm, và miếng vải ẩm ướt lạnh lẽo đang trượt nhẹ trên mặt.

Hấn dựa vào sát như vậy, trong cơn hoảng hốt, cô có thể thấy mình trong mắt hấn, có thể ngửi được mùi trên người hấn, cảm giác được nhiệt độ cơ thể hấn đang chậm rãi tới gần, bao phủ...

18. Quyển 1 - Chương 17

Edit: Yunchan

Tim bỗng dưng đập loạn, làm cô không tài nào hít thở bình thường, bất giác hé cái miệng nhỏ lên cố hít lấy không khí, nhưng hít vào miệng lại là độ ẩm và mùi hương của hấn, làm cô hốt hải nín thở, sợ nếm

nhiều sẽ không thể nén nổi, sẽ làm ra chuyện gì ngu xuẩn.

Thế nhưng, như biết cô đang nghĩ gì, trong tích tắc, mắt hấn càng sâu hơn hết như đêm đen, tưởng như sắp bốc lên lửa.

Cô không dám nhúc nhích, không thể nhúc nhích, cảm giác miếng vải lạnh như băng dừng lại trên mặt mình, cảm giác hấn lặng lẽ nhắc ngón tay lên, để lưng ngón tay áp lên mặt cô.

Miếng vải ướt kia rời khỏi má cô, cầm hết vào lòng bàn tay hấn, mà lưng ngón tay hấn lại thay cho vải ướt lướt qua gương mặt như thiêu đốt của cô, nhẹ nhàng như vậy, mềm mại như vậy, mang tới từng cơn tê dại.

Tim, khẽ run rẩy, không ngừng.

Hấn nhìn cô như mê hoặc, vỗ về cô, cô cũng nhìn hấn như nhập ma, mặc cho ngón tay hấn vuốt khẽ lên gò má non mềm của cô.

Thời gian như ngừng lại.

Dịch Viễn ngấm nhìn nữ nhân nhỏ bé trước mắt mình, cô nhìn lại với ánh mắt bối rối, e thẹn động lòng người. Hấn không có ý khinh bạc cô, nhưng mà cảm giác khi chạm vào cô mê hoặc như vậy, ảm áp lại mềm mại, khiến hấn không tài nào dời tay ra, không tài nào không chế được trượt tay xuống vuốt ve bờ môi cô.

Cô run rẩy khẽ thở gấp, nhưng không ngăn cản hấn.

Là sợ sao? Hai là khao khát?

Hấn thật muốn biết, rất muốn nếm thử cặp môi hồng hào, rất muốn biết cô có tiếp tục hít vào hay không, rất muốn biết có phải dù sợ, nhưng cô cũng khao khát hấn hay không.

Hấn có thể ngửi thấy hương thơm trên người cô. Lấp dưới mùi đậu nành, bột mì và dầu cải là mùi thơm ngát của rừng rậm vào thu, của cánh hoa mang xuân về.

Trong lúc chưa hay biết, hấn đã tới gần cô không cách nào không chế, tới gần môi cô, tưởng như có thể chạm vào bờ môi khẽ run mềm mại của cô, gần tới nỗi hấn có thể nghe thấy tiếng tim đập của cô, gần tới nỗi nhiệt độ và mùi hương của cả hai giao hòa làm một.

“Dịch thiếu.”

Giọng của nam nhân vang lên đột ngột sau lưng làm hấn cứng đờ, thoát cái tỉnh táo lại.

Nhưng mà, cô không nghe được, không nhận ra, cô vẫn đỏ bừng mặt, mà hấn vẫn không muốn buông tay, không muốn.

Cơ thể hấn quá lớn, chần lại cơ thể cô tròn vẹn, tên kia không thể nào nhìn thấy cô. Một phần hấn không muốn để tên đó nhìn thấy dáng vẻ này của cô, một phần khác hấn lại muốn bất động như vậy mãi, khiến tên sau lưng bước lên xem xét, khiến tên kia thấy cô đang nằm gọn trong lòng hấn, khiến tên kia thấy cô là của hấn...

Suy nghĩ ấy mãnh liệt sục sôi, ham muốn độc chiếm, công khai chủ quyền ăn mòn từng đốt xương trên người hấn, nhưng cuối cùng lý trí vẫn khiến hấn buông bàn tay đang nắm nhẹ cầm cô ra.

Hấn không thể nào đối xử với cô như vậy, không thể để cô chịu đựng nhiều thị phi.

Hấn không muốn cô bị miệng đời dần vặt, không muốn cô bị người đời chê trách, cho nên hấn mới tới đây vào đêm khuya, nhưng không ngờ vẫn có người nhìn thấy, dẫn tới lời đồn đại.

Nắm chặt khăn vải, hấn thở sâu, quay người lại.

“Lôi cô nương vẫn ổn chứ?” Thu bộ đầu nhìn hấn, hỏi.

“Cô ấy vẫn ổn.” Hấn nói với gương mặt lạnh tanh, cảm giác cô ở sau lưng vẫn không nhúc nhích: “Đang lau mặt.”

Đó là nói dối, cả hai đều biết rõ.

Khăn vải ướt còn đang ở trên tay hấn.

Thu bộ đầu mím môi nhìn hấn, nói: “Dịch thiếu quen Lôi cô nương ư?”

“Quen.” Hấn nói thản nhiên.

“Rất thân ư?” Thu bộ đầu gặng hỏi.

Hấn cong khóe miệng, mỉm cười: “Thu bộ đầu đang thẩm vấn đó sao?”

“Không phải.” Khóe mắt Thu bộ đầu hơi giật lên, cũng mỉm cười đáp lại: “Chỉ hiếu kỳ thôi, ta nghĩ người mà Dịch thiếu qua lại, phần đông là quan lại quý nhân, phú thương giàu có, không biết là Dịch thiếu cũng hạ cố tới nơi ăn uống thô thiển dành cho bách tính nhỏ bé như chúng ta.”

Câu này vừa đưa Dịch Viễn lên cao, nhưng trong nháy mắt đã đẩy hắn xuống ngang tầm với Đông Đông.

Dịch Viễn không giận, chỉ cười khê rồi nói: “Đậu hủ Lôi gia không phải là món ăn thô thiển. Nếu có người cho rằng đây là món ăn thô thiển, thì nhất định là lưỡi hồng rồi.”

“Ta không có ý đó.” Thấy nam nhân này bắt được lỗi trong lời mình nói, Thu bộ đầu hơi đen mặt, vội phân trần: “Tay nghề của Lôi cô nương tất nhiên rất giỏi.”

“Người yên tâm, cô ấy bị điếc, không nghe được đâu.” Hắn liếc nam nhân kia mà ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Phải nhìn miệng của người mới biết được người đang nói gì, về phần ta, đương nhiên sẽ không dám chột bừa bãi trước mặt cô ấy đâu.”

Họ Thu nghe vậy thì thái dương giãn giãn, nhưng y dần cơn giận xuống, nói: “Khẩu đức của Dịch thiếu thật tốt.”

“Khẩu đức của ta không tốt, ta tự biết, người không cần trái lương tâm mà khen ta, nếu hôm nào ta lỡ miệng nói bừa, thì người còn không khen bậy khen bạ à.”

Thu bộ đầu nghe vậy mặt càng đen hơn.

Lúc này nữ nhân sau lưng khê đẩy hắn một cái, hắn quay người lại, thấy mặt nàng tuy vẫn đỏ, nhưng đã đỡ hơn vừa rồi rất nhiều.

Cô sụp mắt, nói giọng khàn khàn: “Cho ta qua.”

Hắn muốn gọi cô ngừng đầu, nhưng tên nam nhân kia còn đứng ngay cạnh cửa, nên hắn không ép cô nữa mà chỉ lui ra.

Cô vội vã vòng qua hắn, vừa ngược mắt thì thấy họ Thu, bước chân bị hẫng.

“Thu bộ đầu, sao vậy? Có chuyện gì sao?”

“Không.” Thu bộ đầu nhìn cô, đáp: “Không có việc gì, chỉ muốn vào nói với cô nương một tiếng là ta phải quay lại nha môn.”

“Vậy ngài đi thông thả.” Đông Đông nặn ra nụ cười, lễ độ nói.

Họ Thu quay lưng bước ra ngoài, Đông Đông tiến tới cửa, Dịch Viễn thì bám theo sát gót cô, tưởng là rốt cuộc cũng bắt được tên chướng mắt này, nên hắn bèn dừng lại sau cửa. Nhưng không ngờ họ Thu ra cửa rồi lại không bước nữa, còn quay lại nhìn Đông Đông.

“Lôi cô nương, thật ra thì, ta còn một chuyện muốn hỏi cô nương.”

“Chuyện gì?”

“Hai ngày nữa là đại thọ của mẹ ta, nhà ta đơn chiếc chỉ có ta, mẹ và một nha hoàn, làm một bàn thọ yến cũng không ăn hết được, nếu cô nương không ngại thì có thể tới nhà ta dùng cơm không?”

“Ngài muốn ta tới đó dùng cơm sao?” Đông Đông giật mình nhìn y ngơ ngác, trong một thoáng còn tưởng là mình nghe lầm.

“Phải.” Thu bộ đầu gật đầu.

Đông Đông ần ngực, có phần thụ sủng nhược kinh.

Dịch Viễn ngẩn ra, lòng hoảng sợ.

Hắn biết, tính tới giờ ngoài người của Ứng Thiên Đường ra, thì chẳng có ai muốn mời cô dùng cơm chung nữa, ai cũng ngại đối đáp với cô phiền phức, ngại ở trên bàn ăn không hợp nhau, cũng sợ vì vậy mà cô hiểu lầm.

Hắn biết lời mời này quan trọng bao nhiêu, biết cô sẽ vui tới cỡ nào...

Trong lúc hoảng hốt, hắn bước lên trước, vượt qua cánh cửa, nhưng đã nghe cô cười đáp.

“Cám ơn ngài.” Đông Đông nghiêm túc nhìn người nam nhân trước mắt, nói: “Ta rất muốn đi, nhưng hôm đó lại đúng lúc có việc.”

Dịch Viễn hấp tấp bước lên bước nữa mới ý thức được cô vừa từ chối.

Không ngờ cô sẽ từ chối, hắn ngẩn người, rồi chột thở phào nhẹ nhõm.

Thu bộ đầu có vẻ xấu hổ, ngượng ngịu nói: “Xin lỗi, là ta quá đường đột.”

“Không, không phải đâu.” Đông Đông lắc đầu, nâng tay lên chạm nhẹ vào cánh tay y, mỉm cười giải thích: “Cám ơn ngài đã mời ta, ta rất vui, thật sự là hôm ấy ta bận việc, phải đi giao đậu hủ. Tuy tới đó ta không tới được, nhưng đại thọ của lão phu nhân rất trọng đại, nếu lão nhân gia không ngại thì sáng sớm ta làm hai món chúc thọ tặng cho lão phu nhân được không?”

“Vậy làm phiền cô nương.” Nói rồi, Thu bộ đầu lại mỉm cười bổ sung: “Nhưng mà, món mẹ ta thích nhất

chính là đậu hủ cô nương làm.”

“Không phiền.” Cô mỉm cười, nói: “Ngài mời ta đã là vinh hạnh của ta rồi.”

Thu bộ đầu nhìn cô: “Hôm khác gặp.”

“Vâng, hôm khác gặp.”

Sau đó nam nhân kia cũng đi, trước khi đi còn nhìn hắn một cái, trong mắt ánh lên vẻ đắc ý.

Dịch Viễn nhìn trả lại bằng gương mặt lạnh tanh, tới một nụ cười giễu cũng không nặn ra nổi.

Đông Đông thu dọn bát đĩa, tới một cái nhìn cũng chẳng buồn cho hắn.

Hắn ngồi về chỗ của mình, nuốt nốt chỗ điểm tâm sáng còn thừa vào bụng.

Những khách tới đây ăn sáng đều đã ra về làm việc, đi xuống ruộng thu hoạch, còn lại lác đác vài vị khách đều tới để mua đậu hủ, hắn ăn xong cũng đứng dậy, dọn bàn rồi đi.

Đông Đông cầm mấy món mà Dịch Viễn dặn bỏ vào trong giỏ trúc gói lại mang đi, ai ngờ khi xếp đồ xong quay lại thì ngoài cửa đã không còn bóng hắn.

Lạ thật? Sao chớp mắt cái đã mất dạng rồi?

Cô vội bước nhanh ra cửa, ngoái nghiêng đường chợ, nhưng vẫn không thấy ai.

Thật là, đi cũng không chào một tiếng.

Chẳng phải nói muốn ăn sao? Lẽ nào hắn ăn no căng rồi nên quên mất đồ lấy đồ mang về? Nhìn cái dáng đói ngấu của hắn, cô còn làm riêng mấy món hắn thích bỏ vào giỏ rồi mà.

Đông Đông quay về nhà cầm giỏ đồ ăn đặt bên cạnh, tiếp tục chào hỏi mấy vị khách đến tiệm mua đậu hủ. Nhưng tới xế trưa, lòng lại nhủ thầm.

Cái tên đó rất kén ăn, tuy lúc không có thời gian lương khô hắn cũng nuốt xuống được, nhưng lần trước hắn đi xa, sau khi về chẳng những gây sọp đi thấy rõ, mà còn cần nhả cô một trận ra trò.

Cô nhìn qua giỏ đồ ăn, lòng lại vang lên một câu.

Nói lại thì, hấn quên thì có sao chứ? Dịch gia đâu phải là không có đầu bếp.

Cô quay lại tiếp tục dọn dẹp đồ đạc.

Nhưng cuối thu là thời điểm hấn bận nhất, hầu như ở lý suốt trong phòng giấy, không về nhà.

Cô không nhịn được lại quay người bước tới giỏ đồ ăn.

Nhưng trong phòng giấy cũng có đầu bếp, phòng giấy Dịch gia cũng nấu bữa trưa, cô biết.

Cô dừng bước, quay người lần nữa.

Nhưng mà, cô cũng biết, tên đó kén ăn lắm.

Cô khựng lại.

Đáng ghét! Tên đó quay cô như chong chóng, quay tới nỗi cô văng cả đầu rồi.

Cô bước qua cửa, bắt đầu thu dọn bàn và lồng hấp bên ngoài, rửa sạch bát đĩa nồi gáo, bàn ráng và nồi sất, nhưng suy nghĩ vẫn xoay vần trong đầu tới rồi rắm, rồi tới nỗi cô chẳng thể nào tĩnh tâm.

Tên đó bình thường có tới nhà cô sớm vậy đâu, chẳng hiểu sao hôm nay lại tới nhà cô ban ngày, bất thường hơn là còn lau mặt cho cô nữa...

Nhớ lại hành động vừa rồi của hấn, gương mặt nhỏ nhắn của cô loáng cái hồng rực, trở tay ấn lên môi, như vẫn cảm thấy hơi thở nóng hổi của hấn còn vương trên ấy.

Hấn không chạm vào, cô biết, nhưng gần như sắp chạm vào rồi, cứ như là đã chạm vào vậy.

Hấn là cô nên đẩy hấn ra, lần này khác với lần trước, không chỉ là nắm tay nữa rồi.

Thế nhưng, thế nhưng... Vào lúc đó... Cô lại...

Không tài nào đẩy hấn ra.

Thậm chí cô còn quên mất bên ngoài còn khách, quên mất lúc mọi người nhìn thấy cảnh ám muội này sẽ đồn đi thật xa. Nhưng vào lúc ấy, cô lại quên bằng mọi thứ, chỉ nhìn thấy mỗi hấn, cảm giác mỗi hấn, cảm giác khát vọng đang dồn nén trong lồng ngực, nóng rực lên.

Chết tiệt, Lôi Đông Đông, đừng có mà suy nghĩ linh tinh.

Hắn không thể nào có hứng thú với cô được, thiếu gia Dịch gia muốn nữ nhân nào mà chẳng có chứ?

Chắc chắn là hắn muốn trêu cô, sáu năm qua, thỉnh thoảng hắn sẽ bày ra vài trò đùa không hại đến ai. Nhưng lần này thật sự không buồn cười chút nào.

Hay là vì nhất thời bực dọc trong lòng, nên hắn mới thành ra kỳ lạ như thế.

Chắc vậy, chắc chắn là vậy, lúc tên đó bực mình sẽ làm ra mấy chuyện quái đản.

Năm đó hắn uống say nằm ngả lãn trước cửa nhà cô cũng vì việc xây lầu không được suông sẻ đó thôi.

Hôm nào cô phải nói rõ với hắn, đùa như vậy không buồn cười tí nào, bảo hắn muốn đùa thì cũng phải có chừng mực thôi.

Cô phải bay hình ảnh của thiếu gia Dịch gia khỏi đầu rồi mang nồi lớn ra sân sau cọ rửa, tới khi cô dọn rửa đâu vào đó xong thì trời cũng đã quá trưa.

Cô trở vào nhà lau tay thì lại ngó tới cái giỏ, lòng lại bất giác nói thầm.

Cô đã hứa là sẽ làm cho hắn mang về rồi, hướng hồ ai cũng biết là hắn từng tới đây, dù cô giao tới phường giấy thì cũng không thể có lời ra tiếng vào.

Nhưng giờ đã qua bữa trưa, sắp tới giờ Mùi rồi, dù bây giờ cô có mang qua thì chắc hắn cũng ăn trưa rồi.

Giờ này cô mang qua không phải là lãng phí thời gian à?

Tâm tư rối bời, Đông Đông ngoảnh mặt đi lựa đậu nành, ngâm vào trong chậu nước, đậu nành làm đậu hủ phải ngâm mấy canh giờ, lần này cô lại mất thêm một canh giờ bận bịu.

Dù biết cái bụng của đại thiếu gia hắn chẳng tới lượt cô lo lắng, nhưng chẳng hiểu sao, trước mắt lại hiện lên cái mặt râu rĩ buồn thiu của hắn lăm lũi ngồi ăn vào cuối buổi sáng, rõ ràng rất buồn bực, cũng ăn được vài miếng rồi, nhưng hắn vẫn yên lặng ăn sạch chỗ đồ ăn đó không còn một mẩu.

Tại sao chứ?

Cô liếc qua giỏ đồ ăn, lòng quảng ra đáp án ngay lập tức.

Chắc là hần dói bụng lắm.

19. Quyển 1 - Chương 18

Edit: Yunchan

Bảng hiệu của phường giấy dịch gia là to nhất trên con đường tập trung các hiệu buôn ở huyện thành này.

Chỉ cần bước vào con đường ấy, từ xa đã có thể trông thấy tấm bảng hiệu đeo bằng gỗ tử đàn ngàn năm treo trên tòa lầu của phường giấy Dịch gia, truyền thuyết kể lại rằng bảng hiệu kia là do chính nhà thư pháp lừng danh Vương Hy Chi đề tự cho Dịch gia mấy trăm năm trước, cả những người từ xa tới cũng phải liếc nhìn bảng hiệu này một lần.

Mọi người kháo nhau rằng, Dịch gia làm giấy đã được mấy trăm năm, giấy Dịch gia vừa chất lượng vừa đẹp đẽ, mặc dù trải qua mấy đời chìm nổi nhưng giấy Dịch gia vẫn truyền thừa mãi cho tới tận bây giờ.

Tòa lầu của Dịch gia ở huyện thành này, nghe nói được dựng lên từ tiền triều, trong khoảng thời gian đó có lần bị thiêu cháy, nhưng được thợ mộc tu sửa lại, tòa lầu này cứ thế trải qua trăm năm lịch sử. Mái lầu đương nhiên cũng dùng loại gỗ lim thượng hạng, mặc dù qua nhiều năm nên không còn mới toanh sáng loáng, nhưng dấu vết của năm tháng chỉ tôn lên cho nó vẻ tao nhã như một đại gia chững chạc, ngồi chễm chệ trên phố phường, khiến ai ghé ngang qua cũng không ngăn nổi cái liếc mắt ngắm nhìn.

Xách theo giỏ trúc, Đông Đông ngóng nhìn cổng lớn Dịch gia từ đằng xa với nhiều người ra ra vào vào. Tuy trời đã dần xế chiều, người tới mua giấy và sách đã thưa đi ít nhiều, không chen chúc tới mức nghẹt thở như ban sáng, nhưng bên trong căn tiệm cũ trăm năm kia vẫn có tầm mười vị khách.

Cô đứng ở đường đối diện, nhìn tòa lầu đen đúa kia, bất giác có hơi do dự.

Tuy hồi nhỏ Dịch viễn từng dẫn cô tới đây, nhưng đó đã chuyện của rất nhiều năm trước. Khi còn bé cô thấy tòa lầu này thật lớn nên hơi sợ hãi, cô cứ tưởng bây giờ cô lớn rồi chắc tòa lầu này sẽ bé đi ít nhiều, ai ngờ đâu nhìn tận mắt mới biết, nó vẫn vô cùng nguy nga trầm mặc hết như xưa vậy.

Trong thoáng chốc, lòng cô bỗng trĩu nặng một loại thôi thúc muốn quay đầu về nhà luôn cho rồi.

Nhưng ngẫm lại thì cô cũng lỡ tới rồi, về luôn như vậy cứ thấy hơi uất ức, huống chi cô cũng chẳng làm chuyện gì thẹn với lòng, có gì phải quay đầu về nhà chứ?

Dù sao thì cô chỉ muốn đi vào, giao giỏ đồ ăn cho người trong tiệm, rồi bảo đây là đồ ăn mà thiếu gia nhà họ quên mang về, vậy không phải xong rồi sao?

Đỡ cho cô về nhà ngó thấy cái giỏ đồ ăn này rồi lòng lại rối bời.

Nghĩ vậy, cô thở sâu, cắn răng một cái, nắm chặt tờ giấy viết rõ ngọn nguồn gốc rễ trong tay, không nghĩ ngợi gì nữa, bất chấp hết, bước nhanh tới cổng lớn đang mở toang của phường giấy.

Cô vừa sải bước qua ngưỡng cửa, mùi giấy trong phường đã phả ngay vào mặt.

Quầy hàng bên phải đằng sau cánh cửa vẫn đen và rộng như cô thấy trước đây, đặt trên nó là đủ mọi loại giấy, mấy thợ phụ đang lấy giấy từ hộp tủ ốp tường phía sau lưng, rồi mang chúng tới quầy để khách nhân chọn lựa. Đằng sau quầy hàng bên trái là cả núi sách chất đầy cả mặt tường, trên cái quầy dài đó có mấy tiểu tử đang giao sách cho khách tới mua.

Ai nấy trong tiệm đều bận, cô còn đang chần chờ nên tìm ai nói chuyện, thì sau rèm cửa một tiểu tử mặc áo xanh nhanh nhẹn bước ra, trông thấy cô bèn bước lại đón tiếp.

“Cô nương, muốn mua sách hay mua giấy?”

Tiểu tử này nói rất nhanh, vì hồi hộp nên suýt nữa là cô không nhìn ra: “Ta không tới đây mua đồ.”

Chàng trai có vẻ khó hiểu, đã thế giọng cô nương này còn lạ như vậy càng làm cậu ngỡ ra, nhưng nói cho cùng ở đây lâu rồi nên chẳng có loại khách nào mà cậu chưa từng gặp, bởi thế vẫn trờ ra gương mặt tươi cười hỏi: “Cô nương tới đây có việc gì sao? Là muốn tìm ai? Hay là muốn tìm chương quỹ đặt giấy? Nếu cô tìm chương quỹ thì muốn gặp Lâm chương quỹ hay là Trương chương quỹ? Nếu là Lâm chương quỹ thì ông ấy đang tính sổ sách ở đằng sau, còn Trương chương quỹ thì đang chọn giấy cho khách ở trên lầu. Nếu cô không ngại, thì để tiểu nhân tiếp cô nhé...”

Y nói hết như nã pháo liên thanh, làm cô có hơi cuống, bình thường cô ở trong tiệm của mình, đa số người tới mua đều hủ với điểm tâm sáng đều biết tai cô bị tật, lúc nói sẽ chậm lại, cho nên cô mới ứng phó được. Nhưng mỗi lần ra ngoài, lúc nào cô cũng phải chăm chú hết sức mới có thể nhìn rõ người ta đang nói gì.

Cô còn chưa hiểu tiểu tử này đang nói gì, thì cậu ta đã đỡ người ra im bật, nhìn ra phía sau cô.

Đông Đông sững sốt, tò mò quay người lại, nào ngờ vừa quay lại thì suýt đụng vào người một ông lão áo xám, cô giật bắn, vuốt ngực dừng bước thật nhanh, ngẩng đầu lên thì thấy người đó không phải ai khác, mà là Lý tổng quản Dịch gia.

“Lôi cô nương, đã lâu không gặp.”

Trông thấy ông lão với vẻ mặt không cảm xúc, hai gò má hóp như bị đao khoét và thân thể khô quắc như tấm sắt này, lòng cô bỗng co rút lại.

“Hôm nay tới đây là có chuyện gì sao?”

Lão quản gia này có sẵn uy nghiêm tự nhiên làm người ta thoát nhìn đã sợ hãi, một đôi mắt xé rách nom hết như cây đinh sắc, mỗi lần nhìn ai đó, sẽ khiến họ bất giác căng thẳng.

Chí ít thì cũng khiến cô căng thẳng, tuy không biết nguyên nhân, nhưng từ rất nhiều năm trước cô đã biết lão quản gia này không thích cô. Mỗi lần nhìn thấy cô, ông ấy sẽ sa sầm mặt xuống, vẻ mặt đó làm cô căng thẳng không lý do. Nếu cô căng thẳng, thì một câu sẽ rút mất ba bốn chữ, còn lẽ căng thẳng ghê hơn thì chữ rút càng nhiều hơn. Vì để tránh hiểu lầm, mỗi khi ra ngoài cô sẽ viết hết việc cần làm lên giấy, đưa cho người biết chữ đọc.

“Cháu... Úc...” Không đoán được khả năng sẽ gặp lão tổng quản này, nên trong lúc nhất thời cô quên bằng mắt mình nên nói gì, may mà cô còn nhớ rõ trong tay mình còn đang cầm tờ giấy, vội vàng đưa nó qua.

Lý tổng quản lạnh lùng nhìn cô, không đưa tay nhận tờ giấy, để mặc tay cô hong khô giữa không trung.

Ngực Đông Đông lạnh toát, cảm giác rõ ánh mắt của những người chung quanh đã đổ dồn hết qua bên này. Cô quần bách vô cùng, gương mặt nhỏ nhẩn nóng rần lên, gần như muốn rút tay về, nhưng bản tính ngoan cố lại bắt cô phải nâng mắt lên, nhìn thẳng vào lão nhân gia hà khắc này.

Thấy cô vẫn nâng tay không có ý định thu lại, lúc này Lý tổng quản mới không cam lòng nhận lấy tờ giấy trong tay cô, đọc lướt qua thật nhanh, sau đó nhìn cô nói: “Đa tạ Lôi cô nương mất công đi chuyển này, nhưng thiếu gia không thiếu thức ăn, cô nên mang về đi thì hơn.”

Lời của ông ta có vẻ lễ độ, nhưng Đông Đông có thể thấy rõ vẻ khinh thường trong mắt ông ta, trong phút chốc, xấu hổ và giận dữ dâng hết lên, tràn vào trong khoang miệng rồi hóa thành câu chữ rành mạch:

“Nếu Đông Đông đã hứa đãi khách thì không thể thất hứa, huynh ấy chọn xong món ăn nhưng lại quên mang đi, cho nên cháu mới giao tới đây, về phần Dịch thiếu có thiếu thức ăn hay không, hoặc có ăn hay không, thì đó không phải là chuyện của Đông Đông.”

Nói rồi, biết chắc rằng Lý tổng quản sẽ không nhận, cô cũng chẳng muốn tự làm mình bẽ mặt, nên quay người đưa giỏ đồ ăn cho tiểu tử phía trước, rồi hạ tay xuống vòng qua Lý tổng quản, bước nhanh ra ngoài mà không buồn quay đầu lại.

Vì bước quá gấp, mà bậc cửa của phòng giấy Dịch gia thì quá cao, chân cô nâng lên không đủ xem nữa là té lộn nhào, may mà lấy lại thăng bằng kịp thời, nhưng cơ thể cũng đã loạn choạng.

Cảm thấy ánh mắt của mọi người đều rơi hết lên người mình, khiến từ đầu tới chân cô nóng bừng như lửa đốt. Cô giả vờ như chẳng có chuyện gì, mắt nhắm thẳng thả chậm bước chân, đi tiếp về phía trước.

Đừng nhanh quá, đừng nhanh quá, chuyện này chả có gì để mất mặt cả.

Cô tự nhủ với mình một lần, hai lần rồi ba lần, không để cho mình cúi đầu, hít thở từ từ, hai chân luân phiên thả từng bước nhỏ, từng bước nhỏ.

Thương gia hai bên đường đi ngang qua trước mắt, cô ép mình phải ngẩng đầu, tự nhắc mình đừng chạy lồng lên.

Chuyện này chẳng có gì to tát cả, cũng chẳng có tí ti ghê gớm nào.

Nhưng mà, dù cô có cố sống cố chết kiềm chế, thì cảnh vật trước mắt vẫn lặng lẽ nhòe đi.

Cô cẩn thận dè dặt, đi thật chậm, vì chỉ như vậy, cô mới không ngã, mới không khiến cho nước mắt đã tràn mi lẫn xuống.

Để không khiến ai chú ý, cô nhẫn nại chịu đựng không cho nước mắt chảy ra, nhưng làn nước mắt đã đọng đầy hốc mắt lại làm tầm nhìn cô nhòe nhoẹt, cô không đi tiếp nữa, chỉ còn biết rẽ vào một ngõ hẻm không người.

Cứ tưởng rằng, cô đã sớm quen với chuyện này, cho là mình sẽ không cảm thấy khổ sở vì sự khinh thường và sỉ nhục của mọi người, nhưng hóa ra... vẫn để tâm...

Vẫn... đau lòng...

Nếu đổi thành nơi khác, nếu đổi thành người khác, cô vẫn có thể phớt lờ.

Nhưng nơi đó, là phường giấy Dịch gia, là nơi hẩn ở.

Dù đến đâu cô vẫn có thể để người ta xem thường, đến đâu cũng không thêm để ý, chỉ có nơi đó, chỉ có mỗi Dịch gia, là nơi duy nhất cô không muốn người ta nghĩ cô ngốc, cho cô dấn.

Nỗi tủi thân lấp đầy trong lòng trào lên mắt hóa thành lệ, chảy thành dòng. Một mình cô đứng trong con hẻm trơ trọi, giơ tay lên lau gương mặt đã ướt đẫm lệ, lau rồi lại lau, nhưng có lau bao nhiêu cũng không cầm được dòng lệ tuôn rơi, không lau khô được giọt lệ ngàn hàng...

“Lý tổng quản, hộp thức ăn này...”

Bên trong phường giấy Dịch gia, tiểu tử áo xanh thấy cô nương kia đi rồi, cầm giỏ thức ăn nặng trĩu trên hai tay, nhìn lão quản gia sắc mặt khó coi nhà mình hiếm khi bị người ta nhìn ngó xâm xì, mà hỏi với giọng thấp thỏm bất an: “Có nên đưa cho thiếu gia không ạ?”

Lý tổng quản xanh mặt, trừng đôi mắt hẹp, thật lâu sau mới lạnh lùng nói: “Đồ của thiếu gia, không đưa

cho ngài thì chẳng lẽ người muốn nhận giùm luôn sao?”

“Tất nhiên không phải, tất nhiên không phải.” Tiểu tử áo xanh vội vàng lắc đầu nguầy nguậy, đáp: “Giờ thiếu nhân sẽ đi giao cho thiếu gia ngay.”

Nói đoạn cậu quay gót chạy nhanh ra sau rèm, băng qua cổng viện, cấp tốc đi tìm thiếu gia.

Cậu bê cái hộp thức ăn bằng hai tay, chạy nhanh một mạch. Nào ngờ tới chỗ nào trong xưởng cũng không tìm thấy thiếu gia, trong thư phòng cũng chẳng có bóng người. Sau cùng quá sốt ruột, vội vàng tóm lấy thợ giữ lò đang cọ nồi sắt trong sân, hỏi.

“Chu sư phụ, ông biết thiếu gia ở đâu không?”

Giọng cậu vừa lắng xuống, thì đã nghe trong nồi lớn phát ra tiếng.

“Ta ở đây.”

Cậu quay ngoắc đầu lại, nhìn thấy thiếu gia đang ở trong cái nồi lớn nằm nghiêng sau lưng. Đôi chân trần giang rộng, cầm cái bàn chải to tướng cọ rửa bên trong, hỏi mà chẳng buồn quay đầu lại: “Tiểu Bảo, người tìm ta làm gì?”

“Có một cô nương mang hộp thức ăn này tới.” Nhìn thấy thiếu gia, y thở phào nhẹ nhõm, hỏi ngay: “Cô nương ấy nói là hứa đãi khách, nhưng thiếu gia ngài quên...”

Cậu còn chưa nói dứt câu, đã thấy thiếu gia mới đó còn chả buồn quay đầu lại cũng chả thèm ngừng chà mạnh trong lòng nồi, lúc này bỗng xoay phắt người lại, sải bước dài ra khỏi nồi lớn, đưa tay mở nhanh nắp giỏ trúc y mang tới.

Giỏ trúc vừa mở, mùi thức ăn đã tỏa ra, làm cho cái bụng sắp tới giờ cơm của tất cả mọi người đều réo lên ùng ục, nghiền hết cổ lên ngó nghiêng.

Tiểu Bảo đang cầm giỏ thức ăn, đương nhiên là thấy gần nhất bên trong có một khay đậu hũ ma bà, một ống canh bạch ngọc phỉ thúy, còn có một bát đậu rang ướp mật rắc vừng trắng, một bát gà đậu nhự thơm phức, và một xấp đậu rán ngũ vị.

Cậu nhìn vào mà hai mắt tròn to, nước bọt trong miệng chực nhiều xuống, nhưng thiếu gia bỗng đập nắp lại, hỏi dồn.

“Người đâu?”

“Ồ? Gì?” Khắp đầu tiểu Bảo đều là giò thức ăn ngon lành, nhất thời không phản ứng kịp, chỉ biết ngơ ngác nhìn thiếu gia.

“Cô nương mang đồ tới, cô ấy đâu? Còn ở trước không?”

Dịch Viễn nói rồi chẳng kịp đợi tiểu Bảo trả lời, quay đầu đi thật nhanh ra nhà trước.

Tiểu Bảo giật thót, vội vàng lên tiếng gọi với theo: “Thiếu gia, cô nương đó không còn ở trước nữa đâu, đã đi rồi.”

“Đi rồi?” Dịch Viễn quay phắt người lại, sải bước tới gần tiểu Bảo, có hơi nổi cáu: “Sao người không dẫn cô ấy vào đây?”

Bình thường thiếu gia nhà mình đều cười híp mắt, cũng thường làm việc chung với mọi người, ít khi có thời gian bày ra sắc mặt, cũng hiếm khi nào thấy thiếu gia phát hỏa như lúc này. Tiểu Bảo đang cầm giò thức ăn, sợ tới nỗi thụt lùi liên tục, lắp bắp nói: “Dạ... dạ... tiểu nhân... cô nương... Lý, Lý tổng quản...”

Dịch Viễn nghe mà tim chùng xuống.

Chết tiệt, lão Lý không thích Đông Đông, nhất định là cho cô thấy sắc mặt khó ưa đó rồi.

“Cô ấy đi lâu chưa? Người đợi bao lâu mới mang vào đây?” Hần cảm tức nói.

“Mới đây, mới đây thôi, cô nương đó vừa đi là tiểu nhân lập tức mang vào ngay.”

Tiểu Bảo còn chưa nói xong, Dịch Viễn đã không chút suy nghĩ, xoay phắt người lại đuổi theo bằng cửa sau.

Tiểu Bảo hốt hoảng, hốt hải bám theo ra cổng sau, la giật giọng: “Thiếu gia, thiếu gia, không phải hướng Tây, là hướng Đông...”

Mất thấy thiếu gia lập tức rẽ ngược lại, chạy vụt qua mặt mình, chạy tới hướng chính xác, tiểu Bảo cầm giò thức ăn mà thở hắt ra nhẹ nhõm. Sau đó mới sực nhớ ra đây không phải là chuyện mình muốn nhắc.

Tiểu Bảo tỉnh hồn, vội vàng hét rống theo bóng lưng cao to của thiếu gia: “Thiếu gia, thiếu gia, ngài quên mang giày rồi...”

Nhưng lần này, bóng dáng cao to không quay đầu lại nữa, thoát cái đã mất hút.

Tiểu Bảo ngoác mồm nhìn con đường phía sau bị ánh hoàng hôn nhuộm thành vàng óng, ngoại trừ mình ra

chả còn ma nào. Cậu đứng thộn ra một lát, mãi tới khi một con quạ đen chậm rãi bay qua há mỏm kêu quang quác, cậu mới dám khẳng định thiếu gia chắc là sẽ không quay lại mang giày.

Nói lại thì, cô nương kia là ai vậy nhỉ? Có thể khiến thiếu gia gấp tới độ vút cả giày sao?

Cậu lắc đầu khó hiểu, rồi bỗng tiếng keng tan ca vang lên, làm cậu loáng cái ném hết tất tần tật ra sau đầu, ba chân bốn cẳng cầm giỏ thức ăn quay lại xưởng, chuẩn bị dọn dẹp để về nhà ăn cơm chiều.

Cô không ở trên đường cái.

Dịch Viễn chạy qua mấy con phố, cuối cùng phải nhảy lên tận nóc nhà, mới tìm thấy bóng cô trong một con hẻm nhỏ.

Cô đưa lưng về phía mặt đường, đi chậm vào con hẻm nhỏ. Mặc dù con hẻm đó cũng dẫn được về nhà cô, nhưng sao không đi đường cái cho tiện, mà phải đi vòng vèo như vậy.

Từ nhỏ hần đã biết cô hay đi đường vòng, lúc chưa quen biết chỉ cho là cô ngốc, thế nên mới lạc đường. Nhưng sau này thân rồi hần mới nhận ra cô luôn đi đường vòng như thế, không phải vì cô không biết đường, mà vì trên đường có lắm vật cản, có nhiều xe ngựa, có lẽ còn gặp phải người bắt nạt cô.

Cho nên, cô thích đi đường nhỏ.

Đường nhỏ dù xa nhưng yên tĩnh, cô không cần luôn nơm nớp lo sợ, cẩn thận e dè khắp nơi.

Giẫm lên nóc nhà, lên xuống mấy lần đã vào tới con hẻm nhỏ, hần bước tới sau lưng cô, giữ cô lại.

“Đông Đông.”

Bị kéo lại làm cô giật bắn mình, sắc mặt tái nhợt hốt hải quay đầu lại, khi thấy là hần thì cô bỗng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu.

Nhưng chỉ trong một tích tắc đó, hần đã nhìn thấy hai hàng nước mắt chạy dài trên má cô.

Tim, bỗng nhiên đau nhói.

Hần đưa tay chạm nhẹ vào cằm cô, muốn cô ngẩng đầu lên, nhưng cô lại gạt tay hần ra.

20. Quyển 1 - Chương 19

Edit: Yunchan

Hắn không cho cô gạt ra, trở tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cô cúi muốn hất tay ra, nhưng hắn lại giữ chặt, lúc này cô thẳng thừng dùng cả hai tay đẩy mạnh hắn ra.

“Bỏ ra, huynh bỏ ra...” Cô sụp đầu, giọng khàn khàn nghẹn ngào: “Bỏ ra...”

Hắn không buông tay, không cho cô đẩy, cũng không tránh ra. Hai người cứ xô qua đẩy lại, hắn không hề ép cô ngẩng đầu, mà chỉ kéo cô vào lòng, ôm khế lấy cô, đôi môi kề bên trán cô, thì thầm:

“...Xin lỗi... Xin lỗi...”

Cô không nghe được, hắn biết, nhưng hắn vẫn không nén được câu xin lỗi, không nén được ý muốn vỗ về cô.

Bàn tay nhỏ của cô đẩy ngực hắn, khàn giọng ra lệnh: “Buông ra...”

Hắn không muốn, cũng không nguyện, chỉ siết vòng tay rộng ôm cô chặt thêm. Nhiều năm qua, hắn chịu đựng, nhẫn nhịn, rồi lại kiềm chế, chuyện gì hắn cũng nhịn được, nhưng chỉ riêng nước mắt của cô là thứ duy nhất hắn không chịu đựng được.

Bờ vai nhỏ nhỏ run khe khẽ trong vòm ngực hắn, run tới nỗi tim hắn đau xé.

Sau đó, như biết hắn sẽ không buông tay, rốt cuộc cô không giãy dụa nữa, chỉ lấy bàn tay nhỏ bé níu lấy vạt áo hắn, chôn mặt mình vào ngực hắn. Hắn có thể cảm giác được giọt nước mắt nóng hổi thấm ướt lớp áo trên ngực, làm hắn phần nộ cùng cực, hắn hận mình không thể bắt tên tổn thương cô quật thẳng vào tường, hận không thể ôm chặt cô vào lòng thế này mãi, bảo vệ cô suốt đời.

Lúc sáng hắn bỏ đi, vì tâm trạng quá phiền muộn nên chưa lấy đồ ăn đã đi mất, hắn không ngờ là cô sẽ tìm hắn, cuối cùng sẽ tìm tới hắn.

Mang đồ ăn tới.

Mấy năm nay, cô chưa tới đây lần nào, toàn là hắn tới chỗ cô.

Hắn biết, biết cô sợ, sợ hãi lời bàn tán của mọi người, sợ người ngoài cũng như hắn lầm tưởng là cô muốn nhờ vả hắn, muốn xin xỏ hắn thứ gì.

Nhưng chẳng ai biết được... ngoại trừ lão Tô Tiểu Mị cáo già... không ai biết, ngay cả cô cũng không biết được, thật ra hắn mới là người có thứ để ham muốn, thỉnh cầu.

Mặt trời chậm chậm lặn xuống phía Tây thành.

Đường xá, đã trở tối.

Đúng lúc này, có người rẽ vào đầu con hẻm.

Hắn biết người nọ sẽ nhìn thấy, biết cô không muốn cho ai nhìn thấy mình đang khóc, cũng biết cô không muốn cho ai nhìn thấy mình ở trong lòng hắn. Cho nên hắn bế bổng cô lên, chân điểm nhẹ bay vút lên nóc nhà, qua mấy lần lên xuống, hắn đã về tới hậu viện trong phường giấy nhà mình.

Trong viện mọi người đã về hết, chỉ còn lại cái nồi to đã chà sạch đang hong khô ở đó. Hắn bế cô đi ngang qua cái nồi to đen sẫm cao hơn người này, chân không chạm đất lách mình vào phòng, gót chân tạt ngang kéo cánh cửa ra.

Ánh tà chiều đã tắt.

Trong phòng mờ tối không thấy chút ánh sáng.

Nhưng cô có thể cảm nhận được nhịp tim của hắn, từng nhịp từng nhịp, cách qua một lớp áo, gõ vào mặt cô.

Lúc này cô còn tức giận xấu hổ, vừa thấy hắn đã lập tức trút hết bao nhiêu tủi thân và bực tức lên đầu hắn, dù biết rõ không phải lỗi của hắn, biết rõ hắn vô tội thế nào, nhưng cô vẫn cứ vẫn giận, chỉ muốn đẩy phứt hắn ra, không muốn để hắn nhìn thấy, nhìn thấy cô không cầm được nước mắt, thấy cô không ngăn được ngu ngốc.

Càng không muốn, thấy hắn hỏi cô tại sao lại tới đây, tại sao lại khóc.

Lúc ấy, cô chỉ muốn về nhà, rúc mình trên giường, chờ cơn đau trong ngực tự tiêu tan.

Cho nên cô cố sống cố chết cúi gằm đầu, đẩy hắn hết sức, mãi tới khi hắn kéo mạnh cô vào lòng, mãi tới khi cô nhìn thấy cái gấu quần xắn cao và cái chân trần của hắn.

Một đôi chân to dính đầy cát đất.

Tim run khê, sức ngộ ra, hắn chạy ra ngoài mà không mang giày.

Chân trần, chạy tới đây, tới tìm cô.

Trong chớp mắt, cô không còn sức để đẩy hắn ra nữa, cô cắn môi, nước mắt lại càng cuộn trào mãnh liệt hơn.

Nếu hắn không tốt với cô đến thế, thì mọi chuyện cũng không khó chấp nhận đến thế.

Hắn là cô nên tiếp tục đẩy hắn ra, hắn là từ giờ trở đi phải chặn hắn ngoài cửa, không qua lại với hắn nữa. Nhưng hắn dễ dàng cô, dễ chịu như lúc mẹ sinh, cha cũng ôm cô vỗ về như vậy, vòng tay rộng của hắn bao trọn lấy cô, hơi thở phả ra trên trán cô.

Mà cô thì rất đau lòng, thật sự rất đau lòng, được hắn dễ dàng như vậy, bao nhiêu buồn tủi nhục nhã bị người ta cười nhạo, ức hiếp đè nén trong lòng bao năm nay bỗng ồ ạt dâng lên như đê vỡ, rồi tuôn tràn qua vành mắt.

Cô biết hắn bế cô ra khỏi con hẻm nhỏ kia, nhưng cô không quan tâm, cũng không còn sức để quan tâm. Cô thầm nghĩ cứ chôn mặt vào trong ngực hắn như vậy mãi, cảm giác nhịp tim của hắn, cảm giác hơi ấm của hắn, cảm giác vòng ôm âu yếm như nâng niu báu vật của hắn, thận trọng vỗ về an ủi cô.

Sau đó, nước mắt, vì được hắn truyền cho hơi ấm mà không chảy ra nữa, nhịp thở dần bình thường trở lại.

Cô hít mũi, ngửi thấy trên người hắn thoang thoảng mùi mồ hôi, mùi đậu, và lẫn chút mùi gỗ đàn.

Hắn vẫn ôm trọn lấy cô, bàn tay to vỗ về lưng cô, nhưng không nói gì thêm cả, vì cô không cảm giác được sự dao động nào ngoài tiếng tim đập trong ngực hắn, đôi môi hắn áp lên trán cô cũng không phả ra hơi nóng nữa, chỉ còn tiếng hít thở nặng nề có quy luật.

Trong mơ hồ, dường như cô có thể nghe thấy nhịp tim của hắn, đập lên thành thịch.

Nhưng đây chẳng qua chỉ là ảo giác, vì cô còn nhớ rõ tiếng tim đập, nhớ rõ lúc áp lên người mẹ, ghé vào ngực cha, từng nghe thấy thứ âm thanh có quy luật ấy.

Âm hưởng, rung động, tất cả khiến cô an lòng.

Cô không nghe được, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được.

Bất giác, cô mở bàn tay nhỏ bé ra, áp lên cái nơi rung động chậm chậm đó, cảm giác nó đánh từng nhịp vào bàn tay mình.

Lúc này mới biết, áo hắn đã bị nước mắt của cô thấm ướt.

Ngượng ngùng và lúng túng lặng lẽ bò lên trong lòng.

Cô ở trong lòng hắn, len lén mở mắt ra, phát hiện mình đã được hắn đưa tới một gian phòng. Trời ngoài cửa sổ đã tối, trong phòng không đốt đèn, tối như hũ nút, mặc dù không tới nỗi chẳng thấy năm ngón tay đâu, nhưng cũng khó thấy rõ được toàn cảnh. Trong ánh sáng tù mù, cô chỉ nhìn thấy cái bóng chập chờn của bàn và bình phong.

Chẳng biết từ lúc nào, hắn đã bế cô ngồi xuống đất, để cho cô ngồi trên đùi hắn, rúc gọn trong lòng hắn.

Ở đây có mùi giấy và mực, trên sàn nhà gỗ hình như còn chất thứ gì đó, cô lơ mơ nhận ra một đồng là sách, mấy đồng còn lại thì cô không biết là gì.

Đột nhiên, bên ngoài cửa sổ có ánh sáng lọt vào, cô hơi hốt hoảng, khẽ co người lại, nhưng bàn tay hắn đã ôm lấy vai cô, từ từ trấn an cô.

Cô bất giác bình tĩnh lại, nhìn lần nữa, chỉ thấy trên cửa sổ hắt lên bóng một người, người nọ xách một cái đèn lồng, tháo cái đèn lồng treo trên hành lang xuống, nhóm lửa rồi treo lại, sau đó người nọ quay qua đối diện với cửa.

Cô hơi sợ, lo người đó sẽ mở cửa vào phòng, trong lúc hoang mang vội vàng muốn đứng dậy, nhưng bàn tay trên vai vẫn bất động như núi, trái lại còn nắm chặt hơn, tay còn lại của hắn ôm siết ngang lưng cô, cô có thể cảm giác được hơi thở hắn phả ra, cảm giác được tiếng tim đập của hắn.

Hình như hắn đang nói gì đó, nhưng cô không nghe được, làm cô phải ngẩng đầu nhìn lên.

Ngẩng lên lần này, cô chỉ thấy ánh lửa tỏa ra từ ngọn đèn lồng trên hành lang, chiếu qua song cửa sổ, rọi vào gương mặt anh tuấn, cặp mắt đen và cả bờ môi gần như ngay trước mắt của hắn.

“Đừng sợ, chỉ tới đốt đèn thôi.”

Cô không cảm giác được hơi hắn phả ra, nên biết là hắn không lên tiếng, chỉ làm khẩu hình để giải thích cho cô hiểu.

“Ta không gọi, không ai dám tự ý vào phòng ta đâu.”

Chẳng biết sao, nhìn hắn trái lại còn làm cô hồi hộp hơn, tim đập nhanh không lý do. Cô hấp tấp dứt tầm mắt, nhìn người bên ngoài phòng.

Người bên ngoài phòng đang quay lưng bước tới cửa bên kia, tháo chiếc đèn lồng khác trên hành lang xuống, đốt đèn rồi treo lên, xong xuôi mới quay lưng đi.

Ánh lửa của đèn lồng hắt qua song cửa sổ, chiếu sáng hơn nửa căn phòng.

Giờ đây cô mới nhìn thấy, hai người đang ngồi trên đệm ở giữa phòng, còn căn phòng thì bừa như bị quỵ phá, bên này chồng chơ một bộ quần áo, bên kia ngậy đơ một mảnh vải, sách vút đồng ngổ ngang, có mấy chồng sách còn lật lìa nghiêng ngả như núi lở, bên chân cô có một cuốn sách còn đang mở banh ra.

Cô thất kinh, quên bằng mất chuyện của mình, ngẩng phắt đầu lên, kinh hoàng nhìn hấn nhỏ giọng hỏi: “Phòng huynh bị trộm à?”

Hấn xấu hổ ra mặt, lí nhí trả lời: “Không có.”

Cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại khó hiểu hỏi: “Vậy sao phòng huynh cứ như bị người ta xối tung thế?”

“Chỗ ta bình thường là vậy.” Hấn hơi lúng túng, cụp mắt nhìn cô rồi cười khổ nói: “Quá bận nên ta không có thời gian dọn, vào độ này ai cũng bận, không rảnh.”

“A.” Đông Đông bưng tỉnh, đáp khẽ một tiếng, gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ nói: “Xin lỗi, là ta có lỗi, ta không nghĩ tới...”

Thấy cô không rơi lệ nữa, ngực hấn thả lỏng, cúi đầu cười khẽ: “Không sao, chỗ ta vốn bừa bộn, muội hiểu lắm là bình thường thôi.”

Nụ cười của người này lúc nào cũng làm tim cô đập nhanh như nai chạy, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Lúc hấn cười lên cô mới ý thức được mình còn đang dựa sát vào hấn, hai bàn tay nhỏ còn dán chặt lên ngực hấn, sự thật là cả người cô đều ngồi lọt thỏm trên đùi hấn.

Bình thường hấn luôn cách cô một khoảng, cô còn có thể từ từ ổn định bản thân, nhưng hôm nay gần như vậy, làm cô có muốn giấu cũng không được, cảm thấy trái tim trong lồng ngực đang đập cực nhanh, cảm thấy hấn nhất định đã nhận ra trái tim đang loạn nhịp của cô.

Luống cuống, cô lại cố đứng lên lần nữa, nhưng hấn vẫn không có ý định buông tay, cánh tay ôm ngang eo cô còn thoắt siết chặt, đôi mắt còn khẽ híp lại.

“Muội...”

Hấn nhướn mày, chờ đợi.

Nhìn dáng vẻ đó của hấn, lời chực tới miệng lại không thốt ra nổi, chỉ có mặt là đỏ hơn, làm cô sụp mắt

xuống, lẩn tránh tầm mắt của hắn.

Không hiểu tại sao hắn không buông tay, mặt cô đã đỏ tới mang tai, hồi hộp tới nỗi chẳng biết nói gì. Nhưng một khắc sau, cô chợt phát hiện hắn đang nói lỏng tay ra.

Rõ ràng hắn đã nói tay ra như cô mong muốn, nhưng tim lại bỗng dưng thất lại.

Nào ngờ, bàn tay kia lại phủ lên má làm cô khẽ run lên, chậm nửa nhịp mới phát giác ra, hắn chỉ thả bàn tay đang vòng qua vai cô, còn cánh tay đang ôm trên eo thì vẫn không nhúc nhích.

Cô nín thở, cảm giác được tên nam nhân trước mặt này đang lấy ngón tay nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt trên mặt cô, ngón tay qua lại khe khẽ, khơi dậy từng luồng nhiệt ấm áp tê dại, làm tim cô đập càng nhanh hơn.

Trái tim dưới lòng bàn tay cô, dường như cũng đập nhanh hơn.

Nam nữ thụ thụ bất thân, cô nên rút tay về mới đúng, cô nên bắt hắn dừng sờ mặt cô lại mới đúng. Nhưng đúng lúc này hắn lại nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, muốn cô nhìn hắn. Hàng mi cô run rẩy, đấu tranh một lát, rốt cuộc cũng không chịu nổi sự bức bách trong im lặng của hắn, cô thoáng nâng mi lên, nhìn môi hắn.

Nụ cười trên môi mới đó đã biến mất rồi.

Cứ tưởng rằng, chỉ cần vừa nhắc mắt sẽ thấy hắn nói gì đó. Ai ngờ đôi môi hắn lại hoàn toàn bất động, không nói câu nào.

Không hiểu hắn đang nghĩ gì, chẳng biết hắn đang muốn gì, cô vừa luống cuống vừa nghi hoặc, đành thu hết can đảm, run run nâng hàng mi lên cao hơn, nhìn vào mắt hắn.

Lại thấy hắn đang nhìn cô chăm chú, đôi đồng tử sâu hun hút.

Ngực, bỗng dưng run bần bật.

Thình lình, ngón tay hắn chậm rãi áp lên cánh môi mềm mại của cô, khiến môi cô hơi nhếch lên, khẽ hít vào một hơi.

Trong một thoáng, cô cuống cuống tới nỗi muốn bỏ trốn, toan đứng dậy lần nữa. Nhưng từ đầu tới chân cô hệt như bị điểm huyết, hay có lẽ là trúng phải lời nguyền, nên chẳng làm sao nhúc nhích nổi, chỉ muốn ở lại mãi trong vòng tay êm ái của hắn.

Sau đó, tay hắn rời khỏi môi cô, dịu dàng vuốt ve mặt cô. Cô nín thở, thấy hắn cúi đầu tới gần, thật chậm,

thật chậm kề sát tới.

Cô chẳng tài nào thở nổi, chẳng tài nào tin được hấn thực sự định...

Hấn hôn cô.

Ngay khoảnh khắc hấn chạm vào cánh môi mình, Đông Đông xấu hổ tới đỏ bừng mặt, run lấy bầy co rúm ra sau theo phản xạ, run rẩy thở gấp, nhưng chỉ nếm thấy mùi vị của hấn.

Dáng co rúm của cô làm hấn ngừng lại, không tiến sát hơn nữa, môi hấn cứ dừng như vậy, gần như sắp dán lên môi cô, rất gần rất gần, dừng lại ở đó.

Hấn không dồn ép cô nữa, cô có thể dùng sức đẩy hấn ra.

Như vậy không đúng, cô không nên để hấn muốn làm gì thì làm, cô không nên để hấn tiến lên bước nữa. Nhưng cô có thể cảm nhận được trái tim dưới lòng bàn tay mình, đập rất nhanh, giống hệt như cô.

Cô không dám nhìn hấn, chỉ cụp mắt.

Bỗng dưng, hấn lại sấn lên, cảm giác được môi hấn kề sát môi mình làm cô run bắn, nhưng vẫn chẳng tài nào đẩy hấn ra. Bờ môi hấn mềm mại biết bao, còn mềm mại hơn trong tưởng tượng của cô rất nhiều, tựa như cánh bướm mùa xuân, lá rụng mùa thu, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng lướt đến.

Cảm xúc êm ái này làm cô gần như say đắm, đôi môi khẽ hé ra, lặng lẽ hít vào một hơi, hít cả mùi hương của hấn vào tim phổi.

Giây tiếp theo, hấn dùng đầu lưỡi nóng liếm bờ môi đang run rẩy của cô.

Cô run lên dữ dội hơn, nhưng lần này không lùi lại nữa, bàn tay nhỏ bé đặt trên ngực hấn mất tự chủ níu chặt lấy vạt áo thô dày.

Trái tim trong lồng ngực đập nhanh vô cùng, cứ như sắp nhảy lên cổ họng tới nơi. Môi lưỡi ấm nóng của hấn lại đảo qua lần nữa, lần sau so với lần trước càng thân thiết hơn, tới khi cô còn chưa hay biết thì đôi môi đỏ mọng đã hé ra, nếm được hấn thật sự.

Làm vậy là sai, không đúng.

Hấn không phải phu quân của cô, cũng không phải nam nhân của cô, cô không thể để hấn làm vậy với mình, cô nên tuân thủ lễ giáo mới đúng. Thế nhưng cô lại thích hấn thể này, thích cảm giác chạm vào hấn thể này.

21. Quyển 1 - Chương 20

Edit: Yunchan

Đêm tối nhẹ nhàng ghé vào song cửa sổ.

Luồng khí lạnh lạnh lướt qua người, khiến nữ nhân trên đệm tỉnh lại trong cơn choáng ngất.

Cô mở mắt ra, chống người dậy quan sát bốn hướng, thấy ngọn đèn lồng treo trên hành lang ngoài cửa vẫn còn sáng, nhưng trong phòng ngoài cô ra thì chẳng còn ai khác.

Trong giây lát, cô thật sự cho rằng tất cả chỉ là một giấc mộng.

Nhưng trong không khí vẫn ngập ngụa mùi dục vọng, thân thể cô vẫn còn đau nhức, cô vẫn có thể nếm được mùi vị của hân trong miệng, có thể cảm thấy bàn tay hân dạo chơi trên người mình, thậm chí có thể cảm giác được lúc hân...

Cô đỏ lựng cả mặt, che miệng, ấn chặt tim mình, thở hổn hển mấy hơi mới thổi bay được hình ảnh làm người ta mặt đỏ tim đập đổ ra khỏi đầu.

Cái tên đó chạy đi đâu mất rồi?

Lòng bỗng dưng cuồng cuồng vì không thấy hân.

Đông Đông hoang mang cố đứng dậy làm tấm chắn trên người trượt xuống, lúc này cô mới kinh hoàng phát hiện mình chưa mặc áo, bèn lúnh quýnh quỳ ngay xuống, chộp lấy chăn che người lại. Sau đó lại phát hiện chậm nửa nhịp, khăn buộc đầu của mình cũng rớt, trăm cài tóc thì không biết đã chạy tới phương trời nào.

Tất cả đồ đạc của cô từ trên xuống dưới, chẳng biết từ bao giờ đã bị hân lột sạch.

Đông Đông bối rối chưa từng thấy, mặt đỏ gay tim đập rộn, quýnh quáng tìm kiếm quần áo của mình trong ánh sáng mờ. Chuyện này chẳng đơn giản tý nào, quanh đệm hân đâu đâu cũng là y phục bị quăng bừa, cô lật tung ba món mới tìm được áo khoác của mình, sau đó mới mò được tiết y trắng tinh.

Cô luống cuống tay chân mặc quần áo vào, nhưng vừa mặc được bộ tiết y thì sau lưng đột nhiên thổi tới gió lạnh, cô giật mình hốt hải kéo chặt vạt áo đang mở rộng trước ngực, xoay người lại thì thấy tên nam nhân kia đứng lù lù ở cạnh cửa, trên tay hân xách một thùng nước, đóng cửa lại chặn gió lạnh bên ngoài.

Cô để ý thấy hắn chỉ mặc mỗi quần còn ngực thì để trần, lúc nhìn thấy bộ dạng của cô thì hắn khẽ nhướng mày.

Mặt Đông Đông khi không lại đỏ ửng lên.

Hắn dẫn bước đi tới, cô muốn lùi ra sau nhưng hai chân lại nhũn ra không còn sức cựa quậy, chỉ còn biết đỏ mặt nhìn hắn tới gần mình.

Hình như cô nên nói gì đó, nhưng đầu óc rối bời vẫn chẳng biết phải nói gì, đành nhìn hắn đặt cái thùng nước đang bốc hơi mù mịt lên sàn nhà gỗ bên cạnh đệm.

Đó là thùng nước ấm, ở mép thùng còn vắt một chiếc khăn sạch.

Tới đây cô mới biết hắn ra ngoài là để đi múc nước, rồi còn đun nước nữa.

Cô không ngờ hắn sẽ chuẩn bị nước nóng cho cô, cô ngập ngừng một lát nhưng vẫn không dịch lại bản năng sạch sẽ, đỏ mặt bước tới trước trong khi vẫn giữ khư khư vạt áo trước ngực mình, định xách thùng nước ra sau bình phong để lau người. Nhưng không ngờ, hắn lại nắm phắt lấy bàn tay nhỏ của cô.

Cô hơi ngệt ra, nhìn lên thì thấy cặp mắt hắn hơi tối xuống, bờ môi hé mở, thốt ra hai chữ:

“Để ta.”

Cái gì? Cô vừa cho là mình nhìn lầm thì đã thấy hắn quỳ một chân trước mặt cô, nới lỏng tay cô ra rồi cầm chiếc khăn bên ngoài thùng nhúng ướt, vắt khô.

Không thể nào?

Cô giật mình cúi đầu nhìn hắn, ngượng ngùng muốn lùi lại, nhưng hắn lại nhẹ nhàng cầm lấy mắt cá chân cô.

“Đừng nhúc nhích.” Hắn ngẩng đầu, nhìn cô nói.

Sao cô nhúc nhích được nữa, hắn cầm chân cô mất rồi. Nhưng, nhưng mà...

Lúc hắn giơ chiếc khăn ấm lên, cô trợn to mắt thất kinh, nhìn hắn thật sự cầm khăn vải, giơ tay vén váy cô lên rồi đưa tay mò vào...

Cô quýnh quáng khom người chộp tay hắn lại, lí nhí nói: “Ta tự làm được, tự ta có thể...”

“Ta biết nàng làm được.” Dịch Viễn hơi ngẩng đầu nhìn cô, đáp: “Ta muốn giúp nàng.”

Gương mặt nhỏ ửng hồng, cô lắp bắp nói: “Huynh, huynh không cần làm như vậy đâu...”

“Ta muốn làm như vậy.” Hấn nói chậm rãi, đôi mắt đen lấp lánh.

Cô im bật, tim run khẽ.

“Để ta giúp nàng nhé.” Hấn khẩn khoản.

Chẳng hiểu sao mặt nóng rần lên, tim cũng nóng, cả tai cũng nóng.

Đợi tới khi phát hiện thì cô đã nói tay ra rồi.

Bàn tay hấn cầm khăn vải, thận trọng luồn vào trong lớp áo quần, cô bấu lấy vạt áo, đè chặt môi, cảm thấy người nhũn ra tưởng như không thể nào đứng vững nổi.

Hấn lại nhúng ướt khăn lần nữa, dịu dàng lau hai chân cho cô.

Cô hoàn toàn không thể nói năng gì, chỉ còn biết hoảng sợ nhìn người nam nhân đang quỳ trước người mình, không thể tin được một thiếu gia như hấn lại đang lau người giúp cô.

Hấn nhẹ nhàng từ tốn lướt khăn qua mắt cá chân, bắp chân, đầu gối, sau đó là đùi và bên trong chân cô, lau đi chứng cứ vụng trộm của hai người.

Cảm giác đó rất thân mật, quá riêng tư, hấn luôn là một thiếu gia ngồi tít trên cao, từ trước tới nay luôn là người khác hầu hạ hấn, rót nước bưng trà cho hấn, giờ lại đến lượt hấn mức nước lau người cho kẻ khác. Cô càng chẳng bao giờ nghĩ tới có ngày hấn sẽ quỳ gối trước mình, làm việc này cho mình.

Chiếc khăn ướt dính màu đỏ tươi làm cô càng xấu hổ hơn, nhưng lại làm tim hấn thất lại, cảm giác được sự run rẩy của cô hấn bèn nắm lấy đầu gối cô, ngẩng đầu lên hỏi: “Còn đau không?”

Đông Đông nói không ra lời, chỉ cảm thấy mặt đỏ hơn, nhẹ lắc đầu.

Dịch Viễn thấy cô lắc đầu nhưng hấn biết cô vẫn còn đau, vì ngượng nên không nói thôi.

Hấn xót vô cùng nên động tác càng dịu dàng hơn, cẩn thận không cho ngón tay va vào cô, sợ lại làm đau cô. Nhưng ngửi thấy mùi thơm mê hoặc phảng phất trên người cô thì nhịp tim lại đập nhanh mất kiểm soát, hấn cố không chế bản thân, dịu dàng lau sạch cơ thể cho cô.

Lúc hấn rút cuộc cũng làm xong thì cả người đã lấm tẩm mồ hôi, hấn thả khăn lại trong nước, rồi bất ngờ nghe thấy một tiếng động nhỏ, ngoái đầu thì thấy cô đã ngã ngồi ra đệm, khuôn mặt nhỏ ngượng tới chín ửng luyến quỳnh khép hai chân lại, thấy hấn muốn bước tới thì vội vàng giải thích: “Ta không sao, chân chỉ hơi nhũn...”

Lời vừa bật ra khỏi miệng cô đã vội vàng sửa lại, xấu hổ nói: “Chỉ trượt chân té thôi, là chân bắt cần vấp vào chần...”

Giọng cô yếu dần.

Hấn nhìn cô cong khéo môi, bước tới gần nghiêng người nâng tay cầm lấy đôi chân trần của cô lần nữa: “Vấp ở đâu? Có trật chân không? Để ta xem chút nào.”

Cô giật thót, ngượng ngịu lắp bắp: “Ta không... huynh... huynh...”

“Ta sao?” Hấn áp sát hơn, nắm chân cô kéo lại gần, nhìn cái mặt hồng ửng và ánh mắt ngượng ngùng của cô, hỏi: “Nàng còn sợ sao?”

Tim Đông Đông đập rộn lên, đỏ mặt cảm y phục bằng một tay, tay còn lại chống lên đệm, thụt lùi ra sau không dám tới quá gần hấn. Nhưng hấn vẫn khẳng khẳng sẵn tới, hại cô ngượng chín cả người, gần như té ngựa lên đệm lần nữa, trong khi tay hấn đã ôm chặt lấy eo cô từ lâu, không cho cô lùi lại.

Nam nhân này áp sát như vậy làm mùi trên người lại phả tới, luồng nhiệt nóng hổi của cơ thể chỉ cách một lớp áo mỏng manh bao phủ lấy cô, tất cả những thứ đó khiến đầu óc cô nhũn nhão, hoảng hốt hổi.

“Sợ gì?”

Hấn ngắm nhìn cô thật chăm chú, mở miệng thốt ra một chữ:

“Ta.”

Đông Đông hơi sững ra nhìn nam nhân trước mắt, còn tưởng là hấn đang nói đùa, nhưng ánh mắt và bờ môi hấn hoàn toàn không ánh lên nét cười, gương mặt anh tuần căng thẳng, đợi câu trả lời của cô.

Đây không phải là lần đầu hấn hỏi câu này, cô không nghĩ nhiều tới nó cho tới tận bây giờ.

Đột nhiên, biết nam nhân này thật lòng để tâm, để tâm cô có sợ hấn hay không.

Trong lúc vô thức cô đã gơ tay lên...

Trừ khi cần thiết ra cô chẳng bao giờ chủ động chạm vào hắn, chưa bao giờ từ nhỏ tới lớn. Cô biết rõ thân phận của mình, dù là lúc hai người còn nhỏ, cô đã biết hai người khác nhau, hắn mang số mạng chủ tử từ khi sinh ra, hoàn toàn khác xa cô.

Cô chưa bao giờ nghĩ hắn sẽ để ý tới cô, muốn cô thừa nhận hắn, muốn cô đừng sợ hắn.

Có điều, hắn đã hỏi vấn đề này, hỏi lại một lần nữa.

Bỗng dưng, Đông Đông không nhịn được giơ tay lên muốn chạm vào hắn. Nhưng ngay trong khoảnh khắc chạm đến, cô lại hơi lưỡng lự, vẫn lo rằng mình đang hiểu lầm, dù tay đã giơ lên nhưng lại dừng bên má.

Một tích tắc, khóe mắt hắn giật lên, nín thở, một thứ tình cảm khó hiểu nào đó bỗng hiện lên.

Cô có thể thấy được sự căng thẳng trong đáy mắt hắn, cảm giác được khát vọng của hắn, và một thứ gì đó như nỗi đau buồn.

Bàn tay bé nhỏ mát không chế, xoa lên gương mặt căng thẳng của hắn.

Dung mạo của hắn ra sao, mấy năm nay cô đã hết sức quen thuộc, đã sớm tạc vào trong đáy lòng. Nhưng cô chưa hề sờ mặt hắn lần nào, mãi tới bây giờ.

Khi bàn tay ấm áp nhỏ bé của cô áp vào mặt mình, Dịch Viễn hoàn toàn không dám động đậy, hắn sợ sẽ làm cô giật mình, sợ cô sẽ rút tay lại, nhưng cô không làm thế.

Cô thận trọng, gần như là tò mò, dán bàn tay mình lên mặt hắn, che chở, vỗ về, cảm giác gương mặt hắn trong lòng bàn tay mình.

Mặt của hắn không mềm mại như cô, sờ vào hơi thô ráp, còn có vài sợi râu li ti, nhưng nó lại ấm áp hơn tưởng tượng.

Cô nhìn hắn, vuốt ve hắn, nhỏ giọng đáp: “Không sợ.”

Mắt hắn tối lại, đồng tử càng sâu hơn, nhưng vẫn im lặng.

Cô mở miệng, lặng lẽ nhắc lại: “Ta nói, ta không sợ huynh, không sợ từ lâu rồi.”

Hắn ngẩng nhìn cô, chậm rãi thốt ra lời yêu cầu:

“Vậy nàng buông áo ra đi.”

Đông Đông nhìn xuống, gương mặt lại đỏ lựng lên. Nhưng hấn nghiêm túc như vậy, nên tuy xấu hổ nhưng cô vẫn run run nới lỏng bàn tay đang bầu chặt tiết y.

Thấy cô đã buông lỏng tay, hấn mới chậm rãi sụp mắt nhìn cảnh xuân bên trong áo, cô hòng thất lại.

Màu đỏ lựng trên mặt cô lan xuống nhuộm hồng làn da sau vạt áo mở rộng, màu hồng đào trước ngực nhấp nhô tới mê hoặc, hấn chỉ cần đưa tay ra là có thể gạt đi lớp áo, phủ lên nơi đầy đà ẩm áp.

Đông Đông ngượng ngùng không dám nhìn vào mắt hấn, cứ tưởng hấn muốn làm gì nữa, không ngờ hấn lại vươn tay ra, tóm lấy váy cô rồi phủ xuống, sau đó cột chắc đai lưng cho cô.

Cô hơi ngạc nhiên ngược mắt lên thì thấy hấn nhìn cô, bàn tay xoa lên mặt cô, nói: “Đừng tưởng là ta không muốn, nhưng ta không phải cầm thú, nếu ta muốn nàng lần nữa, thì ngày mai nàng đừng hồng đi lại được.”

Mặt cô lại đỏ ửng lên, thiêu đốt như phát sốt tới nơi.

Nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô, mắt hấn bỗng tối sầm lại, thiếu chút nữa đã xông lên cắn vào miệng cô một cái. Nhưng nếu hấn làm thật thì sợ là không chỉ cắn mỗi một cái, mà chắc chắn sẽ mất kiểm soát thêm lần nữa.

Dịch Viễn dốc hết sức mới kiềm chế được mình, giật mạnh tay ra ra khỏi người cô, nói: “Ta đi đổ nước.”

Nói rồi hấn bèn xách thùng nước lên đi ra ngoài.

Chờ hấn ra khỏi cửa rồi Đông Đông mới thở lại được, cuống cuống nhặt áo mặc vào, toan xỏ vớ thì đúng lúc này lại nhìn thấy cái giỏ thức ăn trên bàn hấn.

Cô sững sờ cất bước tới gần, mới sực nhớ ra tới giờ hấn vẫn chưa ăn gì cả.

Lúc hoàn hồn lại thì cô đã thu dọn sạch sẽ mặt bàn bữa bãi của hấn, sau đó mở giỏ trúc lấy mấy món ăn bên trong ra, dùng cái lò bên cạnh hâm nóng canh Bạch Ngọc Phỉ Thúy. Tới khi cô dọn bàn ăn xong thì hấn đã đẩy cửa vào phòng.

Ngó thấy chiếc bàn đầy ắp món ăn kia hấn bỗng ngăn ra.

Rõ ràng đã vô số lần cô chuẩn bị thức ăn cho hấn, nhưng ở đây ngay tại phòng hấn thì lại là lần đầu tiên, điều này làm cô hơi mất tự nhiên.

Cô cố chống đỡ cơn xấu hổ trời dấy bất ngờ, lúc hấn bước tới ngồi xếp bằng trước bàn, cô làm như chẳng

có chuyện gì, hỏi băng quơ: “Rửa tay chưa?”

“Ừm.” Hấn cầm đá đánh lửa đốt sáng ngọn đèn dầu trên bàn.

Ngọn đèn sáng lên, khiến tất cả mọi thứ đều không còn chỗ ẩn nấp.

Lòng bỗng dưng hoảng hốt.

Chẳng hiểu sao cô lại muốn thổi tắt ngọn lửa đi, cô cắn môi nhìn nam nhân trước mắt, gương mặt nhỏ lại hồng lên.

Hấn vẫn chưa mặc áo vào để lộ vòm ngực săn chắc.

Dù lúc nãy đã chạm vào, biết rõ cơ bắp dưới lớp áo của hấn rất săn chắc. Nhưng cô chỉ thấy lơ mơ thôi, giờ nhìn rõ rồi thì cô lại ngệt ra, hiểu vì sao trước đó hấn có thể bế cô lên dễ dàng như vậy.

Tuy cô biết hấn có luyện võ, nhưng bình thường thân thể hấn được che lấp dưới lớp áo bào rộng thùng thình, nên cô không ngờ là hấn đã luyện cơ thể mình thành cường tráng thế này.

Bỗng dưng lại nhớ tới vòng ôm của hấn trong bóng tối vừa rồi, vòm ngực rắn chắc của hấn đè sát lên người cô cọ qua cọ lại. Trong cơn mơ màng, tưởng như hấn lại dán chặt lên người làm toàn thân cô mềm nhũn, cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, suýt thì không thở nổi nữa.

Đông Đông ngượng ngùng vội dứt tầm mắt khỏi vòm ngực cường tráng, đưa chén dưa qua cho hấn: “Đây.”

Dịch Viễn nhận lấy, mới gắp một món định cho vào miệng thì đã thấy cô đứng dậy, đỏ mặt lí nhí nói: “Huynh ăn từ từ, ta về trước đây.”

Hấn vội vàng đặt bát xuống, giơ tay giữ cô lại: “Nàng cũng chưa ăn gì, ăn với ta đi.”

“Chỉ có một đôi dưa thôi.” Cô nhắc nhở hấn.

Hấn vẫn nắm tay cô không thả, cũng không mở miệng, cứ nhìn cô chăm chăm như vậy.

Bộ dạng của nam nhân này trông giống hệt như cún con bị người ta bỏ rơi. Tim Đông Đông thất lại, biết rõ ai cũng có thể bị bỏ rơi chỉ mỗi hấn là không bao giờ, nhưng cảm giác kia cứ cồn cào trong lòng, xua mãi không tan được.

Ngay vào lúc hấn từ từ siết chặt tay lại thì cô đã hết cách khách cự, đành chiều ý hấn ngồi xuống, ngoan

ngoãn ở lại bên cạnh hắn.

Thấy cô không đi nữa thì gương mặt đông cứng tới căng thẳng của hắn mới giãn ra, trong mắt ánh lên nét cười, nói bàn tay đang cầm cổ tay cô ra để chuyển sang bàn tay mềm mại.

Sau đó nâng đũa gắp một miếng gà đậu nhự đưa tới bên miệng cô.

Đông Đông nhìn hắn kinh ngạc, thấy hắn mở miệng nói:

“Ném thử đi.”

Sau đó cầm đũa kề sát miệng cô, làm chuyện dứt đồ ăn mà hắn chưa từng làm.

Nhìn nam nhân này với ánh mắt thụ sủng nhược kinh, nhìn dáng vẻ nếu mình không mở miệng thì quyết không dời đũa của hắn, Đông Đông lưỡng lự một lát, cuối cùng vẫn nghe lời hắn, đỏ mặt mở miệng ra để hắn cho miếng thịt gà vào.

Đây rành rành là món gà đậu nhự cô nấu, mùi vị ra sao chính cô là người biết rõ nhất, vậy mà vị mằn mặn vào miệng nhưng vị ngọt lại vào tim.

Thấy cô ăn hắn mới cong khóe miệng, tự động gắp một miếng cho vào miệng mình.

Đông Đông cứ tưởng vậy là xong, ai ngờ hắn vẫn không chịu quên cho, cứ khăng khăng bắt cô ăn một miếng thì hắn mới chịu ăn một miếng.

Thành ra dù ngượng tới đâu cô cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, để hắn dứt từng miếng cho mình.

Bữa cơm này ăn trong cảnh mặt đỏ tim đập, từ đầu chí cuối hắn vẫn không chịu buông ra mà cứ nắm nhẹ lấy tay cô, tận tới lúc uống canh hắn mới chịu thả tay ra, để cho cô bê bát canh Bạch Ngọc Phỉ Thúy đã hâm nóng xong tới bàn.

Tới khi bưng lại bàn rồi, hắn vẫn chẳng thèm nhận, cũng chẳng chịu cầm thìa, mà chỉ nhìn cô dăm dăm với vẻ chờ mong rõ mồn một.

Đông Đông biết ý, cô cũng hết cách với hắn nên đành rụt rè cầm thìa, múc nước canh nóng hổi đưa tới miệng hắn.

“Nàng cũng uống đi.” Hắn uống một hớp rồi nói.

“Ta không uống nổi nữa.” Cô nói thành thật, vừa bực vừa tức cười mở miệng trêu hấn: “Ai có được cái dạ dày to như huynh chứ?”

“Họ Thu kia cũng không có à?” Hấn buột miệng thốt ra mà chẳng chút suy nghĩ.

Đúng lúc đó Đông Đông cúi đầu nên không nhìn thấy, chỉ liếc lên ngờ ngợ như hấn đang nói gì đó, vội vàng ngược mắt lên, tò mò hỏi: “Huynh nói gì đó?”

Tim Dịch Viễn thót lên, hấp tấp đổi giọng, to tiếng trả lời: “Không có gì, ta không nói gì hết.”

Cô không gắng hỏi nữa, sụp mắt xuống mức một thìa đưa tới miệng hấn.

Hấn yên lặng uống canh, trong lúc uống tầm mắt vẫn không rời khỏi cô, nhìn chăm chăm không chớp mắt, nhìn tới nỗi cô đỏ mặt tía tai.

“Huynh nhìn cái gì? Mặt ta có lộ nghề sao?” Bị hấn tia tới hết chịu nổi, cô vất vả dứt hết bát canh rồi buột miệng hỏi.

“Không có.” Hấn lầu bầu.

“Cái gì?” Hấn nói chẳng rõ gì cả, cô nhìn không hiểu.

Nam nhân này lại trở nên kỳ lạ.

Cô không thèm để ý tới hấn nữa, chỉ chăm chăm dọn dẹp chén đĩa theo thói quen, nhưng hấn cứ nhìn mãi làm mặt cô mỗi lúc một đỏ hơn. Rồi trong lúc khấn trương cô vô thức nhặt hết mấy bộ quần áo nằm cạnh bàn lên rồi gấp lại phẳng phiu, dẹp xong quần áo rồi tới xếp sách, xếp sách xong thì lược đồng bút viết rơi tứ tung đặt lên giá, lược bút xong lại muốn nhặt nốt bộ y phục hấn vứt bên cạnh, tới đây mới phát hiện nó là chiếc áo mà hấn vừa mặc.

Cô ngoảnh người lại toan đưa cho hấn mặc vào, thì đã thấy hấn chống tay lên má, tựa người vào cạnh bàn, cong khóe môi nhìn cô cười.

“Huynh cười cái gì?” Cô núm lấy y phục hấn, xấu hổ hỏi.

“Không gì hết.” Miệng hấn nói không, nhưng mặt thì vẫn cười.

“Sao chỗ huynh bữa bọn thế này? Huynh không có nha hoàn hay sai vặt gì sao?”

“Ta bảo họ ra nhà trước hỗ trợ rồi, và lại ta cũng không thích người khác làm rối đồ của mình.”

Cô ngẩn ra, đỏ bừng mắt, lúc này mới nhận ra mình đang làm gì, vội bước lên trả áo lại cho hắn: “Xin lỗi, ta không cố ý, ta chỉ... Ta là người buôn bán nên quen dọn dẹp đồ ngăn nắp, để tránh tìm không ra.”

Hắn cũng giơ tay lên nhận lại áo, nhưng bỗng cầm lấy tay cô rồi kéo nhẹ tới, để cho cô ngã vào lòng hắn.

Đông Đông kêu khẽ một tiếng, cả người ngã nhào lên người hắn, cô vừa thẹn vừa hoảng ngẩng đầu lên thì thấy hắn đang nhìn thẳng mình, nói: “Nàng không phải người khác.”

Chỉ một thoáng, tim lại đập rộn lên.

Hắn có ý gì?

Không không không, hắn không có ý gì hết.

Lôi Đông Đông, mi đừng đoán mò.

Mặc dù hắn muốn cô, nhưng điều đó không cho thấy cô và hắn có khả năng.

Cô không dám để mình nghĩ sâu hơn, bèn dần hết mọi ảo tưởng xa vời xuống đáy lòng, bối rối ngoảnh mặt đi, cố đứng dậy, nhưng hắn vẫn nắm tay cô thật chặt.

Cô không biết làm sao đành mở miệng nói nhỏ: “Ta phải về, sáng mai còn phải mở tiệm.”

Nhìn gương mặt đỏ bừng, hàng mi rũ xuống cô hết sức không nhìn hắn kia, tim hắn bỗng thất lại.

Cô lại tránh hắn, không nhìn hắn.

Hắn còn tưởng rằng, cho rằng cô dâng mình cho hắn chắc là vì có tình với hắn, ai ngờ khi hắn cố gắng thổ lộ tâm ý thì cô lại lẩn tránh hắn lần nữa.

Giờ đây ngẫm kỹ lại, mọi chuyện vừa rồi có hơn phân nửa là do hắn lợi dụng lúc cô quẫn bách.

Không phải cô chưa từng ngăn cản hắn, cô giữ lấy tay hắn, nhưng hắn quá muốn cô, gần như là cưỡng bức cô. Từ sâu trong đáy lòng, hắn biết rõ nếu như hắn khẳng định muốn thì cô sẽ không cự tuyệt hắn.

Cô sẽ không cự tuyệt vì cô quá ao ước được người khác thừa nhận, cô cho rằng không ai muốn cô.

Nhưng sự thật là không phải không ai muốn cố, mà cô chỉ bị sự tàn tật che mờ mắt, không biết rằng nam nhân căn bản không quan tâm tới chuyện cô không nghe được.

Đột nhiên, cảm thấy lòng hoảng sợ.

Cho tới nay hắn vẫn luôn cho rằng cô sẽ ở mãi trong tiệm đậu hũ ấy, chờ đợi hắn, ở cùng hắn, mặc cho hắn vui vẻ qua lại. Hắn cứ tưởng rằng mình có rất nhiều thời gian, nên hắn chậm rãi chờ cơ hội tới gần, chờ cho tình cảm của cô nảy nở, chờ cô động tâm với hắn.

Nhưng sự thật là cô không ở đó mãi, dù rốt cuộc cô có mở lòng thích nam nhân, thì người đó cũng không nhất định là hắn. Nếu ngày đó đến, cô có thể thành thân bất cứ lúc nào, sẽ sinh con cho tên kia, dắt tay tên kia rời khỏi tòa thành này, rời xa hắn.

Cho nên hắn mới hoảng loạn, mới sợ hãi, nhân cơ hội động mà mê hoặc cô, ép uống cô.

Hắn muốn cô là của hắn, biến thành của hắn.

Trong lúc cô còn chưa phân biệt rõ ràng, chưa biết gì về hương vị ái tình.

Cô đã là của hắn, từ lúc hắn phát thệ xây lâu vì cô năm đó, từ lúc hắn dạy cô biết chữ, từ lúc cô giang tay ra cứu mạng hắn...

Cô chắc chắn phải là của hắn.

Không chút suy nghĩ, hắn nắm chặt tay cô, nâng mặt cô lên.

Cô vẫn không muốn nhìn hắn, nhưng dưới sự cố chấp của hắn vẫn nâng đôi mắt to ngập đầy bối rối lên.

“Đông Đông.”

“Ừm?”

“Đừng mở tiệm.”

Cô sửng sốt, nhìn hắn ngơ ngác.

“Ta sẽ chịu trách nhiệm.” Hắn nhìn cô nói: “Chúng ta chọn ngày thành thân đi.”

Đông Đông tròn tròn mắt, hỏi với giọng không thể tin được: “Huynh nói cái gì?”

“Nàng đừng mở tiệm nữa, chúng ta thành thân đi.” Hấn nói như chém đinh chặt sắt.

“Thành... Thành thân? Huynh đang ám chỉ...?” Cô ngỡ là mình nhìn lầm, không nhận được mở miệng hỏi.

“Chúng ta thành thân, nàng và ta bái đường thành thân, kết thành phu thê.” Hấn nói mà mắt không chớp, nói rất rõ ràng rành mạch.

Bái đường? Phu thê?

Phát hiện mình thật tình không nhìn lầm, cô thốt lên kinh hoàng: “Huynh bị ngốc rồi sao?”

Hấn nhướn mày, nói: “Người ngốc là nàng, ta hủy sự trong sạch của nàng mà nàng còn nghĩ mình có thể mở tiệm tiếp được sao?”

Mặt cô đỏ lên, lúng túng nói: “Huynh... huynh không nói, ta không nói, sẽ không ai biết...”

“Ta hiểu.” Hấn nhìn cô, nói: “Ta hiểu trước đây ta bị mọi người coi là ác bá, nhưng đó là khi còn bé, giờ ta không còn là tiểu bá vương nữa rồi, lẽ nào nàng nghĩ ta là hạng bội tình bạc nghĩa thật sao?”

“Dĩ, dĩ nhiên không phải.” Đông Đông lấp bắp, thất kinh nói: “Nhưng... Nhưng huynh là thiếu gia Dịch gia, mà ta... mà ta chỉ là... chỉ là một người bán đậu hũ, sao huynh có thể cưới ta chứ?”

“Vì sao không thể?” Hấn nhìn cô dăm dăm hỏi.

Cô bị sự nghiêm túc của hấn quấy nhiễu tới rồi cả đầu, vội vã mở miệng: “Đương nhiên là vì chúng ta môn không đăng, hộ không đối, mọi người sẽ đồn đại...”

Hấn híp mắt lại, mặt trầm xuống, nói: “Người ngoài muốn nói gì thì cứ mặc cho họ nói.”

Cô quýnh lên, vội nhắc nhở hấn: “Tai ta không nghe được.”

Nữ nhân này không muốn gả cho hấn tới vậy sao? Ngay cả việc này mà cũng dám nói ra miệng.

“Ta không ngại.” Cô càng phản đối thì mặt hấn càng lạnh đi.

Thấy hấn cứ giữ khư khư ý định không lấy cô không được, cô rối bởi ruột gan vội tìm thêm cái cớ khác:

“Ta không muốn làm thiệp.”

Hắn nhếch mày, đáp: “Ta chưa bao giờ nghĩ muốn nạp nàng làm thiệp.”

Hắn muốn ám chỉ gì, là muốn lấy cô làm chính thê sao?

Đông Đông mở to mắt, nghẹn lại trong lòng, thật lâu sau mới nặn ra được một câu: “Huynh điên rồi, người nhà huynh không thể nào đồng ý.”

Hắn nhìn cô, lạnh giọng thả ra một câu.

“Chuyện của ta chỉ có ta quyết định.”

Cho tới bây giờ, mãi tới bây giờ, cô mới để ý tới nét mặt trầm xuống và ánh mắt u ám của hắn.

“Vả lại nàng có từng nghĩ là có thể nàng đã có con của ta rồi chưa?”

Câu này làm cô hãi hùng như bị giáng một đòn sấm sét, cô không nghĩ nhiều như vậy, thật sự chưa kịp nghĩ nhiều như vậy.

Nhìn sắc mặt tái xanh của cô, tâm trạng Dịch Viễn sa sút tới cực độ, nắm chặt tay cô, hắn lạnh mặt nói: “Bất luận nàng nghĩ thế nào thì ta cũng không để con mình không danh không phận, nàng phải gả, ta sẽ cưới, chuyện này đã định rồi.”

Đông Đông nhìn nam nhân đang tức giận tột độ trước mắt, lòng bỗng run lên.

Hắn nghiêm túc.

Mặc dù đối với việc này hắn cũng không vui gì, nhưng hắn nhận định hủy đi sự trong sạch của cô thì phải có trách nhiệm với cô.

Hắn sẽ lấy cô, dứt khoát lấy cô.

Bất luận bao nhiêu lời phản đối hắn cũng sẽ khăng khăng cố chấp.

Có lẽ cô nên mở cờ trong bụng mới đúng, cô thích hắn, thích rất lâu rồi, đây hết như biến giấc mộng mà cô không dám bày tỏ thành sự thật. Nhưng nhìn gương mặt lạnh lùng tàn bạo của hắn, làm thế nào cô cũng không vui nổi.

Hắn không thật lòng muốn thành thân với cô, hắn chỉ khẳng khẳng muốn chịu trách nhiệm mà thôi.

Dù cho đêm này chỉ là một lúc kích động của hắn...

22. Quyển 1 - Chương 21

Edit: Yunchan

Đêm tối nhẹ nhàng ghé vào song cửa sổ.

Luồng khí lạnh lạnh lướt qua người, khiến nữ nhân trên đệm tỉnh lại trong cơn choáng ngất.

Cô mở mắt ra, chống người dậy quan sát bốn hướng, thấy ngọn đèn lồng treo trên hành lang ngoài cửa vẫn còn sáng, nhưng trong phòng ngoài cô ra thì chẳng còn ai khác.

Trong giây lát, cô thật sự cho rằng tất cả chỉ là một giấc mộng.

Nhưng trong không khí vẫn ngập ngụa mùi dục vọng, thân thể cô vẫn còn đau nhức, cô vẫn có thể nếm được mùi vị của hắn trong miệng, có thể cảm thấy bàn tay hắn dạo chơi trên người mình, thậm chí có thể cảm giác được lúc hắn...

Cô đỏ lựng cả mặt, che miệng, ấn chặt tim mình, thở hổn hển mấy hơi mới thổi bay được hình ảnh làm người ta mặt đỏ tim đập đỏ ra khỏi đầu.

Cái tên đó chạy đi đâu mất rồi?

Lòng bỗng dưng cuồng cuồng vì không thấy hắn.

Đông Đông hoang mang cố đứng dậy làm tấm chắn trên người trượt xuống, lúc này cô mới kinh hoàng phát hiện mình chưa mặc áo, bèn lúnh quýnh quỳ ngay xuống, chộp lấy chăn che người lại. Sau đó lại phát hiện chậm nửa nhịp, khăn buộc đầu của mình cũng rớt, trâm cài tóc thì không biết đã chạy tới phương trời nào.

Tất cả đồ đạc của cô từ trên xuống dưới, chẳng biết từ bao giờ đã bị hắn lột sạch.

Đông Đông bối rối chưa từng thấy, mặt đỏ gay tim đập rộn, quýnh quáng tìm kiếm quần áo của mình trong ánh sáng mờ. Chuyện này chẳng đơn giản tý nào, quanh đệm hắn đầu đầu cũng là y phục bị quăng bừa, cô lật tung ba món mới tìm được áo khoác của mình, sau đó mới mò được tiết y trắng tinh.

Cô luống cuống tay chân mặc quần áo vào, nhưng vừa mặc được bộ tiết y thì sau lưng đột nhiên thổi tới gió lạnh, cô giật mình hốt hải kéo chặt vạt áo đang mở rộng trước ngực, xoay người lại thì thấy tên nam nhân kia đứng lù lù ở cạnh cửa, trên tay hắn xách một thùng nước, đóng cửa lại chặn gió lạnh bên ngoài.

Cô để ý thấy hắn chỉ mặc mỗi quần còn ngực thì để trần, lúc nhìn thấy bộ dạng của cô thì hắn khẽ nhướng mày.

Mặt Đông Đông khi không lại đỏ lựng lên.

Hắn dẫn bước đi tới, cô muốn lùi ra sau nhưng hai chân lại nhũn ra không còn sức cựa quậy, chỉ còn biết đỏ mặt nhìn hắn tới gần mình.

Hình như cô nên nói gì đó, nhưng đầu óc rối bời vẫn chẳng biết phải nói gì, đành nhìn hắn đặt cái thùng nước đang bốc hơi mù mịt lên sàn nhà gỗ bên cạnh đệm.

Đó là thùng nước ấm, ở mép thùng còn vắt một chiếc khăn sạch.

Tới đây cô mới biết hắn ra ngoài là để đi múc nước, rồi còn đun nước nữa.

Cô không ngờ hắn sẽ chuẩn bị nước nóng cho cô, cô ngập ngừng một lát nhưng vẫn không dịch lại bản năng sạch sẽ, đỏ mặt bước tới trước trong khi vẫn giữ khư khư vạt áo trước ngực mình, định xách thùng nước ra sau bình phong để lau người. Nhưng không ngờ, hắn lại nắm phắt lấy bàn tay nhỏ của cô.

Cô hơi ngệt ra, nhìn lên thì thấy cặp mắt hắn hơi tối xuống, bờ môi hé mở, thốt ra hai chữ:

“Để ta.”

Cái gì? Cô vừa cho là mình nhìn lầm thì đã thấy hắn quỳ một chân trước mặt cô, nới lỏng tay cô ra rồi cầm chiếc khăn bên ngoài thùng nhúng ướt, vắt khô.

Không thể nào?

Cô giật mình cúi đầu nhìn hắn, ngượng ngùng muốn lùi lại, nhưng hắn lại nhẹ nhàng cầm lấy mắt cá chân cô.

“Đừng nhúc nhích.” Hắn ngẩng đầu, nhìn cô nói.

Sao cô nhúc nhích được nữa, hắn cầm chân cô mất rồi. Nhưng, nhưng mà...

Lúc hần giơ chiếc khăn ẩm lên, cô trợn to mắt thất kinh, nhìn hần thật sự cầm khăn vải, giơ tay vén váy cô lên rồi đưa tay mò vào...

Cô quýnh quáng khom người chớp tay hần lại, lí nhí nói: “Ta tự làm được, tự ta có thể...”

“Ta biết nàng làm được.” Dịch Viễn hơi ngẩng đầu nhìn cô, đáp: “Ta muốn giúp nàng.”

Gương mặt nhỏ ửng hồng, cô lắp bắp nói: “Huynh, huynh không cần làm như vậy đâu...”

“Ta muốn làm như vậy.” Hần nói chậm rãi, đôi mắt đen lấp lánh.

Cô im bật, tim run khê.

“Để ta giúp nàng nhé.” Hần khấn khoản.

Chẳng hiểu sao mặt nóng rần lên, tim cũng nóng, cả tai cũng nóng.

Đợi tới khi phát hiện thì cô đã nói tay ra rồi.

Bàn tay hần cầm khăn vải, thận trọng luồn vào trong lớp áo quần, cô bầu lấy vạt áo, đè chặt môi, cảm thấy người nhũn ra tưởng như không thể nào đứng vững nổi.

Hần lại nhúng ướt khăn lần nữa, dịu dàng lau hai chân cho cô.

Cô hoàn toàn không thể nói năng gì, chỉ còn biết hoảng sợ nhìn người nam nhân đang quỳ trước người mình, không thể tin được một thiếu gia như hần lại đang lau người giúp cô.

Hần nhẹ nhàng từ tốn lướt khăn qua mắt cá chân, bắp chân, đầu gối, sau đó là đùi và bên trong chân cô, lau đi chứng cứ vụng trộm của hai người.

Cảm giác đó rất thân mật, quá riêng tư, hần luôn là một thiếu gia ngồi tít trên cao, từ trước tới nay luôn là người khác hầu hạ hần, rót nước bưng trà cho hần, giờ lại đến lượt hần mức nước lau người cho kẻ khác. Cô càng chẳng bao giờ nghĩ tới có ngày hần sẽ quỳ gối trước mình, làm việc này cho mình.

Chiếc khăn ướt dính màu đỏ tươi làm cô càng xấu hổ hơn, nhưng lại làm tim hần thất lại, cảm giác được sự run rẩy của cô hần bèn nắm lấy đầu gối cô, ngẩng đầu lên hỏi: “Còn đau không?”

Đông Đông nói không ra lời, chỉ cảm thấy mặt đỏ hơn, nhẹ lắc đầu.

Dịch Viễn thấy cô lắc đầu nhưng hắn biết cô vẫn còn đau, vì ngượng nên không nói thôi.

Hắn xót vô cùng nên động tác càng dịu dàng hơn, cẩn thận không cho ngón tay va vào cô, sợ lại làm đau cô. Nhưng ngửi thấy mùi thơm mê hoặc phảng phất trên người cô thì nhịp tim lại đập nhanh mất kiểm soát, hắn cố khống chế bản thân, dịu dàng lau sạch cơ thể cho cô.

Lúc hắn rút cuộc cũng làm xong thì cả người đã lấm tẩm mồ hôi, hắn thả khăn lại trong nước, rồi bất ngờ nghe thấy một tiếng động nhỏ, ngoái đầu thì thấy cô đã ngã ngồi ra đệm, khuôn mặt nhỏ ngượng tới chín ửng luyến quỳnh khép hai chân lại, thấy hắn muốn bước tới thì vội vàng giải thích: “Ta không sao, chân chỉ hơi nhũn...”

Lời vừa bật ra khỏi miệng cô đã vội vàng sửa lại, xấu hổ nói: “Chỉ trượt chân té thôi, là chân bắt cần vấp vào chần...”

Giọng cô yếu dần.

Hắn nhìn cô cong khoe môi, bước tới gần nghiêng người nâng tay cầm lấy đôi chân trần của cô lần nữa: “Vấp ở đâu? Có trật chân không? Để ta xem chút nào.”

Cô giật thót, ngượng ngịu lắp bắp: “Ta không... huynh... huynh...”

“Ta sao?” Hắn áp sát hơn, nắm chân cô kéo lại gần, nhìn cái mặt hồng ửng và ánh mắt ngượng ngùng của cô, hỏi: “Nàng còn sợ sao?”

Tim Đông Đông đập rộn lên, đổ mặt cảm y phục bằng một tay, tay còn lại chống lên đệm, thụt lùi ra sau không dám tới quá gần hắn. Nhưng hắn vẫn khăng khăng sẵn tới, hại cô ngượng chín cả người, gần như té ngã lên đệm lần nữa, trong khi tay hắn đã ôm chặt lấy eo cô từ lâu, không cho cô lùi lại.

Nam nhân này áp sát như vậy làm mùi trên người lại phả tới, luồng nhiệt nóng hổi của cơ thể chỉ cách một lớp áo mỏng manh bao phủ lấy cô, tất cả những thứ đó khiến đầu óc cô nhũn nhão, hoảng hốt hổi.

“Sợ gì?”

Hắn ngấm nhìn cô thật chăm chú, mở miệng thốt ra một chữ:

“Ta.”

Đông Đông hơi sững ra nhìn nam nhân trước mắt, còn tưởng là hắn đang nói đùa, nhưng ánh mắt và bờ môi hắn hoàn toàn không ánh lên nét cười, gương mặt anh tuấn căng thẳng, đợi câu trả lời của cô.

Đây không phải là lần đầu hắn hỏi câu này, cô không nghĩ nhiều tới nó cho tới tận bây giờ.

Đột nhiên, biết nam nhân này thật lòng để tâm, để tâm cô có sợ hắn hay không.

Trong lúc vô thức cô đã giơ tay lên...

Trừ khi cần thiết ra cô chẳng bao giờ chủ động chạm vào hắn, chưa bao giờ từ nhỏ tới lớn. Cô biết rõ thân phận của mình, dù là lúc hai người còn nhỏ, cô đã biết hai người khác nhau, hắn mang số mạng chủ tử từ khi sinh ra, hoàn toàn khác xa cô.

Cô chưa bao giờ nghĩ hắn sẽ để ý tới cô, muốn cô thừa nhận hắn, muốn cô đừng sợ hắn.

Có điều, hắn đã hỏi vấn đề này, hỏi lại một lần nữa.

Bỗng dưng, Đông Đông không nhịn được giơ tay lên muốn chạm vào hắn. Nhưng ngay trong khoảnh khắc chạm đến, cô lại hơi lưỡng lự, vẫn lo rằng mình đang hiểu lầm, dù tay đã giơ lên nhưng lại dừng bên má.

Một tích tắc, khóe mắt hắn giật lên, nín thở, một thứ tình cảm khó hiểu nào đó bỗng hiện lên.

Cô có thể thấy được sự căng thẳng trong đáy mắt hắn, cảm giác được khát vọng của hắn, và một thứ gì đó như nỗi đau buồn.

Bàn tay bé nhỏ mất không chế, xoa lên gương mặt căng thẳng của hắn.

Dung mạo của hắn ra sao, mấy năm nay cô đã hết sức quen thuộc, đã sớm tạc vào trong đáy lòng. Nhưng cô chưa hề sờ mặt hắn lần nào, mãi tới bây giờ.

Khi bàn tay ấm áp nhỏ bé của cô áp vào mặt mình, Dịch Viễn hoàn toàn không dám động đậy, hắn sợ sẽ làm cô giật mình, sợ cô sẽ rút tay lại, nhưng cô không làm thế.

Cô thận trọng, gần như là tò mò, dán bàn tay mình lên mặt hắn, che chở, vỗ về, cảm giác gương mặt hắn trong lòng bàn tay mình.

Mặt của hắn không mềm mại như cô, sờ vào hơi thô ráp, còn có vài sợi râu li ti, nhưng nó lại ấm áp hơn tưởng tượng.

Cô nhìn hắn, vuốt ve hắn, nhỏ giọng đáp: “Không sợ.”

Mắt hắn tối lại, đồng tử càng sâu hơn, nhưng vẫn im lặng.

Cô mở miệng, lặng lẽ nhắc lại: “Ta nói, ta không sợ huynh, không sợ từ lâu rồi.”

Hắn ngấm nhìn cô, chậm rãi thốt ra lời yêu cầu:

“Vậy nàng buông áo ra đi.”

Đông Đông nhìn xuống, gương mặt lại đỏ lựng lên. Nhưng hắn nghiêm túc như vậy, nên tuy xấu hổ nhưng cô vẫn run run nới lỏng bàn tay đang bấu chặt tiết y.

Thấy cô đã buông lỏng tay, hắn mới chậm rãi sụp mắt nhìn cảnh xuân bên trong áo, cô hòng thất lại.

Màu đỏ lựng trên mặt cô lan xuống nhuộm hồng làn da sau vạt áo mở rộng, màu hồng đào trước ngực nhấp nhô tới mê hoặc, hắn chỉ cần đưa tay ra là có thể gạt đi lớp áo, phủ lên nơi đầy đà ẩm áp.

Đông Đông ngượng ngùng không dám nhìn vào mắt hắn, cứ tưởng hắn muốn làm gì nữa, không ngờ hắn lại vươn tay ra, tóm lấy váy cô rồi phủ xuống, sau đó cột chắc đai lưng cho cô.

Cô hơi ngạc nhiên ngược mắt lên thì thấy hắn nhìn cô, bàn tay xoa lên mặt cô, nói: “Đừng tưởng là ta không muốn, nhưng ta không phải cầm thú, nếu ta muốn nàng lần nữa, thì ngày mai nàng đừng hồng đi lại được.”

Mặt cô lại đỏ ửng lên, thiêu đốt như phát sốt tới nơi.

Nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô, mắt hắn bỗng tối sầm lại, thiếu chút nữa đã xông lên cắn vào miệng cô một cái. Nhưng nếu hắn làm thật thì sợ là không chỉ cắn mỗi một cái, mà chắc chắn sẽ mất kiểm soát thêm lần nữa.

Dịch Viễn dốc hết sức mới kiềm chế được mình, giật mạnh tay ra ra khỏi người cô, nói: “Ta đi đổ nước.”

Nói rồi hắn bèn xách thùng nước lên đi ra ngoài.

Chờ hắn ra khỏi cửa rồi Đông Đông mới thở lại được, cuống cuống nhặt áo mặc vào, toan xỏ vớ thì đúng lúc này lại nhìn thấy cái giỏ thức ăn trên bàn hắn.

Cô sững sờ cất bước tới gần, mới sực nhớ ra tối giờ hắn vẫn chưa ăn gì cả.

Lúc hoàn hồn lại thì cô đã thu dọn sạch sẽ mặt bàn bữa bãi của hắn, sau đó mở giỏ trúc lấy mấy món ăn bên trong ra, dùng cái lò bên cạnh hâm nóng canh Bạch Ngọc Phỉ Thúy. Tới khi cô dọn bàn ăn xong thì hắn đã đẩy cửa vào phòng.

Ngó thấy chiếc bàn đầy ắp món ăn kia hấn bỗng ngẩn ra.

Rõ ràng đã vô số lần cô chuẩn bị thức ăn cho hấn, nhưng ở đây ngay tại phòng hấn thì lại là lần đầu tiên, điều này làm cô hơi mất tự nhiên.

Cô cố chống đỡ cơn xấu hổ trời dấy bất ngờ, lúc hấn bước tới ngồi xếp bằng trước bàn, cô làm như chẳng có chuyện gì, hỏi băng quơ: “Rửa tay chưa?”

“Ừm.” Hấn cầm đá đánh lửa đốt sáng ngọn đèn dầu trên bàn.

Ngọn đèn sáng lên, khiến tất cả mọi thứ đều không còn chỗ ẩn nấp.

Lòng bỗng dưng hoảng hốt.

Chẳng hiểu sao cô lại muốn thổi tắt ngọn lửa đi, cô cắn môi nhìn nam nhân trước mắt, gương mặt nhỏ lại hồng lên.

Hấn vẫn chưa mặc áo vào để lộ vòm ngực săn chắc.

Dù lúc nãy đã chạm vào, biết rõ cơ bắp dưới lớp áo của hấn rất săn chắc. Nhưng cô chỉ thấy lờ mờ thôi, giờ nhìn rõ rồi thì cô lại ngệt ra, hiểu vì sao trước đó hấn có thể bế cô lên dễ dàng như vậy.

Tuy cô biết hấn có luyện võ, nhưng bình thường thân thể hấn được che lấp dưới lớp áo bào rộng thùng thình, nên cô không ngờ là hấn đã luyện cơ thể mình thành cường tráng thế này.

Bỗng dưng lại nhớ tới vòng ôm của hấn trong bóng tối vừa rồi, vòm ngực rắn chắc của hấn đè sát lên người cô cọ qua cọ lại. Trong cơn mơ màng, tưởng như hấn lại dán chặt lên người làm toàn thân cô mềm nhũn, cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, suýt thì không thở nổi nữa.

Đông Đông ngượng ngừng vội dứt tầm mắt khỏi vòm ngực cường tráng, đưa chén đĩa qua cho hấn: “Đây.”

Dịch Viễn nhận lấy, mới gắp một món định cho vào miệng thì đã thấy cô đứng dậy, đỏ mặt lí nhí nói: “Huynh ăn từ từ, ta về trước đây.”

Hấn vội vàng đặt bát xuống, giơ tay giữ cô lại: “Nàng cũng chưa ăn gì, ăn với ta đi.”

“Chỉ có một đôi đĩa thôi.” Cô nhắc nhở hấn.

Hấn vẫn nắm tay cô không thả, cũng không mở miệng, cứ nhìn cô chăm chặp như vậy.

Bộ dạng của nam nhân này trông giống hệt như cún con bị người ta bỏ rơi. Tim Đông Đông thất lại, biết rõ ai cũng có thể bị bỏ rơi chỉ mỗi hần là không bao giờ, nhưng cảm giác kia cứ cồn cào trong lòng, xua mãi không tan được.

Ngay vào lúc hần từ từ siết chặt tay lại thì cô đã hết cách khách cự, đành chiều ý hần ngồi xuống, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh hần.

Thấy cô không đi nữa thì gương mặt đông cứng tới căng thẳng của hần mới giãn ra, trong mắt ánh lên nét cười, nói bàn tay đang cầm cổ tay cô ra để chuyển sang bàn tay mềm mại.

Sau đó nâng đũa gắp một miếng gà đậu nhự đưa tới bên miệng cô.

Đông Đông nhìn hần kinh ngạc, thấy hần mở miệng nói:

“Ném thử đi.”

Sau đó cầm đũa kề sát miệng cô, làm chuyện dứt đồ ăn mà hần chưa từng làm.

Nhìn nam nhân này với ánh mắt thụ sủng nhược kinh, nhìn dáng vẻ nếu mình không mở miệng thì quyết không dời đũa của hần, Đông Đông lưỡng lự một lát, cuối cùng vẫn nghe lời hần, đỏ mặt mở miệng ra để hần cho miếng thịt gà vào.

Đây rành rành là món gà đậu nhự cô nấu, mùi vị ra sao chính cô là người biết rõ nhất, vậy mà vị mằn mặn vào miệng nhưng vị ngọt lại vào tim.

Thấy cô ăn hần mới cong khóe miệng, tự động gắp một miếng cho vào miệng mình.

Đông Đông cứ tưởng vậy là xong, ai ngờ hần vẫn không chịu quên cho, cứ khẳng khẳng bắt cô ăn một miếng thì hần mới chịu ăn một miếng.

Thành ra dù ngượng tới đâu cô cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, để hần dứt từng miếng cho mình.

Bữa cơm này ăn trong cảnh mặt đỏ tim đập, từ đầu chí cuối hần vẫn không chịu buông ra mà cứ nắm nhẹ lấy tay cô, tận tới lúc uống canh hần mới chịu thả tay ra, để cho cô bê bát canh Bạch Ngọc Phi Thúy đã hâm nóng xong tới bàn.

Tới khi bưng lại bàn rồi, hần vẫn chẳng thèm nhận, cũng chẳng chịu cầm thìa, mà chỉ nhìn cô dăm dăm với vẻ chờ mong rõ mồn một.

Đông Đông biết ý, cô cũng hết cách với hần nên đành rụt rè cầm thìa, múc nước canh nóng hổi đưa tới

miệng hắn.

“Nàng cũng uống đi.” Hắn uống một hớp rồi nói.

“Ta không uống nữa.” Cô nói thành thật, vừa bực vừa tức cười mở miệng trêu hắn: “Ai có được cái dạ dày to như huynh chứ?”

“Họ Thu kia cũng không có à?” Hắn buột miệng thốt ra mà chẳng chút suy nghĩ.

Đúng lúc đó Đông Đông cúi đầu nên không nhìn thấy, chỉ liếc lên ngờ ngợ như hắn đang nói gì đó, vội vàng ngược mắt lên, tò mò hỏi: “Huynh nói gì đó?”

Tim Dịch Viễn thót lên, hấp tấp đổi giọng, to tiếng trả lời: “Không có gì, ta không nói gì hết.”

Cô không gặng hỏi nữa, sụp mắt xuống mức một thìa đưa tới miệng hắn.

Hắn yên lặng uống canh, trong lúc uống tầm mắt vẫn không rời khỏi cô, nhìn chăm chăm không chớp mắt, nhìn tới nỗi cô đỏ mặt tía tai.

“Huynh nhìn cái gì? Mặt ta có lộ nghề sao?” Bị hắn tia tới hết chịu nổi, cô vất vả dứt hết bát canh rồi buột miệng hỏi.

“Không có.” Hắn lầu bầu.

“Cái gì?” Hắn nói chẳng rõ gì cả, cô nhìn không hiểu.

Nam nhân này lại trở nên kỳ lạ.

Cô không thèm để ý tới hắn nữa, chỉ chăm chăm dọn dẹp chén đĩa theo thói quen, nhưng hắn cứ nhìn mãi làm mặt cô mỗi lúc một đỏ hơn. Rồi trong lúc khấn trương cô vô thức nhặt hết mấy bộ quần áo nằm cạnh bàn lên rồi gấp lại phẳng phiu, dẹp xong quần áo rồi tới xếp sách, xếp sách xong thì lược đồng bút viết rơi tứ tung đặt lên giá, lược bút xong lại muốn nhặt nốt bộ y phục hắn vứt bên cạnh, tới đây mới phát hiện nó là chiếc áo mà hắn vừa mặc.

Cô ngoảnh người lại toan đưa cho hắn mặc vào, thì đã thấy hắn chống tay lên má, tựa người vào cạnh bàn, cong khóe môi nhìn cô cười.

“Huynh cười cái gì?” Cô núm lấy y phục hắn, xấu hổ hỏi.

“Không gì hết.” Miệng hắn nói không, nhưng mặt thì vẫn cười.

“Sao chỗ huynh bữa bọn thế này? Huynh không có nha hoàn hay sai vật gì sao?”

“Ta bảo họ ra nhà trước hỗ trợ rồi, vả lại ta cũng không thích người khác làm rối đồ của mình.”

Cô ngẩn ra, đỏ bừng mắt, lúc này mới nhận ra mình đang làm gì, vội bước lên trả áo lại cho hắn: “Xin lỗi, ta không cố ý, ta chỉ... Ta là người buôn bán nên quen dọn dẹp đồ ngăn nắp, để tránh tìm không ra.”

Hắn cũng giơ tay lên nhận lại áo, nhưng bỗng cầm lấy tay cô rồi kéo nhẹ tới, để cho cô ngã vào lòng hắn.

Đông Đông kêu khẽ một tiếng, cả người ngã nhào lên người hắn, cô vừa thẹn vừa hoảng ngẩng đầu lên thì thấy hắn đang nhìn thẳng mình, nói: “Nàng không phải người khác.”

Chỉ một thoáng, tim lại đập rộn lên.

Hắn có ý gì?

Không không không, hắn không có ý gì hết.

Lôi Đông Đông, mi đừng đoán mò.

Mặc dù hắn muốn cô, nhưng điều đó không cho thấy cô và hắn có khả năng.

Cô không dám để mình nghĩ sâu hơn, bèn dần hết mọi ảo tưởng xa vời xuống đáy lòng, bối rối ngoảnh mặt đi, cổ đứng dậy, nhưng hắn vẫn nắm tay cô thật chặt.

Cô không biết làm sao đành mở miệng nói nhỏ: “Ta phải về, sáng mai còn phải mở tiệm.”

Nhìn gương mặt đỏ bừng, hàng mi rũ xuống cố hết sức không nhìn hắn kia, tim hắn bỗng thất lại.

Cô lại tránh hắn, không nhìn hắn.

Hắn còn tưởng rằng, cho rằng cô dâng mình cho hắn chắc là vì có tình với hắn, ai ngờ khi hắn cố gắng thổ lộ tâm ý thì cô lại lẩn tránh hắn lần nữa.

Giờ đây ngẫm kỹ lại, mọi chuyện vừa rồi có hơn phân nửa là do hắn lợi dụng lúc cô quẫn bách.

Không phải cô chưa từng ngăn cản hắn, cô giữ lấy tay hắn, nhưng hắn quá muốn cô, gần như là cưỡng bức cô. Từ sâu trong đáy lòng, hắn biết rõ nếu như hắn khẳng khái muốn thì cô sẽ không cự tuyệt hắn.

Cô sẽ không cự tuyệt vì cô quá ao ước được người khác thừa nhận, cô cho rằng không ai muốn cô.

Nhưng sự thật là không phải không ai muốn cô, mà cô chỉ bị sự tàn tật che mờ mắt, không biết rằng nam nhân căn bản không quan tâm tới chuyện cô không nghe được.

Đột nhiên, cảm thấy lòng hoảng sợ.

Cho tới nay hắn vẫn luôn cho rằng cô sẽ ở mãi trong tiệm đậu hũ ấy, chờ đợi hắn, ở cùng hắn, mặc cho hắn vui vẻ qua lại. Hắn cứ tưởng rằng mình có rất nhiều thời gian, nên hắn chậm rãi chờ cơ hội tới gần, chờ cho tình cảm của cô nảy nở, chờ cô động tâm với hắn.

Nhưng sự thật là cô không ở đó mãi, dù rốt cuộc cô có mở lòng thích nam nhân, thì người đó cũng không nhất định là hắn. Nếu ngày đó đến, cô có thể thành thân bất cứ lúc nào, sẽ sinh con cho tên kia, dặt tay tên kia rời khỏi tòa thành này, rời xa hắn.

Cho nên hắn mới hoảng loạn, mới sợ hãi, nhân cơ hội động mà mê hoặc cô, ép uống cô.

Hắn muốn cô là của hắn, biến thành của hắn.

Trong lúc cô còn chưa phân biệt rõ ràng, chưa biết gì về hương vị ái tình.

Cô đã là của hắn, từ lúc hắn phát thệ xây lầu vì cô năm đó, từ lúc hắn dạy cô biết chữ, từ lúc cô giang tay ra cứu mạng hắn...

Cô chắc chắn phải là của hắn.

Không chút suy nghĩ, hắn nắm chặt tay cô, nâng mặt cô lên.

Cô vẫn không muốn nhìn hắn, nhưng dưới sự cố chấp của hắn vẫn nâng đôi mắt to ngập đầy bối rối lên.

“Đông Đông.”

“Ừm?”

“Đừng mở tiệm.”

Cô sửng sốt, nhìn hấn ngơ ngác.

“Ta sẽ chịu trách nhiệm.” Hấn nhìn cô nói: “Chúng ta chọn ngày thành thân đi.”

Đông Đông tròn tròn mắt, hỏi với giọng không thể tin được: “Huynh nói cái gì?”

“Nàng đừng mở tiệm nữa, chúng ta thành thân đi.” Hấn nói như chém đinh chặt sắt.

“Thành... Thành thân? Huynh đang ám chỉ...?” Cô ngỡ là mình nhìn lầm, không nhận được mở miệng hỏi.

“Chúng ta thành thân, nàng và ta bái đường thành thân, kết thành phu thê.” Hấn nói mà mắt không chớp, nói rất rõ ràng rành mạch.

Bái đường? Phu thê?

Phát hiện mình thật tình không nhìn lầm, cô thốt lên kinh hoàng: “Huynh bị ngốc rồi sao?”

Hấn nhướn mày, nói: “Người ngốc là nàng, ta hủy sự trong sạch của nàng mà nàng còn nghĩ mình có thể mở tiệm tiếp được sao?”

Mặt cô đỏ lên, lúng túng nói: “Huynh... huynh không nói, ta không nói, sẽ không ai biết...”

“Ta hiểu.” Hấn nhìn cô, nói: “Ta hiểu trước đây ta bị mọi người coi là ác bá, nhưng đó là khi còn bé, giờ ta không còn là tiểu bá vương nữa rồi, lẽ nào nàng nghĩ ta là hạng bội tình bạc nghĩa thật sao?”

“Dĩ, dĩ nhiên không phải.” Đông Đông lấp bắp, thất kinh nói: “Nhưng... Nhưng huynh là thiếu gia Dịch gia, mà ta... mà ta chỉ là... chỉ là một người bán đậu hũ, sao huynh có thể cưới ta chứ?”

“Vì sao không thể?” Hấn nhìn cô dăm dăm hỏi.

Cô bị sự nghiêm túc của hấn quấy nhiễu tới rối cả đầu, vội vã mở miệng: “Đương nhiên là vì chúng ta môn không đăng, hộ không đối, mọi người sẽ đồn đại...”

Hấn híp mắt lại, mặt trầm xuống, nói: “Người ngoài muốn nói gì thì cứ mặc cho họ nói.”

Cô quýnh lên, vội nhắc nhở hấn: “Tai ta không nghe được.”

Nữ nhân này không muốn gả cho hấn tới vậy sao? Ngay cả việc này mà cũng dám nói ra miệng.

“Ta không ngại.” Cô càng phản đối thì mặt hắn càng lạnh đi.

Thấy hắn cứ giữ khư khư ý định không lấy cô không được, cô rồi bởi ruột gan vội tìm thêm cái cớ khác: “Ta không muốn làm thiếp.”

Hắn nhếch mày, đáp: “Ta chưa bao giờ nghĩ muốn nạp nàng làm thiếp.”

Hắn muốn ám chỉ gì, là muốn lấy cô làm chính thê sao?

Đông Đông mở to mắt, nghẹn lại trong lòng, thật lâu sau mới nặn ra được một câu: “Huynh điên rồi, người nhà huynh không thể nào đồng ý.”

Hắn nhìn cô, lạnh giọng thả ra một câu.

“Chuyện của ta chỉ có ta quyết định.”

Cho tới bây giờ, mãi tới bây giờ, cô mới để ý tới nét mặt trầm xuống và ánh mắt u ám của hắn.

“Vả lại nàng có từng nghĩ là có thể nàng đã có con của ta rồi chưa?”

Câu này làm cô hãi hùng như bị giáng một đòn sấm sét, cô không nghĩ nhiều như vậy, thật sự chưa kịp nghĩ nhiều như vậy.

Nhìn sắc mặt tái xanh của cô, tâm trạng Dịch Viễn sa sút tới cực độ, nắm chặt tay cô, hắn lạnh mặt nói: “Bất luận nàng nghĩ thế nào thì ta cũng không để con mình không danh không phận, nàng phải gả, ta sẽ cưới, chuyện này đã định rồi.”

Đông Đông nhìn nam nhân đang tức giận tột độ trước mắt, lòng bỗng run lên.

Hắn nghiêm túc.

Mặc dù đối với việc này hắn cũng không vui gì, nhưng hắn nhận định hủy đi sự trong sạch của cô thì phải có trách nhiệm với cô.

Hắn sẽ lấy cô, dứt khoát lấy cô.

Bất luận bao nhiêu lời phản đối hắn cũng sẽ khăng khăng cố chấp.

Có lẽ cô nên mở cờ trong bụng mới đúng, cô thích hắn, thích rất lâu rồi, đây hết như biến giấc mộng mà cô không dám bày tỏ thành sự thật. Nhưng nhìn gương mặt lạnh lùng tàn bạo của hắn, làm thế nào cô cũng không vui nổi.

Hắn không thật lòng muốn thành thân với cô, hắn chỉ khẳng khái muốn chịu trách nhiệm mà thôi.

Dù cho đêm này chỉ là một lúc kích động của hắn...

23. Quyển 1 - Chương 21-2: Kết Phần Thượng

Trong tích tắc, cảm thấy dạ dày quặn lên, tim bị vắt kiệt tới đau nhói. Cô không biết nên khóc hay cười, nên vui hay buồn, có làm sao cô cũng không ngờ được mọi chuyện lại thành ra thế này.

Buổi chiều này cô chỉ định đến đưa cơm cho hắn mà thôi.

Nhìn sắc mặt trắng như xác chết của cô, tim hắn như bị ai hung hăng bóp nghẹn, bỗng nhiên lại nhớ tới nụ cười ngọt ngào mà cô dành cho tên nam nhân kia vào ban sáng.

Hoảng và loạn, căm ghét và đổ kỵ, tất cả xô mạnh vào tim.

Hắn biết, họ Tô cho rằng tên kia mới là người thích hợp với Đông Đông, là người mà Tô Tiểu Mị thấy vừa lòng, là nam nhân mà Tô Tiểu Mị chọn cho cô. Vì vậy họ Tô mới đến đây cảnh cáo hắn, mới tới đây bắt hắn rút lui.

Mà hắn biết Đông Đông quả thật có thiện cảm với tên kia.

Cô cười với tên họ Thu đó, để hắn ta mặc tình ra vào cửa tiệm cô, chạm vào muôi của cô, mở lòng hấp của cô, động vào mâm tiền của cô, bán đậu hũ rồi thối lại tiền thay cô.

Bởi lúc nhỏ bị người ta bắt nạt nên cô luôn luôn đề phòng, cảnh giác mọi người, nhưng cô lại không làm vậy với hắn ta, cô tin tưởng hắn ta.

Thậm chí tên nam nhân kia còn muốn mời cô tới nhà ăn cơm. Tối tận bây giờ hắn chưa từng mời cô như thế, chưa từng, hắn không nghĩ tới vì ngay cả hắn cũng không thích quay về cái nhà kia, sao lại nghĩ tới chuyện mời cô tới đó?

Nhưng nó không phải cái cớ, cũng không phải lý do.

Sự thật bày ra trước mắt chính là, hắn không mời cô tới nhà, một lần cũng không.

Sự vui sướng của cô bộc lộ rõ ràng đến thế, trong khoảnh khắc đó, hắn biết hắn đã quá chậm, đã bỏ lỡ quá nhiều thứ. Tuy hai người gặp nhau khá sớm, nhưng nếu cạnh tranh công bằng thì hắn sẽ không giành được chút lợi thế nào.

Cho nên, hắn mới dụ dỗ cô, mới không dừng lại.

Cô giao thân thể cho hắn, nhưng lòng cô thì không ở bên hắn, hoàn toàn không ở bên hắn. Hắn biết mình rất hèn hạ, nhưng hắn không thể nào không hèn hạ như vậy, hắn cần thời gian, nhiều thời gian hơn.

Hắn nâng tay lên chạm mặt cô, để cô nhìn hắn rồi mở miệng hỏi:

“Đông Đông, nàng không muốn gả cho ta sao?”

“Ta...” Cô nhìn đôi mắt tối đen mù mịt của hắn, môi khẽ run.

“Ta kém cõi tới vậy sao? Kém cõi tới mức nàng không muốn gả cho ta sao?”

Nam nhân này chưa bao giờ tỏ ra yếu kém, vậy mà lại nhằm lúc này nêu lên sự yếu kém của mình.

“Huynh biết... Huynh không kém cõi...” Cô nhỏ giọng nói.

“Vậy nàng gả cho ta nhé.” Hắn yêu cầu: “Nàng biết ta là thiếu gia Dịch gia, gả cho ta chính là làm Thiếu phu nhân Dịch gia, không ai dám vô lễ với nàng nữa, dám hạ nhục nàng nữa, ta sẽ không để bất cứ ai ức hiếp nàng, không để cho nàng chịu chút ảm ức nào, ta sẽ chăm sóc nàng, nàng biết mà.”

Cổ họng Đông Đông thắt lại, lòng quặn lên, cô biết hắn sẽ chăm sóc cô, lúc trước hắn đã nói rồi, nhưng điều cô mong muốn không phải thế này, vậy mà hắn vẫn cho cô...

Gả cho hắn... Trở thành thê tử của hắn...

Chuyện này... so với ước mơ vốn có từ lâu của cô còn lớn lao hơn rất nhiều...

Cô không đủ tư cách, cô biết, cô không xứng với hắn, cô biết. Dù có thể đọc được khẩu ngữ, nhưng cô không thể làm chủ mẫu đương gia, cô hiểu chuyện này hơn ai hết. Nhưng, chỉ cần thành thân thì cô có thể ở mãi bên cạnh hắn, suốt đời suốt kiếp, quang minh chính đại đứng bên cạnh hắn, giúp đỡ hắn, ủng hộ hắn.

Đây là giấc mộng xa xỉ nhường nào, xa xỉ tới mức ngay cả trong mơ cô cũng không dám nghĩ, vậy mà hắn

lại tự tay dâng lên tặng cho cô.

Hắn sẽ hối hận, cô không nên đồng ý.

Chờ tới khi hắn tỉnh táo lại, chờ cơn hứng thú qua đi, có lẽ vài năm sau, hắn sẽ hối hận vì đã cưới cô.

Thế giới bên ngoài rộng lớn biết bao, rồi sẽ có lúc hắn gặp được nữ nhân mà hắn thích thật lòng, cô nương mà hắn yêu thương bằng cả trái tim, tới lúc đó hắn sẽ nhận ra quyết định cưới cô là một việc sai lầm.

Nhưng mà, sao có thể thử mà cô lại không thử?

Cô thật lòng rất muốn ở bên hắn, một ngày một đêm cũng được, một năm cũng được...

Cho nên, dù biết rõ đây là con đường không lối thoát, dù biết một khi đã đồng ý cô sẽ khó lòng quay lại, nhưng cô vẫn không chống lại được khát vọng của bản thân, không tài nào chống lại yêu cầu của hắn.

Thế là cô khàn giọng lên tiếng.

“Được, ta gả cho huynh.”

Thấy cô đã chịu mở miệng, lòng hắn bỗng lâng lâng nhẹ bẫng, nói giọng khàn khàn: “Nàng sẽ không hối hận.”

Cô nhìn hắn, nở ra nụ cười yếu ớt.

Hắn biết cô rất băn khoăn, hắn có thể cảm giác được sự bất an và thấp thỏm của cô, nhưng hắn không kiềm chế được, vươn vội tay ra ôm chặt cô vào lòng.

Đây là dụ dỗ, là gạt gẫm, nhưng hắn không làm không được.

Hắn chiếm được thân thể của cô, nhưng bấy nhiêu chưa đủ, hắn muốn thể xác của cô nhưng càng muốn lòng của cô hơn.

Hắn muốn trở thành người trong lòng cô, muốn cô mãi mãi mãi mãi thuộc về hắn, nhớ nhung hắn.

Hắn cần thời gian, nhiều thời gian hơn.

Bất chấp tất cả, mặc kệ trong lòng cô có ý định với tên kia hay không, chỉ cần thành thân thì cô sẽ là của

hắn, đến lúc đó hắn sẽ có rất nhiều thời gian để bước vào tim cô.

Hắn sẽ có được, hắn phải có được.

~ Hết phần thượng ~

24. Quyển 2 - Chương 22-1: Mở Đầu

Edit: Yunchan

Hắn lao đi như điên dại.

Một mùa đông rất lạnh.

Mặc dù hắn đang chạy như điên nhưng vẫn cảm thấy lạnh buốt thấu xương.

Rất lạnh, rất lạnh.

Thân lạnh, tim lạnh, bởi vì nỗi sợ hãi mà rét run.

Cái lạnh phát ra từ trong xương tủy, làm hơi thở hắn phả ra cũng hóa thành sương tuyết trong tích tắc.

Hắn chạy dọc theo bờ hồ Động Đình, sải bước dài, vận khí vào hai chân chạy như điên như dại.

Mấy ngày nay tuyết rơi nhiều đọng đầy mặt đất, nhưng mặt nước rộng lớn của hồ Động Đình hết như biển cả, không kết băng. Mặt hồ mênh mông như không có điểm tận cùng, cơn gió lạnh buốt thổi mạnh từ hồ lên quất vào mặt hắn, bọt sóng vỗ bờ trong gió đông giá rét như đang cười nhạo hắn.

Muộn rồi, muộn rồi... Ha ha ha ha...

Hắn phớt lờ giọng nói này, chỉ một mực dồn hết sức vào chân, chạy băng băng trong màn sương trắng.

Quá muộn rồi, đã quá muộn rồi... Ha ha ha ha...

Nỗi sợ hãi cuộn trào trong lòng thúc giục hắn, dồn ép hắn, làm hắn hận mình không thể mọc được đôi cánh trên lưng.

Đúng lúc này, hần rút cuộc đã nhìn thấy bến tàu, nhưng con thuyền nhỏ thường đậu trên bến không ở đó, ngay cả một chiếc thuyền đơn cũng không có.

Lòng hần lạnh toát, chạy như bay kiểm tra chung quanh, cố hết sức tìm kiếm bất cứ thứ gì có thể dùng được. Nhưng ở đây không có thuyền nhỏ hay chiếc tam bản nào, hoàn toàn không có gì cả, mà hần biết chiếc thuyền gần đây nhất cũng cách vài dặm xa.

Đứng trên bến, hần trừng mắt nhìn mặt nước mênh mông, cảm thấy cơn lạnh lẽo thấm sâu hơn vào xương tủy, cảm thấy nỗi sợ hãi hết như tảng băng đông cứng toàn bộ cơ thể hần.

Sương quá dày làm hần không nhìn thấy hòn đảo, nó đã ẩn rất sâu trong biển sương mù.

Không kịp nữa, hần không thể nào tới kịp nữa.

Khác với Tống Ứng Thiên, hần không có khinh công tuyệt thế, không có nội lực thâm hậu, không có khả năng đạp nước để vượt qua hồ lớn, dù cho hần hai tấm gỗ để thay phiên luân chuyển thì hần cũng không thể bay qua.

Đợt sóng thủy triều nhấp nhô xô dập, hết tiếng này tới tiếng khác, lặp đi lặp lại.

Muộn rồi, muộn rồi... Đã quá muộn rồi...

Không!

Không muộn, hần biết cô đang ở trên đảo, vẫn đang ở trên đảo.

Đồ ngọc đó, bao nhiêu năm trôi qua hần vẫn cho là cô không ngọc, nhưng cô là đồ ngọc, ngọc triệt để.

Hần biết tâm cô rất tốt mà người thì quá ngọc, ngọc tới nỗi chuyện gì cũng làm được.

Nhìn mặt hồ ngút ngàn không biên giới, hần siết chặt tay, thở sâu, sải bước dài trong cơn gió rét căm căm, tháo đai lưng, cởi áo ra, chỉ mặc mỗi quần dài, rồi bắt thân chạy băng nhanh qua bến tàu, tới cuối bờ thì thành thành nhảy bật lên, lao vào lòng hồ dù không đóng băng nhưng lại lạnh đến tột cùng.

Ngay khoảnh khắc nhảy vào nước, tim hần bỗng ngừng đập, da co chặt lại vì sự kích thích quá mạnh. Nước lạnh như băng, cống đến mức gần như không thể hít thở, nhưng hần dựa vào thân thể cường tráng, dựa vào luyện võ, cố chấp bơi qua hồ nước lạnh như băng.

Dù thế, hồ nước vào độ đông hàn vẫn nhanh chóng rút cạn nhiệt độ cơ thể hần, làm môi hần trắng bệch tím tái.

Mùa đông năm nay, rất lạnh.

Hắn có thể làm được, hắn sẽ làm được, dù đảo quỷ nằm lấp trong sương mù nhưng hắn biết phương hướng, nắm được đại khái cự ly, thời niên thiếu hắn tới đây rất nhiều lần, tới đây cùng cô rất nhiều lần.

Hắn để mình nghĩ tới cô, nghĩ tới cô gái nhỏ bé có cái tên Đông Đông lạnh giá nhưng lại ấm áp vô cùng, nghĩ tới đồ ngốc luôn vươn tay về phía hắn, mỉm cười với hắn, bao dung hắn mọi thứ.

Hắn trút hết sức lực bơi qua hồ nước, không để mình bỏ cuộc, đập chân, đổi tay hết lần này tới lần khác. Dòng nước lạnh buốt như ngàn cây kim bén nhọn găm vào da tay hắn, đâm vào xương tủy hắn.

Mỗi một hơi hắn hít vào trên mặt nước đều giống như băng lạnh, đông cứng cổ họng hắn, phổi hắn, gần như cả tim hắn, ngay cả máu cũng muốn đông băng.

Rồi như thể muốn ngăn cản hắn, hồ nước lạnh giá chợt nổi trận cuồng phong, cuộn lên cơn sóng dữ, ập thẳng xuống đầu hắn...

~ Hết mở đầu ~

25. Quyển 2 - Chương 22-2

Edit:Yunchan

Thiếu gia Dịch gia muốn thành thân, mà người muốn cưới lại là Lôi Đông Đông có đôi tai không nghe được của tiệm đậu hũ Lôi gia.

Trong nháy mắt, tin này đã lan khắp phố lớn ngõ nhỏ, ai nấy đều bàn luận rầm rộ, người nhiều chuyện còn chạy tới tận phường giấy Dịch gia, bất kể là có đọc sách hay chưa, biết được mấy chữ cũng muốn tới nghe đôi lời tán dóc, nghe ngóng ít tin tức. Thợ sinh mua giấy về viết chữ, thợ làm ô mua giấy về chườm ô, người bán đồ ăn mua giấy về làm túi đựng, còn người nào ít tiền thì tới mua một tờ giấy nháp cũng được nốt.

Trong nhất thời, phường giấy Dịch gia vốn đã đông như trẩy hội, giờ đây lại càng bát nháo tới nỗi cửa chính sắp bị người ta san bằng tới nơi.

Trong khi tiệm đậu hũ Lôi gia ở cuối chợ thì hai ngày liền không treo cờ, cửa sổ tiệm cũng đóng im ỉm, dù có tới cũng chẳng nhìn ngó được gì.

Cơ mà, vẫn có đám ba người lúc đi ngang qua sẽ chỉ chỉ trỏ trỏ vào căn tiệm nhỏ này xì xầm bàn tán.

“Nhìn đi, là cửa tiệm mà ta hay tới mua đậu hũ đây, đậu hũ ở đây ăn ngon lắm.”

“Tin này rốt cuộc là thật hay giỡn thế? Dịch thiếu mà lấy một cô nương bán đậu hũ sao?”

“Vậy nếu không lấy cô ta thì sao tiệm đậu hũ này không mở cửa buôn bán đi?”

“Nhưng chẳng phải cô nương kia không thông minh sao? Nghe đâu tai còn không nghe được. Dịch thiếu muốn loại cô nương nào mà không có chứ, sao cứ nhất quyết chọn cô ta? Có khi nào chỉ là tin vịt thôi không?”

Lời đồn truyền qua miệng nhiều người từ đầu trên cuối ngõ tới tửu lầu trà phường, dù đi tới đâu cũng có thể nghe ai đó đàm luận về cái tin tức giạt gân này.

“Chả hiểu nổi Lôi cô nương này có gì hay? Có khi nào Dịch thiếu bị hạ cổ độc không?”

“Câu này không thể nói bậy bạ đâu, hạ cổ người ta là phạm tội, sẽ bị bắt tới nha môn. Nói không chừng, Dịch thiếu yêu tiểu cô nương kia thì sao.”

“Tiểu cô nương nổi gì, ta nghe nói cô ta sắp hai mươi ba rồi, là gái lỡ thì đấy, ta thấy nhất định là đồn bậy rồi.”

“Xì, việc này mà đồn bậy được à, nhị thúc ta là người của phường giấy, ta hỏi thì ông ấy bảo, chính tai nghe Dịch thiếu nói với Lý tổng quản là muốn thành thân với cô nương Lôi gia, chọn ngày tốt gần nhất rồi đưa vào cửa.”

“Mẹ ta cũng nói y vậy, bà ấy làm trong phường giấy mười tám năm rồi chứ chả ít đâu.”

“Nhanh vậy sao, đừng nói là cô nương kia đã...” Người nọ không dám nói toạc ra mà vẽ một vòng tròn trên bụng.

“Ta thấy chắc chắn là vậy, bằng không sao Dịch phu nhân lại để cho Dịch thiếu cưới một cô nương lớn tuổi không môn đăng hộ đối, đã vậy tai còn không nghe được nữa chứ.”

“Đúng thế, ta nghe nói cô nương đó chẳng những không nghe được mà đầu óc còn không minh mẫn nữa cơ.”

“Theo ta nếu Dịch phu nhân biết chuyện nhất định sẽ tức tới chết giấc, Lôi cô nương có vào cửa được hay không còn chưa chắc đâu.”

“Nói lại thì, Dịch thiếu cũng thật là, kén chọn lâu như vậy mà không chọn được cô nương nào, chọn tới chọn lui cuối cùng lại chọn phải một cô nương bán đậu hũ, ta thấy cũng chẳng khá hơn chút nào.”

Người lẩm chuyện cứ nhai đi nhai lại từ sáng tới tối, làm lời đồn lan xa trăm dặm.

Các cô nương nghe được thì vừa ước ao vừa ghen ghét với Lôi Đông Đông, các nam nhân nghe xong thì phần đông là mỉa mai Dịch Viễn.

Đông Đông xách giỏ thức ăn đứng ở ven chợ, tuy cô không nghe được nhưng cũng biết mọi người đang nói gì, vì dù đứng thật xa cô vẫn nhìn thấy miệng của những người đó.

Mới chưa đầy hai ngày mà việc ấy đã khiến tất cả mọi người trong tòa thành này sục sôi.

Ở trà lâu đối diện ai ai cũng đang nhắc tới chuyện này, những người đi ngang qua cô cũng đang xúm xít bàn chuyện này, thậm chí hai vị đại thẩm đứng ngay cạnh cô cũng nói thao thao tới nổi nước miếng tung bay, nhưng căn bản không nhận ra cô là người trong cuộc.

Cô dời tầm mắt đi không để mình thấy nữa, thâm thở dài.

Song cánh cửa trước mắt đúng lúc này lại bật mở.

Người đó nhìn thấy cô thì hơi sửng sờ.

“Lôi cô nương.”

Cô nhìn người nam nhân mặc quan phục mà lại chưa đội mũ quan kia, mỉm cười cất giọng: “Thu bộ đầu, chào buổi sáng.”

“A, chào.” Thu bộ đầu nhìn cô ngây ngốc, nhất thời không phản ứng kịp.

“Đây là hai món chay mà ta đã hứa làm cho ngài hôm bữa.” Cô ngửa đầu nhìn y, đưa giỏ đồ ăn trong tay qua rồi mỉm cười nói tiếp: “Chúc lão phu nhân phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn.”

“Đa tạ.” Y nâng tay nhận lấy giỏ đồ ăn.

“Ta còn có việc, đi trước, lần này cảm tạ Thu bộ đầu ngài đã chiếu cố.” Nói rồi cô khom lưng thi lễ với y, sau đó mới quay lưng đi. Nhưng nam nhân kia lại đột nhiên giơ tay ra giữ cô lại.

“Khoan đã.”

Đông Đông giật mình ngoái đầu lại, thấy y nhìn cô bằng ánh mắt hoang mang, hỏi: “Cô nương phải xuất giá thật ư?”

Bị y nắm tay làm cô hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn gật đầu đáp: “Ừ.”

Mắt Thu bộ đầu sa sầm: “Gả cho Dịch thiếu sao?”

Cô lưỡng lự một lát, nhưng cuối cùng vẫn không phủ nhận, gật đầu lần nữa: “Đúng vậy.”

“Nếu như ta nói...” Thu bộ đầu hé môi, nhưng chưa nói hết câu thì một hòn đá bóng lao thẳng tới tay, y lập tức thả bàn tay đang cầm tay cô ra, lật tay đón lấy, tuy không bị hòn đá đó đập trúng, nhưng lực dội lại của nó rất mạnh làm lòng bàn tay y đau rất.

Thu bộ đầu giương mắt, thấy trong con hẻm đối diện có một nam nhân đang đứng đó, nhìn y bằng ánh mắt rét lạnh.

Y nhẹ buông tay, Đông Đông lập tức chộp lấy tay mình lui nhanh ra sau, sau đó mới hỏi: “Thu bộ đầu, làm sao vậy?”

Nói rồi cô ngoảnh đầu qua, muốn xem y đang nhìn gì.

Cô vừa quay qua, đã thấy nam nhân kia chậm rãi bước tới.

Nhìn thấy hấn cô bỗng ghệt ra, bàn tay nhỏ không giơ lên mà chỉ quơ quơ dưới thấp như kiểu xua cún, nhưng nam nhân đó lại giả bộ không thấy, cứ rảo bước đi băng qua đường cái.

Đông Đông quỳnh lên, vội vàng ngoảnh qua nhìn Thu bộ đầu, nói mà mặt đỏ tới mang tai: “Xin lỗi, ta nói với y là mình tự đi được, nhưng y vẫn muốn theo.”

Trong phút chốc Thu bộ đầu chợt nhận ra, trong chuyện này mình đã chậm chân, lòng của cô đã trao cho tên đó.

Thế nhưng nhìn cái tên kiêu căng hợm hĩnh kia, y ngẫm lại thì thấy không cam lòng, không nhận được mở miệng hỏi: “Lôi cô nương, Dịch gia nhà cao cửa rộng nhưng không phải là nơi tốt đẹp gì, cô nương có chắc muốn vào đó không?”

Cô có chắc không?

Hai hôm nay cô hầu như không ngủ giấc nào, chỉ để suy nghĩ việc này.

Bất giác Đông Đông ngoảnh đầu nhìn nam nhân đang đi tới.

Hắn anh tuấn cao lớn như vậy, trông lóa mắt hết như ánh mặt trời mùa hè, thu hút ánh mắt của mọi người.

Nam nhân này hơn hẳn cô về mọi mặt, tựa như trời với đất, giống như mây với bùn. Thân là thiếu gia Dịch gia, hẳn gần như là chủ trong thành này, có nửa số người trong thành đều dựa cả vào hắn để kiếm sống. Vậy mà giờ đây hắn lại muốn cưới cô làm thê tử.

Cô có chắc không? Cô vẫn luôn hỏi chính mình câu ấy, nhưng khi nhìn thấy hắn thì cô đã hiểu ra, dù hai ngày trước có lẽ cô còn ngờ vực, nhưng thời gian trôi qua cô đã xác định được một việc.

Cô thích hắn, rất thích hắn, ngoài cha và mẹ ra thì hắn chính là người cô quan tâm nhất trên đời này.

Nếu có thể cô muốn ở bên cạnh hắn mãi cho tới khi hắn phát chán cô mới thôi.

Cho nên, Đông Đông ngoảnh mặt lại nhìn Thu bộ đầu, gật đầu rồi nhoẻn miệng cười:

“Phải, ta chắc chắn.”

Thu bộ đầu nhìn nụ cười trên môi và tình ý trong mắt cô mà im bật, không nói nên lời.

Nụ cười này không phải dành cho y, tình ý đó cũng không phải vì y.

Mấy tháng qua, ngày nào y cũng tới chỗ cô ăn điểm tâm, mua đậu hũ, nhưng chưa bao giờ thấy cô cười như vậy, cũng chưa từng thấy vẻ mặt dịu dàng này của cô.

Thế nên, cuối cùng y chỉ có thể nói lên lời tiếc nuối: “Dịch thiếu là một nam nhân may mắn.”

Đông Đông nhìn y kinh ngạc, buột miệng thốt lên: “Ta còn tưởng là mọi người sẽ thấy ta may mắn.”

“Không, ta tin người may mắn là hắn.” Thu bộ đầu nhìn cô, cười khổ nói: “Chúc mừng.”

Đông Đông không ngờ nổi mình lại nghe được câu này từ y, cũng không ngờ hóa ra được người ngoài chúc phúc lại làm cô vui mừng đến thế.

Mặt cô đỏ ửng, đáp lại: “Cảm tạ.”

Gần như đúng lúc đó thiếu gia Dịch gia bước tới sau lưng, đứng lại rồi chạm nhẹ vào cánh tay cô.

Cô ngoảnh mặt sang, bối rối hạ giọng: “Sao chàng lại tới đây? Chẳng phải ta bảo chàng đừng tới rồi sao?”

“Ta ăn no quá nên tản bộ một lát cho tiêu cơm.” Hấn nói với vẻ mặt vô tội.

Đông Đông vừa bực vừa buồn cười, nhác thấy trên đường đã có người nhận ra hấn, bèn nhanh chóng quay lại nói với Thu bộ đầu: “Xin lỗi, quấy rầy ngài rồi, hai ta đi trước.”

Nói rồi cô hấp tấp bước xuống bậc thềm đá rồi bỏ đi thật nhanh.

Lúc này Dịch Viễn mới chịu nhắc gót lêo đéo theo đuôi cô.

“Chàng đừng đi gần ta như vậy, dù chàng không biết người ta nhưng cả thành này ai cũng biết chàng hết đây.” Đông Đông phát hiện mọi người đang nhìn mình thì lên giọng cầu nhàu. Lúc cô mới tới đây chẳng ai buồn liếc cô lấy một cái, nhưng giờ bị hấn bám đuôi thế này thì cô lại trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Nhưng hấn vẫn tỉnh bơ như không nghe thấy, cứ thông dong đi bên cạnh cô.

Cô muốn ngoái đầu xem thử hấn có nói gì hay không, song lại lo người ta sẽ đoán ra mình là ai, nên chỉ còn biết hướng thẳng mắt đi xăm xăm tới trước.

Kết quả là vì quá căng thẳng mà cô bất giác càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, rốt cuộc sơ ý vấp vào hòn đá trên đường, cả người té nhào tới trước.

“Á ——” Cô hét ra tiếng.

Trong nháy mắt Dịch Viễn bỗng vươn phất cánh tay ra kéo cô lại, cô vỗ vỗ ngực, hoàn hồn rồi mới nhận ra hấn đang ôm mình trước mặt tất cả mọi người. Cô hốt hải muốn lùi lại nhưng hấn vẫn giữ rịt lấy tay cô không thả.

Lần này những người vốn không để ý cũng hướng mắt qua, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về hướng này.

“Chàng... Chàng thả ra...” Đông Đông ngượng chín cả mặt, xấu hổ nhìn hấn kêu khê.

“Không thả.”

Gi? Cô nhìn hấn ngờ nghệch.

Dịch Viễn sụp mắt nhìn cô, nói bình thản: “Tới đi đường mà nàng còn ngã được, vậy ta nên nắm chắc thì tốt hơn.”

“Nhưng... Nhưng mọi người đang nhìn...” Cô vừa quỳnh vừa ngượng, cả gương mặt đỏ tới muốn bốc khói.

“Muốn nhìn thì nhìn, cũng chẳng mất miếng thịt nào.” Hấn nói, dắt tay cô đi tới trước.

Cái... Cái gì cơ?

Đông Đông há hốc mồm, tuy không muốn làm người ta chú ý, nhưng tay bị hấn nắm chặt nên cô chẳng thể làm gì khác hơn là đuối nhanh theo hấn, đỏ bừng mặt nói thầm: “Đúng là không mất miếng thịt nào, nhưng chàng quen bị người ta nhìn ngó còn ta thì không quen, huống hồ hai chúng ta còn chưa thành thân, trên đường... trên đường công khai nắm tay nhau như vậy...”

Hấn lờ tịt đi, một mực nắm tay cô băng qua biển người đang tự động tách ra.

Dòng người hai bên bu lại ngày một đông hơn, đằng sau còn là hàng dãy dài hóng xem trò hay.

Tuy không nghe được gì nhưng Đông Đông nhìn cũng biết mọi người đã đoán ra mình là ai mất rồi. Cô không dám nhìn vào miệng ai cả, chỉ chăm chăm cúi đầu cụp mắt nhìn thẳng vào nền đá dưới chân, sợ lại bất cẩn té sấp, lúc đó mới nguy to.

Nào ngờ đúng lúc này hấn bỗng ngừng lại.

Cô giật bắn, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, buộc lòng phải ngẩng đầu lên nhìn hấn.

Hấn rũ mắt nhìn cô, hỏi: “Dưới đất có tiền à?”

Mặt cô càng đỏ hơn, nhỏ giọng trả lời: “Không có.”

“Vậy nàng cúi đầu làm gì?” Hấn cười nhướn mày.

Cô đỏ mặt tía tai đáp: “Ta sợ bị vấp nữa.”

Đó không phải là nguyên nhân thật sự, hấn và cô đều biết rõ.

Hấn nắm chặt tay cô, nhìn cô dịu dàng, nói chắc nịch: “Ta sẽ không để nàng ngã nữa.”

Đông Đông biết hấn muốn cô ngẩng đầu.

“Đừng sợ.” Hấn trấn an.

Muốn không sợ thật là khó.

Bao nhiêu năm qua cô đã tạo thành thói quen ra khỏi nhà thì phải cố giữ khiêm tốn, không để ai chú ý tới mình. Tuy năm tháng dần qua, dần dần cũng chẳng còn ai hiếp đáp cô nữa, nhưng cô vẫn sợ hãi ánh mắt mọi người. Ra khỏi nhà, không còn ở nơi mà mình quen thuộc thì cô sẽ giống hệt như chim sợ cành cong, rụt rè thận trọng.

“Đừng sợ.” Hấn nói tiếp, ánh mắt sâu thẳm chỉ nhìn cô chăm chú.

Ngước mắt nhìn nam nhân này, cô có thể cảm giác được bàn tay ấm áp của hắn đang ôm trọn lấy bàn tay cô.

Cơn gió lạnh lẽo kéo tới, thổi lay mái tóc của cô và hắn.

Hấn không hề nhìn sang hướng khác, không thềm để tâm đến tiếng xì xào huyên náo của những người bên ngoài, hắn chỉ nhìn mỗi cô, thấy mỗi cô.

Tim hơi run rẩy.

Trước đây, thật lâu trước đây, ở trước mặt người khác hắn sẽ tránh né cô, cô biết hắn nghĩ rằng ở gần cô rất mất mặt, vì ai ai cũng nói cô ngốc, chế nhạo cô là đồ ngốc, cho nên tuy buồn bã nhưng cô không trách hắn. Về sau hai người gặp lại nhau, hắn luôn tới nhà cô vào ban đêm, chưa từng xuất hiện vào ban ngày. Lúc ấy cô còn tưởng hắn vẫn nghĩ rằng ở gần cô là việc làm mất mặt.

Tối tận hai ngày trước, tối tận buổi sáng hôm hắn tới tìm cô, tối tận lúc hắn nói muốn thành thân với cô, tối tận lúc ấy cô mới nhận ra chẳng biết từ bao giờ hắn đã không còn quan tâm tới ánh mắt của người ngoài nữa, không còn cảm thấy ở gần cô là mất mặt nữa.

Chuyện này... đã phát sinh từ bao giờ?

Cô không nói rõ được, cũng không nghĩ thông suốt nổi. Nhưng hắn đang ở đây, ngay trên đường lớn tấp nập người qua lại này, nắm tay cô, mặc mọi người nhìn ngó, để mọi người sấm soi, để cho ai cũng biết người hắn muốn lấy, là cô.

Rõ ràng hắn để mọi người biết cũng như để cô biết, rằng ở gần cô không mất mặt.

Nỗi ngọt ngào ấm áp bỗng hâm nóng tim phổi, hơi ấm mất mũi. Đông Đông nhìn người nam nhân sắp thành thân với mình này, thở sâu, sau đó chậm rãi khép lại kẽ hở giữa những ngón tay, cầm lại bàn tay hắn.

Khoảnh khắc đó bờ môi hắn bỗng cong lên, giữ chặt lấy ngón tay cô.

Cô nhìn hắn, bất giác mỉm cười đáp lại, hé môi để ba chữ thoát ra rồi trôi vào không khí:

“Ừ, không sợ.”

Tình cảm ấm áp trong mắt hắn càng thêm ấm, nét cười trên môi cũng càng sâu.

26. Quyển 2 - Chương 23

Edit:Yunchan

Lúc hắn nắm tay cô bước tới, dù vẫn ý thức được ánh mắt của những người xung quanh, và tất nhiên vẫn cảm thấy ngại ngùng, nhưng cô vẫn quyết tâm nắm chặt tay hắn, không hề buông ra.

Vì cô biết hắn không coi cô là sự hổ thẹn nữa.

Ở gần cô không mất mặt nữa.

Hôm đó, hắn nằng nặc dắt cô đi vòng vèo mấy nơi, thậm chí còn bám theo cô tới Ứng Thiên Đường để giao đậu hũ.

“Trong phường đang bận tối mắt mà chàng không về trông chừng sao?” Khi cô nhận ra hắn cũng nhảy lên xe lừa với mình thì không nhịn được nhìn hắn hỏi.

“Bây giờ sắp lập đông, chuyện nào cần thì cũng giải quyết xong xuôi rồi, hiện tại cửa hàng chỉ còn buôn bán nữa thôi, mà mấy chuyện đó chuồng quỳ ứng phó được, vả lại Lý tổng quản cũng ở đó, chẳng có gì đáng ngại.” Hắn chủ động cầm dây cương, nhìn cô nói: “Huống hồ gì họ Tô nói sao cũng là sư phụ của ta, ta muốn lấy vợ thì ít nhất cũng phải tới chào hỏi lão một tiếng chứ.”

Nghe hắn nói cũng hợp lý nên cô đành cho hắn đi theo.

Khi tới Ứng Thiên Đường thì hắn mang đậu hũ giao tới phòng bếp giúp cô. Tô Tiểu Mị vừa nghe Dịch Viễn và Đông Đông tới đây, chốc lát sau đã xuất hiện ở cửa phòng bếp.

“Đông Đông, tới giao đậu hũ à?”

“Dạ.” Đông Đông thấy Tô Tiểu Mị thì nhoẻn mỉm cười.

Tô Tiểu Mị đáp lại bằng cái cười mỉm chi hiền lành, sau đó mới ngẩng cao đầu nhìn tên đứng sau lưng Đông Đông, hỏi giả lả: “Dịch thiếu, phường giấy nhà cậu không bận à? Tới đây làm gì thế?”

“Ta đưa Đông Đông tới.” Dịch Viễn nhìn thẳng y, nói: “Ta nghĩ chắc lão cũng nghe thấy tin hai chúng ta sắp thành thân rồi nhỉ.”

Tô Tiểu Mị híp tịt mắt lại, nhưng nụ cười vẫn đọng trên môi: “Thành thân? Ta cứ tưởng đây chỉ là tin đồn thôi.”

“Đó không phải tin đồn.” Dịch Viễn nhìn y ngoài cười nhưng trong không cười: “Bọn ta đã chọn được ngày rồi, thiệp mời đang in trong phường, chắc là nội sáng ngày mai sẽ đưa tới đây.”

“Đông Đông, muội muốn lấy tên tiểu tử này thật à?” Tô Tiểu Mị cúi đầu nhìn cô nương đang đỏ hồng cả mặt, dọ lời: “Không suy nghĩ thêm chút nữa ư?”

“Cô ấy đã suy nghĩ kỹ rồi.” Trên môi Dịch Viễn vẫn mang ý cười, nhưng trong mắt lại ánh lên vẻ hậm hực.

Tô Tiểu Mị chẳng buồn ngó ngang tới hấn, chỉ nhìn Đông Đông nói: “Đừng sợ, nếu hấn ép muội thì cứ nói với ta, ta làm chủ giúp muội.”

Đông Đông xấu hổ đỏ mặt, chỉ rụt rè lắc đầu đáp: “Y không ép muội.”

Tô Tiểu Mị cười cười, hỏi tới: “Thật à?”

“Thật ạ.” Cô nương ngượng gật đầu lần nữa.

“Vậy chúc mừng muội.” Tô Tiểu Mị cười hiền hòa.

“Cảm tạ Tô gia.” Đông Đông hớn hở nói lời cảm tạ.

“Cũng vừa hay Bạch Lộ đang ở trên đảo, hai chúng ta đi chung đi.” Y nói với Đông Đông.

“Dạ.” Đông Đông không nghi ngờ gì, cười đáp ngay: “Để muội về xe lấy giỏ trước.”

Cô quay lưng ra ngoài, Tô Tiểu Mị và Dịch Viễn theo sau, băng qua cổng sân, đi tới cạnh xe lừa, rồi cùng nhau xách giỏ thức ăn tới bến tàu giùm cô. Khi tới chỗ vắng vẻ thì Tô Tiểu Mị hạ giọng hỏi:

“Tiểu tử thôi, cậu làm được chuyện gì hay ho rồi?”

“Ý gì?” Dịch Viễn hỏi lại với bộ mặt tỉnh rụi.

“Hôm ta tới tìm cậu, cậu không hề có ý định thành thân mà.”

“Ta chưa từng nói không muốn thành thân, chỉ nói là khó tìm được người vợ tốt thôi.” Dịch Viễn nhếch mép, nói giễu: “May có lão nhân gia ngài nhắc nhở, ta mới ngẫm thấy Đông Đông quả là thích hợp với ta nhất.”

Tô Tiểu Mị nhướng mày toan lên tiếng, nhưng lúc này đã tới bến tàu, Tam phẩm cũng vừa chống sào cập bến, cả ba cùng nhau lên thuyền, ngồi vào muôi thuyền.

Dịch Viễn và Đông Đông ngồi một bên, Tô Tiểu Mị ngồi ở đầu khác, trên mặt y đã lấy lại nét cười, giở giọng trêu Đông Đông: “Đông Đông, sau này muôi xuất giá rồi thì bọn ta còn biết đặt đậu hũ ở đâu đây?”

Đông Đông thấy bèn nghiêm túc trả lời: “Thiếu gia là người cứu mạng Đông Đông, Đông Đông đã hứa với thiếu gia, chỉ cần Đông Đông có thể làm thì vẫn giao đậu hũ tới được.”

Tô Tiểu Mị liếc xéo tên tiểu tử thối kia, đoạn mới nhìn cô cười nói: “Muôi xuất giá trở thành Thiếu phu nhân Dịch gia rồi mà còn làm đậu hũ sao?”

“Dịch thiếu...” Cô đang nói dở thì cảm giác tay mình bị bàn tay to bên cạnh nắm lấy, lập tức im bất, tới nhìn cô cũng chẳng dám nhìn hắn, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, đỏ mặt sửa lại: “Dịch... Dịch Viễn nói, trong phòng bếp Dịch gia cũng có cối xay, muôi có thể dùng nó.”

“Đúng vậy sao? Thật tốt.”

Tô Tiểu Mị cười cười, tìm mấy đề tài trên trời dưới đất tán dóc với cô. Lúc thì hỏi con lừa nhà cô phải làm sao? Muốn đi theo tới nhà Dịch gia hay là muốn gửi nuôi ở Ứng Thiên Đường? Lúc thì trêu hai người tình đầu ý hợp, còn giữ bí mật quá tài, chẳng cho y biết tý ty nào cả.

Đông Đông ngượng tới mức chẳng suy nghĩ được gì, y hỏi gì thì trả lời nấy, có lúc cô không đáp được, Dịch Viễn sẽ đỡ lời giúp cô.

Thấy hắn giành trả lời, Tô Tiểu Mị cố tình hỏi tới: “Nghe nói lúc cậu tới tiệm đậu hũ, tranh đậu hũ lại tranh thua Thu bộ đầu à? Cậu bốn y sáu, phải không? Chẳng lẽ tiểu Tử cậu trả hết võ cho thầy rồi à?”

Dịch Viễn sa sầm mặt, khóe mắt giãn giãn, đang định lên tiếng giải thích, thì không ngờ đã nghe Đông Đông nói trước:

“Dịch thiếu... Dịch Viễn đỡ Chu thúc trước nên mới chậm một chút.”

Hắn sững sốt quay phắt đầu lại, thấy cô nhìn hắn với gương mặt ửng đỏ, nói: “Nếu không phải chàng đỡ Chu thúc thì e là thúc ấy đã bị bể đầu rồi, đầu hũ nát thì làm lại được, nhưng đầu người bể thì khó lòng chữa lành được.”

Hắn không biết cô nhìn thấy.

Tô Tiểu Mị nhếch mày: “Thật vậy không?”

Đông Đông ngượng chín mặt, nhưng vẫn không đành lòng nổi muốn phân bua cho hắn: “Nếu Dịch viễn không cứu Chu thúc làm lỡ mất một nhịp, thì nhất định đỡ được nhiều khay hơn.”

Lời này làm tim hắn như muốn tan chảy, ấm áp ngọt lịm.

Nụ cười bất giác nhuộm thắm trên môi.

Hắn nắm chặt tay cô, thấy vết hồng hồng trên mặt cô lan rộng lên vành tai xinh xắn.

Cũng đúng lúc này thuyền nhỏ cập bến đảo quỷ, ba người bước xuống thuyền, xách giỏ đồ ăn đi băng qua cánh rừng, tới căn nhà ở trung tâm đảo, bái phỏng thiếu gia Ứng Thiên Đường, Tổng Ứng Thiên.

Ngôi nhà này xây hơi cao theo kiểu những ngôi nhà phương nam, đông ấm hạ mát.

Thiếu gia Tổng gia mặc trường bào trắng tinh, thắt lưng cột hờ, nhàn nhã ngồi dựa vào chiếc bàn trong thư phòng đọc sách thuốc. Khi thấy người tới cũng không đứng dậy tiếp đón mà chỉ cười cười muốn Đông Đông ngồi xuống.

Bạch Lộ chấp chưởng Ứng Thiên Đường quỳ gối ở bên, rót trà cho mọi người.

Dịch Viễn ngồi xuống cạnh Đông Đông, hắn nhìn tư thế nhàn nhã của nam nhân trước mắt mà lòng có chút căng thẳng, lần đầu tiên hắn nhìn thấy người này cũng có cảm giác như thế.

Thiếu gia Tổng gia Ứng Thiên Đường vẫn là một quái nhân như lâu nay, sự quái dị của y nổi tiếng gần xa, người ở vùng Động Đình đều biết cả.

Bất kể là xảy ra chuyện gì, người này cũng như thể bát phong bất động (*), chỉ làm theo ý mình.

()Bát phong hay bát thế phong, nghĩa là tám ngọn gió đời, tám pháp ở thế gian hay làm loạn động, mê hoặc lòng người, Bát phong bất động là tâm tính không dao động.*

Y là một thần đồng, từ nhỏ đã lấy hổ làm vật cưỡi, ông ngoại là quý y tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, sư phụ của cha y là Tề Bạch Phượng, theo truyền thuyết thì đã đắc đạo thành tiên.

Vì thông minh trời sinh, cộng thêm cội nguồn gia tộc, nên ba tuổi Tống Ứng Thiên đã viết được chữ, năm tuổi đọc hết tứ thư ngũ kinh, bảy tuổi đã có thể bắt mạch kê đơn cho người, năm mười lăm tuổi y đã cùng con hổ kia dạo khắp giang hồ, các nơi y tới đều để lại hàng loạt các sự tích hiển hách. Nhưng đột nhiên hai mươi năm trước y lại về nhà giúp được đường chẩn bệnh. Mấy năm sau không biết vì lý do gì, y bỗng không còn ở chung với song thân tại Ứng Thiên Đường nữa, mà lại lên đảo ẩn cư, chỉ lúc cần mới ra khỏi đảo.

Tình trạng ẩn cư nửa vời này chỉ tổ cho y bị đồn đại nhiều hơn, chuyện sau càng thối phồng hơn chuyện trước.

Ai ai cũng nói y giỏi văn thạo võ, còn có tài sai khiến quỷ thần.

Lúc bé, hắn còn tưởng đây chỉ là những lời tán phét vui miệng của mọi người, nhưng sau khi hắn gặp được con hổ kia, sau khi hắn phát hiện Tống Ứng Thiên quả thật biết kỳ môn độn giáp, thì hắn cũng bắt đầu nghi ngờ những lời đồn ấy không chỉ là chuyện thần thoại.

Thời niên thiếu vì hiếu kỳ hắn từng học kỳ môn độn giáp với y trong mấy năm.

Người này chưa hề giấu giếm bất cứ điều gì, chỉ cần hắn hỏi thì y nhất định sẽ dạy hắn.

Nhưng món tri thức đó bác đại tinh thâm, hắn tìm hiểu vài năm cũng chỉ học được bề nổi. Mà hắn biết Tống Ứng Thiên đã nắm được trọn vẹn ngay khi y còn nhỏ, bày trận thi pháp đối với y chỉ đơn giản như ăn cơm uống nước.

Tuy tính cách của thiếu gia Tống gia quái dị là thế, nhưng y cũng tài giỏi vô cùng.

Hắn rất ít khi khâm phục ai đó, nhưng ngoài họ Tô ra, thì y chính là người mà hắn thật lòng khâm phục.

Nói thật thì hắn bội phục y và cũng kính trọng y.

Tuy nhiên hắn cũng biết, người này đối xử với Đông Đông rất đặc biệt. Ở đảo này ngoài số ít người thuộc Ứng Thiên Đường ra thì bình thường không cho ai khác bước vào. Nhưng Tống Ứng Thiên lại cho Đông Đông tự do ra vào ngay từ lúc cô còn nhỏ.

Y coi Đông Đông là người một nhà, săn sóc cô hơn cả.

Trước khi tới đây, mặc dù Dịch Viễn nói với Đông Đông là muốn báo cho Tô Tiểu Mị. Nhưng mặt khác, hắn biết nếu không có sự đồng ý của Tống Ứng Thiên thì hắn khó lòng nào cưới Đông Đông suông sẻ.

Quả nhiên, mới ngồi xuống Tống Ứng Thiên đã nhìn Dịch Viễn, lên tiếng:

“Ta nghe nói cậu và Đông Đông muốn thành thân?”

Hắn biết người này sẽ có ý kiến, hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Hít vào một hơi thật sâu, hắn nhìn thẳng Tống Ứng Thiên, bình tĩnh trả lời:

“Đúng vậy, ta muốn thành thân với cô ấy.”

Tống Ứng thiên vẫn dựa người vào bàn, nhìn Đông Đông rồi nhìn sang hắn, mỉm cười thả chậm giọng:

“Cậu nghiêm túc chứ?”

“Vâng.” Hắn đáp chắc nịch, mắt không chớp.

“Mặc dù muội ấy không nghe được ư?” Tống Ứng Thiên cười cười hỏi lại.

“Cho dù nàng ấy không nghe được.” Dịch Viễn đáp như đinh đóng cột.

Tống Ứng Thiên nhìn thẳng vào mắt hắn bằng đôi đồng tử đen nhánh, như muốn nhìn sâu vào trong lòng hắn. Chớp mắt tiếp theo y lại cười nhạt, dời tầm mắt về phía Đông Đông.

“Muội sẽ giao đậu hũ tới đây nữa chứ?”

Đông Đông nhìn mà mặt bỗng đỏ lên, gật đầu đáp: “Vâng, Đông Đông sẽ tới nữa.”

“Được.” Tống Ứng Thiên gật đầu hài lòng: “Cứ vậy đi.”

Nói rồi y không quan tâm tới những chuyện khác nữa, chỉ sụp mắt đọc tiếp quyển sách trong tay.

Những người ở đây đều biết tính của y, hiểu thái độ này nghĩa là y đã nói xong rồi, thế là Bạch Lộ bèn lên tiếng trước:

“Nếu đã tới đây rồi thì ở lại ăn bữa cơm nhạt nhé?” Nói đoạn Bạch Lộ không cho ai có thời gian từ chối, lập tức đứng dậy ngoắc ngoắc Đông Đông nói: “Đông Đông, muội tới giúp ta đi.”

“Vâng.” Đông Đông không suy nghĩ nhiều, đứng dậy đi theo.

Tô Tiểu Mị thấy thế cũng đứng lên nói: “Tiểu tử thôi, vại chứa nước sắp cạn khô rồi, theo ta đi múc nước nào.”

Dịch Viễn đứng dậy, vừa quay lưng đi tới cửa thì bỗng nghe đằng sau có tiếng gọi với theo:

“Dịch thiếu.”

Hắn giật mình, dừng bước ngoảnh đầu lại, thấy nam nhân bề ngoài tuần tú kia nâng mắt lên, nhìn hắn hỏi:

“Những gì ta dạy cậu còn nhớ kỹ chứ?”

“Nhớ kỹ.” Hắn đã thuộc nằm lòng cách kết ấn trận pháp này từ lâu rồi.

“Cũng đừng quên.” Tống Ứng Thiên nhắc nhở hắn.

“Ta sẽ không quên.”

“Vậy thì tốt rồi.” Tống Ứng Thiên cong khóe môi, nói giọng nhàn nhạt: “Dịch thiếu, nếu cậu đã cầm tay Đông Đông rồi, thì nên nắm tay muội ấy cho thật chắc, đừng thả lỏng tay, biết không?”

Lời này hình như đã từng nghe.

Sau đó hắn mới sực nhớ ra, vào lần đầu gặp gỡ người này cũng nói với hắn lời tương tự.

“Dịch Viễn biết.” Hắn nhìn cái người vẫn đang ngồi sau bàn sách kia, nói dứt khoát: “Ta sẽ không buông tay.”

Tống Ứng Thiên nghe thấy câu trả lời này thì cười nhạt, không nói gì thêm nữa mà chỉ sụp mắt, lấy tay chống đầu, đọc tiếp quyển sách của y.

Dịch Viễn quay lưng ra ngoài, thấy Tô Tiểu Mị đang tựa lưng vào cửa, đứng đợi hắn ở hành lang.

Sau đó, hai người xách bốn thùng nước đi tới bên hồ.

Dịch Viễn im lặng chờ Tô Tiểu Mị mở lời, nhưng họ Tô vẫn ngậm chặt mồm chẳng buồn hé răng.

Rốt cuộc chính hắn lại mất kiên nhẫn trước, mức nước xong bèn chủ động lên tiếng:

“Lão không hỏi gì sao?”

“Hỏi gì?”

“Ta và Đông Đông.”

Tô Tiểu Mị đặt thùng nước đầy ắp xuống đất, nhìn tiểu tử trước mắt, nói: “Cậu nên biết, nàng dâu mà mẹ cậu kỳ vọng không phải là cô nương như Đông Đông.”

“Ta biết.”

“Đừng để cho muội ấy chịu ấm ức.” Tô Tiểu Mị nhìn hắn nói: “Dù có ấm ức thì muội ấy cũng không nói ra đâu.”

“Ta biết.”

Tô Tiểu Mị nhìn nét mặt không thay đổi của tiểu tử này, cố tình nói tiếp: “Cậu có hiểu, mặc dù cậu là thiếu gia Dịch gia, nhưng cũng vì vậy mà đối với muội ấy, cậu trái lại không phải là lựa chọn tốt nhất chứ.”

Câu này làm chiếc mặt nạ bình tĩnh trên mặt hắn rạn ra một khe nứt.

Mắt hắn đánh lại, Tô Tiểu Mị đang tưởng hắn sẽ nổi cáu, thì bỗng thấy hắn hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt tối sầm lại, nắm chặt song quyền, khàn giọng nặn ra hai chữ kia lần nữa:

“Ta biết.”

Lời thừa nhận này làm Tô Tiểu Mị nhìn hắn với con mắt khác hẳn, mấy năm nay tiểu tử thối này đã tiến bộ hơn nhiều rồi.

Tô Tiểu Mị nhếch môi cười, chỉ nói một câu gọn lỏn: “Biết là tốt rồi.”

Nói rồi y nhắc thùng nước lên, đi được hai bước thì ngừng lại, móc một bình nhỏ trong lòng ra đưa cho hắn:

“Phải rồi, cái này cho cậu.”

Dịch Viễn nhận lấy, khó hiểu hỏi: “Đây là gì?”

“Là Bạch Lộ cho, hôm động phòng người hòa chung với nước rồi nhỏ một ít lên đệm.”

27. Quyển 2 - Chương 24

Edit:Yunchan

Dịch Viễn nghe vậy thì cứng đờ, nhìn Tô Tiểu Mị chăm chăm.

Tô Tiểu Mị cười cười, nhướn mày hỏi: “Sao nào, cậu cho là ta không biết cậu làm ra chuyện hay ho gì à? Nếu cậu không xài chiêu bẩn thì Đông Đông chịu gả cho cậu nhanh như vậy sao? Coi như muối ấy đồng ý thật, thì cậu cũng đâu cần phải cấp tốc chọn ngày thành thân thể chứ?”

Lời này làm mặt hắn đen sì, đã vậy còn pha thêm màu hồng ửng, Tô Tiểu Mị nói tiếp: “Mà thôi, việc này một phần là lỗi của ta, nếu ta không khích tướng cậu, mà cậu cũng nhịn quá lâu rồi, thì cũng chả tới nỗi xài thủ đoạn này.”

Chết tiệt, ý gì đây, chẳng lẽ từ lâu họ Tô này đã biết hắn...

Hắn trở mắt nhìn Tô Tiểu Mị, hơi nổi cáu, buột miệng hỏi: “Lão có ý à?”

“Sao lại là cố ý?” Tô Tiểu Mị khoanh tay trước ngực nhìn hắn, tức giận nói: “Nếu ta không nhắc nhở cậu thì sớm muộn gì Đông Đông cũng bị Thu Hạo Nhiên cưới vào cửa, tới lúc cậu nhận được thiệp cưới thì chuyện còn náo loạn hơn nữa kia.”

Vậy nên lão đã biết sớm là hắn có tình ý với Đông Đông, mà cứ giả bộ như chẳng biết cái quái gì sao.

Dịch Viễn phát bực, sắc giọng nói: “Không phải lão nghĩ hắn... hợp với Đông Đông hơn ta sao.”

“Thu Hạo Nhiên, ta quả thật rất thích y.” Tô Tiểu Mị liếc hắn, cười giả lả: “Nhưng nếu y cưới Đông Đông thật thì cậu cam tâm sao?”

Hắn lặng thinh, mím chặt môi.

“Nhất định là không.” Tô Tiểu Mị mỉm cười: “Chỉ sợ tới lúc đó cả chuyện cướp tân nương cậu cũng dám làm.”

Hắn vẫn câm bặt, vì không tài nào cãi lại được.

Tận sâu đáy lòng hắn luôn nghĩ, cô phải là của hắn, cũng đã thuộc về hắn từ lâu rồi.

Chỉ cần thấy cô nấu đồ ăn cho tên kia thì hắn đã không chịu nổi, nói gì tới chuyện để cho cô xuất giá.

Cướp tân nương đúng là chuyện hắn sẽ làm.

Tô Tiểu Mị vừa bực mình vừa buồn cười nói tiếp: “Từ nhỏ cậu đã chẳng thêm để tâm tới cô nương nào, chỉ mỗi Đông Đông là có thể khiến cậu đứng ngồi không yên. Nỗi lòng của cậu ta dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết, chả hiểu sao cậu lại dùng dằng lâu như vậy.”

Hắn xấu hổ vô cùng, một lát sau mới buồn bực thừa nhận: “Ta chỉ không muốn ép nàng ấy thôi.”

Tô Tiểu Mị ghen lời nhìn hắn trân trân, bật cười một cách khó tin:

“Chẳng phải bây giờ cậu đang ép đó à?”

Cái mặt đen của hắn càng hồng tợn, trừng người trước mắt, cúi gằm mặt nói: “Nếu lão không nhúng tay phá rối linh tinh thì ta đã không...”

“Đã không gì hả? Đã không đổ kị một tác lòng? Hay là sẽ không ra tay nhanh như hổ đói thấy dê?” Tô Tiểu Mị cười nói: “Tiểu tử thôi à, ta thật tình chỉ muốn cậu thấy rõ lòng mình, nhận ra rồi thì tới cửa cầu hôn, cưới hỏi đàng hoàng. Vậy mà cậu hành động nhanh hết sức, loáng cái đã ăn sạch người ta. Hôm qua Bạch Lộ nghe tin thì đoán ngay cậu làm gì rồi, còn cần nhân ta cả ngày trời.”

Nghe Bạch Lộ cũng đoán ra chuyện này khiến Dịch Viễn càng xấu hổ hơn.

Tô Tiểu Mị nhìn hắn, nói tiếp: “Nói chung, chuyện gì nên làm cậu đều làm hết rồi, bên ngoài sôi sục lên như vậy, nếu sau động phòng không có lạc hồng thì lời đồn bảo đảm càng chướng tai hơn, dù cậu chả có mặt mũi gì để giữ nhưng cũng nên nghĩ cho Đông Đông.”

“Dĩ nhiên ta đã nghĩ tới.” Mặt hắn đỏ hơn, nói to tiếng.

“Nghĩ gì hả? Lấy đao xẻo mình à?” Tô Tiểu Mị khom lưng nhắc bổng hai thùng nước một cách nhẹ nhàng, cũng không quên nhắc hắn: “Cậu muốn làm kiểu đó cũng được, nhưng nhớ đừng xẻo chỗ nào dễ thấy, có vài nữ nhân đầu óc còn tinh vi hơn cả lỗ kim, cái lưỡi trong miệng lợi hại tới độ có thể dời non lấp biển, chết cũng nói thành sống được, cậu phải nhớ kỹ đừng quên.”

“Ta biết.”

Nói thật, ngoài hai chữ này ra hắn thật sự chẳng biết nói gì nữa.

“Còn nữa, cậu phải cưới hỏi cho chàng hoàng, dù gấp gáp để muối ấy qua cửa, nhưng cậu nhất định cũng không được thiếu lễ tiết cưới xin. Lão gia và phu nhân đã đồng ý nhận Đông Đông làm nghĩa nữ, lúc đó Đông Đông chính là khuê nữ Tổng gia, phải xuất giá từ Ứng Thiên Đường, ta và Bạch Lộ sẽ đích thân đưa hôn cho Đông Đông.”

Hắn ngẩn ra nhìn Tô Tiểu Mị, cổ họng bỗng thắt lại.

Hắn biết tất cả đều là vì Đông Đông.

Người của Ứng Thiên Đường muốn bảo vệ danh tiếng cho Đông Đông, để khi cô gả đi không phải chịu ầm ỨC.

“Ta biết, Dịch Viễn nhất định không thiếu sót.”

Tô Tiểu Mị cười cười, sau đó mới nói: “Được rồi, mọi chuyện cậu đều biết cả, giờ ta cho cậu một lời khuyên.”

Hắn nắm chặt vai sứ, đứng lặng.

“Đừng nói dối Đông Đông, vì bất kể cậu lấp liếm điều gì cũng không thể qua mắt muối ấy được. Đông Đông là kiểu người nhìn mặt người để sống qua ngày, ngay giây phút cậu thốt ra miệng thì muối ấy đã biết cậu lừa dối rồi. Nếu cậu làm tổn thương muối ấy, đánh mất lòng tin của muối ấy, thì sẽ rất khó lấy lại được.”

“Ta sẽ không lừa dối cô ấy.” Hắn nói.

Tô Tiểu Mị chỉ cười: “Vậy ta xin chúc mừng cậu ở đây trước.”

Dịch Viễn ngệt người, thật sự không ngờ y sẽ nói thế, trong phút chốc, tim hơi nóng, không hiểu sao lại thấy ngượng.

Lát sau hắn mới có thể nặn ra một câu: “Cảm tạ.”

Nghe vậy, Tô Tiểu Mị nhìn hắn cười cười, không nói gì thêm nữa, chỉ xách thùng nước quay lưng đi vào nhà.

Dịch Viễn cúi gót y, nhìn tấm lưng cao ngồng của người trước mắt mình, chẳng hiểu sao hắn lại nhớ tới lúc bị Tô Tiểu Mị mang về Ứng Thiên Đường.

Ban đầu hắn thật lòng ghét cay ghét đắng tên này, nghĩ y vừa thích xen vào chuyện người khác vừa lăm lăm điều, khi không lại thích tìm hắn gây rối. Nhưng y chính là người duy nhất dám chỉ trích tận mặt hắn vào

thời điểm đó.

Ngoài miệng y gọi hắn là thiếu gia, nhưng chưa bao giờ coi hắn là thiếu gia thật sự. Biết hắn muốn học võ, y còn lấy luyện quyền làm mồi, sai khiến hắn hết như sai người hầu. Ở lại Ứng Thiên Đường mấy tháng mà gần như việc gì hắn cũng làm qua, từ quét rác, lau cửa sổ, dọn dẹp, gói thuốc, chà rửa nồi niêu...

Từ nhỏ quen sống sung sướng an nhàn, hắn chưa từng chạm tay vào những chuyện này, chưa đầy vài ngày hắn đã tróc da, chai tay. Nhưng tới khi vết thương hắn lành hẳn, thì hắn lại vội vàng quay lại Ứng Thiên Đường để người này nô dịch thêm lần nữa.

Lúc đầu, hắn cho là mình chỉ vì luyện quyền, nhưng tuổi càng lớn dần thì hắn mới hiểu, năm đó hắn quay lại Ứng Thiên Đường, là vì hắn hy vọng mình có thể trở thành người như Tô Tiểu Mị.

Tuy Tô Tiểu Mị không phải chủ của Ứng Thiên Đường, nhưng ai nấy trong Ứng Thiên Đường đều vui vẻ phục tùng y từ tận đáy lòng. Y không phải chủ tử nhưng lại gánh trách nhiệm của một chủ tử. Ai ở đó cũng thật lòng mến phục y, ngưỡng mộ y, tôn trọng y, hơn nữa bất luận là nam nữ già trẻ, không ai sợ sệt hay thù hận y.

Tuy Tô Tiểu Mị quản lý sự vụ giúp Bạch Lộ, nhưng hai người họ không nghiêm khắc như mẹ và Lý tổng quản, làm người ta khiếp sợ. Tô Tiểu Mị chưa bao giờ ngồi trên cao la hét để người ta khúm núm, mà y cùng làm việc với mọi người, nâng cốc nói cười với các nam nhân khác, cùng sắc thuốc với các nữ nhân, thậm chí còn đùa nghịch với lũ trẻ con.

Đó là cảnh tượng mà cho tới giờ hắn chưa từng thấy trong tác phường nhà mình.

Ứng Thiên Đường rành rành là một y quán, là một tòa được đường, là nơi mà ai bị bệnh mới tìm tới.

Thế nhưng bầu không khí ở đó rất vui tươi cởi mở, ai nấy đều mang dáng vẻ tươi cười. Mà tất cả là vì y, vì y đang cười, cười trấn an bệnh nhân, cười trêu người bị thương, dù là người bị thương nặng đi nữa y cũng ứng phó dễ dàng. Khiến mọi người cũng nhẹ lòng theo.

Thậm chí Tô Tiểu Mị còn thuyết phục hắn, khiến hắn tiếp tục tới Ứng Thiên Đường tập võ.

Chuyện ấy gần như là kỳ tích, nhưng mẹ thực sự đồng ý, không còn phản đối chuyện hắn tập võ nữa.

Hắn thích nơi đó, kính nể người đàn ông này. Dù năm mười sáu tuổi hắn phải tiếp quản gia nghiệp nên không có thời gian tới Ứng Thiên Đường nữa, nhưng hắn vẫn tiếp tục học hỏi y.

Không chỉ võ thuật mà còn cả cách đối nhân xử thế, đạo lý làm người.

Hắn muốn trở thành người giống y, một người đàn ông làm hắn khâm phục, tôn kính từ tận đáy lòng, một

nam tử hán đội trời đạp đất.

Nhưng có đánh chết hán cũng không thừa nhận chuyện này với người đàn ông trước mặt.

Tô Tiểu Mị gánh thùng nước vào nhà bếp, Dịch Viễn và y cùng đổ nước vào vại, rồi ra sau nhà chẻ củi, Dịch Viễn không ừ hử nửa câu mà chỉ chủ động đi theo giúp đỡ.

Tô Tiểu Mị thấy mà không nói gì, trong mắt lộ ra ý cười, sau đó giao hết chuyện chẻ củi cho hán, rồi vào nhà bếp tìm Bạch Lộ.

Mấy ngày nữa là lập đông.

Thời tiết hôm nay tuy đẹp nhưng gió đã lạnh hơn nhiều, song hán vận động gân cốt một lúc thì cả người cũng đầm mồ hôi.

Đúng lúc Dịch Viễn định chuyển đóng củi vào nhà bếp, thì thấy cô nương tên A Linh đang ngồi ở mép hành lang bên ngoài. Cô ta vẫn mặc độc một màu đen như trước, bộ áo đen đó không biết làm từ loại vải gì, như gió như nước bọc lấy nữ nhân đang đàn cầm, chỉ lộ ra đôi chân trần trắng nõn, và ngón tay nhỏ nhắn cũng trắng trẻo y như thế.

Cô ta không đàn thành bài hoàn chỉnh mà chỉ gảy lên mấy âm rời rạc.

Hán nhìn kỹ hơn mới phát hiện chiếc cầm đó đã đứt dây từ lúc nào không hay.

Nhiều năm qua như vậy mà dáng dấp của nữ nhân này vẫn không thay đổi, cô ta không trưởng thành hơn cũng không già đi tí nào, trông giống hệt như cô nương mười bảy mười tám tuổi. Lúc mới gặp cô ta, tuổi của hán và Đông Đông còn nhỏ hơn cô ta rất nhiều, nhưng hôm nay tới Đông Đông trông còn lớn tuổi hơn cô ta.

Tính tình A Linh vui giận thất thường, giữa mi tâm luôn tỏa ra tà khí khó hiểu, dù bị thương cũng sẽ lành rất nhanh, bị bệnh thì khỏi cực nhanh, nhanh hơn rất nhiều so với bình thường.

Lúc hán bắt đầu lên đảo này, Tô Tiểu Mị có nói cho hán hay, A Linh biết điều khiển chim bay thú nhảy, có thể sử dụng ma thuật, và cả khả năng đọc tâm, bảo hán không việc gì thì đừng tới quá gần nữ nhân này.

Năm đó hán cho rằng Tô Tiểu Mị lừa mình. Nhưng có một lần hán đã thấy lúc cô ta cố đi vào cánh rừng trên đảo lần thứ hai, cả người cô ta bay lơ lửng trên không trung, còn đứng trên không rất lâu, nhưng đó tuyệt đối không phải là tuyệt đỉnh khinh công.

Lúc về hán đã nghi A Linh căn bản không phải là người.

Suy đoán này có lẽ sẽ quá hoang đường nếu ở nơi khác, nhưng nếu nó tồn tại trên đảo quỷ này, đã thế còn có quan hệ với Tổng Ứng Thiên thì chẳng có gì là lạ.

Biết đâu vì vậy mà Tổng Ứng Thiên mới đưa cô ta về đảo này, quanh năm không cho cô ta ra đảo.

Như nhận thấy ánh mắt của hắn, nữ nhân kia nâng mắt lên, nhìn về phía hắn.

Màu mắt đen lóe lên tia sáng yêu dị, lạnh như băng.

Đúng lúc này, Đông Đông đẩy cửa, bưng một chén đậu hũ ra ngoài.

Trong thoáng chốc, tim hắn bỗng xách lên.

Hắn không thích A Linh, ngay lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô ta thì đã không thích rồi. Hắn càng không thích Đông Đông tới quá gần cô ta, vì hắn vẫn nhớ như in hành động cố làm tổn thương Đông Đông của cô ta năm xưa.

Không kiềm lòng được, hắn dậm bước muốn tiến lên, nhưng lại bị vỗ vào vai.

Hắn ngoái đầu lại thì thấy Tô Tiểu Mị đã tới sau lưng hắn từ lúc nào chẳng hay, nói: “Cô ta không làm Đông Đông bị thương đâu.”

“Sao lão biết?”

“Bởi vì Tổng Ứng Thiên không cho phép.” Tô Tiểu Mị cười, nói: “Hơn nữa cô ta rất buồn chán, Đông Đông làm đồ ăn lại rất ngon, nên sẽ không lợi dụng ép uống gì Đông Đông đâu, chỉ nói vài ba chuyện xảy ra bên ngoài thôi.”

Dịch Viễn ngậy người ngoái đầu, thấy A Linh không đếm xỉa tới Đông Đông, nhưng Đông Đông vẫn đặt chén đậu hũ bên cạnh cô ta, rồi ngồi bên cạnh nói gì đó.

A Linh không buồn liếc cô lấy một cái, chỉ bỏ cằm xuống, bưng chén đậu hũ lên, dựa vào cây cột ở hành lang, rồi im lặng ăn chậm rãi.

“Ta không thích cô ta.”

“Ta biết.” Tô Tiểu Mị nhìn hắn, nói: “Nhưng Đông Đông thích.”

Hắn biết chứ, hắn nhìn ra chứ.

Hắn rất khó hiểu, tại sao Đông Đông lại thích một người như A Linh, người không phải người quý không phải quý. Nhưng xem ra Đông Đông thật sự rất thích cô ta.

Hắn vẫn còn chút bất an, nhưng hắn không bước tới thật mà chỉ ở bên cạnh chùng.

Kết quả nữ nhân kia đúng là không làm gì Đông Đông, chỉ thỉnh thoảng lạnh lùng đáp lại đôi lời, nhưng Đông Đông hoàn toàn không để bụng.

Sau đó hắn mới để ý thấy, lúc Đông Đông không nhìn A Linh, thì nữ nhân đó sẽ nhìn Đông Đông với vẻ mặt phức tạp, cặp mắt đen thậm chí còn không hề lạnh băng yêu dị.

Nhưng vẻ mặt đó chỉ thoáng qua rồi biến mất, nó bị cô ta xóa đi rất nhanh chóng. Rồi không hề báo trước, cô ta đứng lên, bỏ mặc cái cằm bị đứt dây, rồi ngoảnh mặt bỏ đi.

Đông Đông hơi ngạc nhiên nhưng cũng không đuổi theo, như thể đã quá quen với hành vi của A Linh, nên cô chỉ thu dọn cằm và cái chén vừa ăn xong.

Hắn bước lên giúp cô, Đông Đông thấy hắn thì nhoẻn miệng cười.

“Tính tình của nữ nhân kia thật tệ.” Hắn nhìn cô mà nhìn không được: “Lần tới nàng đừng để ý tới cô ta nữa.”

“Thật ra A Linh là người rất tốt.” Đông Đông ngăn ra, bắt giác biện hộ thay: “Lần trước có con chim bị thương gãy cánh, cô ấy đã cứu nó.”

“Thật vậy sao?” Hắn ngỡ ngàng.

“Ừ.” Đông Đông nhìn hắn nói: “Khi còn bé, có lần y phục của ta bị rách, ta cầm kim khâu lên vá đại, xấu chết được. A Linh đi qua nhìn thấy, đã cắt đường may của ta đi, rồi còn dạy ta cách vá y phục. Đường kim của cô ấy vừa nhanh vừa linh hoạt, còn tuyệt hơn cả tú nương trong thành nữa.”

“Là cô ta dạy nàng cách may vá sao?”

“Đúng thế.” Đông Đông gật đầu: “Bạch Lộ vốn định dạy ta cách khâu áo, nhưng tỷ ấy bận quá, về sau lại là A Linh dạy ta.”

Hắn thật tình không ngờ, hóa ra nữ nhân kia cũng có mặt này.

“Cô ta biết may áo, vậy tại sao trở tới trở lui cũng chỉ mặc độc một màu váy đen chứ?”

“Ta cũng không biết.” Đông Đông đành chịu: “Có lần ta hỏi cô ấy, cô ấy đột nhiên nổi giận, lâu thật lâu cũng chẳng thèm nói chuyện với ta.”

“Cô ta không làm nàng bị thương lần nào nữa chứ?” Dịch Viễn hỏi tiếp.

“Không có đâu.” Đông Đông lắc đầu.

Nghe vậy, hần sực nhớ tới nét mặt vừa rồi của A Linh, bèn không nói thêm gì nữa.

28. Quyển 2 - Chương 25

Edit: Yunchan

Hôm ấy hần và Đông Đông ăn cơm ở đó rồi mới đi.

A Linh cũng ngồi vào bàn, nhưng lại ở chỗ cách Tổng Ứng Thiên xa tít.

Dịch Viễn nhớ cách đây rất lâu, lúc hần vừa tới đây, nữ nhân này vẫn nề nếp ngồi cạnh thiếu gia Tổng gia, hần biết A Linh luôn muốn Tổng Ứng Thiên thả cô ta ra đảo.

Theo hần biết thì nữ nhân này đã tung ra hầu hết mọi cách, nhưng thiếu gia Tổng gia vẫn chưa dao động lần nào.

Nhiều năm trôi qua, A Linh cũng chẳng bám dính Tổng Ứng Thiên nữa, trên bàn cơm cũng không nói không rằng, tới liếc Tổng Ứng Thiên cũng chẳng buồn, rõ ràng đã từ bỏ ý định dụ y thả cô ta ra khỏi đảo.

Thành ra bầu không khí trong bữa ăn rất kỳ dị, tuy cách nhau cả chiếc bàn dài nhưng sóng ngầm vô hình giữa hai người vẫn âm ỉ qua lại.

Sau khi cơm nước xong thì trời cũng đã sụp tối.

Dịch Viễn và Đông Đông phụ dọn dẹp bát đĩa, trước khi ra về có băng ngang qua khoảng sân trước nhà, thấy trên chiếc bàn trong căn phòng đang mở toang cửa của A Linh đặt một chiếc đàn cầm, nhưng chiếc đàn cầm này đã đứt dây, không thể đàn được nữa.

A Linh cúi đầu nhìn chiếc đàn cầm, hoàn toàn không chú ý tới hần và Đông Đông đang đứng ngay cửa. Mãi tới khi Đông Đông gọi to thì cô ta mới ngẩng phắt đầu lên, sắc mặt tái nhợt nhưng không có bất kỳ hồi đáp nào.

“A Linh, muội và Dịch Viễn phải về rồi.” Đông Đông bước lên trước nhìn cô ta, nhẹ giọng hỏi: “Tỷ có muốn thứ gì không? Lần sau tới muội sẽ mang cho tỷ.”

A Linh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, đáp lại ý tốt của cô chỉ bằng một câu:

“Ái tình là điều ảo tưởng nhất trên đời này, bất luận nam nhân này có thể non hẹn biển với cô tới đâu, rồi cũng tới ngày hắt ruồng bỏ cô. Nhưng không sao cả, tới lúc đó cô có thể tìm đến ta, ta sẽ cho cô thứ mà cô mong muốn nhất.”

Dịch Viễn nghe vậy thì lạnh mặt, bước nhanh lên, trầm giọng nói: “Cám ơn ý tốt của cô, nhưng việc này sẽ không bao giờ xảy ra.”

A Linh giương mắt nhìn thẳng hấn, đôi đồng tử lạnh lẽo: “Nhất định không bao giờ sao.”

“Cô cứ từ từ mà chờ đi!”

Hấn lạnh lùng nạt ngang, chẳng muốn để tâm tới nữ nhân này nữa, cầm lấy tay Đông Đông, ngoảnh mặt bỏ đi: “Nàng đừng nghe cô ta nói càn, chúng ta đi.”

Đông Đông không nhìn thấy hấn nói gì, chỉ biết là A Linh chọc giận hấn, vội hỏi: “Dịch Viễn, A Linh không có ý đồ đâu, chàng đừng để bụng.”

Nữ nhân kia đích thị là có ý đồ, nhưng hấn không tranh luận với cô, vì hấn biết tranh luận cũng chẳng ích gì. Đông Đông coi nữ nhân kia là bằng hữu, mà cô lại luôn một lòng với bằng hữu, không ai hiểu chuyện này hơn hấn cả. Cho nên hấn chỉ dừng bước, quay người lại nhìn cô, nhấn mạnh từng chữ:

“Ta tuyệt đối sẽ không ruồng bỏ nàng.”

Đông Đông nhìn hấn, đặt bàn tay nhỏ lên ngực hấn, cười nói: “Ta biết.”

Tuy cô nói thế, nhưng hấn có thể nhìn thấy trong mắt cô, cô không hiểu lắm, nhưng cô không muốn hấn giận nữa, vì vậy mới cố trấn an hấn.

Hấn không giận cô, vì hấn hiểu muốn giành được niềm tin của cô, muốn cô mở lòng với hấn thì cần nhiều thời gian hơn nữa.

Dịch Viễn hít thở sâu, mất một lúc mới bình tĩnh lại. Rồi bỗng hấn nắm lấy bàn tay đang đặt lên ngực mình, kéo cả người cô vào lòng.

Cô khẽ hít vào, nhưng không phản kháng, chỉ ngoan ngoãn dựa vào lòng hấn.

Cảm giác ôm cô tuyệt đến thế, nho nhỏ mà ấm áp.

Hai ngày nay, cứ như cả thế giới đều muốn phản đối hôn sự của hai người, làm hấn cứ mãi thấp thỏm phập phồng, thao thức suốt đêm vì sợ cô đổi ý, hấn không thể trông chừng cô từng khắc từng giây. Tới tận bây giờ được ôm cô vào lòng, trái tim thấp thỏm mới bình yên lại.

Nhưng cảm giác bình yên này chỉ trong thoáng chốc. Một giây sau, đằng sau đã oang oang tiếng khiến trách cợt nhả của Tô Tiểu Mị:

“Tiểu tử thôi, còn chưa thành thân mà cậu giở trò gì thế hả? Còn không chịu thả Đông Đông ra mau!”

Hấn không muốn thả, hấn muốn ôm lấy cô, vứt hết tất cả những thứ rắc rối buồn phiền, cười khoái mã cao chạy xa bay.

Nhưng hấn đoán cô sẽ không đồng ý, bà quản gia Tô Tiểu Mị không thể nào để cho hấn làm vậy. Cho nên kết quả là hấn vẫn thả tay ra, xoay người đối diện với Tô Tiểu Mị.

“Tô gia.” Đông Đông nhận ra sự có mặt của Tô Tiểu Mị thì thẹn chín cả mặt, gần như rụt hết cả người ra sau lưng Dịch Viễn.

Tô Tiểu Mị nhìn cô cười, chỉ nói: “Thuyền tới rồi, Tam thẩm đang chờ ở bến, đi thôi.”

Hấn nghe vậy bèn dắt tay Đông Đông, theo Bạch Lộ và Tô Tiểu Mị rời khỏi đây.

Chẳng bao lâu thì tới thuyền, Đông Đông và Bạch Lộ ngồi vào trong mũi thuyền, hấn và Tô Tiểu Mị đứng ở mũi thuyền, bỗng nghe thấy trên đảo vọng tới tiếng đàn du dương.

Một khúc nhạc trầm bổng khoan thai, như nước như gió, cực đẹp.

Nó khiến người ta khó lòng tưởng tượng, người tấu lên bài nhạc ấy là một yêu nữ lạnh lẽo như tuyết. Nhưng trên đảo chỉ một người có đàn, tuy vừa rồi cô ta còn tỏ ra xem thường chiếc cầm đó, nhưng giờ đây lại gảy lên dây đàn mà nam nhân kia đặc biệt sửa lại cho cô ta.

Sau đó hấn sực giác ngộ.

Có lẽ mười mấy năm qua, thiếu gia Tống gia không phải chỉ giam giữ cô ta mà thôi.

“Nữ nhân kia rốt cuộc là yêu hay quý?” Vấn đề này hấn còn chưa nghĩ kịp đã bật thốt ra lời.

Họ Tô nhìn về phía Bạch Lộ trong mũi thuyền đang trước, đáp mà mắt không chớp: “Cô ta không phải yêu cũng chẳng phải quỷ, mà là một vu nữ sống đã ngàn năm.”

Hắn sững sờ nhìn Tô Tiểu Mị, gạt phăng đi: “Lão nói đùa à, con người sao sống nổi ngàn năm?”

Tô Tiểu Mị cười tự giễu: “Đúng vậy, con người sao sống được ngàn năm? Sao có thể nhiều năm không già? Sao có thể đứt đuôi tái sinh như thần lằn chứ?”

Dịch Viễn im lặng nhìn y chăm chăm, hắn nghĩ y đang nói đùa, nhưng cũng biết nữ nhân kia không phải người thường.

“A Linh là một vu nữ sống ngàn năm thật sao?” Lát sau hắn vẫn không nhin được hỏi tiếp.

Tô Tiểu Mị chỉ hé môi cười đáp: “Đúng, cô ta là thuốc đại bổ cho yêu quái, ăn máu thịt cô ta có thể sống lâu tăng sức mạnh, cho nên Tống Ứng Thiên mới giam cô ta lại, bày trận pháp trong ngoài đảo quỷ vì cô ta, để cô ta không bị yêu quái bắt ăn thịt.”

Hắn trừng mắt nhìn cách nói chuyện bông lơn của người này, không phân biệt nổi là thật hay đùa. Nhưng lần này hắn không dám tới nổi hỏi thêm nữa, vì hắn hiểu rõ nếu người này không muốn nói, thì dù hắn có bóp miệng y thì cũng chả moi được gì.

Ngày đại hỉ, Ứng Thiên Đường giăng đèn kết hoa, bên ngoài đường chật ních người tới xem trò vui.

Tầm mấy ngày trước Đông Đông đã được đưa tới Ứng Thiên Đường đợi xuất giá. Vào ngày xuất giá, dưới sự sắp xếp của Bạch Lộ và Tô Tiểu Mị, phu phụ Tống gia giữ chức trưởng bối nhà mẹ, đưa cô ra cửa.

Đông Đông ngồi lên xe hỉ, tâm trạng vừa hồi hộp vừa thấp thỏm.

Dọc đường đi dù cô không nghe thấy tiếng người, nhưng có thể cảm giác được bầu không khí ngột thở này.

Thật ra cô không nhớ rõ mình đã vượt qua ngày đó bằng cách nào, chỉ nhớ rằng từ sáng Bạch Lộ và Tống phu nhân đã chuẩn bị nước tắm để cô lau người, còn cùng nhau chải tóc, thoa son cho cô nữa. Thậm chí hai người họ còn mang một bộ giá y đỏ thẫm tới để cô mặc vào.

Vì căng thẳng nên cô hoàn toàn quên hỏi nó lấy từ đâu, mà chỉ để mặc hai người trang điểm cho mình. Sau đó bị nhét cho một cây quạt rồi đưa lên xe hỉ, cuối cùng lên đường vào thành, băng qua hơn nửa tòa thành lớn.

Lúc xe hỉ đỗ lại thì trời đã hoàng hôn, trong thoáng chốc, Bạch Lộ đưa hôn vội vàng chạm vào bàn tay nhỏ của cô: “Đông Đông, cây quạt này dùng để che mặt lại.”

Đông Đông thấy, mới nhớ tới tập tục mà tỷ ấy đã nhắc đi nhắc lại năm lần bảy lượt, hấp tấp giờ quạt tròn lên, che khuất mặt mình.

Sau đó một cơn gió thổi tới, cô biết có người vén màn xe lên.

Trong khoảnh khắc đó, cô đột nhiên thấy sợ.

Cô không nghe thấy âm thanh, cũng chẳng nhìn thấy quang cảnh ngoài xe, thứ mà cô thấy gần nhất chỉ có bộ y phục đỏ thẫm, bàn tay đang nắm chặt quạt tròn và mũi giấy ló ra dưới làn váy của mình.

Tất cả đều hư ảo không chân thật.

Thậm chí cô còn không biết đôi giày mình đang mang trên chân ở đâu ra, vì cô chưa bao giờ dùng giày thuê.

Trong phút chốc, lòng bỗng hoang mang bồn loạn, cô không nghe được cũng chẳng nhìn thấy, nỗi sợ hãi từ từ vồ lấy cô, chiếc quạt tròn che mắt tầm mắt bỗng khiến cô khó thở. Dù Bạch Lộ đã nói bái đường xong, vào động phòng mới được bỏ quạt ra, nhưng cô lại hoảng tới mức muốn giật phăng chiếc quạt này ra ngay lập tức, để thấy rõ mọi thứ.

Nhưng đúng lúc này, một bàn tay rộng đã nắm lấy bàn tay cô dưới làn váy hỉ.

Bàn tay đó không nắm lấy vội vàng, không gấp gáp kéo cô xuống xe, mà chỉ nhẹ nhàng phủ lên bàn tay nhỏ bé đã trắng bệch ra vì căng thẳng. Bàn tay kia ngăm đen, lớn gấp đôi bàn tay cô, ngón tay và lòng bàn tay có vài vết chai, trên mu bàn tay còn có một vết phỏng cũ đã liền miệng.

Đó không phải là bàn tay mà một thiếu gia sống an nhàn sung sướng nên có, nhưng thiếu gia mà cô biết lại có một đôi bàn tay như thế.

Bàn tay kia vô cùng rắn chắc, vả lại còn ấm tới nỗi không gì sánh bằng.

Cô biết, đó là hắn.

Hắn không giục cô mà chỉ chờ đợi.

Trong mơ hồ, cô có thể nhìn thấy gương mặt hắn hiện lên trong óc, thấy hắn mở miệng nói với mình.

Đừng sợ.

Nhìn bàn tay vững chãi của hắn, cô có thể thấy được ánh mắt dịu dàng của hắn.

Đừng sợ.

Cô tưởng như nghe được tiếng hắn, nhưng tất nhiên cô chưa nghe thấy giọng hắn bao giờ. Cô không nghe được, nhưng tiếng vọng đó lại rõ ràng vô cùng, quanh quẩn mãi trong lòng.

Trái tim rối loạn bỗng bình tĩnh lại, ấm áp, cô dần nới lỏng bàn tay đang bấu chặt vào váy hi.

Cô để hắn dẫn xuống xe, rồi cho hắn đưa qua cửa, để hắn ra hiệu cho cô nên hành lễ lúc nào, để hắn dắt cô vào phòng sau khi bãi đường.

Sau đó, hắn mới nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang níu chặt quạt tròn của cô, đẩy nó qua, để gương mặt cô không còn bị nó che khuất.

Đến tận lúc này, cô mới nhìn thấy hắn.

Cặp nền đỏ tươi trên bàn cháy sáng, rọi tỏ cả căn phòng, đồng thời chiếu sáng cả nam nhân trước mắt.

Hắn buông mắt nhìn cô, gơ tay lên vuốt nhẹ mặt cô.

Tay hắn rất ấm, ấm vô cùng.

Đông Đông nín thở ngược nhìn hắn, thấy hắn mở miệng:

“Nàng thật xinh đẹp.”

Cơn xấu hổ bất ngờ bốc lên đầu, nhuộm thắm đôi bờ má.

Hắn lấy chiếc quạt tròn khỏi tay cô, đặt qua bên bàn, rồi cầm bình rượu lên rót vào chung bạch ngọc lá sen.

Chung bạch ngọc chạm khắc tinh xảo, giống hệt hoa sen Động Đình. Từng cánh hoa như xuyên thấu ánh sáng, hắn rót rượu vào từng chung, cầm ở mép ngoài rồi đưa một chung cho cô.

Đây là rượu giao bôi, Bạch Lộ từng nói một khi đã uống vào thì cô và hắn sẽ thành vợ chồng.

Đông Đông nhận lấy mà mặt đỏ tim đập, mới kề tới môi thì hắn lại nhẹ nhàng cầm lấy tay cô.

Cô hơi ngạc nhiên nhìn hắn, trong một thoáng cô ngỡ là hắn đổi ý. Nào ngờ hắn kéo khẽ cánh tay cầm chung rượu của cô tới bên môi hắn, mở miệng chậm rãi nhấp một miếng.

Mặt Đông Đông đỏ bừng lên, ngay sau đó đã thấy hắn nghiêng chung của mình tới, dứt rượu cho cô.

Chất rượu trôi vào miệng, hơi ngọt, còn thoang thoảng mùi hoa, vừa vào cổ họng đã làm bụng nóng lên cay cay, khiến tim đập nhanh hơn.

“Đây là rượu giao bôi sao?” Vì khẩn trương, cô mở miệng hỏi.

Hắn không đáp mà chỉ ngắm nhìn cô, rồi lại uống thêm một hớp rượu trong tay cô.

Cô cho là hắn muốn cô uống nữa, nên há miệng hớp thêm một hớp. Ngay lúc này hắn bỗng lấy lại chung rượu bên môi cô, đặt lên bàn. Đông Đông thẹn mặt ra, vừa ngước mắt lên thì hắn đã cúi đầu xuống, hôn lên miệng cô.

Tiếp theo, cô cảm thấy một vị ngọt ngào ấm áp chảy vào miệng, đó là rượu. Rượu được hắn hâm nóng làm cô càng xấu hổ hơn, bất giác nuốt ực hớp rượu kia xuống.

Lưỡi hắn liếm từng giọt rượu như sương mai đọng trên môi cô, thấy đôi má cô hây hây đỏ như son thì mới hơi lùi lại, vuốt ve gương mặt nóng bừng của cô, rồi nói:

“Phải, đây là rượu giao bôi.”

Đông Đông rụt rè rũ mắt xuống, rồi lại nhắc lên, nhỏ giọng hỏi lại: “Vậy nên, chúng ta là phu thê rồi sao?”

Đôi mắt hắn tối lại, nói chậm rãi: “Vẫn chưa đâu.”

“Chưa sao?” Rõ ràng Bạch Lộ nói chỉ cần uống rượu giao bôi là xong mà. Cô nhìn hắn nghi ngờ, hỏi: “Còn phải làm gì nữa?”

“Còn phải động phòng.” Khóe môi hắn cong lên, nói.

Câu này làm rặng mây đỏ lại thối lên đôi gò má.

“Á.” Đông Đông vừa thẹn vừa rối, mở hé miệng, nói: “Ta biết, ta không quên, ta chỉ nghĩ là chúng ta... đã...”

Càng nói tiếp mặt cô lại càng đỏ tới nỗi không nói nên lời, đành cắn môi, cúi đầu.

Hắn vươn tay ra, nâng gương mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng của cô lên, hỏi: “Nàng cởi áo cho ta, được không?”

Cởi áo?

Cô trợn mắt, hiểu ý.

“Ừ... Được...”

Đây vốn là chuyện cô phải làm, Đông Đông bị hắn nhắc nhở, luống cuống bước lên đưa tay cởi áo tháo thắt lưng giúp hắn. Nhưng khổ nỗi vì hồi hộp mà bàn tay cô lại mềm nhũn, đai lưng thì rộng, thắt cũng đơn giản, mà cô thử tới mấy lần mới cởi ra được. Tuy nhiên lớp áo bên trong vừa mỏng vừa dài, cô loay hoay thật lâu mới cởi ra được một lớp. Đợi cô cởi áo khoác cho hắn xong thì lòng bàn tay cũng ướp nhẹp mồ hôi.

Vì đã lập đông, nên hỉ phục tân lang của hắn cũng khá dày, vừa cởi áo khoác ngoài ra, cô đã cảm thấy rõ mồn một nhiệt độ cơ thể hắn bao quanh cô.

Muốn cởi y phục cô phải đứng gần hơn, gần tới mức mùi hương trên người hắn xộc vào xoang mũi, len vào tận tim. Đông Đông cúi đầu cụp mắt, ngượng ngịu cởi áo tiếp cho hắn, cảm thấy tim đập nhanh khó tả.

29. Quyển 2 - Chương 26

Edit: Yuchan

Khi cô cởi lớp áo đầu tiên của hắn ra, cô cảm giác được hắn giơ tay lên tháo một cây trâm trên tóc cô xuống. Khi cô cởi tới lớp áo thứ hai, thì hắn lại lặng lẽ tháo tiếp một cây trâm khác.

Hành động này làm cô càng không dám ngẩng đầu lên, cảm thấy mái tóc dài của mình xổ ra, cảm thấy hơi thở nóng hổi của hắn phả qua trán, tóc, tai, rồi dừng lại trên chiếc cổ trần không bị thứ gì che lấp.

Tay cô càng run dữ dội hơn.

Sau đó, cô cởi nốt lớp áo cuối cùng, nới lỏng áo hắn ra, đôi tay giơ lên run khê, mở rộng tiết y để nó tuột khỏi bờ vai sẵn chắc.

Lần trước đèn tắt cũng không đốt nến nên cô không thấy rõ, nhưng giờ đây, cặp nến đỏ sáng rực lại chiếu tỏ tất cả mọi thứ.

Hầu kết trên cổ hần, vòm ngực cường tráng, cơ bụng rắn chắc, không sót thứ gì. Thậm chí cô có thể thấy rõ đường vân trên da hần, và dọc theo bụng dưới xuống quần còn có ít sợi lông đen đúa, đầu ngực hần cũng đã dựng thẳng.

Trong thoáng chốc, Đông Đông không biết nên đặt mắt ở đâu, cô bối rối dời tầm mắt, nhưng một giây sau lại không nhận được liếc mắt về lại.

Mỗi khi hần hít vào, cơ thể hần dường như càng tới gần cô hơn, tưởng chừng sắp chạm vào cô tới nơi. Thậm chí như thể đang yêu cầu cô vuốt ve, nó làm cô không đành lòng nổi nắm chặt tay, sợ mình không biết ngưng mà dán tay lên thật.

Suy nghĩ này chẳng biết ở đâu ra, làm tai cô đỏ bừng, miệng lưỡi khô khốc khó hiểu.

Cô nên cởi nốt quần cho hần mới đúng, nhưng đôi tay vừa đụng vào hần, nhiệt độ trên da hần đã hơi nóng ngón tay cô. Cô cố hết sức giữ bình tĩnh, không cho ngón tay chạm vào hần. Nhưng nó khó vô cùng, mỗi một lần ngón tay bất cẩn cạ nhẹ qua, cô lại bất ngờ run lên, không khỏi chùn tay.

Sau đó, đột nhiên cô phát hiện, chuyện này không chỉ ảnh hưởng tới cô mà còn lan sang cả nam nhân đối diện.

Mỗi một lần cô chạm nhẹ vào hần, chỗ da bị cô chạm vào sẽ co lại căng cứng, hơi thở nóng rực lướt qua cổ sẽ hơi khựng lại, mãi tới khi cô rời ra thì làn gió nóng đó mới quay lại.

Hần nín thở, giống hệt như cô.

Đông Đông hóa ngọc, bất giác bị hấp dẫn, nhưng cô không dám ngẩng đầu lên, chỉ thử đụng nhẹ lưng ngón tay vào, rồi lướt qua.

Hần ghen thở, bàn tay đang cầm mái tóc dài của cô bỗng siết chặt lại thành quyền.

Hần đang cúi mắt nhìn, cô biết, hần đang nhìn tay cô, cô có thể cảm giác được tầm mắt của hần đang rơi trên ngón tay mình.

Vậy ra đây chính là cảm giác lúc lưng ngón tay hần chạm vào mặt cô hôm ấy sao?

Không tài nào kiềm chế nổi, Đông Đông di đốt ngón tay qua lại chậm rãi, cảm giác hần lại hít vào, run lên khe khẽ.

Phát hiện mình có thể điều khiển phản ứng của hần làm cô thích thú. Chờ tới lúc cô nhận ra, thì cô đã bất giác duỗi dài ngón tay ra, lật bàn tay lại, sờ nhẹ vào làn da nóng rực của hần.

Bụng dưới cứng cáp của hắn sờ vào hết như đậu rang, mỗi lúc một nóng rực, mỗi lúc một săn lại. Mê mẩn lẫn tò mò, cô vuốt nhẹ lên, cảm giác làn da ngăm đen dưới ngón tay mình run khẽ.

Lần trước, cô chưa hề hay cơ thể dưới lớp áo của hắn lại săn chắc ngăm đen như vậy. Cô biết thỉnh thoảng hắn sẽ trực tiếp giúp đỡ công việc trong phường, nhưng sao lại phơi nắng thành đen như vậy chứ? Đen y như người làm nông xuống đồng mỗi ngày, như ngư dân đánh cá trên thuyền ở hồ Động Đình giữa ngày hè chói chang.

Chẳng biết tại sao, trên da hắn lại hơi nổi da gà. Cô nâng mi mắt lên đôi chút, nhìn thấy điểm nhô ra trước ngực hắn càng dựng thẳng hơn, cứ như đang vẫy gọi cô mút lấy nó.

Cô nhớ rõ lần trước, hắn ngậm nó để nghịch cô ra sao.

Nước bọt tiết ra trong miệng làm cô bất giác cắn nhẹ môi, cấp tốc cụp ngay mắt xuống, sợ hắn phát hiện mình nhìn hau háu vào nơi đó của hắn, phát hiện ra suy nghĩ đáng xấu hổ của cô.

Có điều, sụp mắt rồi cô mới nhận ra bàn tay nhỏ của mình đã áp tới cái bụng căng cứng của hắn từ lúc nào chẳng hay, còn quẩn luyến xoa xoa chỗ gồ lên ở bụng.

Cô thất kinh, ngượng ngùng rút tay lại. Nhưng chẳng hiểu sao bàn tay lại không nghe lời chủ, giá nào cũng không chịu rời xa cơ thể vừa ấm vừa chắc của hắn.

Vài sợi lông dưới rốn hắn hơi xoắn, càng xuống dưới càng rậm hơn, sau đó biến mất trong quần. Cứ như đầu óc bị mê hoặc, cô nhìn chúng, cảm giác lòng bàn tay ngứa ngứa, tự nhiên muốn biết sờ vào sẽ có cảm giác gì, muốn biết dưới lớp quần đó là gì.

Đương nhiên cô từng nhìn thấy những đứa trẻ trần như nhộng nghịch nước dưới hồ vào mùa hè. Nhưng cô biết nam nhân thì khác hẳn, lần trước không thấy rõ, mà cô thì thật tình hiếu kỳ.

Gần như ngay lúc đó, ngón tay cô tuân theo ý chí riêng của mình, từ từ, từ từ hé rộng lớp quần đó ra.

Vì căng thẳng quá độ, cô nhất thời không giữ chắc, khiến lớp áo cuối cùng còn sót lại trên người hắn tuột khỏi tay cô.

Hai chân hắn cường tráng như sắt, từng thớ cơ bắp nổi gồ lên dưới da. Nhưng đáng sợ nhất, chính là dục vọng đang bùng nổ giữa hai chân hắn. Không có quần áo che chắn, hơn nữa dưới ánh nền sáng ngời, nơi đó không còn là bóng dáng mơ hồ nữa, trông vào rất dọa người, làm cô thở hổn hển, cuống quýt dời tầm mắt.

Hắn bỗng đưa tay nâng mặt cô lên, cô vẫn không dám ngước mắt, nhưng hắn vẫn chờ, chờ cô không nén nổi lòng, cuối cùng nâng bờ mi khẽ run e lệ lên.

Sau đó, hắn cầm bàn tay nhỏ bé của cô, kéo cô cầm vào nơi đó.

Đông Đông khẽ hít ngược vào, muốn dời mắt đi, nhưng không cách nào làm được. Tình cảm trong đôi mắt đen của hắn chân thật lại rõ ràng như vậy, làm cô không thể lẩn tránh, chỉ cảm thấy thứ trong lòng bàn tay trơn tuột lại cứng cáp, nóng bỏng không gì sánh nổi.

“Đây là ta.” Dịch Viễn nhìn tiểu nữ nhân vô cùng thẹn thùng trước mắt, khàn giọng mở miệng: “Chỉ là ta thôi, không có gì phải sợ.”

Cô có thể cảm giác được nhịp đập dồn dập của hắn, ngay trong lòng bàn tay cô.

“Lần này...” Hắn mù mẫm nhìn cô khàn giọng nói: “Sẽ không đau như vậy.”

Lời này làm mặt cô bỗng rất, nhưng vẫn không nhin nổi mở miệng xác nhận lại: “Thật sao?”

“Thật.” Hắn nhìn cô, nói: “Nếu nàng còn đau thì cứ kêu ngừng, ta sẽ ngừng, được không?”

Trái tim trong lồng ngực nhảy lên thành thịch.

Mặt cô đỏ lựng tới mang tai, lát sau mới nhẹ đáp một tiếng:

“Được.”

Gần như đúng lúc đó, cô cảm giác được hắn trong bàn tay mình khẽ giật lên, dường như đã lớn hơn một chút, rắn hơn một chút.

Cô nghẹn thở, người run bắn, vì khấn trương mà càng buộc chặt tay hơn theo phản xạ. Lúc này đồng tử hắn biến thành màu đen sẫm, nín thở, bỗng nhiên hé tay cô ra.

“Xin lỗi...” Đông Đông đỏ mặt nói: “Không phải ta cố ý...”

“Không.” Hắn run rẩy hít vào một hơi, cặp mắt đen bốc lửa, nói: “Không phải lỗi của nàng... chỉ tại... tay nàng rất thoải mái... ta sợ ta quá thích...”

“Thích gì?” Cô ngốc nghếch hỏi.

“Nàng quấn quýt ta, đụng vào ta như vậy...” Hắn thành thật nói cho cô biết. Nói đoạn chậm chậm cúi đầu, dán lên đôi môi mềm mại run run của cô: “Vuốt ve ta...”

Đông Đông không nhìn thấy hắn nói gì, nhưng những lời vừa rồi đã bị môi lưỡi và bàn tay lướt qua vòng eo cô của hắn cuốn lấy, làm đầu óc cô mê muội từ lâu.

Cô cảm giác môi lưỡi hắn lần lượt tiến vào, đùa nghịch, hôn mút, làm cả người cô vừa nóng vừa thẹn.

Sau đó chẳng biết tại sao giá y của cô tuột xuống, chẳng biết tại sao cô bị bế lên giường, cô không tài nào biết được, chỉ có thể cảm nhận. Nhưng giây tiếp theo, cô cảm giác tiết y của mình cũng biến đâu mất tăm, ánh nến tỏa lên ngực cô, lên búp tay trơn bóng, thậm chí tỏa sáng cả chân cô. Mất cả chân của cô bị hắn nắm trong tay, thân thể hai người quấn lấy nhau, làm tất cả đều phơi ra lồ lộ.

Hắn gần như ném khắp thân thể cô, dùng môi lưỡi chậm rãi gặm mút.

Cô có thể thấy, thấy rất rõ, thấy môi lưỡi hắn liếm, hôn ra sao. Thấy tay hắn vuốt ve tấm thân trắng ngần đang run rẩy của mình thế nào, thấy thân thể ngăm đen cường tráng của hắn dán sát vào cơ thể mềm mại trắng trẻo của cô ra sao.

Cô rất xấu hổ, muốn hắn thôi tất nết. Nhưng cô lại muốn thấy hắn, muốn nhìn hắn, muốn nhìn ánh mắt say đắm vì cô của hắn, muốn nhìn nét mặt bị cô mê hoặc của hắn. Nhìn bàn tay hắn yêu chiều cô, nhìn thân thể trắng kiêu căng cứng của hắn hợp làm một với cô.

Cảm giác đó mãnh liệt lại tuyệt diệu như vậy, thậm chí còn tuyệt hơn lần đầu.

Cô không tài nào không níu sát lấy hắn, không thể nào không kéo hắn vào càng sâu.

Nhiều ngày qua, cô còn tưởng đêm hoan ái đó tuyệt đẹp như thế là do cái đầu nhỏ đáng thương của cô tự tô điểm. Nhưng không phải vậy, cô thật sự cảm giác trong khoảnh khắc này, cô đã thật sự sở hữu hắn, sở hữu người nam nhân này.

Bất luận thế nào, vào giờ khắc này, hắn ở trong cô, thuộc về cô.

Dưới ánh đèn sáng rực, nhịp tim, hô hấp, mồ hôi của cô và hắn giao hòa làm một.

Cô có thể thấy rõ ánh mắt rực lửa của hắn, thấy mình trong mắt hắn.

Hắn nắm chặt tay cô, đan chặt vào mười đầu ngón tay cô, khiến thân thể mình dán khít vào cô.

Lúc hắn hôn môi cô, một lần nữa vào thật sâu, cô bị mang lên đỉnh ngọn sóng, sau đó phát run quay lại trong lòng hắn.

Lần này, cô không vì kích thích quá độ mà bất tỉnh, chỉ không thở nổi thôi.

Biết cô không thở được, hắn đứng dậy tách khỏi cô.

Đông Đông đỏ mặt, bỗng nhiên cơn xấu hổ lại trỗi dậy trong lòng làm cô quay phắt người qua bên, không dám liếc hắn nữa. Ai ngờ chốc lát sau, bàn tay hắn lại xoa đùi cô.

Tưởng là hắn lại muốn, cô ngượng chín mặt, không dám động đây.

Ai dè giây tiếp theo hắn lại bế bổng cô lên, Đông Đông kêu khê một tiếng, cuống cuống vòng tay qua cổ hắn.

“Chàng làm gì vậy? Chàng muốn mang ta đi đâu?” Toàn thân cô trần trùng trực, áo quần cũng chưa mặc vào.

Hắn không đáp lại, vì biết với tư thế này cô cũng không nhìn thấy được miệng hắn, chẳng thể làm gì khác hơn là bế cô ra sau tấm bình phong.

Đông Đông nhìn lên mới phát hiện sau tấm bình phong có một thùng gỗ to đùng, nó là thùng nước tắm làm bằng gỗ lim thượng hạng. Hắn nhấc nắp gỗ đẩy thùng tắm lên, trong đó đã đổ đầy sáu phần nước nóng, hơi nóng bốc lên mờ mịt, bay lên lượn lờ.

Mùi thơm của gỗ tỏa ra không khí.

Đông Đông ngỡ là hắn sẽ thả mình xuống cạnh thùng tắm, nhưng ai dè hắn lại bế cô bước thẳng vào thùng tắm, khiến nước nóng trong thùng hơi sóng ra ngoài.

Cô thở gấp, bắt giắc ôm rịt lấy hắn, sợ bất cẩn làm nước tràn khỏi thùng.

Giây tiếp theo, cô cảm giác thấy khuôn ngực hắn rung động, ngược mắt thì thấy hắn đang cười.

“Yên tâm, nước tràn cũng không sao hết, ngoài thùng có rãnh thoát nước, nước tràn ra sẽ chảy tới ngoài tường.”

Cô thấy vậy mới nới lỏng bàn tay đang bám chặt hắn, vịn vào mép thùng ngó ra ngoài, quả thật trông thấy ngoài thùng gỗ có một vòng thoát nước nông, rãnh thoát này dựa sát vào tường, ở đó còn có một ống trúc để dẫn nước tràn ra bên ngoài.

Lúc này Đông Đông mới thở phào, ngoái đầu lại, chỉ thấy hắn đã lùi lại dựa vào sát mép thùng gỗ, mái tóc đen xòa xuống ngâm vào làn nước nóng bốc khói, ướt hơn phân nửa.

“Nước nóng này lấy từ đâu thế?” Cô tò mò hỏi.

“Ta chuẩn bị sẵn cho nàng, đứng trong ẩm ướt giữ ẩm bên kia.” Hấn dùng một tay chỉ mấy cái ẩm lớn đặt sát tường, tay còn lại thì vớt làn tóc trôi lơ lửng trong nước của cô, rồi đưa lên môi hôn.

Đông Đông nhìn mà mặt nhỏ lại đỏ ửng lên, cảm thấy từng sợi tóc đen như có tri giác, truyền tới người cảm giác tê dại. Trong nháy mắt, cô muốn rút tóc ra khỏi tay hấn theo bản năng, nhưng không cách nào chống cự lại ham muốn nhìn hấn cầm từng lọn tóc đen ẩm ướt óng ánh nước của cô quấn lên tay hấn, xoắn quanh từng tắc một. Hại cô cũng bị hấn lôi lại từng tắc từng tắc một, mãi tới khi cô trở lại trong ngực hấn, ngồi trên đùi hấn lần nữa.

Đến đây hấn mới chịu thả tóc của cô ra, sau đó vòng tay qua eo cô, kéo cô tới sát hơn, buông mắt nhìn tiểu nữ nhân đang đỏ mặt thẹn thùng trong lòng mình.

Hơi nóng làm thân thể trắng như tuyết ngâm trong nước của cô nhuộm thắm một màu đỏ tươi mê hoặc, mà làn da không ngâm trong nước của cô cũng hơi ra một lớp nước mỏng manh trong suốt, một giọt châu đọng trên vành tai xinh xắn của cô, khiến hấn không nhịn được lấy lưỡi liếm.

Cô run lên rồi co rúm lại.

Giọt nước đó nếm vào có mùi của cô, thơm ngát mà lại ngọt ngào.

Hấn rất muốn đòi hỏi cô lần nữa, nhưng lại sợ dọa cô, sợ bản thân mất kiểm soát làm cô bị thương.

Không vội, từ giờ trở đi, cô chính là của hấn.

Tối nay, hấn chỉ muốn ở cạnh cô một cách yên bình.

Thở sâu, hấn vươn tay lấy đậu tằm, đánh nước, rồi gội mái tóc dài cho cô, cũng tẩy đi lớp phấn son trên mặt.

Cô trang điểm tuy đẹp, nhưng như vậy không giống cô, lớp son phấn này che mất dung nhan thật của cô. Hấn thích dáng dấp vốn có của cô, thích mùi thơm nguyên thủy tỏa ra từ cơ thể cô.

Cô không phản kháng, trái lại tuy mệt, cô vẫn lấy đậu tằm trong tay hấn, cúi mắt đánh bọt rồi rửa mặt cho hấn, sau đó lau người.

Hấn không ngờ cô sẽ làm như vậy, tim bỗng đập rộn lên, đánh vào xương ngực.

Bàn tay nhỏ bé trắng muốt của cô mềm mại vô cùng, xoa tới trượt lui trên người hấn. Hấn nhìn bàn tay cô xoa ngực hấn, trượt lên cổ hấn, rồi trở lại trong nước, dạo chơi trên bụng hấn.

Thoắt cái hấn lại tự động cứng rần, cô chậm rãi dời bàn tay nhỏ chạy dọc xuống eo hấn, đi lên lần nữa rồi quay lại ngực. Tiếp đó dừng lại bên ngực phải hấn, ngần ngừ một lát mới ngược ngược xoa đầu nhọn đang dựng thẳng trên ngực hấn, xoa bóp nhẹ nhàng, hấn không cách nào không chế nổi rên lên một tiếng.

Hấn bỗng im bật, sức nhớ ra tay cô đang áp sát lên người mình, chắc chắn sẽ cảm giác được tiếng rung động vừa rồi. Hấn thật sự rất sợ cô rút tay về, nhưng nháy mắt tiếp theo, cô lại tiếp tục áp lòng bàn tay lên người hấn, chậm rãi, trên dưới, qua lại.

Đây thật là sự giày vò vừa đáng sợ vừa ngọt ngào.

Hấn hít hơi, thấy cô cúi gầm gương mặt đỏ hồng, vành tai ướt át cũng đỏ hồng. Cảm giác cô xoa bóp trên dưới, trái qua phải lại, mặt trên bên dưới hấn. Cổ họng hấn co lại, tim hấn đập điên cuồng, bụng dưới hấn căng cứng. Đôi tay nhỏ bé của cô lại lưu luyến trên lớp lông bên dưới một hồi, sau đó trượt dần xuống, cầm lấy hấn một lần nữa.

Rồi bắt đầu dao động.

Hấn có thể nhìn được, đương nhiên có thể.

Hấn bầu lấy cạnh thùng tắm, cơ thể căng lên.

Hấn không sao, hấn có thể nhìn nổi, hấn nghĩ. Hấn đương nhiên làm được, hấn nghĩ.

Không, hấn không làm được — có thể, hấn có thể —

Hấn gắng hết sức siết chặt lấy mép thùng tắm, gần như bóp nát thớ gỗ cứng chắc.

Sau đó hấn biết mình không làm được, chờ tới khi hấn nhận thức được chuyện này, thì hấn đã giật bàn tay nhỏ bé của cô lại từ lâu, kéo sát cô lại, cầm chân và hông cô, tách hai chân cô ra, để cô chuyển từ tư thế quỳ giữa hai chân hấn, thành giang chân ngồi trên người hấn.

Giây tiếp theo, cô đã bọc lấy hấn thật sâu.

Trong tích tắc, mắt cô trợn tròn thở gấp, tay vịn vào bờ vai hấn.

Dường như hấn sẽ bùng nổ ngay lập tức. Nhưng điều làm hấn kinh ngạc chính là cô cũng giống như hấn. Cô ngồi trên người hấn, đỏ mặt xấu hổ, run rẩy. Sắc hồng lan kín cả thân thể mềm mại của cô, đôi mắt đen mơ màng, bờ môi hồng hé mở rên khẽ, cơ thể bé nhỏ run rẩy không ngớt, bao chặt lấy hấn, truyền tới một loạt cơn sóng tình, làm hấn hoàn toàn bại trận, chỉ còn biết trút hết tất cả, chôn sâu vào đó.

Cuối cùng, cô mệt lả, ngượng tới nỗi không dám ngẩng đầu.

Hắn tò mò bao giờ cô mới quen được, hay là mãi mãi vẫn không quen.

Thế này cũng không tệ, hắn thích dáng vẻ cô ngượng ngừng nhưng vẫn không chịu nổi sự dụ dỗ của hắn.

Hắn bế cô đứng dậy, quỳ lạy lau khô thân thể và mái tóc dài cho cô.

Hắn dịu dàng xoa tóc, lau người cho cô, sau cùng cầm khăn vải lau tóc cô lần nữa, mãi tới khi khô.

Từ nhỏ Đông Đông đã học cách tự tắm gội lau tóc, chẳng bao giờ được người ta nuông chiều thế này, nên có hơi thụ sủng nhược kinh.

Cảm giác được yêu thương cưng chiều tuyệt tới khó tả, cô chưa từng nghĩ cảm giác này lại tuyệt tới mức đó.

Nói lại thì, việc này cũng là việc mà thê tử phải làm đúng không?

Cô nên lau tóc lau người cho hắn mới đúng, nhưng lúc này cô vừa tắm giúp hắn một cái, kết quả là...

Nhớ tới cái kết quả đáng xấu hổ kia, chân cô lại nhũn ra, thân thể hơi run lên.

Đông Đông lấy can đảm, lén sụp mắt nhìn nam nhân trước người mình, dục vọng giữa hai chân hắn đã giảm rồi.

Cô cũng không biết chuyện này có thể làm nhiều lần một đêm. Mẹ cô chết sớm, không ai nói với cô những chuyện này. Trong hai ngày ở Ứng Thiên Đường, Bạch Lộ cũng không nói nhiều tới nó, mà cô cũng ngượng không dám hỏi.

Đột nhiên, hắn dùng ngón tay nhẹ chọc chọc mặt cô.

Cô ngẩng đầu, thấy hắn nhìn cô, nói: “Xin lỗi, không phải ta cố ý, nàng còn đau không?”

Tuy vẫn còn hơi xót, nhưng thành thật mà nói hai lần này không đau lắm.

Đông Đông đỏ mặt, khẽ lắc đầu, rút cuộc không nén nổi tò mò, hỏi nhỏ: “Sao chàng biết sau lần đầu sẽ không đau nữa?”

“Có người nói với ta.” Hắn đáp.

“Ai thế?” Lời vừa thốt khỏi miệng cô đã hối hận rồi, hơi sợ hấn sẽ trả lời là một cô nương nói với hấn.

Hấn đi kinh thương nhiều, luôn phải tiệc tùng xã giao.

Cô biết lúc các thương nhân xã giao sẽ đi uống hoa tửu, huống hồ cô cảm giác như hấn đã có kinh nghiệm rồi, biết nên làm thế nào, phải làm sao, khác xa với người mới như cô, chẳng hiểu gì.

Thấy hấn mở miệng muốn đáp, Đông Đông hoảng hốt, quỳnh quáng lấy tay ấn môi hấn lại: “Quên đi, đừng nói, ta không muốn biết.”

Ai ngờ hấn nghe vậy trong mắt càng hiện lên ý cười.

Bỗngưng cơn buồn bực trỗi dậy, cô rút tay về quay ngoắc người đi. Hấn lại vươn tay lôi cô lại, xoay cô về phía mình, rồi nâng cằm cô lên, nói: “Không phải như nàng nghĩ đâu.”

“Chàng... chàng biết ta nghĩ gì sao?” Bàn tay nhỏ của cô đặt trên ngực hấn, lẩm bẩm hát đầu đi...

Hấn nhìn cô, xoay gương mặt nhỏ của cô về lại, mãi tới lúc cô chịu nhìn hấn thì mới nói: “Không phải cô nương nào hết, mà là một nam nhân. Có vài nam nhân uống say rồi sẽ ba hoa về chuyện chăn gối, hơn mười tuổi ta đã nghe tới chai tai rồi.”

Cô ngớ ra, buột miệng hỏi: “Không phải vì chàng có kinh nghiệm sao?”

Câu hỏi này thoang thoảng mùi dấm chua, làm nụ cười trên môi hấn càng đậm hơn.

“Không phải.”

“Nhưng... chàng cũng không... không cùng mấy người đó tới hoa lâu uống rượu sao...”

“Ta có đi.” Biết cô dễ tâm, hấn thản nhiên nói cho cô biết: “Nhưng chỉ uống rượu bàn chuyện làm ăn, không lộn xộn với mấy cô nương kia.”

Cô tròn tròn mắt hạnh, đỏ ửng mặt ấp úng hỏi: “Vậy chàng chưa từng... chưa từng...”

Kiểu nói lấp của cô làm hấn mỉm cười, đành thành thật khai báo: “Không có, thứ nhất lúc đó ta phải tiếp quản gia nghiệp, bận tới nỗi không có thời gian đi uống rượu hoa, bàn xong chuyện buôn bán thì ta quay về phường ngay để giúp đỡ học việc. Thứ hai, ta biết những cô nương ở đó không phải tự nguyện, tới cười cũng gượng gạo, dù phải tháo đai lưng cũng chỉ vì tiền, không phải cam tâm tình nguyện. Cô nương như vậy ta không muốn ép uống.”

Đây là nói thật, năm ấy mỗi lần hắn bị kéo đi uống rượu hoa, không hiểu sao khi nhìn những cô nương kia hắn chẳng hứng thú nổi, lúc nào cũng có ý thức phản kháng. Trên người họ quá nồng mùi son phấn, nụ cười đáng đứng quá phong trần. Thế nên dù có uống chút rượu, nhưng hắn chưa lần nào muốn xuống tay với ai.

Thân là thiếu gia Dịch gia, nếu hắn thật sự muốn cô nương nào thì có thể chiếm được cô nương ấy. Nhưng hắn không muốn dùng tiền để ức hiếp ai cả, huống chi đáy lòng hắn đã bị cô chiếm mất từ lâu rồi, dù chỉ là gặp gỡ diễn trò, hắn vẫn luôn luôn nhớ tới cô.

Chẳng hiểu sao, hắn cứ luôn cảm thấy nếu mình thật sự ức hiếp người, thật sự phụ lòng ai, thì cô chắc chắn sẽ coi thường hắn, sẽ không thèm hắn nữa.

“Những cô nương ở đó, không phải là người ta mong muốn.” Hắn bình thản nói với cô.

Nam nhân trước mắt nói ra việc này mà hoàn toàn không né tránh tầm mắt cô, ánh mắt cũng không dao động bất định. Khoảnh khắc đó, Đông Đông biết hắn nói thật, nhưng cô vẫn còn chút nghi ngờ khó hiểu.

“Nếu... chàng chưa từng... vậy sao chàng đối với việc đó... hiểu rõ như vậy?”

“Có phần là nghe được, có phần là nhìn thấy.” Hắn nói mà mắt cũng không buồn chớp.

“Nhìn thấy...?” Cô há hốc mồm, che phắt gương mặt nhỏ lại, la lên thất thanh: “Sao chàng lại đi nhìn người ta...”

“Không phải nhìn người ta, chuyện này có sách.” Hắn cười cắt ngang tiếng la của cô.

“Có sách?” Đông Đông giật mình, trợn to mắt, ngạc nhiên thốt lên: “Chàng nói thật hay đùa?”

“Có cả hình minh họa nữa.” Hắn bế cô lên, bước về phía giường.

“Hình minh họa?” Cô tiện tay vịn vào vai hắn, quên bằng mắt ngượng ngùng, chỉ hiểu kỳ hỏi dồn: “Chàng lừa ta sao? Loại chuyện này... sao lại có người vẽ sách chứ?”

“Đương nhiên là có.” Hắn bế cô lên giường, để cô ngồi xuống chiếc giường hẹp, cười nói: “Còn bán rất chạy nữa.”

“Sao chàng biết nó bán chạy...” Cô chợt im bật, hít mạnh vào một hơi, gương mặt nhỏ lại hồng ửng lên, khó tin hỏi: “Chàng in bán sao?”

Hắn lại cười: “Ta từng nghĩ tới, nhưng nếu ta dám in Xuân Cung đồ thật, tổ tiên nhà ta mà biết thì sẽ tức tới mức đội mồ sống dậy đập mắt.”

“Vậy sao chàng biết nó... bán chạy chứ?”

“Vì thường in tranh.” Hấn nằm nghiêng bên cạnh cô, kéo chăn đắp kín hai người, đưa tay giữ mặt cô, rồi nhìn cô cười khê: “Là mua giấy nhà ta.”

“À.” Đông Đông bưng tỉnh, kéo chăn che tới cằm, đôi mắt to lúng liếng đang xoay vòng vòng bỗng trở lại trên mặt hấn.

“Cái đó...” Cô không dần được muốn nhìn hấn, hỏi tiếp.

“Ừ?” Hấn buồn cười chờ cô nói.

“Cái xuân gì đó... là xuân trong mùa xuân sao?”

Tuy cô không nói rõ nhưng hấn biết cô đang hỏi chuyện gì.

Dịch Viễn ngắm cô, gật đầu: “Đúng vậy.”

“Cung thì sao?” Cô hỏi tới.

“Cung trong cung điện.”

Cô im lặng một thoáng, đôi mắt hạnh trợn thật to, khuôn mặt nhỏ ngượng chín.

“Đúng rồi, nàng nghĩ không sai đâu.” Hấn nở ra chút ý cười gian tà, nói với cô: “Chính là ý đó, trong sách sẽ vẽ xen kẽ đủ loại Xuân Cung đồ này, nàng muốn xem không?”

“Ta... Ta... chả thèm...”

Đông Đông lắc đầu nguầy nguậy, xấu hổ xốc chăn phủ hết cả người. Nào ngờ hấn lại thò tay kéo cô lại, lần này dứt khoát để cô nằm sấp lên người hấn trong chăn. Tư thế này vô cùng thân mật, từ đầu tới chân cô đều dán hết lên người hấn, làm cô muốn cuộn tròn người lại. Nhưng thân thể hấn thật ấm áp, nằm sấp kiểu này còn thoải mái vô cùng, hệt như sinh ra là để dành cho cô vậy. Mỗi một tắc một góc đều vừa khít tới bất ngờ, thích hợp để sưởi ấm cho cô hơn tất cả mọi thứ, làm hại cô trong phút chốc không rời ra nổi.

Kết quả cô còn chưa kịp cuộn người lăn ra, thì dù hấn không ép cô ngẩng đầu lên nữa, nhưng bàn tay lại xoa lưng cô, chậm rãi tới lui, y như đang sờ mèo vậy. Sự vỗ về ấm áp làm cô càng dễ chịu hơn, chẳng tài nào suy xét thiệt hơn nữa, chỉ cảm thấy toàn thân mình thả lỏng.

Để thành thân, cô đã căng thẳng cả ngày, mà thân thể hần lại làm người ta thoải mái hết sức. Cô có thể cảm giác được nhịp tim theo quy luật của hần đang đập vào cô đều đặn.

Cảm giác này làm người ta an tâm, rất an tâm.

Trong lúc chưa hay biết, Đông Đông đã quên mất xấu hổ, cơn buồn ngủ kéo tới, thoáng chốc cô đã chìm vào mộng đẹp.

30. Quyển 2 - Chương 27

Edit: Yunchan

Dịch Viễn bị cơn lạnh lay tỉnh.

Hần tỉnh lại trong không khí rét buốt, người trong lòng đã biến mất.

Trong khoảnh khắc cảnh tối qua ngõ đầu chỉ là mơ, nhưng hần vẫn ngửi được hương vị ngọt ngào của cô vẫn vít trên người mình, và mảnh lụa mỏng bình thường hần chưa từng buông xuống đã bị ai đó buông xuống.

Hần nâng tay vén mảnh lụa, thấy mấy cây nến đỏ đã cháy tàn, thức ăn trên bàn cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Đêm qua hần không đói bụng, cô cũng không. Mà thức ăn thì tất nhiên sẽ không tự biến vào không khí.

Nhưng nói sao thì chuyện cô không có trong phòng vẫn là sự thật.

Nỗi bất an khiến hần tiện tay vớ đại một bộ y phục khoác lên người, bước nhanh ra khỏi phòng, tới phòng khách nhỏ.

Đại sảnh không có ai, nhưng hần thấy phần thức dành cho một người đặt trên bàn, cánh cửa thông ra sân mở hé làm gió lạnh luồn vào.

Hần đẩy cửa ra ngoài, thấy đèn lồng trên hành lang đã lụi, ngoài phòng tối như hũ nút, chỉ có góc trời xa xa trên tường viện là ánh lên sắc lam.

Trời sắp sáng, nhưng đó không phải là chuyện mà hần quan tâm.

Vì ánh mắt của hắn đã bị một cô gái bé nhỏ khoác giá y đồ thắm ngồi xổm ở hiên cửa hút lấy mất rồi.

Cô cầm quạt, chuyên tâm giữ lửa cho một cái lò nhỏ, mặc cho mái tóc dài đen nhánh sau lưng buông xõa xuống hành lang như thác đổ mà cô cũng không để ý, chỉ lo cho lò lửa.

Than trong lò đỏ lửa, trên lò còn đặt một bình sắt.

Đúng lúc này, ở miệng bình bốc ra làn khói trắng, sôi sùng sục.

Cô cầm khăn vải nhấc nó lên, rồi cẩn thận đổ nước nóng vào bồn gỗ, sau đó đặt bình sắt xuống, bê bồn gỗ lên, quay người qua.

Vì không ngờ có người sau lưng, nên lúc cô quay lại nhìn thấy hắn thì bỗng giật mình, suýt nữa là ném luôn cái bồn nước sôi.

Hắn vươn tay giữ bồn nước giúp cô kịp thời, không để cho cô bị bỏng.

“Chàng làm ta sợ hết hồn.” Cô vỗ ngực, nhìn hắn mà còn chưa tỉnh hồn: “Ta nghĩ là chàng còn đang ngủ.”

“Không, ta tỉnh rồi.” Hắn đỡ giúp cô bồn nước, bưng vào phòng. Sau khi vào phòng rồi thì khom lưng đặt nó lên bàn, lúc này mới quay người nhìn cô hỏi: “Còn nàng? Sao lại tỉnh sớm vậy?”

“Ta quen dậy sớm xay đậu, cứ tới giờ này là tự nhiên tỉnh giấc.” Cô ngượng ngùng nắm chặt khăn vải, hỏi: “Đánh thức chàng sao?”

“Không có.” Hắn nói mà chẳng có lấy tý ngượng ngùng nào: “Chỉ vì lạnh thôi, nàng vừa đi thì chân cũng lạnh theo, hai người nằm chung thì mới dịu bớt được.”

Câu này làm mặt cô hồng hồng, nhất thời chẳng biết nên nói gì, đành đáp: “Ta không... không nghĩ tới... chỉ tại tỉnh dậy rồi thì không ngủ tiếp được, nên dứt khoát ngồi dậy để nấu nước.”

Nói tới đây hắn lại tò mò, hỏi vặn lại: “Tại sao phải nấu nước? Nàng còn muốn tắm sao?”

“Không phải.” Nhớ tới suy nghĩ lúc sáng, cô nén cơn xấu hổ xuống, bình tĩnh bước lên, ngồi quỳ trên mặt đất, rồi lấy khăn sạch ngâm vào trong nước nóng, vắt khô, xong xuôi mới nói: “Là cho chàng.”

Dịch Viễn ngẩn ngơ, thấy cô ngẩng mặt lên, ráng hết sức che giấu vẻ mặt ngượng ngùng của mình, khăn giọng nói: “Chàng ngồi xuống đi.”

Hắn nhìn cô gái bé nhỏ trước mặt và chiếc khăn vải mà cô nắm chặt trong tay, đột nhiên sực tỉnh, nhanh chóng ngồi xuống theo.

Cô quỳ trước mặt hắn, cầm khăn vải ướt gấp lại thành hình vuông nhỏ hơn, rồi giơ tay lên. Dưới ánh mắt chăm chú của hắn, dịu dàng lau mặt cho hắn, đợi khăn hơi lạnh rồi cô lại ngâm khăn vải vào nước lần nữa, vắt cho thật khô mới lau tiếp.

Khăn vải ấm áp dán lên mặt, lau qua mặt mày, lướt qua miệng mũi, che lên cổ hắn, xua đi sự lạnh lẽo và cơn buồn ngủ. Sau cùng còn tỉ mỉ lau hai vành tai hắn, ngay cả sau tai cũng không quên.

Vì chạm vào nước nóng nhiều lần nên tay cô đã bị hơi nóng hơi đỏ, nhưng cô làm như chẳng chú ý tới nó. Rửa mặt xong, cô cầm cây lược gỗ lên chải tóc cho hắn, như thể sợ làm hắn đau, nên mỗi lần chải cô chỉ cầm lên một lọn tóc nhỏ.

Hắn là một thiếu gia, không phải là chưa từng được người ta hầu hạ rửa mặt chải đầu. Từ khi còn nhỏ, ngày nào hắn cũng được người ta hầu hạ kiểu này. Nhưng lớn lên rồi hắn lại ngại phiền, không nhẫn nại chờ người khác hầu hạ nổi, thà rằng để mình làm còn nhanh hơn.

Nhưng đổi thành cô thì hắn lại không thấy phiền, chẳng thấy mất kiên nhẫn một chút nào.

Sự đụng chạm của cô ấm áp thoải mái biết bao. Lúc cô chải xong đằng trước, đứng ở sau lưng hắn, hắn cảm giác được bàn tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng luồn qua tóc hắn, phát qua cổ hắn, mơn trớn lên trán hắn, mang tới từng cơn tê dại kỳ lạ.

Cô cầm trâm gỗ búi tóc lên cho hắn.

Hắn có thể cảm giác, bàn tay cô dừng lại trên tóc hắn thật lâu rồi mới rút ra.

Đột nhiên, tim đập cực nhanh.

Lúc cô quay lại đằng trước hắn, gương mặt nhỏ nhắn đã hây hây đỏ như nhuộm ánh bình minh. Cô không nhìn hắn mà chỉ sụp mắt đặt cây lược gỗ lên bàn, rồi tới bên rương đồ lấy quần áo mùa đông và vớ lông thay cho hắn.

Bộ giá y cô khoác lên người chẳng biết từ lúc nào đã rơi xuống đất, cô không chú ý mà chỉ mặc chiếc áo mỏng hầu hạ hắn.

Dịch Viễn để mặc cho cô sửa soạn, mãi tới khi cô buộc chặt vạt áo lại cho hắn, sau đó muốn đi lấy đồ tiếp, rốt cuộc hắn không nhịn nổi nữa, cầm lấy tay cô.

Đông Đông sững sờ, ngược mắt lên, nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

Hắn nhìn cô đáp: “Nàng biết là ta có nha hoàn mà, vào đông trong phòng không bận quá mức nữa, nàng không cần làm việc này, chỉ cần gọi một tiếng sẽ có người tới làm.”

Đông Đông đỏ ửng mặt, mở miệng nói: “Đương nhiên ta biết, nhưng ta chỉ muốn...”

“Chỉ muốn sao?” Hắn nín thở hỏi khẽ.

Cô cụp mắt cắn nhẹ môi, lát sau mới đỏ mang tai líu ríu nói: “Ta chỉ muốn, chúng ta là phu thê, không thể nào cứ để chàng chăm sóc ta, cũng phải để ta làm gì đó cho chàng chứ...”

Tim bỗng dưng co lại ấm áp. Dịch Viễn khó kiềm lòng được vươn tay ra, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, muốn cô nhìn hắn.

Tuy ngượng nhưng Đông Đông vẫn nhấc mắt lên, cố bình tĩnh nói: “Huống hồ việc này cũng không khó, tự ta làm cũng được, thật sự không cần phiền tới nha hoàn...”

Lời này khiến môi hắn khẽ nhếch lên, nở ra một nụ cười cong cong.

Trái tim loạn nhịp làm Đông Đông càng đỏ mặt hơn, muốn nói gì đó với hắn nhưng tìm không ra chủ đề, cứ cảm thấy như bị hắn bắt thóp mất rồi, làm cô chẳng nói nổi nên lời.

“Chàng cười gì hả?” Vừa xấu hổ vừa cáu, cô buột miệng.

Hắn vẫn chẳng thềm ngừng cười, chỉ ngẩng đầu ấn nhẹ lên vai cô, cười yêu cầu:

“Nàng ngồi xuống đi.”

Đông Đông nghe lời ngồi xuống, nhưng miệng vẫn không quên nhai đi nhai lại: “Chàng đừng cười, chả là ta cũng không muốn phá mộng đẹp sáng sớm của mọi người thôi. Chàng là thiếu gia, là chủ tử, từ nhỏ đã được người ta hầu hạ, không biết kể dưới mệt mỏi cả ngày lẫn đêm, dù muốn ăn no ngủ say cũng xa xỉ...”

Cô ngồi xuống, mới nói được giữa chừng thì hắn bỗng đứng lên, đưa tay cầm cây lược gỗ trên bàn rồi vòng ra sau lưng cô, cầm lấy mái tóc dài của cô.

Nhận ra hắn muốn làm gì, Đông Đông đơ người ngoái đầu lại, thấy hắn thật sự đang cầm cây lược gỗ, nắm mái tóc đen của cô rồi bắt đầu chải.

“Chàng làm gì thế?” Cô nhìn hắn ngơ ngác.

“Chải đầu cho nàng.” Hấn mỉm cười, dịu dàng đáp.

“Ta tự chải được mà.” Đông Đông vừa nghe thế thì lật đật với tay, cố rút tóc mình ra khỏi tay hấn: “Huống chi đây không phải là chuyện mà thiếu gia làm.”

Dịch Viễn nhướn mày, giữ rịt lấy tóc cô không thả, từ tốn nói: “Ta là thiếu gia, nhưng ta cũng là phu quân của nàng, nàng có thể chải tóc giúp ta, thì sao ta không thể chải tóc cho nàng chứ?”

“Nam nhân... Nam nhân chải tóc cho nữ nhân... ta chưa thấy bao giờ...” Mặt cô ửng đỏ nói.

“Nàng chưa từng thấy không có nghĩa là không ai làm, với lại dù không ai làm đi nữa thì sao nào?”

“Chàng không sợ bị người ta thấy, đồn ra ngoài làm mọi người chê cười chàng à?” Cô chỉ nghĩ cho thể diện của hấn thôi mà.

“Chê cười?” Hấn nhướn mày lần nữa, đoạn cười khê: “Ta thương vợ chứ có phải đánh vợ đâu, sao phải sợ miệng đời đồn đại chứ? Huống hồ nàng cho Dịch Viễn ta là ai? Nàng có tin nếu ngày nào đó chuyện này đồn đi, thì thế nào cũng có người học theo ngay không?”

Lời này làm cho cô phì cười: “Coi chàng mạnh miệng chưa kìa, chẳng biết xấu hổ là gì.”

“Từ ‘Xấu hổ’ này sao ta không biết được?” Hấn ra vẻ đứng đắn, nhưng trong mắt lại lộ ra ý cười: “Phu quân của nàng từ nhỏ đã đọc hết kinh sử bách gia, nếu nàng không biết từ xấu hổ viết sao, thì ta viết mẫu một lần cho nàng xem.”

Nhìn cái dáng nói bậy mà còn ra vẻ đứng đắn của hấn, làm Đông Đông được nước cười sặc sụa. Nếu hấn đã không thêm quan tâm, thì cô cũng không buồn cố chấp nữa. Thế là cô thả lỏng bàn tay đang nắm tóc ra, để hấn kéo hết tóc qua.

Thành ra hấn cứ vừa chải tóc vừa lải nhải tán dóc với cô như vậy.

Vì sắc mặt của hấn rất thông dong nên cô cũng dần thả lỏng.

Trong mơ hồ, hai người như đang quay về tiệm đậu hũ nho nhỏ của cô, trở về những ngày an nhàn tán gẫu cùng nhau, khác chẳng gì đây lại nhen nhóm một loại cảm giác thân thiết vô cùng kỳ lạ.

Nói thật ngày nào cô cũng chải đầu thật sớm, nhưng cô luôn nhanh chóng quấn vòng chúng lại thắt thành bím. Chưa bao giờ cô được biết, để người khác chải tóc cho mình là một chuyện riêng tư thế này, riêng tư tựa như những chuyện mà hấn làm với cô tối qua.

Cô vẫn cho rằng hấn thân là thiếu gia, nhất định không biết cách chải tóc, nào ngờ hấn lại biết rõ thế này. Chậm rãi chải từ đuôi tóc, sau đó sẽ từ từ dịch lên.

Từ đầu chí cuối, hấn không làm đau cô lần nào.

Hấn chải chuốt tóc cô trở nên sáng bóng mềm mại, y như dòng nước vào đêm, còn mượt mà hết như sợi tơ.

Cô không ngờ tóc mình lại đẹp như vậy.

Càng làm cho người ta ngưỡng hơn là, hấn chải tóc xong còn chưa đủ mà còn buộc tóc thắt bím cho cô. Khi bàn tay hấn trượt lên gáy, cô suýt nữa là kêu thành tiếng, cuống quýt ngậm chặt miệng, cắn chặt môi.

Sau đó hấn lấy một bộ quần áo mà cô chưa thấy bao giờ từ đồng đồ trong chiếc rương bên cạnh, để cho cô mặc vào.

“Đồ này không phải của ta.” Cô nói với hấn.

“Là của nàng, nó là của hồi môn mà phu phụ Tổng gia cho nàng.”

Đông Đông sững sốt, nhìn những rương quần áo đặt bên cạnh rương đồ của hấn, hỏi: “Mấy thứ này đều là của ta sao?”

“Ừ, đều là của nàng.” Hấn đỡ tay cô lên, mặc đồ giúp cô, còn thắt cả đai lưng.

Nhưng có tận tám cái rương to mà.

Đông Đông sợ hết hồn, cô cứ cho mấy cái rương đó cũng là đồ của hấn, mãi tới khi hấn lấy quần áo của cô từ đó ra, cô mới phát hiện hình dáng chúng khác nhau.

“Làm sao đây, những thứ này... làm nhà Tổng thúc quá tốn kém.” Trong thoáng chốc, Đông Đông thấy hơi bứt rứt: “Ta cho là sắp xếp lần này chỉ để ta xuất giá thuận lợi thôi.”

“Nàng yên tâm, tiền là nàng tự trả.” Hấn thích mặc quần áo cho cô, vì hấn phát hiện lúc hấn mặc quần áo giúp cô, cô sẽ ngoan ngoãn mặc cho hấn làm gì thì làm, cũng không giật mình vì đột nhiên bị hấn đụng chạm.

“Cái gì? Ta tự trả?” Đông Đông nhăn mặt: “Ta có trả đâu. Ta lấy đâu ra số tiền này chứ?”

“Vốn dĩ ta muốn trả, nhưng Tổng Ứng Thiên nói, mấy năm nay nàng giao đậu hũ lên đảo y luôn quên trả

tiền, vừa khéo lấy chỗ tiền đó mua của hồi môn cho nàng luôn.” Hấn nói xong thì vuốt vuốt bờ vai cô, để cô quay lưng về phía hấn, rồi lấy một cây trâm bạc từ hộp gỗ cài lên cho cô.

Cô nghe lời quay lưng lại, kêu lên thất kinh: “Nhưng ta không có ý định lấy tiền của thiếu gia mà, chỗ đậu hũ ta giao tới đó là để đền ơn cứu mạng của thiếu gia.”

Hấn xoay ngược cô lại, cầm một cây viết thắm ít phần vẽ mày, vừa nhẹ nhàng quét lên cho cô vừa nói: “Vậy nàng muốn trả lại sao? Nếu nàng muốn trả, thì trong này có một nửa là sính lễ ta tặng, nàng lựa đồ nàng thích ra, nửa còn lại đem đi trả. Nhưng nếu nàng trả lại y phần lễ vật này thật thì chính là không nể mặt y.”

Đông Đông cắn môi, khó xử nói: “Không phải ta có ý đó, nhưng mấy thứ này... quá quý giá...”

Nhân lúc cô còn đang phiền não không tỉnh táo, hấn đã nhanh chóng vẽ nốt hàng lông mày bên kia của cô, xong xuôi mới nâng mặt cô lên, bình tĩnh nói: “Nàng đừng suy nghĩ quá nhiều, những thứ đó chỉ là chút tâm ý của Tống Ứng Thiên, Tô Tiểu Mị và Bạch Lộ thôi. Từ nhỏ họ đã nhìn thấy nàng lớn lên từng ngày, từ lâu đã coi nàng là muội tử trong nhà, sợ nàng gả sang đây bị người ta ức hiếp nên mới chuẩn bị sẵn những thứ này, để người ta không coi thường nàng.”

Đông Đông thấy lòng mình nóng lên, cổ họng thắt lại.

Từ khi cha mất, cô cứ luôn cho là mình chỉ còn một mình, hóa ra không phải vậy.

Nhìn thấy làn hơi nước trong mắt cô, tim Dịch Viễn thắt lại, xoa xoa mặt cô, an ủi: “Đừng khóc, nàng vừa mới qua cửa, đừng để người ta nhìn thấy rồi đồn ra ngoài, lúc đó mọi người tưởng ta bắt nạt nàng thật, họ Tô còn không đập cho ta một trận sao.”

Cô rưng rưng cười khê: “Tô gia không bạo lực vậy đâu.”

“Đó là tại nàng không biết bộ mặt thật của lão thôi.” Hấn nói, xóa đi ngấn lệ bên khóe mắt cô.

Đông Đông lại cười, cảm thấy tim ấm lên, nước mắt cũng không trào ngược lên nữa.

Hấn nhìn mà khóe môi cong lên, vỗ về mặt cô một lát, rồi không kiềm lòng nổi cúi cúi đầu hôn cô.

Đông Đông không ngờ hấn lại làm vậy, nhất thời không đề phòng kịp, chỉ biết thẹn chín cả mặt đợi hấn rời ra. Cô vẫn cảm thấy hơi choáng với hơi hoảng hốt.

Dịch Viễn ôm siết lấy cô gái bé bỏng trong lòng, thiếu tý nữa đã bế cô lên giường lần nữa, nhưng đúng lúc này bao tử lại giành đất diễn, réo vang ừng ục.

Đông Đông hết hồn, cô không nghe được nhưng bàn tay trùng hợp đặt đúng lên bụng hần, cảm giác được chỗ đó của hần rung động, với cả cơn ngượng leo lên gương mặt tuần tú của hần ngay lúc đó đã hoàn toàn xác nhận suy đoán của cô.

Cô bỗng cười khẽ ra tiếng:

“Chàng đói bụng à?”

Hần cười theo, thừa nhận: “Ừ, ta đói bụng.”

“Có lò nhỏ.” Cô đề nghị: “Để ta hâm nóng thức ăn nhé?”

Hần nắm tay cô, mỉm cười, gật đầu nói: “Ừ.”

Buổi trưa hôm đó, lúc người hầu Dịch gia đưa nước rửa mặt tới thì thấy cửa tân phòng đã mở.

Một người phụ nữ dẫn theo vài nha hoàn bước vào cửa thì thấy Thiếu phu nhân vừa gả vào nhà đã ăn mặc trang điểm tươm tất, thiếu gia lại càng ăn mặc chỉnh tề hơn.

Cặp vợ chồng son mới cưới, tình nồng ý mật đứng ở trước gương đồng, thiếu gia đang cầm tờ yên chi, vẽ mặt dịu dàng muốn Thiếu phu nhân hé môi:

“Mở miệng, nhấp một tý, dừng dừng sức quá, nhấp nhẹ một tý thôi.”

Mặt thiếu phu nhân đỏ hây hây, xấu hổ rụt rè hé miệng ra, nhấp đôi môi lên tờ yên chi, màu son đỏ thoáng chốc dính vào cánh môi xinh xắn.

“Như vậy được chưa?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Thiếu gia giơ tay lên, lấy ngón tay lau cánh môi cô rồi mỉm cười nói: “Vậy là được rồi, nhiều quá không đẹp.”

Nhìn qua kheo mắt nhác thấy có người vào phòng, Thiếu phu nhân có hơi mất tự nhiên. Thiếu gia thấy thế thì ngoảnh đầu qua, lúc thấy họ thì không thu lại nụ cười nhưng mắt lại lạnh đi, nhàn nhạt hỏi: “Sao vậy, Lâm thẩm, có chuyện gì sao?”

Người phụ nữ nghe vậy thì hơi cứng đờ, nhưng vẫn nâng cằm, trả lời: “Ngày đầu xuất giá tân nương phải ra mắt mẹ chồng đích thân dâng trà, rồi tới từ đường dâng hương tế tổ. Cữu lão gia lo lắng Thiếu phu nhân mới vào cửa nên chưa hiểu quy củ, vừa sợ thiếu phu nhân mệt nhọc, bèn bảo ta dẫn bọn nha hoàn đến trang điểm mặc đồ giúp thiếu phu nhân.”

Lâm thăm nói rất êm tai, nhưng Dịch Viễn biết rõ người đàn bà này đang có ý đồ gì.

Hắn không tức không giận mà chỉ mỉm cười, ngồi xổm xuống, tự tay xỏ giày cho Đông Đông, nói: “Trang điểm thì khỏi, nàng cứ thế này là được rồi, bà với bọn nha hoàn dọn dẹp phòng đi. Về phần quy củ, bà bảo Cửu lão gia cứ yên tâm, đối với nương tử của ta, quy củ nào ta nói ra thì mới là quy củ.”

Nói rồi hắn dắt tay Đông Đông bước ra ngoài.

Đông Đông ngoan ngoãn theo sát bên hắn, vừa ra tới cửa vẫn không nhin được ngoái đầu lại nhìn lén người phụ nữ kia. Sắc mặt bà ta khó coi chết người, nhưng vẫn bước nhanh tới cái giường hẹp, vén màn lụa lên đi vào rồi rút miếng lụa trắng ra kiểm tra.

Không ngờ người phụ nữ kia đúng hệt như lời Dịch Viễn nói trước đó, là tới để nghiệm hồng. Mặt Đông Đông đỏ lên, luống cuống quay ngoắc đầu lại, bước ra khỏi phòng cùng Dịch Viễn, băng ngang qua sân.

Sau khi ra khỏi tiểu viện, tới chỗ hành lang uốn khúc, cô không dằn được kéo kéo Dịch Viễn, nhỏ giọng hỏi:

“Làm vậy sẽ không bị nhìn ra chứ?”

Dịch Viễn cúi đầu, cười cười, nhìn cô đáp: “Không đâu, đó là đồ Bạch Lộ cho mà.”

Tuy ngượng nhưng cô vẫn cố nói tiếp: “Nhưng... cái màu đó, qua hai ngày sẽ sẫm lại.”

“Nàng yên tâm, ta đã giữ lại đệm giường đêm đó rồi, tối nay sẽ đi đổi lại.”

Đông Đông sững sờ một lúc, thoát cái cả khuôn mặt đỏ bừng như muốn bốc cháy: “Chàng... chàng khi không giữ lại làm gì hả?”

“Giữ lại để bây giờ dùng là đúng dịp rồi.” Hắn nhìn cô, nói: “Đêm đó là ta quá kích động, nhưng cũng không muốn người ta lấy việc này để hiếp đáp nàng.”

Cô ngược nhìn nam nhân trước mặt, cảm thấy cổ họng bị bóp nghẹn, trong lòng thì ầm ập tới kỳ lạ.

Đâu ngờ suy nghĩ của hắn lại tỉ mỉ đến vậy, còn nghĩ xa như vậy chứ.

“Dịch Viễn, cảm ơn chàng.”

“Cám ơn gì chứ, nàng là nương tử của ta, ta che chở cho nàng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.” Hắn nâng tay vén tóc cô ra sau tai, rồi nói tiếp: “Đông Đông, ở trong căn nhà này, ngoài ta ra, nàng không cần để ý

tới bất cứ ai khác. Nếu ai cần nhằn nàng thì nàng cứ phớt lờ người đó, coi như không biết gì hết.”

Cô tròn tròn mắt nhìn hần, buồn cười nói: “Như vậy rất thất lễ.”

Hần nhướn mày đáp: “Nàng chính là Thiếu phu nhân Dịch gia, lăm điều với nàng cũng là rất thất lễ.”

31. Quyển 2 - Chương 28

Edit: Yunchan

Nói rồi hần nắm tay cô đi ngang qua hành lang, băng qua viện, rồi lại vòng qua mấy căn phòng, đi thẳng tới một tòa nhà lớn đằng trước mới ngừng lại.

Mặc dù trước đây Đông Đông từng tới phường giấy và phường in, nhưng chưa bao giờ tới đại trạch Dịch gia.

Cô cứ tưởng rằng phường giấy đã là lớn lắm rồi, nào ngờ đại trạch Dịch gia chỉ hơn chứ không kém.

Tòa nhà Dịch gia hợp thành bởi nhiều phòng ốc đình viện. Giữa các phòng viện được nối liền bởi hành lang và sân đình, ngó từ nóc nhà sau tường viện, cô có thể thấy có vài phòng một tầng, vài phòng khác có tới ba tầng cao ngất.

Dịch Viễn đang dẫn cô đi thẳng tới tòa nhà lớn nhất đằng trước.

Cô nhận ra nền đá trắng như tuyết này, biết đây là chỗ mà hôm đó cô và hần bái đường.

Hần ngừng lại trong sân, nhìn cô lần nữa rồi nói: “Lát nữa đi vào nàng đừng sợ, dâng trà xong chúng ta sẽ trở ra. Sau đó ta với nàng cùng tới từ đường dâng hương tế tổ.”

“Ừm, được.” Đông Đông gật đầu.

Hần thấy thế thì mới nắm tay cô, bước vào cửa.

Trong phòng là một đại sảnh rộng lớn xây cao, đại sảnh được bình phong ngăn ra từng không gian lịch sự tao nhã, còn kê những chiếc ghế Hồ và bàn Hồ, giữa mỗi bộ bàn ghế còn có lò nhỏ đốt than hồng, khiến cả căn phòng ấm áp như mùa xuân.

Trong khi đó trên bức tường đối diện cửa lớn là bốn bức vẽ mai lan cúc trúc, mà ở trên chiếc ghế Hồ ngay trước bức vẽ có một vị phụ nhân đang ngồi.

Tuy chưa từng chính thức gặp mặt lần nào, nhưng Đông Đông nhận ra bà, biết người đó chính là phu nhân Dịch gia, mẹ của Dịch Viễn.

Cô bước lên phía trước dưới sự dẫn dắt của Dịch Viễn.

Thật ra phu nhân Dịch gia mới ngoài bốn mươi, chứ không phải là một bà lão tóc đã hoa râm. Bà mặc gấm đỏ, mái tóc vẫn đen óng, búi vòng trên đầu thật gọn gàng chỉnh tề. Gương mặt tô vẽ tới trắng chạch, đôi mày ngài trên mắt vẽ vừa đậm vừa đen, thêm vào đó màu son thoa trên đôi môi anh đào trông vô cùng lòe loẹt. Cách trang điểm và nét mặt cực kỳ kiêu cách, nom hết sức đáng sợ, đặc biệt là khi bà ta nhấc mắt lên, dùng đôi mắt lạnh lùng đen đúa nhìn Đông Đông, càng làm cho Đông Đông căng thẳng tới mức suýt nữa là ngã lùi ra sau.

May mà Dịch Viễn vẫn nắm tay cô, nhờ đó cô mới không lâm trận bỏ chạy.

Dịch Viễn mở miệng nói, cô chẳng biết hắn nói gì cả. Nhìn từ hướng này cô không thấy được miệng hắn, chỉ biết hắn đang nói chuyện với mẹ mình mà thôi.

Trong đại sảnh, ngoại trừ phu nhân Dịch gia ngồi ở chủ vị ra, còn có sáu vị phu nhân và năm vị đại gia ngồi ở một bên. Đằng sau họ đều có người đứng, cả trai lẫn gái, tuổi tác những người này vẫn còn trẻ, và tất cả đều đang nhìn cô lom lom. Có vài người vì tò mò, có vài người thì không giấu được sự khinh miệt và xem thường trong ánh mắt.

Vì sống ở thành này từ nhỏ nên cô nhận ra được vài người trong số đó, biết những người này đều là thân tộc của Dịch gia.

Những vị phu nhân kia đều giống như mẹ của hắn, trang điểm vô cùng kiêu cách, chỉ có số ít các cô nương tầm hai mươi ba tuổi là trang điểm giống nhau.

Nếu ở bên ngoài, kiểu trang điểm này của họ nhất định sẽ khiến người khác chú ý, nhưng hôm nay, tại căn phòng khách này, chỉ có bề ngoài của cô là dị thường nhất, và cũng nổi bật nhất.

Bất giác, Đông Đông căng thẳng hắn lên, cô vô thức nắm chặt lấy bàn tay rộng trong tay mình.

Hắn nhận ra, nhẹ nhàng nắm lại tay cô.

Sự ủng hộ không lời này làm tim ghen lại.

Đột nhiên nhớ tới ngày ấy hắn thông dong nắm tay cô trên đường.

Ở gần cô không mất mặt, hấn không cảm thấy mất mặt.

Như được tiếp thêm sức mạnh từ bàn tay ấm áp của hấn, Đông Đông thở sâu, nâng khuôn mặt nhỏ và mi mắt lên, không ngưng ngừng cúi đầu xuống nữa.

Vừa nhắc mắt cô đã thấy Lý tổng quản tới đây từ lúc nào không hay, đang đứng ở đằng sau Dịch phu nhân.

Đúng lúc này, một nha hoàn bê trà cụng vào phòng, nha hoàn đặt trà cụng lên bàn xong thì bèn lui ra.

Dịch Viễn nắm tay cô đi tới bên cạnh bàn. Đông Đông biết cô phải tự pha trà, nhưng mới tới cạnh bàn thì đã thấy một vị lão gia hừ lạnh một tiếng, mở miệng cất giọng:

“Sao thế, ngay cả đi mà cô cũng không làm được, phải để người ta dìu sao? Lẽ nào tới trà cũng phải pha giùm cô luôn à?”

Cô thấy thế, thiếu chút nữa là rút tay lại, nhưng Dịch Viễn vẫn nắm chặt tay cô, đáp lại một câu.

Cô không thấy hấn nói gì, nhưng sắc mặt lão gia kia bỗng cứng đờ ra, thoát cái ngậm miệng lại.

Bị người ta khinh thường mãi thành quen nên Đông Đông không để tâm lắm, nhưng cô không thích hấn vì cô mà bị coi thường.

Đột nhiên, vì điều này mà Đông Đông lại bình tĩnh hơn, cô chạm nhẹ vào cánh tay hấn, ngửa đầu mỉm cười với hấn. Dịch Viễn cúi đầu, nhìn thấy nụ cười của cô thì vẻ lạnh lẽo trong mắt dần tan đi ít nhiều.

Cô nhìn hấn thấp giọng nói: “Để ta pha trà.”

Hấn nghe vậy mới thả tay cô ra.

Đông Đông tự đi tới cạnh bàn, đứng trước lò nhỏ đang đun nước nóng, bên cạnh đã bày sẵn bát trà, cô lấy nước nóng đổ vào trong tô lớn bên cạnh.

Nhưng cô không có thói quen mài lá trà thành bột như nhiều người, cũng không bỏ thêm hương liệu, mà chỉ bỏ lá trà khô vào trong chén, lấy nước sôi đổ vào.

Trong một thoáng, hương trà tỏa ra khắp phòng.

Cách pha trà này của cô nhất thời làm mọi người xì xào bàn tán.

Đông Đông hoàn toàn chẳng hay biết gì, chỉ nâng một chén trà, đưa tới trước mặt vị phụ nhân ngồi ở chủ vị.

Vị phụ nhân này vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh tanh, nhìn cô bằng cặp mắt đen đúa.

Đông Đông không chuyển tầm mắt đi mà chỉ mỉm cười, nâng bát trà, mở miệng nói:

“Mẹ, mời dùng trà.”

Dịch thị nhìn nữ nhân trước mắt mình, sắc mặt bà khó coi vô cùng, tuy nữ nhân kia đã đưa bát trà tới trước mặt nhưng bà lại hoàn toàn không có ý định đón lấy.

Trong phút chốc, cả đại sảnh chìm trong bầu không khí vô cùng gượng gạo.

Nữ nhân kia thấy bà không nhận thì cũng không thu tay về, cứ gập người cầm trà như vậy. Nụ cười vẫn treo trên môi, đôi mắt đen nhìn thẳng vào bà không sợ hãi.

Bà có thể nhìn thấy sắc mặt của đứa con trai đứng sau lưng con dâu trầm xuống, lạnh lùng nói:

“Mẹ, con dâu của mẹ đang dâng trà mời mẹ, mẹ không ném thử sao?”

Khóe mắt Dịch thị giật lên, còn chưa lên tiếng thì bên cạnh đã có người tranh lời:

“Đấy mà là trà à? Trà nhà ai pha kiểu đấy hả? Vừa không nghiền trà vừa không bỏ hương liệu trắng nước sôi, nếu đồn ra ngoài thì không phải làm trò cười cho thiên hạ à.”

Dịch Viễn không ngoảnh đầu lại cũng biết người lên tiếng là Nhị di, hần mỉm cười quay người lại, nhìn bà lão nói: “Trà của Ứng Thiên Đường chính là pha theo kiểu này. Pha trà như thế mới làm dậy lên vị nguyên thủy nhất của trà, và cũng chỉ có loại trà thượng hạng mới chịu được cách pha như vậy, không nên thêm muối hay bỏ nguyên liệu vào làm át mất mùi trà. Hôm nào nếu nhà Nhị di có trà ngon hãy thử một lần xem, nếu không, lát nữa tới gặp Lý tổng quản lấy một ít đem về cũng được.”

“Đấy đấy, ông nghe chưa, lát nữa ông tới gặp Lý tổng quản lấy một ít về đi.”

Nhị di không nghe ra ý châm chọc trong lời nói của hần, chỉ mặt đầy nói với trượng phu ngồi bên cạnh mình, sau đó quay đầu lại nhìn Dịch Viễn, hừ nhẹ một tiếng: “Chẳng qua dù trà này có pha ngon thế nào thì vợ của cháu cũng thật là, đây là dâng trà sau xuất giá, sao nó lại ra ngoài như vậy chứ? Chả biết trang điểm ăn mặc cho đảng hoàng, cứ tô phốt lên mặt mấy cái là gặp người được rồi à?”

“Lớp trang điểm đó là do cháu vẽ, cháu thích dáng vẻ này của nàng ấy.” Dịch Viễn lại cười, nâng mày lên,

đá xéo: “Cháu không thích nàng giống với một số người, tô quệt mặt mình đỏ hệt như mông khỉ, không đâu còn dán lên lông mày hai cục đen sì, ai không biết còn tưởng là chỗ đó dán hai miếng cao bôi trên da chó. Nếu nàng vẽ mình thành cái loại người không ra người, quỷ không ra quỷ như thế thật, làm người ta thấy mà phải sợ tới nỗi bay sạch ba hồn bảy vía, thì lúc đó mới là không thể gặp ai được đấy ạ.”

Lời này làm mặt Nhị di hết xanh lại trắng, tức tối nạt: “Người, người nói cái gì?”

Hắn ngoài cười nhưng trong không cười, lạnh lùng nhìn bà ta đáp gọn: “Thưa, nói tiếng người.”

“Người trong kinh thành đều thịnh hành loại trang điểm này, người người người — người căn bản không biết đẹp là gì —”

“Người trong kinh thành thịnh hành kiểu tô mình thành quỷ, dì bèn học theo ngay, vậy nếu một mai người trong kinh thịnh hành phong cách Triệu Phi Yến (*), thì dì cũng bắt chước ăn bột lại hai bữa cơm sao?”

()Triệu Phi Yến (chữ Hán: 趙飛燕, 32 TCN – 1 TCN), còn gọi là Hiếu Thành Triệu hoàng hậu (趙成后), là hoàng hậu thứ hai của Hán Thành Đế triều đại nhà Hán. Triệu Phi Yến được biết đến với thân hình nhẹ nhàng uyển chuyển như bay như lượn tựa tiên nữ.*

Dì Hai ngày nào cũng phải ăn tận năm bữa cơm, nghe vậy thì hít ngược vào, thẹn quá hóa giận, còn muốn nói nữa nhưng Trương phu bên cạnh đã vội vàng chộp lấy tay bà ta, ngăn bà ta mở miệng kéo lại đắc tội với vị thiếu gia nắm trong tay quyền lực kinh tế của Dịch gia.

Các phụ nhân khác có mặt ở đây nghe vậy, tuy cảm thấy sượng mặt, nhưng không ai dám nói thêm gì nữa. Trái lại mấy nam nhân thì nâng tay áo ho nhẹ, rảng che đi tiếng cười trộm. Còn mấy vị cô nương lúc nghe thấy hắn nhắc tới mông khỉ với thuốc cao bôi trên da chó, thêm vào đó lại thấy các nam nhân lén phì cười, thì bỗng cảm thấy lối trang điểm vốn tưởng bình thường này lại trở nên rất dị hợm, bất giác đỏ mặt lúng túng, hận không thể chạy nhanh về phòng lau đi cái mặt mông khỉ này.

Dịch Viễn thấy thế mới quay người đi, nhìn qua mẹ mình đang ngồi trên chủ vị, thản nhiên nói: “Mẹ, Đông Đông biết đây là loại trà tốt nên mới dùng cách pha này, để mẹ có thể nếm được vị ngọt của trà mới thu hoạch.”

Dịch thị nghe nhưng vẫn không đưa tay ra, chỉ đan hai tay trên váy, im lìm.

Hắn biết, vì hắn không quan tâm tới lời phản đối của bà, kiên quyết cưới Đông Đông cho bằng được, nên lần này bà mới quyết tâm làm cho Đông Đông bẽ mặt.

Dịch Viễn siết chặt hàm, chấp hai tay sau lưng, buông mắt nhìn bà, lạnh lùng nói: “Hay là mẹ nghĩ Lý tổng quân cao tuổi, mắt cũng mờ rồi, cho nên trà thu hoạch năm nay không chất lượng?”

Dịch thị neho mắt lại, trong mắt nhóm lên ngọn lửa.

Dịch Viễn nhướng cao mày, mắt lạnh hơn.

Lý Tổng quản không đâu lại bị lôi vào nhưng vẫn đứng yên giữ nguyên nét mặt, như thể người mà thiếu gia vừa nhắc tới căn bản không phải là ông ta.

Bầu không khí ngột thở mà mẹ con Dịch gia gây ra, làm cả đại sảnh thoát cái lạnh cóng như lọt vào trong hồ băng.

Bàn tay đang cầm bát trà của Đông Đông bắt giác run rẩy vì mỗi.

Ngay lúc Dịch Viễn định bảo Đông Đông đặt bát trà xuống để dẫn cô ra khỏi đây, thì vị phụ nhân kia rút cuộc cũng nhượng bộ nâng bàn tay tái nhợt lên, nhận lấy bát trà trong tay Đông Đông.

Đông Đông thấy thế mới thở phào nhẹ nhõm, đứng thẳng người dậy.

Dịch thị lạnh mặt, kê bát trà lên môi nhấp một cái coi như xong, rồi đặt ngay bát trà xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh. Sau đó tới liếc cũng chẳng buồn liếc nàng dâu có đôi tai tật này lấy một cái, đứng dậy vung tay áo rồi đi một nước vào trong.

Lý tổng quản dẫn vài nha hoàn và phụ nhân lập tức đuổi theo.

Thấy mẹ chồng đột nhiên bỏ đi, Đông Đông hơi ngớ ra, ngoái đầu lại nhìn hẩn, hỏi nhỏ: “Xong rồi sao?”

Dịch Viễn buông mắt nhìn cô, cầm lấy tay cô rồi mỉm cười:

“Ừ, xong rồi.”

“Chẳng phải chúng ta còn phải đi tế tổ sao?”

“Chỉ cần hai ta tới đó dâng hương là được rồi.”

Nói rồi, một lần nữa ngay trước mặt mọi người, hẩn cầm tay cô quay lưng bước ra cửa, nhắm thẳng về hướng từ đường phía sau đại trạch.

“Nàng đừng để ý, mẹ ta không nhận trà của nàng không phải tại nàng mà là tại ta.”

Trên đường tới từ đường, Dịch Viễn sợ cô buồn nên tới lối rẽ trên hành lang thì dừng chân lại, nói rõ với cô: “Bất kể ta làm gì, làm thế nào, bà ta cũng không vui, không vừa lòng.”

Đông Đông không phải đồ ngốc, lúc cô đồng ý gả cho hắn thì đã biết người Dịch gia sẽ không dễ dàng chấp nhận cô. Vừa rồi trên đại sảnh, mẹ hắn không muốn nhận trà cô dâng, mặc dù cô cảm thấy khó chịu, nhưng cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi.

“Ta không ngại.” Cô ngược nhìn hắn, dịu giọng nói: “Chỉ không muốn để chàng khó xử thôi.”

“Chuyện đón nàng xuất giá này, từ đầu tới cuối ta chưa từng khó xử.”

Về mặt hắn kiên định làm tim cô nóng lên, cô dịu dàng nói: “Vậy chàng cũng đừng để ý, điều kiện của ta không tốt, mẹ chàng cũng có nỗi lo của mình. Chàng vất vả với mẹ chỉ tổ làm bầu không khí trong nhà tệ hơn thôi, không phải sao?”

Hắn nghe vậy thì cười tự giễu: “Bầu không khí ở nhà này, từ đó tới giờ chưa bao giờ dễ chịu.”

Đông Đông sững ra, vốn dĩ cô rất muốn hỏi hắn, tại sao lại thành ra thế này với người nhà, nhưng hắn đã dắt tay cô đi tiếp.

Cô dẫn chuyện này vào lòng không gắng hỏi thêm nữa, chỉ nghe lời bước theo hắn.

Từ đường Dịch gia thờ tổ tiên nhà họ Dịch, tuy không lớn nhưng cũng đã có hơn trăm tuổi. Bên trong trang trọng nghiêm túc, liệt tổ liệt tông Dịch gia sau khi mất, bài vị đều thờ trong từ đường này, trên bàn ở giữa phòng còn đặt một quyển sách to.

Cô nhận ra mặt chữ trong quyển sách này, biết nó là gia phả của Dịch gia.

Dịch Viễn chia vài cây hương cho Đông Đông, Đông Đông cầm lấy hương rồi cùng hắn bái tổ tiên trong từ đường. Sau đó cô thấy hắn đưa tay cầm bút, lật quyển gia phả cực dày kia ra, viết tên cô ngay cạnh tên hắn.

Thấy tên mình được đặt song song với tên hắn, trong lòng cô bất giác ngọt lịm.

Tiếp đó hắn cầm tay cô, cúi đầu nhìn cô.

“Từ nay về sau, chúng ta là phu thê, sống kẻ nhau, chết chôn cùng, được không?”

Câu hỏi này dịu dàng như vậy, Đông Đông nhìn nam nhân trước mắt mình, cảm thấy cổ họng thắt lại, tim nóng hổi. Từ đại hôn ngày hôm qua, cô vẫn chưa có cảm giác chân thật, dù đã cùng hắn trải qua đêm đẹp, còn vừa dâng trà cho mẹ hắn trên đại sảnh. Nhưng tới tận bây giờ, khi trông thấy hắn nói những lời này, lòng cô mới có cảm giác chắc chắn thật sự.

Không kiềm lòng nổi, cô cầm ngược lại tay hắn, nhẹ đáp một chữ:

“Được.”

Chỉ một thoáng, ý cười chợt nở rộ trên môi hắn, hại tim cô đập loạn lên.

Thấy cô như vậy, hắn kiềm lòng không đành cúi đầu xuống thừa cơ hôn trộm môi cô một cái.

Đông Đông xấu hổ hít sâu, che cái miệng nhỏ lại, lúng túng nhìn quanh quất: “Sao chàng lại làm vậy ở đây...”

“Ở đây thì sao?” Hắn cười cười đóng tập gia phả lại.

“Ở đây là từ đường, làm vậy... có phải hơi bất kính không?” Cô bối rối nói.

“Bất kính? Nàng nghĩ xem nếu họ không hôn nương tử nhà mình, thì làm sao có ta ở đây chứ?” Hắn cười khê chỉ vào mấy hàng bài vị nói.

Câu đùa này làm mặt Đông Đông đỏ tới muốn bốc khói, nhưng chẳng biết bật lại hắn thế nào.

Hắn cười rồi nắm lấy cô, nhìn mấy hàng bài vị nói: “Cha, ông nội, bà nội, Đông Đông là nàng dâu mà con mới cưới, sau này phải nhờ các vị lão nhân nhà mình chiếu cố nhiều hơn.”

“Chàng nói gì vậy?” Cô kéo kéo tay hắn, hỏi.

Hắn cúi đầu nhìn cô, cười như không cười đáp: “Ta nhờ họ chiếu cố nàng, ta cũng không có ý định nạp thiếp, suốt đời này chỉ có một mình nàng thôi, nếu họ không chịu chiếu cố nàng thì Dịch gia chúng ta cứ chờ tuyệt hậu luôn đi.”

Cô đỏ bừng mặt, trách khê: “Ở trước bài vị tổ tiên chàng đừng có nói linh tinh.”

“Vậy chúng ta về phòng nói linh tinh tiếp nhé.”

Nói đoạn hắn bế bổng cô lên, hại Đông Đông phải bám lấy cổ hắn, bấu lấy vạt áo hắn, ngượng chín mặt kêu lên oai oái: “Dịch Viễn, chàng làm gì vậy hả? Thả ta xuống mau, nếu để bị nhìn thấy...”

Hắn phớt tỉnh, bế thẳng cô ra khỏi từ đường, đi một mạch qua hành lang.

Độc đường toàn bộ nha hoàn và hạ nhân đều mở to hai mắt, cứng họng ngó theo.

Đông Đông nhác thấy có người thì thẹn tới nỗi ngậm chặt miệng lại, quỳnh quáng vùi cái mặt đỏ đỏ tới mang tai vào vai hắn, chỉ hận sao không chôn hết người vào ngực hắn luôn cho xong. Ai ngờ đúng lúc này cô còn cảm thấy ngực hắn rung rung như đang cười khế, làm cô xấu hổ hết sức, cúi kinh nắm tay lại đập đập vào vai hắn. Khổ nỗi hành động này chỉ tổ khiến hắn cười càng dữ hơn, thu hút ánh mắt của nhiều người hơn.

Cô đỏ lựng từ đầu tới chân, chẳng dám lộn xộn nữa, chỉ ghé vào tai hắn nói thầm:

“Chàng thật đáng ghét, nếu biết sớm chàng đáng ghét như vậy thì ta đã không thêm gả cho chàng rồi.”

Nghe vậy hắn bỗng nhiên dừng bước, rốt cuộc cũng đặt cô xuống.

Đông Đông còn chưa kịp thở phào, thì đã thấy hắn nâng mặt cô lên, ánh mắt đen sâu hút, lên tiếng tuyên bố đầy hùng hồn: “Hết kíp rồi, giờ nàng đã là thê tử của ta.”

Dứt lời, hắn lập tức cúi sát đầu tới, trước bao nhiêu cặp mắt đang nhòm ngó, hôn cô.

32. Quyển 2 - Chương 29

Edit: Yunchan

Đông Đông chưa bao giờ nghĩ một ngày lại có thể trôi qua như vậy.

Quen dậy sớm trước khi trời sáng tỏ, mỗi ngày đều phải mở cửa tiệm buôn bán, rồi đột nhiên trở thành Thiếu phu nhân chẳng cần động tới ngón tay, nói thật trong chốc lát cô chẳng tài nào thích nghi nổi.

Sau khi gả vào Dịch gia, mỗi ngày cô không cần dậy sớm, chuyện gì cũng có nha hoàn làm thay hết cho cô, cô không cần giặt quần áo, không cần nấu đồ ăn, ngay cả khi cô muốn lau sàn nhà, thì sàn nhà cũng đã được người ta lau bóng loáng từ đời nào rồi.

Buổi sáng mỗi ngày ngoài việc giúp Dịch Viễn rửa mặt, sửa soạn, pha trà, mặc quần áo cho hắn và mang giày vớ ra, xong đầu đuôi, chờ hắn ra khỏi nhà tới tác phường rồi thì cô hoàn toàn biến thành một kẻ nhàn rỗi. Phải đợi tới tối hắn về nhà cô mới có vài ba chuyện để làm.

Lúc mới bắt đầu, ban ngày rảnh rỗi cô còn lấy việc đọc sách để giết thời gian. Nhưng chưa đầy mấy ngày cô đã chán tới nỗi nghịch ngón tay của mình.

Gian phòng của Dịch Viễn tất nhiên lớn hơn nhà trước của cô rất nhiều, nhưng ngồi ỳ cả ngày trong sân thế này cô cũng thấy bức bối, chưa đầy hai ngày đã đi tản bộ xung quanh đại trạch.

Bọn hạ nhân nhà hoàn thấy cô, tuy sẽ gục đầu uốn gối, nhưng chẳng ai dám nói nhiều với cô, có lẽ họ cũng không biết nên nói chuyện với cô thế nào.

Người ở đây không biết cô đọc được khẩu ngữ, nhìn thấy cô từ xa đã y như thấy quỷ, lập tức co giò đánh đường vòng, thậm chí còn có người quay ngoắc đầu bỏ đi thẳng.

Nha hoàn và hạ nhân thì sợ trốn cô không kịp, còn thân thích của hắn thì ngược lại hoàn toàn. Sau cái hôm cô vào nhà, có một số nữ nhân chợt đối xử với cô đặc biệt thân thiện, luôn nhân lúc Dịch Viễn không ở nhà để tới thăm hỏi cô. Ban đầu cô không rõ những người này muốn gì, nhưng sau đó cô đã nhận ra. Những người này muốn tạo mối quan hệ với cô, để tranh thủ tình cảm.

Một số nữ nhân khác thì trắng trợn coi thường cô, tới chuyện đi cùng hành lang với cô cũng không muốn.

Cô nhận ra rất nhanh, những người cố hết sức để tiếp cận cô đều là thân thích bên Dịch gia. Còn những người không muốn đi chung một đường với cô, đa phần là bên nhà mẹ Dịch Viễn.

Nhưng bất kể là người bên nào, cô vẫn luôn nhìn ra trong mắt họ một tia khinh thường không giấu được.

Người bên nhà mẹ Dịch phu nhân và thân thích bên Dịch gia đối đầu tranh quyền nhau trong nhà này, người của cả hai phe đều tham lam giá tài của Dịch Viễn.

Dù là Cửu lão gia, Nhị di bên nhà mẹ Dịch phu nhân, hay là ba người cô cô, ba vị thúc bá, ai cũng dắt theo gia quyến vào ở trong đại trạch này. Từ trên xuống dưới Dịch gia có ba mươi mấy miệng ăn, nhưng cô chưa từng thấy người nào tới tác phùng của Dịch gia một lần.

Bằng vai với hắn là đại biểu ca tiểu biểu đệ, nhị đường ca và nhị đường đệ, người nào cũng như ông lớn vậy, suốt ngày không đi uống rượu hoa thì cũng đi xem hí kịch, không thì sẽ dẫn bạn kết bè về nhà, giả vờ múa văn luyện mực, ngâm thơ đối chữ trong vườn hoa để làm vài chuyện không đứng đắn.

Những người họ hàng này của hắn ăn xài đều phải tốn tiền, xài tiền thì như nước, như thế nó chẳng phải tiền.

Thỉnh thoảng người của hai phe này còn đấu nhau một trận ồm tỏi bát nháo. Mã đã làm loạn rồi thì sẽ loạn cho tới khi hắn về, ví như hôm nay, hắn vừa mới bước vào cửa, ngay cả trà cô pha còn chưa kịp uống hộp nào, thì hai biểu đệ khác họ của hắn đã vọt vào.

“Dịch Viễn, huynh nhất định phải nói rõ cho tên khốn họ Diệp này biết thế nào là ăn trắng mặt trơn? Năm đó nếu mẹ huynh không về nhà đệ lấy tiền thì Dịch gia sống được tới giờ này sao?”

“Ta nhỏ, họ Lữ kia, năm miệng ăn nhà người đều ở trong nhà chúng ta, ăn xài của nhà chúng ta, đó không phải ăn trắng mặt trơn thì là gì hả?”

“Họ Diệp, người còn dám trơ mặt gọi chúng ta nữa à, người họ Diệp chứ không phải họ Dịch, hai mươi năm trước mẹ người đã gả ra khỏi nhà rồi, ở đây là họ Dịch, còn người, người họ Dịch à? Là họ Dịch à? Nếu gọi ăn trắng mặt trơn, thì người, mẹ người với cha người mới là ăn trắng mặt trơn thật sự kìa!”

“Đây là nhà mẹ đẻ của mẹ ta, ta với mẹ về nhà mẹ đẻ ở vài ngày thì sao hả? Mẹ ta họ Dịch! Còn người thì sao? Cả nhà của người có quan hệ gì tới Dịch gia hả? Mẹ người họ Dịch à?”

“Ta không phải họ Dịch thì sao? Mẹ ta chính là tỷ tỷ ruột của Tam di ta, mà Tam di ta chính là chủ nhân Dịch gia —”

“Chủ nhân Dịch gia là Dịch Viễn, không phải là Tam di của người —”

Đương lúc hai người bận cãi nhau túi bụi, tức tới mức mặt đỏ tía tai, thì rốt cuộc Dịch Viễn cũng hết chịu nổi quát lớn một tiếng:

“Đủ rồi!”

Tiếng quát đầy giận dữ của hắn, cuối cùng cũng làm hai người kia câm miệng.

Hắn lạnh mặt, trừng hai người kia: “Lần này xảy ra chuyện gì?”

Hai người nghe vậy thì lập tức nhao nhao lên giành nói, đằng sau đùn đằng trước gào lên chí chóe, nói xong còn muốn động thủ, chỉ tỷ nữa là choảng nhau tới nơi.

“Không được làm ồn!” Lửa giận bốc lên trong lòng, Dịch Viễn lên giọng, lạnh lùng mắng: “Ồn ào tiếp thì cút hết ra ngoài cho ta, phí chi tiêu tháng này tự lo!”

Câu uy hiếp này có tác dụng diệu kỳ, thoát cái đã khiến hai người kia ngậm chặt miệng lại.

Dịch Viễn tức giận trừng mắt lườm hai người, nói: “Thiên Lập, đệ nói trước đi, chuyện gì xảy ra?”

“Đệ mời thiếu gia Vương gia, nhị thiếu Lý gia tới nhà làm thơ viết văn, lấy thơ kết bạn ở trong đình của hoa viên. Ai dè họ Lữ này lại gọi đào kép tới gõ khua loạn xạ ngay bên cạnh, gào thét thảm thiết cả một buổi chiều, chẳng có tỷ ý thức nào.”

“Người có thể lấy thơ kết bạn, thì sao ta không thể lấy hí kịch để kết bạn hả? Vả lại ta đã hẹn trước rồi, do người không chịu đổi ngày để tổ chức cái trò thơ văn quái đản gì đó, còn bảo hạ nhân giành vườn trước

không cho bọn ta vào, giờ còn dám trách ta làm ồn, có thiên lý hay không hả?”

Thế là sau hai câu đấu đá này hai người lại rùm beng thêm trận nữa, mãi tới lúc Dịch Viễn nện mạnh xuống bàn mới chịu im miệng.

Đông Đông không nghe được, nhưng cô vẫn có mắt để nhìn, cũng đoán được ít nhiều từ màn đấu khẩu của họ.

Đấu tận nửa buổi trời, cuối cùng lý do mà hai người tranh cãi ầm ĩ không ngừng không nghỉ, lại chỉ vì giành một cái hoa viên. Rõ là làm cô trợn mắt há mồm.

Dịch Viễn nhìn hai người họ chằm chằm, trên trán nổi gân xanh, bàn tay đặt trên bàn nắm chặt thành quyền, cứ như là sắp đánh người tới nơi. Trong chớp mắt đó, cô tưởng là hắn sẽ xông lên bóp cổ hai người họ, nên vội vàng chạm nhẹ vào cánh tay hắn.

Hắn ngoảnh đầu lại, Đông Đông mỉm cười, dúm bát trà nóng vào tay hắn:

“Uống một hớp trà trước đã.”

Vốn dĩ cô còn lo hắn không có tâm trạng uống trà, nhưng sau khi nhìn qua cô, vẻ mặt tức giận của hắn lập tức giãn ra, cả cơn tức trong mắt cũng giảm đi phần nào.

Sau đó hắn cầm bát trà nóng lên kề bên môi, hớp nhẹ một cái, rồi hớp thêm một cái nữa.

Hai người kia không dám ho he gì nữa, chỉ im lặng ngó sắc mặt khó chịu của lão đại đang ngồi.

Dịch Viễn giương mắt nhìn hai tên vô dụng này, trong nhất thời ngọn lửa giận trong mắt lại bùng lên, may mà Đông Đông vẫn cầm lấy tay hắn nên hắn mới bình tĩnh lại, lạnh lùng nói: “Không phải người một nhà thì không vào một cửa, nếu đã vào cửa nhà này thì chính là người một nhà. Chỉ vì một cái vườn hoa mà cãi ra thế này, còn gì để nói nữa?”

“Nhưng ——”

Biểu độ của hắn còn chưa nguôi giận muốn phân bua tiếp, nhưng lại bị hắn trừng mắt, đành im bật.

“Việc hôm nay coi như quên đi.” Hắn nhìn hai người họ, lạnh giọng nói: “Từ nay trở đi, ai muốn dùng vườn thì trước hết phải tới chỗ Lý tổng quản đăng ký.”

Lời này vừa nói ra làm hai người đều bất mãn, muốn tranh cãi thêm nhưng hắn đã giơ một ngón tay lên, chỉ thẳng ra cửa.

“Ta không muốn nghe thêm một chữ nào nữa, ra ngoài hết cho ta.”

Cũng chẳng biết là do sắc mặt hắn quá khó coi, hay vì sợ hắn sẽ rút lại phí tiêu dùng, mà tuy vẫn còn bực dọc nhưng Lữ Văn Sinh và Diệp Thiên Lập vẫn đứng lên, bước song song ra cửa, khi tới trước cửa hai người còn không cam lòng mà xô đẩy nhau.

Hai người đó đi khuất rồi, hắn mới nhắm mắt lại, tay chống trán, lấy ngón tay xoa huyệt thái dương.

Hôm đó lúc hắn nhấc tới bầu không khí ngột ngạt trong gia đình, trong mắt hắn từng hiện lên vẻ khổ tâm và ảo não này. Đông Đông thơ thẩn ở đây mấy ngày, mới biết được tại sao mấy năm qua hắn không hay về đây mà luôn ở lại tác phường, không thì sẽ tới chỗ cô.

Sống ở đây từ nhỏ nên ít nhiều gì cô cũng biết tình hình của Dịch gia, biết Dịch gia có nhiều họ hàng ăn không ngồi rồi, cũng biết hắn không hợp với người nhà. Nhưng lúc hắn tới chỗ cô, đa số thời gian hắn đều cười, cô chưa từng thấy dáng vẻ nổi nóng tức giận của hắn. Nhưng từ lúc cô gả vào Dịch gia thì gần như ngày nào cô cũng có dịp nhìn thấy hắn trưng ra cái mặt lạnh.

Về sau cô mới biết, lúc hắn ở nhà thì luôn như vậy.

Thảo nào hắn không hay về nhà.

Lòng khó tránh khỏi vì hắn mà đau âm ỉ.

Không kiềm lòng được, cô nâng tay lên xoa gương mặt mới đó đã trở nên vô cùng lạnh lùng cứng rắn của hắn.

Cảm giác được tay cô, hắn bèn dựa mặt vào lòng bàn tay mềm mại của cô, rồi nhẹ thở dài.

Cô xoắn cả hai tay ra, vỗ về gương mặt căng thẳng của hắn, xoa giãn mi tâm và thái dương xoắn chặt của hắn, mãi tới khi mặt hắn không còn lạnh lẽo cứng nhắc nữa.

Từ từ, hắn đưa tay áp lên bàn tay nhỏ trên mặt mình, rồi mở mắt ra.

Đông Đông có thể nhìn thấy sự phiền não và cơn lửa giận trong đôi mắt đen của hắn đã biến mất, còn sót lại chỉ là vẻ tự giễu và bất lực.

“Xin lỗi, làm nàng chê cười rồi.”

Đông Đông lắc đầu, chuyển trọng tâm câu chuyện: “Buổi chiều ta nhàn rồi tới buồn chán nên có tới nhà bếp làm vài món ăn, chàng có muốn nếm thử không nào?”

Hắn nghe vậy thì bình tâm lại: “Tất nhiên.”

Cô thu tay về, đứng dậy bưng mấy món ăn đã làm xong bên cạnh bày ra bàn, sau đó vừa tán gẫu vừa cười nói: “Nhà bếp của chàng to ghê nơi, chỉ bếp lò thôi mà có tận mấy cái, lúc ta đi vào, mấy đầu bếp nhìn thấy ta thì y như thấy quý ấy, ai cũng ngại hết cả người.”

Hắn có thể dễ dàng tưởng tượng ra hình ảnh đó, bất giác cong khóe môi lên.

Các chủ nhân Dịch gia e là không mấy ai từng đi vào nhà bếp, chứ nói chi là đích thân rửa tay xuống bếp nấu ăn.

Đông Đông cười cười nói tiếp: “Ta nói với họ là muốn dùng bếp, lúc đó mới có người tỉnh lại, bảo ta muốn ăn gì thì sai một tiếng là được rồi.”

“Vậy nàng nói thế nào?” Hắn nhìn cô ngồi ngay ngắn bên cạnh mình, bày từng món ăn lên bàn.

“Ta á?” Cô ngược mắt lên, đáp: “Dĩ nhiên là ta nói miệng chàng khó chiều, sau đó họ mới cho ta nấu vài thứ cho chàng, mấy đầu bếp khác vừa nghe thì đã không cần ta nữa. Coi đi, ta đã nói là miệng chàng khó chiều, đầu bếp nhà chàng ai cũng biết hết, vậy mà chàng còn không chịu nhận.”

“Ta có muốn kén chọn đâu, chỉ tại mấy năm nay nàng nuôi cái miệng ta thành kén chọn thôi.”

“Tự chàng kén ăn, đừng đổ lên đầu ta.” Cô vừa bực vừa tức cười nói, bê một chậu nước tới để hắn rửa tay: “Rửa tay đi, để ta bới cơm cho chàng.”

Dịch Viễn ngoan ngoãn rửa sạch tay rồi ngồi bên bàn với cô, hai người vừa ăn cơm vừa tán chuyện xảy ra hôm nay.

Sai khi ăn xong, Dịch Viễn phụ cô dọn chén đĩa, đặt ở ngoài để nha hoàn lấy đi.

Khi hắn dựa vào bàn đọc tiếp sổ sách, thì cô ở bên mài mực tẩy bút rồi bưng nước trà cho hắn, lúc nhìn tới chồng sổ sách hắn mang về chất cao như núi trên bàn, cô không nhịn được mở miệng:

“Nếu chàng không ngại thì để ta giúp một ít nhé?” Mấy tối hôm trước cô thấy hắn phải làm tới nửa đêm nên đã muốn mở lời, hôm nay rốt cuộc hết nhịn nổi nên mới lấy dũng khí hỏi.

Nghe câu này, Dịch Viễn sửng sốt, hắn thật lòng không nghĩ tới chuyện bảo cô giúp đỡ, nhưng năng lực của cô hắn biết rõ. Vì từ nhỏ đã buôn bán giúp nhà, nên quả thật cô khá rành tính toán sổ sách. Lúc hắn dạy cô viết chữ, cô cũng từng chủ động hỏi hắn cách tính, lúc đó hắn đã cho cô tính thử một quyển rồi.

“Nàng có chắc không?” Đọc sổ sách đầu phải chuyện thú vị gì cho cam.

“Quá khó thì có lẽ ta không hiểu, nếu chỉ xác nhận lại số rồi cộng tổng tiền thì ta nghĩ là làm được.” Cô nhìn hần, lên tiếng đề xuất: “Không thì, chàng đưa một quyển cho ta làm thử một lần, để chàng kiểm tra được không?”

Dịch Viễn nghe vậy bèn cầm một quyển sổ đưa cho cô, nói: “Vậy nàng kiểm tra lại tổng số lượng lại giúp ta, những tính toán trong đó chấp sự đã làm xong rồi, chỉ thỉnh thoảng vội vàng nên tính sai, ta phải kiểm tra qua một lần. Nếu nàng thấy con số trong đó không khớp, hay có vấn đề, thì lấy mực đỏ gạch một đường bên dưới nhé.”

“Được.” Đông Đông nhận lấy sổ sách, so sánh con số theo lời hần dẫn, xem kỹ từng tờ, rồi lựa ra những chỗ sai cho hần kiểm tra.

Dịch Viễn nhìn qua, xác định không có vấn đề, bèn lấy một vài con số có chi phí vật liệu không lớn như vậy để cô đối chiếu vào sổ. Hai người ngồi chung bàn, kẻ trước người sau, cùng đối chiếu sổ sách.

Đối chiếu sổ sách xong, cô lại theo ý hần, viết vài phong thư trả lời thư của những thương nhân buôn sách hay lui tới.

Có đôi khi cô bắt gặp một chi tiết chưa từng thấy qua trong sổ, Đông Đông sẽ tò mò hỏi hần mấy câu, hần bèn giải thích cho cô, ngay cả tranh vẽ cũng giảng kỹ.

Trong phút chốc, hai người như về lại năm xưa khi hần dạy cô biết chữ đọc sách.

Có cô hỗ trợ, núi sổ sách trên bàn dần vơi đi rất nhanh.

Trăng sáng bên ngoài lặng lẽ lên cao.

Hần và cô hoàn toàn không chú ý, mãi chìm trong bầu không khí cười nói êm dịu.

Cứ thế mặt trời mọc rồi lại lặn; lặn rồi lại mọc bao lần.

Từ lúc cưới Đông Đông Dịch Viễn đã dọn về nhà ở, mỗi ngày ra khỏi nhà tới tác phường làm việc, tới khi mặt trời xuống núi thì về nhà. Nếu như trước đây thì hần luôn luôn tìm cớ để không về nhà. Nhưng giờ đây mỗi lần vừa qua trưa, tới tầm xế chiều là hần đã muốn chạy ngay về nhà để gặp cô.

Đối với căn nhà đó, từ nhỏ đến lớn hần chưa bao giờ có cảm giác nhớ nhung muốn bản về nhà ngay như thế.

Nhưng mà nhờ có cô nên ngay cả tòa nhà rộng lớn mà hần chán ghét kia cũng đã trở nên hoàn toàn khác

biệt.

Mỗi buổi sáng cô luôn dậy sớm hơn hẳn, nấu nước, cạo râu rửa mặt cho hẳn. Khi trời sụp tối, hẳn mới vào cửa cô đã chuẩn bị sẵn một ấm trà ngon và thùng nước tắm đầy ắp, rửa chân gội đầu và cả chà lưng cho hẳn.

Hai tuần sau thành thân ngày nào hẳn cũng về nhà, nhưng thư lâu ở Lạc Châu không thể không ngó ngang, hẳn vẫn phải tới đó thăm một chuyến.

Vốn dĩ hẳn muốn dẫn cô cùng tới thành Lạc Châu, nhưng Đông Đông lại bận làm đậu hũ giao tới đảo quý cho Tống Ứng Thiên, hẳn sợ đường xa xa xôi khiến cô vất vả, nên cuối cùng đành phải thôi.

Hẳn đi chuyến này mất tầm ba ngày.

33. Quyển 2 - Chương 30

Edit: Yunchan

Đông Đông chờ ở trong phòng Dịch Viễn, ngày đầu tiên, ban ngày vẫn khá ổn, bình thường hẳn không ở nhà vào ban ngày nên cô đã quen rồi. Nhưng vào ban đêm, cô nằm trong chăn lén qua lộn lại cả đêm, làm cách nào cũng không ngủ nổi.

Mỗi khi vừa mê mang thiếp đi, trở người qua không chạm phải hẳn thì lại sực tỉnh.

Cô gả vào nhà mới có bao lâu đâu, sao lại tập thành thói quen như vậy chứ?

Đông Đông vuốt nhẹ chỗ nằm lạnh lẽo bên cạnh, trong lòng có phần trống trải.

Hẳn không ở nhà, làm căn phòng vào đêm như lớn hơn rất nhiều, tới chăn cũng lạnh.

Mới đó hàng đêm cô đều ngủ chung với hẳn, hẳn lúc nào cũng ôm cô ngủ, cô còn thấy ngượng. Nào biết hẳn vừa vắng mặt, cô lại nhớ tiếng đập đều đều của tim hẳn, nhớ cảm giác da thịt kề cận, nhớ cảm giác an lòng ấm áp lúc cô rúc trong ngực hẳn.

Đêm hôm đó, hình như ánh trăng xuyên qua song cửa sổ vào phòng cũng trở nên lạnh lẽo, không hiền hòa như thường khi nữa.

Ngày thứ hai, nhớ nhung len vào tim, lên vào hồn, cô ngồi trong phòng mà không tài nào định tâm được.

Lúc nhận đồng quần áo mùa đông cho hần, cô chợt nhớ tới căn phòng nhỏ trong phòng giấy của hần rất bừa bộn, quần áo mùa hè với mùa thu cũng không biết thu dọn, cô bèn cầm bọc quần áo mùa đông, định mang qua cho hần để khi nào áo bẩn thì có để thay.

Thấy cô muốn đi, nha hoàn Chu Chu được phái tới để hầu hạ cô không dám để cô đi một mình nên hối hả chạy theo, muốn giành lấy bọc quần áo trong tay cô.

Đông Đông muốn bảo cô ta quay lại để cô tự đi. Nhưng nha hoàn Chu Chu lại trắng bệch mặt mày nói thẳng ra, nếu để Thiếu phu nhân ra ngoài một mình, thì thể nào cũng bị Lý tổng quản và phu nhân quở trách.

Đông Đông sửng sờ, không muốn làm khó cô ta, bèn giao bọc quần áo cho cô ta rồi dẫn theo.

Rốt cuộc may mà có Chu Chu đi chung với cô, vì Lý tổng quản không ở trong phòng giấy, mà cửa hàng đằng trước phòng đúng là không ai nhận ra cô là Thiếu phu nhân mới gả vào nhà. Nhờ Chu Chu lanh lợi, cũng quen biết vài chấp sự trong phòng, nên cô mới vào được trong phòng giấy một cách suông sẻ. Tới phía sau, cô nhận ra mấy vị thợ mộc, thợ nề, cô nương và đại thẩm đang làm việc bên trong, họ đều là khách nhân thường tới chỗ cô mua đậu hũ.

Lúc thấy cô thì ai nấy đều tròn to mắt.

Cô định bước lên bắt chuyện, nhưng lại thấy ngượng ngịu, chẳng biết nên mở miệng thế nào. Đúng lúc này, một vị đại thẩm mỉm cười bước nhanh lên chào cô, phá vỡ không khí ngượng ngập.

“Đông Đông, a, không phải, bây giờ phải gọi là Thiếu phu nhân mới đúng. Thiếu phu nhân, đã lâu không gặp, sao hôm nay lại có thời gian tới đây vậy?”

“Vương đại nương, đã lâu không gặp, cháu mang quần áo tới cho... Dịch Viễn thay.”

Nhắc tới tên hần cô còn hơi ngại nên ngập ngừng một lát, nhưng đại thẩm không chú ý tới, chỉ cười nói: “Thiếu gia đúng là tốt số, cưới được một nàng dâu kỹ tính như cháu. Chỗ ở đằng sau của thiếu gia rất bừa bộn, bọn nha đầu chưa tới dọn dẹp đâu, lát nữa cháu vào đó đừng hết hồn nhé.”

Suýt nữa thì Đông Đông đã buột miệng nói là cô biết, may mà nuốt xuống kịp thời.

Vương đại nương vừa qua đây, những người khác cũng lục tục kéo tới.

“Thiếu phu nhân, cô không mở tiệm đậu hũ nữa sao? Mẹ ta cứ hỏi riết thôi.”

“Đúng đó, Lôi cô nương, á, bây, là Thiếu phu nhân, sau này cô không làm đậu hũ nữa à? Còn sữa đậu nành thì sao? Sữa đậu nành cũng không bán luôn sao?”

“Thiếu gia có lộc ăn thật, sau khi tiệm đậu hũ Lôi gia nghỉ bán, cha ta cứ lèm bèm với ta suốt, đậu hũ mua về nếu không quá nhão thì quá khô, ăn chẳng ngon gì sất.”

“Đúng thế, bà ngoại ta cũng nói y chang, bà thích nhất là đậu hũ Lôi gia, tiếc là từ giờ trở đi không được ăn nữa. Bây giờ cứ nhìn thấy đậu hũ là bà của ta lại thở dài thườn thượt mãi. Từ ngày Lôi đại thúc mới mở cửa hàng, thì nhà ta đã bắt đầu mua đậu hũ Lôi gia rồi.”

“Phải phải, người nhà ta thích nhất là lúc xuống ruộng mang theo đậu rang ngũ vị hương của cô ăn chung với cơm. Thiếu phu nhân, nếu cô không làm nữa thì có thể chỉ cho ta cách làm đậu rang ngũ vị hương không, để ta tự làm lấy?”

Đông Đông không ngờ mình lại được chào đón nồng nhiệt như vậy ở ngay trong tác phường của phường giấy Dịch gia, trong phút chốc chưa thể phản ứng kịp.

Bất luận là người có biết cô hay không, tất cả đều chen vào xem náo nhiệt.

Người biết sẽ chen lên đầu hàng bắt chuyện với cô. Người không biết thì ở đằng sau ngóng cổ kiểng chân nhìn cô.

Cô vẫn mỉm cười nhưng cũng thấy hơi cuống, tới Chu Chu cũng bị cả mặt trận người này dọa sợ, rụt rè núp sau lưng cô. May nhờ có Vương đại nương không nhìn nổi nữa bèn giơ tay lên xua vội đám đông đi.

“Xê ra xê ra nào, yên lặng, yên lặng, cả bọn mấy người, chen tới chả thở nổi nữa, dạt ra, dạt ra mau! Coi đi, người nào người nấy tranh nhau nói, ồn ào chết được, hỏi sao Đông Đông — không phải, hỏi sao Thiếu phu nhân nhìn kịp mấy người nói gì hả?”

Dưới tiếng hét của bà, rốt cuộc cũng làm đám người lùi ra một tấc. Tuy nhiên vẫn có người chưa cam lòng muốn cướp lời, nhưng đúng lúc này một vị sư phụ già đã bước tới, mắng.

“Dồn hết vào đây làm gì hả? Sao chưa quay về làm việc đi!”

Nhìn thấy sư phụ già nghiêm khắc, các tiểu tử và cô nương sợ hết hồn, quáng quàng xua chạy như chim vỡ tổ.

Vòng người tản ra rồi cô mới nhìn thấy sư phụ già kia. Thấy được gương mặt quen thuộc hay tới chỗ cô ăn điểm tâm trước đây thì Đông Đông thở hắt ra một hơi, nở nụ cười:

“Âu Dương sư phụ, lâu rồi không gặp.”

“Thiếu phu nhân.” Âu Dương sư phụ gật đầu với cô một cái, nét mặt nghiêm khắc giãn ra rất nhiều, dịu giọng nói: “Hôm nay thiếu gia phải tới thành Lạc Châu, không có ở đây.”

“Cháu biết, chàng đã nói với cháu rồi, cháu chỉ muốn đưa ít quần áo tới để chàng thay thôi.”

“Để ta tìm người dẫn thiếu phu nhân ra đằng sau.”

Đông Đông nghe vậy bèn vội vàng xua tay nói: “Không cần đâu, mọi người đều bận hết, cháu với Chu Chu tự đi là được rồi, Dịch Viễn từng chỉ chỗ cho cháu.”

“Đã vậy thì lão hủ không làm phiền thiếu phu nhân nữa.” Ông nói rồi toan quay người đi, nhưng ngập ngừng một lát bỗng bổ sung: “Thiếu phu nhân gả cho Dịch thiếu vượt ngoài dự đoán của mọi người. Mọi người trong phường chỉ tò mò chứ không có ác ý, thiếu phu nhân đừng để trong lòng.”

“Không đâu ạ.” Cô mỉm cười đáp.

Ông thấy thế thì nhắc cô lần nữa: “Thiếu phu nhân cứ việc đi thẳng ra sau, đừng dừng chân, không ai dám gọi thẳng thiếu phu nhân lại đâu.”

Nghe vậy cô vội vàng tiếp lời: “Cảm tạ Âu Dương sư phụ.”

“Phải rồi, trong phòng thiếu gia rất bừa bộn, thiếu phu nhân đừng giật mình. Nếu có cần gì thì thiếu phu nhân cứ bảo nha hoàn ra đằng trước nói một tiếng là được.” Nói xong, ông mới quay người làm tiếp việc của mình.

Xem ra chuyện phòng hẩn bừa bãi ai cũng biết hết.

Đông Đông giác ngộ, bỗng thấy buồn cười, sau đó mới dẫn Chu Chu bước nhanh ra đằng sau.

Dọc theo đường đi, cô không dám dừng bước lại lung tung nữa, tận tới khi vào phòng nhỏ trong tiểu viện của hẩn rồi cô mới thở phào.

Mà trong phòng hẩn, quả nhiên vẫn rối tung như lần trước, nhưng so với căn đại trạch to lớn nhà hẩn thì nơi đây ngập đầy hơi thở sinh hoạt và mùi hương thuộc về hẩn.

Chẳng biết sao lòng cô lại bình yên hơn.

Cô nhìn quanh căn phòng vừa bẩn vừa rối, xắn ống tay áo lên, bảo Chu Chu đặt bọc quần áo xuống, ra đằng trước múc nước trong và lấy khăn sạch vào, còn cô thì tự tay quét tước dọn dẹp cho hẩn.

Chu Chu quay lại thấy cảnh này thì giật mình, cố cản cô lại, nhưng không biết nên nói thế nào.

“Thiếu phu nhân, để muội làm cho, người không cần tự làm đâu, gay thật, người có nghe có hiểu muội nói gì không?”

Đông Đông thấy sắc mặt Chu Chu trắng bệch ra, nói năng thì lộn xộn, nên cô tăng lời như không hiểu, nhặt mấy bộ quần áo lên nhét vào tay Chu Chu: “Ta mới mở bao lấy quần áo mùa đông ra rồi, muội mang mấy bộ đồ này bỏ vào trong bao quần áo đi, lát nữa chúng ta mang về nhà giặt.”

Chu Chu vội vã nghe theo, quay người lại thì thấy cô đang gấp đệm chăn thì lật đặt nhào lên lần nữa.

“Thiếu phu nhân, chờ một lát, người để muội làm cho —“

Đông Đông dú cái gối vào tay Chu Chu, mỉm cười nói: “Lột bao gối này ra, mang về nhà giặt chung một thể, nhân tiện đun chút nước nóng để pha ít trà.”

Chu Chu vội vàng làm theo, sau khi hồi hã quay lại thì thấy Thiếu phu nhân đã dọn xong chăn đệm, bây giờ đang cột chắc vấy lên chân, cầm khăn vải quỳ trên mặt đất để lau sàn nhà. Cảnh này đập vào mắt làm Chu Chu muốn khóc toáng lên, thật sợ bị người ta nhìn thấy rồi báo cáo lại với Lý tổng quản và phu nhân, thế nào cô về nhà cũng bị ăn hèo.

“Thiếu phu nhân, muội xin người —“

“Ta biết, để muội làm đúng không?” Từ xa Đông Đông đã nhìn thấy cái mặt khóc không ra nước mắt của Chu Chu, cười khê một tiếng rồi giao khăn vải cho cô ta: “Chỗ này ta lau qua một lượt rồi, muội lau thêm một lượt nữa là được, để ta đi xếp lại giá sách.”

Chu Chu nghe vậy thì sửng sốt, chậm nửa nhịp mới phát hiện ra hình như Thiếu phu nhân biết cô đang nói gì.

Chu Chu hơi bàng hoàng thêm chút hoang mang, muốn hỏi thử Thiếu phu nhân xem có biết cô đang nói gì không, nhưng Thiếu phu nhân có đôi tai tật kia đã quay lưng sang hướng khác, bắt đầu nhặt nhanh sắp xếp lại chồng sách bị ngã đổ ngổn ngang.

Dù sao thì ít ra thiếu phu nhân cũng không lau sàn nữa.

Chu Chu thở phào, vội vàng quỳ trên đất chăm chỉ lau sàn.

Trong lúc đó, cô thấy Thiếu phu nhân cầm từng quyển sách bị nghiêng lật, phân loại từng cuốn, còn nhặt mấy tờ giấy nằm rải rác khắp nơi lên xếp gọn lại, cầm mấy cây bút lông đã dính mực khô queo ngăm vào trong nước ấm, rồi đổ nước rửa bút đã bẩn đi, chà sạch đồ rửa bút bằng bạch ngọc đã bợn đục để nó trở lại với hình hài trắng tinh vốn có.

Căn phòng nhỏ vốn la liệt đồ đạc, vậy mà dưới bàn tay khéo léo của thiếu phu nhân đã nhanh chóng lấy lại vẻ ngăn nắp sạch sẽ nên có, thoạt nhìn còn tưởng là hai căn phòng khác nhau.

Lúc Chu Chu mang nước bồn đi đổ, trở lại phòng thì thấy Thiếu phu nhân đã ngồi ở trước bàn, viết thư.

Kể từ ngày bị phái tới hầu hạ Thiếu phu nhân, cô đã thầm kêu khổ thấu trời trong lòng. Tuy từ một nha đầu quét dọn được thăng lên chức nha hoàn hầu cận, trông thì có vẻ không tệ, nhưng ai cũng biết Thiếu phu nhân này là đồ ngốc. Không có gương mặt xinh đẹp đã đành, lỗ tai còn chẳng nghe được, mở miệng thì giọng lại lạ lùng. Chức nha hoàn hầu cận của cô rõ ràng là củ khoai lang bỏng tay bị người ta quẳng cho, là việc khổ sai, nếu không phải tiền lương cho nha hoàn hầu cận tương đối nhiều, thì cô cũng chẳng thêm tới đây.

Nhưng ai ngờ Thiếu phu nhân này hình như cũng biết chữ.

Nhìn cách phân loại sách vừa rồi của thiếu phu nhân, chẳng có lấy tý ngập ngừng nào, mà giờ đây chữ viết trên giấy cũng cân đối đẹp đẽ, hoàn toàn khác xa với loại chữ viết lung tung như gà bới.

Nói thật, ngay cả Chu Chu cũng không đọc được mấy chữ này, nếu Thiếu phu nhân biết chữ thật thì nhất định phải thông minh lắm, ít nhất là còn thông minh hơn cô.

Lẽ nào từ trước tới nay, mọi người đều hiểu lầm Thiếu phu nhân sao?

Chu Chu ngơ ngác đứng bên bàn nhìn Thiếu phu nhân đang trước đã viết xong một chữ cuối cùng, cầm giấy lên, mở miệng nhẹ nhàng thổi khô nét mực trên giấy.

Chu Chu tò mò nhìn thử, không nhịn được lên tiếng hỏi: “Thiếu phu nhân, bên trên người viết gì vậy ạ?”

Thấy Chu Chu lên tiếng, Đông Đông nhìn sang, mỉm cười đáp: “Là cách làm đậu rang ngũ vị hương, chút nữa muối mang ra đằng trước đưa cho vị đại nương có nốt ruồi bên mép, trên đầu cài trâm gỗ như ý, mặc áo xanh nhé. Nói là món đậu rang ngũ vị hương làm theo công thức này là được.”

Chu Chu nghe vậy thì trợn mắt nhìn cô kinh ngạc, buột miệng hỏi: “Thiếu phu nhân, chẳng phải người không nghe được ư? Sao người biết bà ấy vừa nói gì?”

“Ta đọc được khẩu ngữ.” Đông Đông nhìn Chu Chu, mỉm cười đáp: “Chỉ cần mọi người đừng nói quá nhanh là ta có thể nhìn được bảy tám phần, biết được sơ sơ mọi người đang nói gì.”

“Thật sao? Nhưng có khi muối nói chuyện sao trông người cứ như không hiểu vậy?”

Đông Đông cười khế, lúc này mới giải thích cho Chu Chu hiểu: “Vì ta dùng mắt, nếu ta không nhìn chòng chọc vào miệng muối thì rất dễ để sót lời muối nói. Huống chi những người vừa rồi đa số là khách nhân

tới tiệm ta mua đậu hũ, nên lúc nói chuyện đều tự động giảm tốc độ, ta có thể đọc được. Nhưng vì nhiều người nói cùng lúc quá nên ta không thể nhìn hết được, chỉ thấy được vài người nói mà thôi.”

Mực khô rồi, Đông Đông bèn gấp giấy lại, nhét vào phong thư rồi giao cho Chu Chu: “Làm phiền muội đi một chuyến, muội có nhớ vị đại nương đó không?”

“Nhớ ạ.” Chu Chu gật đầu cầm lấy phong thư, nhưng không nhận được lại hỏi chậm: “Thiếu phu nhân, công thức này người cứ đưa cho người ta như vậy sao?”

Đông Đông chẳng ngại ngần gì đáp ngay: “Ta không thể mở tiệm tiếp nên thấy có lỗi với mọi người. Công thức làm đậu rang ngũ vị hương cũng là người khác cho cha ta, bây giờ ta chuyển lại cho người cần thôi.”

Chu Chu nghe xong thì hơi sững sờ, không thể nào ngờ được Thiếu phu nhân là người như vậy.

Quá khác so với lời đồn đãi loạn xạ của bọn nha hoàn, hoàn toàn khác xa.

Thiếu phu nhân này chẳng những không ngu ngốc mà còn rất thông minh nữa. Biết đọc biết viết, lòng dạ thì cực lương thiện, trái ngược hoàn toàn với những chủ nhân hẹp hòi lại thích tự cao tự đại trong Dịch gia, luôn chỉ biết sai khiến nha hoàn hạ nhân.

Thấu Chu chu cứ ngó ra nhìn mình mãi, Đông Đông bèn mở miệng hỏi: “Sao vậy?”

“Không, không việc gì ạ.” Chu Chu giật mình hoàn hồn, lắc đầu nói: “Muội sẽ đi giao ngay, Thiếu phu nhân, người còn cần gì không?”

“Không cần gì nữa, thế này là tốt rồi. Lát nữa chúng ta dọn thêm bàn nữa rồi về nhà.”

“Vâng.”

Chu Chu nghe xong thì lập tức chạy như bay đi đưa thư.

Đợi Chu Chu quay lại thì thấy Thiếu phu nhân đang đứng cạnh giá áo, treo một bộ áo khoác dày chắn gió lên rồi vuốt cho phẳng phiu, để nó lùa gió thông khí.

Lúc này Chu Chu phụ dọn dẹp, biết Thiếu phu nhân không mang theo áo dày để thay nên không bỏ nó vào trong bao quần áo.

Nhưng treo xong rồi thiếu phu nhân vẫn chưa chịu đi, trái lại còn đứng trước cái áo khoác dày đó, nhẹ nhàng vuốt ve vạt áo với vẻ say mê.

Sau đó vì không biết có người đang nhìn, thiếu phu nhân bèn nhắm nghiền hai mắt lại, lén lút dán mắt mình lên vạt áo, hít một hơi thật sâu rồi lặng lẽ thở dài.

Nét mặt nhớ nhung thiếu gia đó của Đông Đông cực kỳ động lòng người, làm lòng Chu Chu đập loạn mấy bận, quảng quảng lui nhanh ra cửa, mặt đỏ tim đập đứng ở hành lang, vô vô ngực.

Ồi mẹ ơi, mọi người kháo nhau là Thiếu phu nhân bay lên cảnh làm phượng hoàng tất cả là vì tiền của thiếu gia. Giờ xem ra rõ ràng không phải.

Ít ngày trước, Chu Chu còn thấy không đáng thay cho thiếu gia, thậm chí chẳng biết nữ nhân này có gì mà thiếu gia như bị hấp mất hồn, ai dè bệnh của Thiếu phu nhân còn nặng hơn thiếu gia, còn lén ngủi y phục của thiếu gia nữa.

Thiếu phu nhân dịu dàng như vậy, hiền thực đáng yêu thâm tình như vậy, tới tim cô còn đập thành thạch, thảo nào thiếu gia lại thích thiếu phu nhân, dù có cãi lời phu nhân cũng phải lấy Thiếu phu nhân về cho bằng được.

Hôm ấy lúc Đông Đông và Chu Chu về lại đại trạch thì trời đã sụp tối.

Dịch gia đông người, ngoài ngày lễ lạc tết nhất ra, mỗi phòng đều ăn riêng, không quen dùng cơm cùng nhau.

Đông Đông để Chu Chu mang quần áo bẩn tới phòng giặt, biết nha đầu này bận bịu cả ngày cũng mệt lả rồi, nên bảo Chu Chu đi nghỉ trước, còn mình thì tới nhà bếp hâm nóng ít thức ăn coi như qua bữa.

Chu Chu không chịu, cứ đẩy cô về phòng:

“Thiếu phu nhân, lúc muội mang quần áo bẩn tới phòng giặt, tiện đường có thể tới nhà bếp lấy cơm cho người mà. Người về trước đi, đừng làm khó dễ muội nữa. Nếu để ai nhìn thấy muội để người tự đi nấu đồ ăn, truyền tới tai Lý tổng quản thì muội thê thảm lắm.” Ở chung cả ngày, rốt cuộc Chu chu đã hiểu rõ tính tình của thiếu phu nhân, biết cô dễ mềm lòng, không thể trở mặt nhìn mình bị rầy rà, nên vội vàng lựa gạt uy hiếp dụ dỗ thiếu phu nhân về phòng.

“Được rồi được rồi, ta về phòng là được chứ gì.” Đông Đông không nói lại Chu chu, cả buổi chiều đã nghe cô ta lải nhải suốt về chuyện Lý tổng quản và phu nhân quản lý hạ nhân nghiêm khắc bao nhiêu, nên cô mới đồng ý tự về phòng trước.

Thấy Thiếu phu nhân cuối cùng cũng chịu về phòng, Chu Chu thở hắt ra, cười nói: “Vậy người về phòng trước, muội sẽ về ngay, người đừng làm thêm gì nữa, cứ nghỉ cho khỏe nhé.”

Nói rồi Chu Chu ôm túi quần áo chạy về hướng phòng giặt.

Đông Đông buồn cười nhìn theo bóng lưng của nha đầu hoạt bát biến mất sau khúc quanh, sau đó mới quay người đi về hướng viện của Dịch Viễn.

Vào đông, trời sụp tối rất nhanh.

Trên hành lang uốn khúc, người hầu đã đốt đèn lồng lên từ sớm.

Thường thì ban ngày cô sẽ ra ngoài đi dạo một lát, nhưng trời còn chưa tối, cô vẫn sốt ruột quay về phòng thật nhanh để gặp Dịch Viễn. Thế nên đây là lần đầu tiên cô trông thấy cảnh đêm ở đại viện Dịch gia.

Trong tòa nhà lớn sáng rực đèn đuốc, phơi bày một cảnh tượng khác xa ban ngày. Ban ngày đại trạch đã rất đẹp, trong vườn, cây phong đỏ như lửa tôn lên vẻ đẹp của đình đài lầu các, cây cầu nhỏ với dòng nước chảy ngang, từng tòa phòng viện bao quanh bởi hành lang uốn lượn, phòng nào viện nào cũng đều có cảnh trí đặc biệt.

Nhưng vừa vào đêm, đèn hoa được nhóm lên, ngọn đèn treo trên hành lang, tiểu lâu và tường viện chiếu bóng lên mặt nước, tạo nên một khung cảnh hoàn toàn khác lạ.

Cô có thể nhìn thấy trong một phòng viện mở toang cửa, có mấy đại cô đang cầm quạt phe phẩy, và mấy phụ nhân ngồi lại với nhau nói cười tán chuyện trời mây. Trong một phòng viện khác, cả nhà nhị cữu lão gia đều đang quây quần ăn cơm. Và ở hai phòng viện liền kề nhau, tam đường đệ và biểu ca đang rùm beng ngoài cửa.

Thấy thế cô vội bước nhanh qua, vội như không thấy. Ai ngờ khi rẽ vào một khúc quanh thì bất cẩn đụng phải một người. Cô chưa kịp lấy lại thăng bằng thì ngẩng đầu lên đã thấy đại đường ca, vội vàng lên tiếng nhận lỗi:

“Xin lỗi, muội không chú ý —“

Song cô còn chưa kịp nói dứt câu thì người này đã bắt đầu gào thét:

“Làm quái gì vậy hả, người có mắt không?!”

Nam nhân này đỏ ngầu hai mắt, mùi rượu nồng nặc cả người, nồng tới nỗi làm cô muốn buồn nôn, đành vội vã nhắc lại: “Xin lỗi, thật sự muội không nhìn thấy huynh, lần tới muội sẽ để ý hơn.”

Nói rồi cô cố đánh vòng qua gã, ai ngờ tên kia lại tóm phất cô lại:

“Chờ đã, ngươi muốn đi đâu?!”

Không ngờ gã ta lại ra tay bắt mình lại, Đông Đông giật bắn, ngoảnh đầu lại nhìn gã hoảng sợ.

“Người cùng lắm chỉ là một ả tiện nữ bán đậu hũ mà dám không thèm để ta vào mắt à? Người tưởng mình gả cho Dịch Viễn rồi thì chim sẻ biến thành phượng hoàng được sao? Ta cho người biết, hần lấy một tiện nữ bán đậu hũ như người chỉ vì hần muốn tranh hơn thua với mẹ hần thôi. Nếu hần khó chịu thì bất cứ lúc nào cũng bỏ người lấy người khác được!”

Nhìn bộ dạng lè nhè kiệt sức của gã Đông Đông biết là gã đã uống say mèm. Từ nhỏ cô đã biết người này, tuy cùng họ Dịch như nhau, nhưng tính nết của Dịch Tông Đường kém Dịch Viễn xa tít tắp, lúc bé người cầm đầu ném đá cô, cười nhạo cô chính là gã ta.

Đông Đông nén cơn hoảng sợ, cố giữ bình tĩnh nói: “Người, người buông ta ra.”

Nghe vậy, Dịch Tông Đường lại lôi cô tới trước người, giở ra điệu cười tục tĩu: “Ta hỏi người nhé, lúc đầu hần mạnh bạo leo lên người người, hay là người xin hần lên thế? Có phải là thân thủ của hần điều luyện lắm nên người mới ngoan ngoãn mở chân ra không nào? Nếu hần chọn một đứa ngu si như người lấy vào nhà, thì chắc là bản lĩnh trên giường của người số một nhỉ?”

Lời tục tĩu này làm cô phẫn nộ, nạt: “Người, người buông ra mau, bằng không, bằng không đừng trách ta không khách sáo —”

“Không khách sáo với ta à? Hoan nghênh hoan nghênh, nếu tên trơ tráo kia không ở đây đêm nay, thì ta sẽ cho người cơ hội, nếu người làm cho ông đây thoải mái, thì chờ hần bỏ người rồi ông đây sẽ nạp người làm tiểu thiếp —”

Nói rồi, gã càng vô liêm sỉ hơn kéo mạnh cô vào lòng, ấn cái miệng thối của hần ta xuống miệng cô.

“Không được! Người buông ra!”

Cô hét lên kinh hoàng, nhưng tên nam nhân kia cổ sống cổ chết không chịu thả tay ra, ngược lại còn ôm cô chặt hơn, cô cũng cảm giác được cái vật ghê tởm của hần đang đè thẳng vào người mình.

Nhìn thấy cái miệng thối kia đang dán sát vào mình, Đông Đông hét chịu nổi, bất chấp hậu quả, lập tức nện một chưởng lên cằm hần, đồng thời xoay tròn cổ tay bị hần tóm, cầm ngược lại tay hần bẻ một cái, lập tức bẻ trật các đốt ngón tay của tên sắc lang này.

Gần như ngay lúc đó, hai mắt hần ta trợn lồi ra, đau tới nổi ré lên thành tiếng:

“Á — tay của ta, tay của ta ————”

Đông Đông cuống quýt thả tay giật lùi lại, làm gã té nhào ra đất.

Trong tích tắc, tất cả mọi cánh cửa gần đó đều bật mở, người ở mỗi phòng mỗi viện lũ lượt túa ra, chạy học tốc tới xem chuyện gì. Trong nhất thời, người chạy tới kẻ xô đi, có người đỡ Dịch Tông Đường quay qua chữ cô, có người lại găm rú về phía nhóm Dịch Tông Đường, người nào người nấy đều rối thành một nùi, cái cọ ồm tỏi.

Quá nhiều người mở miệng cùng lúc, Đông Đông hoàn toàn không theo kịp diễn biến, cũng không biết họ đang cãi cọ điều gì.

Đúng lúc này tất cả mọi người đột ngột im bật, nhìn ra phía sau cô.

Đông Đông ngẩn ra, quay người lại, thấy Dịch Viễn đáng lý đang ở thành Lạc Châu, không ngờ đã về tới.

Nhìn thấy hấn cô lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Ở đây xảy ra chuyện gì?” Hấn bước tới cạnh cô, nhìn mọi người hỏi.

Đông Đông toan lên tiếng, song còn chưa thốt ra lời thì cái gã trên mặt đất đã nước mắt nước mũi lằm lện, giành phần ăn cướp la làng: “Dịch Viễn, đứa đàn độn đó bẻ gãy tay ngươi?”

Dịch Viễn nhướng mày, hỏi tiếp: “Tại sao nàng ấy phải bẻ gãy tay ngươi?”

Dịch Tông Đường khóc lóc sụt sùi, nói dối mà không thêm chớp mắt: “Đệ không ở nhà, ả tiện nhân phóng đảng này không chịu được cô đơn nên tới quyến rũ ta, ta không chịu, nên ả ta thẹn quá hóa giận đánh ta bị thương.”

Đông Đông tròn tròn mắt, còn cho là mình nhìn lầm.

Mọi người nghe vậy đều hít ngược vào một hơi, đổ dồn mắt về phía cô như muốn xem trò vui.

Dịch Viễn xoay đầu lại, nhìn cô rồi mở miệng hỏi: “Đông Đông, lời Tông Đường nói có thật không?”

“Tất nhiên không phải.” Cô lắc đầu.

“Là thế nào?” Hấn hỏi lại.

“Đại đường ca uống say, sau đó bất cẩn trượt chân té lộn nhào.” Cô lờn ít ý nhiều, nói mà mắt cũng không chớp.

“Trượt chân té sao?” Dịch Viễn nhướng mày.

Đông Đông ngược nhìn hấn, đan chặt hai tay vào nhau, gật đầu, mỉm cười nói: “Phải, trượt chân té.”

Dịch Tông Đường nghe xong thì đứng bật dậy, then quá hóa giận lao lên trước: “Ả nói bậy! Rõ ràng là ả hện ta tới đây, nói ả rất cô đơn, suýt nữa thì cởi áo ta ngay tại đây —“

Dịch Viễn chỉ cúi mắt nhìn Đông Đông mà không buồn nhìn Dịch Tông Đường lấy một cái, song cánh tay bỗng vung mạnh ra, bóp lấy cổ tên khốn kia nhanh như chớp, khiến gã không ho he được thêm tiếng nào.

“Hấn vô lễ với nàng sao?”

Mọi người nghe vậy thì lại hít vào một hơi, tim ai nấy đều xách lên tận cổ.

Đông Đông nhìn nam nhân trước mắt mình trông thì bình tĩnh, nhưng thật ra hàm dưới đã siết chặt, đồng tử đen rét lạnh, sắp nổi điên tới nơi. Cô đành cố hết sức giữ nụ cười trên môi, nhẫn nại giữ giọng mình bình tĩnh, nói: “Không có, huynh ấy chỉ trượt chân té thôi, bất cẩn trượt chân té.”

Dịch Viễn nhìn Đông Đông, tuy khóe miệng cô cười, nhưng trong mắt vẫn sót lại sự sợ hãi không giấu được, hai bàn tay nhỏ càng đan chặt trước người hơn.

Một cây trâm trên đầu cô đã rút mất khiến tóc hơi rũ xuống, ống tay áo của cô cũng có dấu vết bị người ta lôi kéo.

Hấn biết tên khốn kia nhất định đã cố sức phi lễ cô, cho nên cô mới bẻ gãy tay gã ta.

Trong khoảnh khắc cơn giận dữ trào lên mãnh liệt, làm bàn tay đang siết cổ tên phế vật kia càng chặt hơn.

Chung quanh có người hoảng sợ phát ra tiếng thở dốc, nhưng không ai dám bước lên ngăn cản hấn.

Bình thường dù tính tình Dịch Viễn không hòa nhã gì, nhưng chưa từng động thủ với người nhà, cũng chưa từng giận dữ tới mức này. Huống chi mọi người biết rõ, Dịch Tông Đường có tật rượu vào là háo sắc, thường xuyên chòng ghẹo cô nương hoặc nha hoàn. Nhưng ai ngờ nổi tên này lại dám có ý đồ với tân nương mà Dịch viễn dù phải cãi lời mẹ cũng quyết cưới cho bằng được, đã vậy còn hết muốn sống nói xấu cô ta lung tung, vậy thử hỏi ai dám lên tiếng đỡ lời cho gã lúc này.

Đông Đông nhìn thấy động tĩnh trên tay hấn, thấy nam nhân kia đã đò kè cả mặt, mắt trợn trắng, dường như sẽ bị hấn bóp cổ tới sùi bọt mép.

Không muốn hấn gây ra án mạng chết người, Đông Đông bèn giơ bàn tay nhỏ lên, xoa ngực hấn, nhỏ giọng nói: “Dịch Viễn, huynh ấy chỉ trượt chân té, bất cẩn đập bể đầu, té hồng óc, nên mới nói bậy bạ thôi.”

Nghe cô nói thế, đại đường tẩu cuối cùng không nhịn nổi bèn bước lên, khóc lóc xin xỏ cho trượng phu vô dụng của mình: “Đúng đúng đúng, Dịch Viễn, Tông Đường chỉ trượt chân té, ngã đập đầu xuống đất nên mới nói năng quàng xiên, thật mà... ta xin đệ... xin đệ... con trai của tỷ mới ba tuổi, mới ba tuổi đầu thôi... nó cần cha... xin đệ tha cho chàng đi... tỷ cam đoan sau này chàng không bao giờ, không bao giờ dám nữa...”

Nghe vậy nhưng hấn vẫn không buông tay.

Đông Đông tới gần hấn hơn, nhỏ giọng: “Đừng như vậy, đừng mà... vì ta đi...”

Đồng tử của hấn co lại, thấy cô kiên trì như vậy, lúc này hấn mới buông lỏng tay ra theo lời cô.

Dịch Tông Đường tức khắc té nhũn ra đất như bùn nhão, ho sù sụ tới thở không ra hơi. Đại đường tẩu lập tức rưng rưng nhào tới, lật đặt võ lưng thuận khí cho gã.

Dịch Viễn sụp mắt nhìn gã lạnh lùng, dùng chất giọng bình tĩnh tới lạnh người để cảnh cáo:

“Về sau nếu người còn dám động vào Đông Đông, dù chỉ là một sợi tóc của nàng ấy thôi, lúc đó không cần tới nàng ấy ra tay, mà chính ta sẽ đích thân bẻ gãy từng đốt xương trên người người.”

Nói rồi hấn chẳng buồn liếc tên phế vật kia lấy một cái, nắm tay Đông Đông quay lưng bỏ đi.

34. Quyển 2 - Chương 31

Edit: Yunchan

Cô gái vươn tay đốt sáng ngọn đèn dầu.

Ánh lửa rọi tỏ cả phòng, khiến căn phòng tăng thêm màu ấm áp.

“Hôm nay ta có tới phường giấy một chuyến, mang ít quần áo mùa đông qua đó cho chàng. Nếu chàng làm ướt đồ ở đó thì có thể thay ngay, sẵn tiện ta cũng dọn sơ phòng cho chàng rồi.”

Cô nói rồi rót bình trà cho hấn, cong bờ môi, nói cười liếng thoảng:

“Mọi người trong phường đều biết chỗ chàng bữa bãi, hại ta phải ngượng giùm chàng.”

Nam nhân nhìn tiểu nữ nhân cầm bát trà nhét vào trong tay mình, rồi quỳ cạnh bên cởi giày và vớ cho

mình.

“Phải rồi, ta còn gặp vài người quen nữa, có người nói nhà họ mua đậu hũ của cha ta từ khi cha ta bắt đầu mở tiệm, có cả một đại nương muốn có công thức làm đậu rang ngũ vị hương của ta nữa kìa...”

Từ khi vào phòng cô luôn mỉm cười, lải nhải liên miên về chuyện xảy ra hôm nay, cô cởi áo khoác rộng cho hắn, dâng trà nóng lên cho hắn, rồi còn tháo vớ ra cho hắn.

Trong lúc đó cái miệng nhỏ của cô chưa dừng lại chút nào, nhưng từ đầu chí cuối cô vẫn luôn rũ mắt.

“Ta còn lấy hết mấy bộ đồ bẩn của chàng về, rồi sách ta cũng xếp ngay ngắn trên giá, ta còn viết lại thứ tự cho chàng, đặt ở trên bàn nữa. Nếu chàng không tìm ra quyển nào, thì nhìn vào phân loại trong đó là tìm ra ngay. A, coi ta kìa, thật là, cứ lải nhải suốt, chàng đói bụng không? Để ta tới nhà bếp làm ít đồ ăn cho chàng —“

Lúc cô muốn quay người đi, hắn hết nhin nổi bèn giữ phắt bàn tay nhỏ của cô lại.

Cái nắm chặt này làm cô im bật, hắn có thể cảm giác được cô đang khẽ run lên, nhưng vẫn không thu tay về.

Dịch Viễn biết, cô cứ lảm nhảm không ngừng, tìm chuyện để làm luôn tay, thật ra là đang cố che lấp sự căng thẳng, nói lảng sang chuyện khác là muốn lấp liếm sự sợ hãi khiếp đảm mà cô khó lòng giấu được.

Nhưng dù vậy hắn vẫn có thể thấy cô đốt đèn, châm trà, cởi giày và vớ bằng đôi tay nhỏ bé run rẩy không cầm được.

Tới bây giờ, khi cầm tay cô, hắn vẫn cảm giác được nỗi sợ hãi vô hình của cô.

Tim, bỗng thắt chặt.

Bên dưới ống tay áo của cô, phía trên cổ tay trắng ngần như đậu hũ non ba tấc hắn rõ dấu năm ngón tay đỏ hồng, làm người ta nhìn thấy phải giật mình. Phải dùng lực mạnh cỡ nào mới khiến cho dấu tay hắn lên rõ rệt như thế, dù đã cách một lớp y phục đây.

Cơn cuồng nộ trào lên tim phổi, đáng lẽ vừa rồi hắn nên bóp chết tên bản thủ háo sắc đó ngay tại chỗ!

Nắm lấy tay cô, hắn chìa tay lấy ra một bình thuốc trị thương trong chiếc hộp cạnh bàn, rồi cẩn thận dùng thuốc trị thương của Tô Tiểu Mị thoa lên dấu đỏ rõ ràng tới đáng sợ kia.

“Không... thật ra không nghiêm trọng tới mức đó đâu...”

Giọng khàn khàn lí nhí của cô nhẹ nhàng bay vào màng tai.

“Cha ta biết võ, từng dạy ta chút xíu tiểu cầm nã thủ, vừa rồi ta sợ quá nên bất cẩn dùng lực quá tay, nên mới làm trật tay hấn...”

Hấn ngược mắt lên, thấy cô cuối cùng cũng chịu nâng mắt, trong khi bên môi vẫn rág nặn ra nụ cười gượng.

Nhưng dù vậy hấn vẫn có thể nhìn thấy vẻ sợ sệt còn đọng lại trong mắt cô, cảm giác được bàn tay cô đang truyền tới từng cơn run rẩy.

Hấn biết cô sợ hãi bao nhiêu, trong lòng cô nổi ám ảnh bị bắt nạt khi còn bé vẫn chưa từng tiêu tan. Thế nên lúc đi đường cô lúc nào cũng đi sát bên lề, còn cố hết sức không để cho ai chú ý.

Giờ khắc này, hấn thật sự hận sự ngu xuẩn của mình lúc đó tới cùng cực, hận năm đó hấn không hiểu chuyện, chưa từng ngăn cản người khác bắt nạt cô, chưa từng ngăn cản tên khốn kiếp kia cười nhạo cô.

“Ta rất xin lỗi.” Hấn cắn chặt hàm dưới: “Ta biết phẩm hạnh của hấn, ta cứ tưởng bao nhiêu năm qua hấn đã biết suy nghĩ hơn, nhưng không ngờ hấn lại suy đồi đến nước này.”

Nói rồi hấn sụp mắt tiếp tục bôi thuốc cho cô, khàn giọng hứa:

“Ta cam đoan sẽ không có lần sau.”

Đông Đông ngồi trước mặt hấn, nhìn hấn dịu dàng bôi thuốc cho mình, cảm thấy tim run lên khe khẽ.

Nỗi sợ hãi trong lòng đã nhân lúc hấn bôi thuốc cho cô mà dần biến mất. Sự tiếp xúc dịu dàng của hấn đã xóa đi sự sợ hãi trong cô, thay vào đó là sự đau lòng và không nỡ.

Hấn mím chặt môi, mi tâm nhíu lại, vì không đẩy lùi được lửa giận nên cả khuôn mặt hấn đều căng cứng, ngay cả gân xanh trên trán gồ lên lúc ở hành lang vẫn chưa phai bớt.

Trên vẻ mặt lạnh lùng cứng nhắc của hấn không giấu được vẻ mệt mỏi, và cả sự tức giận và yêu thương dành cho cô, tất cả những thứ đó siết chặt lấy lòng cô.

Tới khi hoàn hồn, thì cô đã chủ động hôn lên môi hấn.

Hấn không hề động đậy, chỉ có hơi thở là ngừng lại.

Cô học theo cách của hắn một cách vụng về, chạm nhẹ vào cánh môi hắn, rồi vươn lưỡi ra, ngại ngần liếm đôi môi đã trở nên hơi khô vì phải bồn ba bên ngoài. Sau đó hắn há miệng ra, để cho cô nếm được mùi hương của hắn.

Cô sợ hãi ngược mắt lên, nhìn nam nhân trước mắt.

Mắt của hắn, vì lửa lòng mà đã biến thành màu đen sâu thẳm.

Trước đây cô không rõ, nhưng giờ thì cô biết rồi, mắt hắn biến thành đen sẫm như vậy là vì muốn cô.

Đông Đông chưa bao giờ nghĩ bản thân mình lại có can đảm như vậy, dám chủ động hôn hắn.

Thế nhưng, không cầm nổi lòng, không tự chủ được, cô chỉ không muốn nhìn mắt hắn căng thẳng lạnh lẽo vì suy nghĩ nhiều, không muốn nhìn thấy hàng mi xoắn chặt của hắn, không muốn hắn làm việc cực khổ, về nhà còn bị những người kia quấy nhiễu tới nỗi bốc hỏa.

Cô chỉ muốn hắn quên đi phiền não, thậm chí muốn hắn bình tĩnh lại, rồi cười với mình.

Vuốt ve khuôn mặt lạnh như băng và cái cằm chính trực của hắn, Đông Đông không cách nào khống chế được ý nghĩ muốn tới gần hơn, gần đến mức cảm giác được nhịp tim của hắn, cách lớp quần áo hàng ngày, nhẹ nhàng đánh vào cô.

Cô run run hít vào mùi hương của hắn, một lần nữa, hé môi hôn hắn.

Đông Đông hôn lên môi hắn, lưỡi hắn, hôn lên gương mặt hắn, học liếm vành tai hắn, rồi cắn khế.

Cơ thể hắn rung động mạnh liệt, hít vào một hơi thật sâu, khích lệ cô.

Cô nghĩ, hắn thích cô làm vậy, cũng như cô thích hắn.

Mà cô muốn biết, có phải hắn cũng giống như cô, thích cô đụng vào hắn thế này. Suy nghĩ này làm cô không nhận được trượt xuống, bắt chước hắn mút tay và cổ, động mạch trên cổ hắn đang đập lên dữ dội.

Mùi hương của hắn rất tuyệt, khác xa với tên say kia chỉ làm cho cô buồn nôn. Bất cứ lúc nào trên người hắn cũng tỏa ra mùi mực, mùi giấy, và cả mùi mồ hôi vì làm việc chăm chỉ. Hầu kết đang chuyển động và mạch đập dồn dập trên cổ hắn ngay dưới đầu lưỡi cô, bên dưới bờ môi cô.

Sau đó đôi tay cô chẳng biết sao lại chạy vào trong vạt áo hắn, vuốt ve vòm ngực rắn chắc của hắn, cảm giác đầu ngực đang dựng thẳng và trái tim đang đập lên cuồng loạn trong bàn tay cô.

Cô thích mình có thể ảnh hưởng tới hắn thế này, thích hắn tình nguyện để cho cô chiều chuộng thế này.

Cô có thể cảm giác được mỗi lần hắn hít khí và nín thở, mỗi lần phát ra tiếng rên không tài nào không chế, mỗi lần cơ bắp hắn căng lên, biến hóa nhỏ nhoi này, rung động nhỏ nhoi này, đều chạy qua da hắn, truyền tới bàn tay và đầu lưỡi của cô.

Cô không biết ngưng hôn tiếp lên chiếc xương quai xanh gồ lên của hắn, run rẩy hé miệng, mang hương vị đã rất quen thuộc của hắn hít vào tim phổi, hòa vào máu. Bàn tay nhỏ bé xoa vuốt, vỗ về lồng ngực và đầu ngực đã đứng thẳng vì mất cảm giống như cô.

Tim của hắn đập nhanh hơn, cực nhanh.

Vì cô.

Cảm giác kia thật tuyệt, sờ vào hắn thật tuyệt, bàn tay cô không nhịn được lại lần xuống dưới, kéo quần hắn ra, trượt vào trong, cầm dục vọng đã căng lên như sắt thép mà lại trơn như găm.

Một luồng nhiệt tấp thẳng vào người, nhưng cô biết hắn thích, cô có thể cảm giác được sự rung động của trái tim đang đập cực nhanh của hắn.

Tuy còn ngưng, nhưng Đông Đông vẫn vòng chặt bàn tay lại.

Mắt Dịch Viễn co lại, ngay tại khoảnh khắc này lập tức đổi khách thành chủ, lật qua đề nghiêng cô trên giường.

Đông Đông thở gấp một tiếng, vịn đầu vai hắn, lấy lại bình tĩnh ngược mắt nhìn nam nhân đang đè lên người mình. Mắt của hắn cực đen, cánh mũi phập phồng vì dục vọng, cô có thể cảm giác được lửa nóng giữa hai chân hắn đang chống vào cô.

Cô vốn còn chút lo lắng, vì tên khốn kia cũng làm vậy với cô, mà cảm giác đó thật tởm lợm.

Lúc ấy cô chỉ thấy khủng hoảng, sợ hãi, chỉ muốn đẩy nhanh tên khốn kia ra. Nhưng khi hắn đè lên cô như vậy, khi cô cảm giác được hắn rõ ràng, thì cô chỉ muốn kéo hắn tới gần hơn nữa, thậm chí muốn hòa vào hắn một lần nữa.

Mà hắn biết cô đang suy nghĩ điều gì.

Hắn cúi đầu, hôn thật sâu lên môi cô. Đồng thời cởi bộ quần áo che chắn giữa hai người, ngang tàng đẩy vào trong cơ thể của cô.

Đông Đông bám vào gáy cổ hắn, mắt sáng hé mở, hít vào một hơi, khó thể nén được tiếng rên rỉ.

“A...”

Đúng lúc này, có người kéo bật cửa ra.

Cô không phát hiện ra vì cô không nghe được, còn hắn nghe được nhưng không ngoảnh đầu qua mà chỉ gầm nhẹ.

“Đi ra ngoài!”

Người nọ sợ tới nỗi chạy như bay khỏi phòng, đóng sập cửa lại.

Đông Đông cảm giác được hắn đang nói chuyện, ngược đôi mắt phủ sương lên, khàn giọng hỏi: “Cái gì? Chàng nói gì?”

Hắn không muốn để cô phát hiện, chỉ mạnh mẽ ra vào thật sâu.

“Chờ đã... Dịch... Dịch... A... Viên...”

Hắn không muốn chờ, hắn chỉ muốn ở cùng cô. Cô khàn giọng rên rỉ, gọi tên hắn khó thể kiềm nén, hắn chỉ muốn ôm lấy cô, vào thật sâu trong người cô, nhìn cô đỏ mặt xấu hổ nhưng vẫn bầu chặt lấy hắn, nghe cô mở đôi môi anh đào mềm mại gọi tên hắn.

Hắn muốn nghe cô kêu to tên hắn, thấy cô muốn hắn, nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Rõ ràng, người bị bắt nạt là cô, bị sỉ nhục là cô.

Thế mà cô lại chủ động tới gần, hôn hắn, như thể hắn mới là người cần được an ủi.

Sau đó, lúc cô leo lên đỉnh cao trong ngực hắn, lúc hắn vùi cả người vào cơ thể cô thật sâu, cảm giác được cô bao chặt lấy hắn, cảm giác được cô vươn tay ra ôm lấy hắn.

Lúc này hắn mới bừng tỉnh, có thể hắn mới là người đó.

Là người cần được an ủi.

Ngay lúc hắn phát hiện ra tên khốn kia cố phi lễ cô, trong tích tắc đó hắn thật sự rất sợ, vừa giận dữ vừa

sợ hãi. Sợ cô vì vậy mà sinh ra lòng sợ hãi với hắn, sẽ vì tên ghê tởm chết tiệt kia và vì hắn che giấu hoàn cảnh trong nhà mà hối hận vì đã gả cho hắn.

Đã thề rằng sẽ chăm sóc cô mãi mãi, không bao giờ để người khác sỉ nhục cô, nhưng hắn lại không làm được.

Thế nhưng, dù vậy, cô vẫn chìa tay ra cho hắn, còn tình nguyện hiến mình cho hắn, còn tình nguyện ôm lấy hắn, xoa dịu hắn...

Tim sao lại ấm áp như vậy, ấm áp đến lạ lùng.

Được hai tay cô ôm ấp, được hưởng trọn tình cảm dịu dàng của cô, bao trọn lấy hắn, rất ấm, ấm vô cùng.

Tình không thể nén, hắn vuốt ve đôi má ửng đỏ của cô, xoa dịu đôi mắt vẫn còn đọng lại lửa dục, mân mê đôi môi ướt át, mang theo yêu thương nồng nàn cúi đầu xuống hôn cô.

Khi Đông Đông tắm với Dịch Viễn xong, toan tới nhà bếp làm chút gì đó cho hắn ăn, thì mới phát hiện ngoài cửa đặt một giỏ thức ăn, trong giỏ đựng phần ăn của hai người.

Cô đỏ bừng mặt, lúc này mới biết Chu Chu có ghé qua.

Cô dẫn cơm xấu hổ, xách giỏ thức ăn về phòng, chăm cho hắn dùng cơm.

“Ta nghĩ là chàng phải ở lại thành Lạc Châu ba ngày, sao hôm nay đã về rồi?” Lúc bới cơm cho hắn, cô không nhịn được cơm tò mò, hỏi.

Hắn nhận lấy bát cơm, gấp miếng cá, lựa xương xong thì tiện miệng đáp: “Đêm qua trần trọc cả một canh giờ không ngủ được nên dứt khoát đứng lên xử lý hết công việc, vì vậy về sớm hơn dự định.”

Đông Đông gật đầu không hỏi nhiều nữa. Thật ra cô hỏi chuyện vì còn thấy xấu hổ chuyện vừa rồi, nên mới hỏi đại cho có chuyện mà thôi.

Nhưng ai biết được, hắn đáp xong rồi, im lặng một lát lại mở miệng.

“Sự thật thì, đó chỉ là viện cớ.” Hắn vừa nói vừa gấp miếng cá đã gỡ sạch xương bỏ vào trong bát cô, rồi nhìn vào mắt cô nói: “Ta về trước dự định, là vì ta nhớ nàng.”

Không ngờ hắn lại nói vậy, mặt Đông Đông bỗng đỏ ửng, tim lại bắt đầu đập rộn lên, cuống quýt cúi đầu và cơm vào miệng, không dám nhìn hắn nữa.

Hai ngày qua cô cứ thấy trong lòng trống trải, vốn dĩ cô còn chưa biết nguyên nhân, mãi cho tới khi hắn ở gần cô, mãi tới khi cảm nhận được sự tồn tại của hắn, cô mới nhận thức được trọn vẹn.

Cô hiểu ra bản thân thấy trống trải, là vì hắn đi xa cũng mang theo lòng cô luôn rồi.

Cô biết cô nhớ hắn, nhưng không biết mình lại nhớ tới vậy.

Trước đây đâu thế này.

Năm đó hắn dạy cô viết chữ, cô thích hắn nhưng không dám nói, không dám nghĩ, luôn đè nén giấu nhẹm.

Hắn cũng từng đi xa, rời khỏi cô.

Khi đó mặc dù cô thấy lòng mình hơi chua xót, thấy đôi chút khó chịu, nhưng chưa từng nhớ nhung thế này, chưa từng thấy nhớ mong từng phút từng giây thế này...

Cô cứ tưởng rằng dù gả cho hắn rồi, ngay cả khi một mai hắn bỏ đi, cô cũng có thể về nhà, tiếp tục bán đậu hũ của mình, trải qua những tháng ngày như trước đây.

Thế nhưng giờ đây không giống như trước nữa, hoàn toàn khác xa rồi.

Mới hai ngày, chỉ hai ngày thôi, cô đã nhớ hắn tới nỗi như bị moi tim lóc thịt.

Lần này thậm chí hắn còn không đi thật, mà chỉ đi công tác mà thôi. Vừa rồi ở cùng hắn, mỗi lần hắn lui ra tìm cô lại hoảng hốt, mỗi lần hắn vào lại cũng làm tim cô run rẩy.

Không kiềm lòng được, cô vươn tay ra ôm lấy hắn, nâng hai chân lên kéo hắn vào gần hơn.

Đừng như vậy, không thể như vậy, đừng tham lam như vậy, đừng không biết liêm sỉ như vậy.

Cô tự nhủ với lòng, nhưng lại không làm được.

Ai ngờ được, hắn lại nói...

Ta về sớm hơn dự định, là vì ta nhớ nàng.

Trái tim trong lồng ngực đập lên điên cuồng, làm cả người nóng rần lên.

Ta nhớ nàng.

Hắn... Chỉ nói... nói thế thôi... nói bằng quơ mà thôi?

Len lén, cô ngược mắt lên ngó hắn, thấy nam nhân kia chưa ăn một miếng cơm nào, cứ nhìn cô chăm chăm như vậy. Lúc thấy cô ngẩng đầu thì mới mở miệng:

“Đông Đông, về sau nàng gọi ta giống như lúc này nhé, gọi là A Viễn, được không?”

“Ừm, được.” Đông Đông không xét kỹ nên cứ xấu hổ đáp bừa một tiếng, sau đó mới sực nhớ ra cô chưa gọi hắn kiểu đó bao giờ, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Ta gọi chàng như vậy lúc nào?”

Hắn nhìn cô nói: “Lúc chúng ta gần gũi nhau ấy.”

“Ta đâu có —” Lời vừa ra khỏi miệng cô đột nhiên vỡ lẽ, gương mặt thoát cái thiêu nóng như trứng gà đỏ: “Cái đó không phải là — ta không có —”

“Không gì? Nàng không có gì?” Hắn nhướn mày, chậm rãi hỏi tới.

Đông Đông hé miệng ra, lắp bắp phủ nhận: “Không, không có, ta nói là ta không nói gì...”

“A Viễn nghe rất bùi tai, hay hơn nhiều cả tên lẫn họ.” Hắn nhìn cô nói: “Nàng là nương tử của ta, cứ gọi cả tên lẫn họ như thế mãi, cảm giác quá xa cách, A Viễn nghe êm tai hơn nhiều.”

“Chỉ... chỉ là...” Cô xấu hổ tới nghẹn thở, nói cũng chẳng ra lời.

“Chỉ sao?”

Cô tròn tròn mắt hạnh, đổ lụng cả người, nhìn nam nhân trước mắt này mà tài nào cũng không thốt nổi nên lời. Cô không gọi hắn là A Viễn, đó là vì lúc cô gọi tên hắn thì hắn đang làm vậy với cô, hại cô bị hụt hơi nên chêm vào một tiếng a thôi.

“Không...” Cái chuyện này thật tình cô không nói nên lời nổi, chỉ còn biết bối rối nói: “Không có gì...”

“Vậy nàng gọi một tiếng thử xem.”

Cái gì? Đông Đông tròn to mắt.

“Nàng không muốn sao?” Mắt hấn tối đi.

Thấy trong mắt hấn hiện lên vẻ cô đơn, chẳng hiểu sao ngực cô lại quặn lên, đợi tới khi tỉnh táo lại thì đã há miệng nói.

“A... A Viễn...” Cô ngượng chín mặt nên cũng không rõ giọng mình có phát ra ngoài không nữa.

Nghe vậy, ánh mắt tối tăm của hấn vụt sáng ngời, cong khóe môi lên, gấp một miếng cá đã lựa sạch xương bỏ vào trong bát cô lần nữa: “Xem đi, chẳng phải là rất hay sao?”

Rất hay? Hay... Hay chỗ nào hả... chẳng lẽ từ nay trở đi, mỗi lần cô gọi tên hấn sẽ nghĩ tới, nghĩ tới cảnh mình thẹn thùng bám lấy hấn, mất kiểm soát mà nghênh đón hấn sao?

Đông Đông thật tình xấu hổ tới mức muốn đào ngay cái hố chôn mình luôn cho xong. Nhưng nhìn nét mặt không còn căng thẳng mà bên môi chỉ còn lại nét cười của hấn thì cô lại xấu hổ hơn, đành phải nhận.

Sau đó, lúc hấn lựa xương cá rồi bỏ vào bát cô lần thứ ba, thì nửa nhịp sau Đông Đông mới phát hiện ra, hấn làm vậy vì biết tay cô đau, không thể nào làm những việc tỉ mỉ như gỡ xương cá được.

Chỉ một thoáng trong lòng lại ngọt lịm.

“Chàng cũng ăn chút đi.” Cô gấp cá bỏ lại trong bát hấn, nói: “Đừng lo cho ta quá.”

“Tay nàng bị thương nên phải ăn nhiều một chút để bồi bổ.” Hấn thả miếng cá về lại bát cô.

“Vậy chúng ta mỗi người một nửa.” Đông Đông biết hấn sẽ không từ chối thức ăn cô đút cho hấn, bèn gấp nửa phần cá đưa tới bên miệng hấn: “A nào.”

Hấn nhìn cô, ý cười dâng lên trong mắt, sau đó há miệng ra.

Chẳng hiểu sao cơn xấu hổ lại trôi đầu dậy.

Nhưng khi hấn gấp thức ăn cho cô, cô vẫn ngoan ngoãn ăn.

Ta nhớ nàng.

Hấn đã nói thế.

Cô không dám nói với hắn là cô cũng giống hắn. Cô không dám, nhưng tình cảm dành cho hắn đã đông đầy tim.

Đêm hôm đó cô rúc trong ngực hắn, lén lút hy vọng xa vời, lặng lẽ cầu nguyện.

Nếu như có thể, cô thật lòng muốn ở bên hắn, dắt tay nhau đi tới bạc đầu.

Dù, dù hắn lấy cô, đúng như lời của tên kia nói, chỉ vì muốn tranh hơn thua với mẹ mình...

Tim bỗng thất lại.

Cô nhắm mắt, tự nhủ với mình.

Không sao, chỉ ít bây giờ hắn đang ở cạnh cô.

Ta nhớ nàng...

35. Quyển 2 - Chương 32

Edit: Yunchan

Thành thân hơn một tháng, hai người chung sống càng thêm ngọt ngào.

Từ trên xuống dưới Dịch gia đều biết Dịch Viễn yêu thương cô, cưng chiều cô. Không phải lấy cô chỉ vì giận mẹ mà thôi, cũng chẳng ai dám trưng ra vẻ mặt khó chịu trước mặt cô nữa.

Sau lần hắn trở về từ thành Lạc Châu, ngày hôm sau bèn giao sổ sách trong nhà cho cô quản lý, triệt để khiến mọi người không dám khinh thường cô nữa. Đông Đông vốn không muốn tiếp quản, vì sợ mình không làm tốt, trái lại còn gây thêm phiền cho hắn. Song hắn vẫn nằng nặc bắt cô tiếp quản, cô nói không lại hắn, đành phải bấm bụng đồng ý.

Chiều này nhất thời khiến cả nhà Dịch gia thấy tiền sáng mắt tranh nhau lũ lượt kéo tới nịnh bợ cô nhân lúc Dịch Viễn không ở nhà, muốn cô có thể nói tốt cho họ trước mặt Dịch Viễn, hoặc muốn nhờ cô chi nhiều phí tiêu dùng hơn.

Mà danh mục phải chi thì có tới muôn hình vạn trạng, không phải con nhà ai đánh người ta bị thương phải bồi thường, thì là tiền nợ từ lâu, tiệm cơm của đường đệ, biểu ca. Hay là ai đó cần phí thuê du thuyền, biểu muội và di nương đi du ngoạn cần mua thêm đồ mới, cô nhỏ muốn mua son phấn, xe ngựa của nhị bá

bị hư cần tậu cái mới, nhà mẹ đẻ của vợ biểu đệ gây chuyện với người ta, cữu lão gia muốn nạp tiểu thiếp thứ năm...

Đông Đông nhìn cuốn sổ nợ, rõ ràng bình thường các nhà các viện đều được cấp phí tiêu dùng cố định, bất kể là ăn mặc ngủ nghỉ đều lo đủ. Số tiền một tháng hẳn chỉ cho mỗi người, có thể để bách tính bình thường ăn một năm vẫn còn dư. Vậy mà những người này vẫn có thể vẽ ra đủ thứ chuyện khác nhau, gặp phải chuyện phiền phức thì tới đòi tiền hoặc khóc than.

Cô không muốn để chuyện này làm rối hẳn nên chưa nói với hẳn lần nào. Có vài việc cô thấy hợp lý, có thể giải quyết được thì cô sẽ tự làm, còn những chuyện vô lý khác thì cô đều gạt hết đi.

Nếu có ai tới tranh cãi âm ỉ thì cô cứ mặc kệ cụp hai mắt xuống, vờ như chẳng biết gì hết. Đợi cho người đó mệt lả, hết sức để la hét nửa rồi, thì cô mới đưa ra cách giải quyết của mình.

Trước đây Dịch Viễn không rảnh để dọn dẹp tàn cục cho họ, hẳn lo chuyện ở phường giấy, phường in và chuyện ở lầu sách còn không kịp, đối với những họ hàng thích gây chuyện này, cách giải quyết đa số là trả tiền cho xong chuyện.

Nhưng Đông Đông không bận như Dịch Viễn, cô có dư thời gian để lằng nhằng với mấy người họ.

Người của Dịch gia từ lúc sinh ra đã được trà bưng tới tay, cơm dâng tới miệng, họ chưa bao giờ làm việc đáng hoàng, nên không biết hẳn cực khổ biết bao nhiêu. Người nào người nấy đều xài tiền như nước, nhưng Đông Đông biết mỗi văn tiền đó đều là mồ hôi nước mắt của hẳn. Cô nhìn mà xót xa vô cùng, nên không muốn dễ dàng bỏ tiền ra một chút nào.

Cô trả tiền thuốc men, nhưng yêu cầu đứa bé đánh người phải đi xin lỗi. Cô viết thư thông báo cho các thương gia trong thành, từ nay về sau, tiền nợ từ lâu, tiệm cơm, du thuyền một văn cũng không chi, trừ phi ông chủ hứa rằng không cho các chủ tử Dịch gia nợ nữa, lúc đó cô mới đồng ý thanh toán số nợ này. Cô cho mời những nhà buôn vải và người bán phần sơn có giá cả hợp lý tới nhà, để nữ quyến toàn gia chọn phần hoa và may xiêm y một thể, không để cho họ bị người ta lừa bịp hết giá chỉ vì là người của Dịch gia nữa.

Mà xe mới của nhị bá, cô đã đích thân tới chuồng ngựa coi thử tình trạng xe, chiếc xe đó căn bản không bị hỏng hóc gì, chỉ vì ông ta muốn một chiếc xe mới mà thôi. Cô không bàn gì về chuyện này nữa, ông ta có tới vài lần, nhưng cô đều giả bộ như không hiểu ông ta đang nói gì.

Về phần nhà mẹ đẻ của vợ biểu đệ, cô đã nói thẳng với cô ta, rằng việc này Dịch gia bất lực.

Cữu lão gia muốn nạp tiểu thiếp thứ năm, cô mỉm cười chúc mừng ông ta, bảo rằng sẽ chuẩn bị một phần lễ vật, về phần ông ta nói bóng gió muốn tiểu bối Dịch Viễn bỏ tiền ra, thì cô làm y như trên, giả ngu không biết.

Trong số họ mười phần hết chín dù khó chịu với cách xử lý của cô, nhưng thường thì vẫn nhận, còn những

trưởng bối thì đa số là không nhận. Những trưởng bối thân tộc này nói không được cô, nên đợi lúc Dịch Viễn về để cáo trạng cô.

Cô vốn tưởng Dịch Viễn nghe họ tố cáo xong sẽ phiền lòng, than phiền cô đôi câu. Ai ngờ hắn còn khen ngợi cô ngay trước mặt những trưởng bối đó.

“Làm tốt lắm.” Hắn nói.

Bọn họ há hốc mồm, cô thì đỏ chín mặt.

Đợi cho họ tức xì khói đập cửa bỏ đi rồi, cô mới tò mò hỏi:

“Ta làm vậy chàng không giận sao?”

“Nàng chỉ làm chuyện mà ta muốn làm từ lâu thôi.” Hắn cầm bàn tay nhỏ của cô, đau lòng nhẹ giọng: “Chỉ có điều, làm nàng phải vất vả.”

Không ngờ hắn lại khen việc mình làm, Đông Đông vừa thẹn vừa mừng, càng thêm tự tin hơn.

Thế nhưng việc này vẫn chưa xong.

Có một hôm, mẹ hắn đột nhiên tới cửa.

Gả vào nhà hơn hai tháng ròng, mà số lần Đông Đông nhìn thấy phu nhân Dịch gia chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Vì lý do nào đó mà bình thường Dịch phu nhân hầu như cổng lớn không ra cổng sau không bước, đừng nói chi tới chuyện tới gặp riêng cô.

Mẹ hắn vừa bước chân vào cửa, Đông Đông đã lập tức đứng dậy nghênh đón. Nhưng Dịch phu nhân chẳng buồn liếc cô lấy một cái, chỉ nhìn Dịch Viễn, không nói dài dòng mà vào thẳng đề:

“Cữu lão gia muốn nạp thiếp, con nên đưa tiền cho ông ấy.”

“Ông ta muốn nạp thiếp thì Đông Đông đã chuẩn bị lễ vật rồi.” Dịch Viễn nhướng mắt, nói: “Con không cho là cần đưa thêm gì cho ông ta.”

“Cữu lão gia có ân nặng như núi với Dịch gia chúng ta.” Dịch phu nhân tái xanh mặt nói như gắt: “Năm đó nếu không có ông ta thuyết phục cha ta bỏ tiền ra, thì Dịch gia này đã lụn bại từ lâu rồi!”

“Mấy năm nay già trẻ lớn bé của Lữ gia, con có để họ lạnh hơi nào không? Có bỏ đói họ không?” Dịch

Viễn nhìn lại bà mà mặt lạnh tanh: “Ăn mặc ngủ nghỉ, Dịch gia có gì thì Lữ gia có nấy, con coi họ là người một nhà, nhưng họ chỉ xem con là thần tài, hẳn là mẹ biết rõ hơn con. Nếu Dịch gia thiếu nợ họ thật thì mấy năm qua cũng đã trả hết rồi.”

Dịch phu nhân nghe vậy thì nổi cáu, buột miệng nói: “Thằng con như người, người biết rõ...”

“Biết rõ gì?” Hấn nheo mắt, lạnh giọng ngắt lời bà: “Mẹ cứ việc nói thẳng ra, con biết rõ gì? Ngoài tiền ra, Dịch gia chúng ta còn thiếu gì nữa? Thiếu gì để ông ta tự cho mình cái quyền quát tháo con, cần gì thì đòi nấy chứ?”

Dịch phu nhân hít ngược một hơi, bị hấn hỏi vặn lại câu này, trái lại làm sắc mặt bà trắng bệch ra, ngậm miệng lại.

Thấy dáng vẻ bà chịu đả kích như thế, dù Dịch Viễn nổi giận, nhưng cuối cùng vẫn thở chậm lại, nhìn bà, nói ngụ ý: “Bao lâu nay cái gì cần thì con sẽ cho chẳng thiếu thứ gì, sau này cũng không giảm đi. Nhưng nếu muốn hơn nữa, thì con không có khả năng để chu cấp thêm một văn nào đâu.”

Dịch phu nhân thấy con trai mình đã ăn quả cân quyết tâm, tức tới mức toàn thân phát run, nhưng không lời thôi thêm một câu nào mà quay ngoắc người bước thẳng ra cửa.

Dịch Viễn lạnh mặt, cúi đầu muốn viết tiếp thì mới phát hiện cây bút trong tay đã bị hấn bẻ gãy.

Hấn khề nguyên rửa một tiếng, ném cây bút vào ống đựng, rồi đứng dậy toan bước ra ngoài.

Đông Đông không biết rốt cuộc hai mẹ con họ có chuyện gì, chỉ biết bên trong có điều kỳ lạ, bèn nhanh chân bước theo.

Cô cứ tưởng rằng hấn đổi ý muốn đi tìm mẹ, ai ngờ hấn bước khỏi cửa nhưng lại nhắm về phía cổng lớn.

“Dịch Viễn?”

Cô mở miệng gọi với theo hấn, nhưng hấn cứ như không nghe thấy, cũng không quay đầu lại mà chỉ đi thẳng tới trước.

Biết hấn đang tức giận, Đông Đông hiểu dù lúc này cô có gọi hấn thêm nữa thì nhất định hấn cũng không dừng lại. Cô dừng bước, do dự có nên đuổi theo hay không. Cô biết hấn đang giận, có thể hấn muốn ra ngoài uống chút rượu để dập tắt cơn giận.

Nhưng khi nhìn hấn đi càng lúc càng xa, nhìn theo bóng lưng cứng nhắc và phẫn nộ của hấn, chẳng hiểu sao, cô chỉ cảm thấy lòng hoảng sợ.

Nháy mắt tiếp theo, cô không gọi hắn nữa mà dứt khoát lặng lẽ bám theo sát gót hắn. Cô tự nói với mình, cô đưa hắn tới cửa tửu lâu là được rồi, thấy hắn bước vào cửa an toàn thì cô sẽ quay về.

Nào ngờ hắn đi một mạch ra khỏi cổng lớn, lên phố, không dừng lại ở quán cơm, không dừng lại ở phường in, không dừng lại ở phường giấy, mặc dù trời đã bắt đầu đổ tuyết, nhưng hắn vẫn không dừng lại.

Hắn đi mãi đi mãi, mãi tới khi cả tòa thành đều bị hắn giẫm lên, bước chân hắn mới dần dần chậm lại.

Đông Đông không nói tiếng nào, chỉ im lặng theo sau.

Lúc hắn chậm lại, cô cũng chậm lại.

Sau đó, bước chân hắn càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm, cuối cùng đứng yên tại chỗ.

Đông Đông cũng dừng lại theo, lúc này mới phát hiện hắn đang đứng ở một nơi mà cô không thể quen thuộc hơn.

Tiệm đậu hũ Lô gia.

Tim rung động.

Bất giác, Đông Đông bước lên phía trước, đứng bên cạnh hắn, nhìn căn nhà nhỏ mà mình lớn lên.

Trời tối, mọi nhà đều đã đốt đèn, nhưng nơi đây lại không có hơi người.

Đúng lúc này cô cảm thấy một bàn tay lạnh như băng cầm lấy tay mình.

Đông Đông hơi ngẩn người, ngược mắt nhìn hắn.

Song cửa sổ của những nhà bên cạnh hắt ra ánh sáng, chiếu lên gương mặt lạnh lẽo như tượng đá của hắn.

Hắn sụp mắt nhìn cô, không nói không rằng, chỉ siết chặt tay lại.

Trong nháy mắt, cô nghĩ thật ra hắn biết cô theo hắn, luôn biết cô theo hắn.

Cô có thể thấy, cơn tức trong mắt hắn đã vơi, chỉ động lại sự khổ tâm và mỗi một, như những năm đó hắn tới tìm cô.

Trước đây cô luôn thắc mắc, một thiếu gia không lo ăn chẳng thiếu mặc như hấn thì có gì mà phiền não. Lúc bé, cô cứ cho hấn là thiên chi kiêu tử, nhất định cũng chẳng buồn phiền, nhưng trưởng thành rồi mới hiểu mọi chuyện không như cô nghĩ. Người không tiền được ăn no đã là niềm vui, còn người có tiền được ăn no nhưng phiền muộn lại thật nhiều.

Vậy mà Đông Đông phải đợi tới khi gả cho hấn rồi, vào ở trong ngôi nhà đó, chung đụng với đám họ hàng luôn đưa ra cho hấn những đòi hỏi vô lý. Tới lúc ấy cô mới thật sự hiểu rõ tình cảnh của hấn, hoàn toàn không thoải mái tự do như người bên ngoài tưởng tượng.

Thân là thiếu gia, trên vai hấn gánh bao nhiêu trách nhiệm, không những là họ hàng Dịch gia, mà còn cả kế sinh nhai của tất cả mọi người trong thư lâu và công phường, hơn phân nửa con người trong thành này đều dựa cả vào hấn, nương nhờ hấn. Hơn hai tháng thành thân này, cô chưa thấy hấn nghỉ ngơi ngày nào, lúc nào hấn cũng trở dậy khi trời còn chưa tỏ, trời tối thì mang công việc về nhà làm. Nhưng mỗi khi hấn về nhà sau một ngày vất vả, thì lại phải chịu đựng sự phiền nhiễu của người nhà.

Thế nên hấn tìm tới cô, sau mỗi lần cáu giận, hấn sẽ đi vòng qua nửa tòa thành để tiêu cơn tức giận, rồi mới tới tìm cô.

Không phải hấn phớt lờ tiếng gọi của cô, mà hấn chỉ không muốn cô chịu đựng cơn giận dữ của hấn.

Nụ cười đó dịu dàng biết bao, như ngọn lửa trong đêm tối, sưởi ấm trái tim lạnh như băng của hấn.

Không kiềm lòng được, hấn nâng tay lên phủi đi lớp tuyết trên tóc cô.

“Nàng khờ thật.” Hấn buông mắt nhìn cô gái bé nhỏ đứng trong màn tuyết, tim như bị bóp nghẹn.

Cứ ngỡ đâu, cô sẽ mất hết kiên nhẫn quay về nhà trước. Nào ngờ cô vẫn cứng đầu bám theo hấn, kiên cường theo hấn tới cùng.

“Chàng khờ mới đúng.” Đông Đông nhón chân lên, giơ tay phủi phủi lớp tuyết trắng trên vai và trên tóc hấn, nhỏ giọng: “Chúng ta là phu thê, chàng không vui vẫn có thể chia sẻ với ta, không cần bỏ đi đâu hết. Dù chàng nổi giận, ta cũng không để bụng.”

Cổ họng bỗng thắt lại.

Cô gái này biết rõ lòng hấn.

Thật chậm, hấn cầm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô kề tới bên môi mình.

Trong mắt hấn có sự ray rứt, đó là tiếng xin lỗi lặng thầm của hấn, cô biết.

“Mẹ ta, bà ấy...”

“Không sao hết.” Cô đưa tay lên ngăn đôi môi lạnh cóng của hắn: “Nếu chàng không muốn nói thì đừng nói.”

Ban đầu hắn thật lòng không muốn nói, hắn chưa bao giờ nói với ai chuyện này. Nhưng cô một lòng dõi theo hắn, dù hắn không quay đầu lại, dù cho hắn phớt lờ tiếng gọi của cô, nhưng cô vẫn không nao núng theo sát gót chân hắn.

Cúi đầu nhìn cô gái nhỏ nhắn dịu dàng này, hắn áp hai bàn tay lạnh cóng của cô vào tay mình sưởi ấm, rồi khàn giọng nói:

“Ta muốn nói cho nàng biết.”

Tim Đông Đông thất lại, không phản đối mà chỉ im lặng chờ đợi.

“Nàng có nhớ Lữ Vinh, đứa con nhỏ nhất của Cửu lão gia không?”

“Ừm, nhớ.” Cô gật đầu, đó là biểu đệ nhỏ nhất của hắn, năm nay mới mười tuổi.

“Đệ ấy không phải là con của Cửu lão gia.” Hắn thở sâu, nói rõ với cô: “Mà là con trai riêng của mẹ ta.”

Đông Đông mở to mắt, giật mình.

“Ý chàng là đệ ấy là... đệ ruột của chàng?” Cô hạ giọng hỏi.

“Phải.” Hắn gật đầu, căng khóe miệng, đáp: “Năm đó không phải mẹ ta sinh bệnh mà là có thai. Cha ta chết sớm, bà vốn có thể tái giá, nhưng bà tiếc rẻ cái danh phu nhân Dịch gia này, người của Lữ gia cũng tiếc, nên sau khi sinh con ra thì coi như con nuôi của Cửu lão gia.”

Đông Đông bừng tỉnh, giờ mới biết tại sao Cửu lão gia luôn luôn hoành hành ngang ngược, tại sao mẹ hắn phải đích thân tới đòi tiền cho Cửu lão gia, và tại sao hắn luôn đối đầu gay gắt với mẹ mình.

“Bà tình nguyện bỏ con, chứ không cam lòng bỏ cái danh hiệu phu nhân Dịch gia này.” Hắn cười khỏ, giọng mỉa mai: “Mẹ ta là dạng phụ nữ thích thế lực lại vô tình.”

Sự cay đắng trong mắt hắn sâu như vậy.

Không kiềm lòng được, Đông Đông cầm ngược lại tay hắn, nói: “Hay là, bà có nỗi khổ tâm...”

Hắn lại cười khẽ.

Cười chẳng khác nào khóc, làm tim cô càng siết chặt hơn.

“Nàng có nhớ, lúc bé ta bị gọi là tiểu bá vương không?”

“Ừ.” Cô nhớ chứ.

Hắn nhếch mép, nói tiếp: “Mẹ ta vốn là một người lạnh lùng, từ nhỏ ta luôn muốn thu hút sự chú ý của bà, nhưng bà chưa bao giờ để tâm tới. Ngay cả khi ta bị thương, bà cũng chưa một lần tới Ứng Thiên Đường thăm ta. Năm xưa ta muốn tập võ, bà lại ngăn cấm, vì bà cho rằng chuyện tập võ chỉ những người thợ mới làm, nếu để ai biết được bà ấy sẽ rất mất mặt. Đối với bà mà nói, ta chỉ là một thứ phiền phức, nhưng muốn làm chức Dịch phu nhân thì không thể không chịu đựng phiền phức. Trong ký ức của ta, bà chưa bao giờ ôm ta, thậm chí ta không nhớ nổi bà đã từng nắm tay ta chưa, dường như chưa lần nào.”

Đông Đông tròn tròn mắt, quả thật không tưởng tượng được trên đời lại có một người mẹ như thế.

Tuy mẹ cô đã mất từ năm cô năm tuổi, nhưng cô vẫn nhớ vòng ôm của mẹ, nhớ được mùi hương trên người mẹ, nhớ bàn tay ấm áp của mẹ, nhớ lúc mẹ hát bài đồng dao êm ái để dỗ giấc cho cô. Ngay cả người cha luôn trầm mặc kiệm lời của cô cũng từng ôm cô, dỗ dành cô, nắm bàn tay bé nhỏ của cô dặt qua phổ phường.

Nhưng hắn lại bảo rằng, mẹ hắn chưa từng nắm tay hắn.

Đông Đông nhìn hắn rung động, trong tích tắc cảm thấy tim đau nhói.

Cứ ngỡ rằng so với cô, người nam nhân này chẳng thiếu thứ gì, muốn gì được nấy. Nhưng nào biết tại căn nhà đó, hắn chẳng có lấy một người yêu thương mình.

Mặc kệ nàng nghĩ sao, ta cũng không để con của ta không danh không phận...

Nàng biết ta là thiếu gia Dịch gia, gả cho ta thì sẽ trở thành thiếu phu nhân Dịch gia, không ai dám vô lễ với nàng, xúc phạm nàng nữa...

Ta kém cõi tới vậy ư? Kém cõi tới mức nàng không muốn gả cho ta?

Lúc hắn cầu hôn cô, cô còn chưa hiểu tại sao hắn lại nhấn mạnh những điều này, tại sao lại để tâm những điểm đó, thậm chí cô còn tưởng, hắn nói mình kém cõi chỉ là đang nói trái lòng thôi.

Nhưng giờ đây, nghe hắn kể rõ mọi chuyện, cô mới lý giải được rõ ràng.

Ai cũng tham tiền của hần, yêu tiền của hần, ai tiếp cận hần cũng chỉ vì hần là thiếu gia Dịch gia, cho dù là mẹ hần, kể cả mẹ hần cũng không ngoại lệ.

Hần thấy mình kém cỏi, vì mình chưa đủ tốt, nên mới khiến mọi người tiếp cận hần chỉ vì tiền, mới khiến mọi người chỉ thấy tiền chứ không thấy hần.

Nhìn thấy nỗi đau và mệt mỏi khó che giấu trong mắt hần, đột nhiên, cô biết mình phải nói rõ với hần. Thế là cô gơ hai tay lên, nâng lấy khuôn mặt lạnh như băng của hần, nhìn hần đầy yêu thương, dịu giọng lên tiếng: “Dịch...”

Cô mới thả ra một tiếng thì bỗng dừng lại, đổi thành: “A Viễn...”

Cứ tưởng gọi ra tên này sẽ thấy xấu hổ, nhưng tên hần lại chạy ra khỏi miệng một cách tự nhiên hơn cô tưởng.

Cô có thể thấy đôi đồng tử của hần phóng to lên, cảm giác hơi thở của hần ngừng lại, cô không kiềm lòng nổi bèn gọi thêm lần nữa: “A Viễn.”

Cô đoán là hần thích, giống như cô cũng thích gọi hần bằng cách này.

Nhẹ nhàng, cô vỗ về gương mặt hần, nhìn sâu vào mắt hần, mở miệng: “Ta gả cho chàng, không phải vì chàng là thiếu gia Dịch gia, không phải vì muốn trở thành Thiếu phu nhân Dịch gia, chàng hiểu không?”

Lời của cô làm tim Dịch Viễn siết lại, hần buông mắt nhìn cô gái nhỏ một mực theo sau hần bất kể gió tuyết này, cổ họng thắt lại tim nóng rần lên, khàn giọng nói.

“Ta biết.” Hần ngẩng nhìn cô gái nhỏ trước người với ánh mắt chứa chan tình cảm, xoa bờ mi đã vì hần mà tuôn lệ, lòng bỗng rất, nói: “Ta biết nàng không phải.”

Đông Đông mỉm cười rưng rưng.

Nụ cười này quá ngọt ngào, quá chân thật.

Sau đó cô kiễng chân lên, trong đêm đen, hôn lên môi hần.

Hần bỗng nín thở, hơi căng cứng, có lẽ lúc trước cô không biết tại sao hần như vậy, nhưng giờ thì cô đã rõ, đó là vì hần khẩn trương, sợ cô thu tay về, sợ cô không muốn chạm vào hần nữa.

Nam nhân này quả là làm người ta đau lòng.

Nuốt lệ, Đông Đông lưu luyến xoa mặt hần, ngược nhìn hần, đôi môi hồng hé mở, nói cho hần biết tình cảm ẩn sâu trong lòng.

“A Viễn, ta gả cho chàng, là vì ta yêu chàng.”

Trong tích tắc, đồng tử hần co lại, không dám hít thở.

Cô quyến luyến vuốt ve mắt, mi, xương gò má và bờ môi lạnh lẽo của hần, nói tiếp: “Ta không nghĩ chàng là thiếu gia, ở gần ta cùng lắm chỉ vì thương hại, vì đồng cảm...”

Hần mở miệng toan cãi lại, nhưng cô lại ấn môi hần.

“Ta thật lòng không ngờ mình sẽ không nén nổi tình cảm với chàng. Lúc đầu ta thích chàng, vì nhìn chàng luôn luôn tự tin tỏa sáng. Nhưng dần dà, ta thích chàng, là vì chàng rất tốt với ta, rất tốt rất tốt. Chàng không kém cỏi, hoàn toàn không kém cỏi, dù là tiểu bá vương năm đó, chàng vẫn chìa tay ra với ta, dạy ta học chữ.”

“Nàng đã cứu mạng ta.” Hần nhắc nhở cô.

“Ta không cứu chàng, ta chỉ gọi Tô gia tới, là huynh ấy cứu chàng.” Nàng nhìn hần, nói tiếp: “Nếu chàng thật sự kém cỏi thì chàng sẽ nghĩ vậy, nghĩ rằng cùng lắm thưởng cho ta mấy lượng bạc là xong chuyện, chàng không cần phải đích thân dạy ta viết chữ, cũng không cần quá tốt với ta. Nhưng chàng vẫn làm, dạy ta từng nét từng chữ, giải thích cặn kẽ từng ly từng tý mà không ngại phiền hà, còn dạy ta cách phát âm, nói thể nào mới chuẩn.”

Đông Đông xoa dịu đôi môi khô khốc của hần, nói nhỏ: “Trước đây, hầu như ta đã quên mất làm sao để nói chuyện bình thường. Cha ta là một người ít nói, dù ta có nói sai, phát âm sai thì ông cũng không quan tâm, không để ý. Nhưng với những người khác, thì họ lại cười nhạo ra, bắt nạt ta, khiến ta càng ngày càng không dám lên tiếng với người ngoài. Vậy mà chàng vẫn nói chuyện với ta, chàng coi ta là bằng hữu, trả lại cho ta giọng nói mà ta gần như đã quên.”

Hít vào một hơi thật sâu, giọng cô trở nên yếu ớt:

“Sau đó, chàng đi, thừa kế gia nghiệp, ta biết duyên phận hai ta đã hết, nhưng ta vẫn không nhịn được nhìn chàng từ xa, rất xa.”

Dịch Viễn có thể nhận ra nỗi đau trong mắt cô, làm tim hần quặn lên.

“Lúc đó ta còn tưởng, hai chúng ta sẽ mãi như vậy.” Cô nhìn hần, nụ cười nở rộ trên môi, tiếp lời: “Nhưng sau đó, chàng lại tới tìm ta, hết lần này tới lần khác, nói chuyện phiếm với ta, nói cười với ta, khiến ta dù biết rằng không nên nhưng vẫn động tâm với chàng. Vì chàng tốt đẹp biết bao, ta biết chàng chỉ coi ta là bằng hữu, ta không muốn thích chàng, nhưng ta vẫn thích, ta không muốn yêu chàng, nhưng ta vẫn yêu.”

Chàng không kém cỏi chút nào, nếu chàng kém cỏi, thì đã không chịu trách nhiệm lấy ta, dù chỉ là xúc động nhất thời nhưng vẫn quan tâm ta...”

“Đó không phải xúc động nhất thời.” Hấn cầm tay cô, ngắt lời, khàn giọng mở miệng: “Ta lấy nàng vì muốn nàng làm thê tử của ta, chỉ muốn nàng làm thê tử của ta mà thôi.”

Đông Đông ngẩn ra, sững sờ.

Hấn khàn giọng nói: “Ta luôn muốn lấy nàng, lúc mười sáu tuổi đã muốn lấy nàng, nhưng nàng vẫn chưa tới tuổi cập kê, mẹ ta lại xảy ra chuyện, mà cha nàng...”

“Cha ta?” Đông Đông nghệt người.

Dịch Viễn tối sầm mắt lại, thẳng thắn thừa nhận: “Ông xem thường ta.”

Đông Đông càng ngây người ra: “Cái gì?”

“Ông ấy cho rằng ta là tên nhị thế tổ chỉ dựa vào cái bóng của tổ tiên, căn bản không xứng với nàng.”

Cô há hốc mồm nhìn hấn: “Cha ta nói vậy sao?”

“Ý tương tự.” Dịch Viễn căng khóe miệng, nói: “Nhưng ông ấy nói không sai, mọi thứ ta có lúc ấy đều là do mẹ cho và cha để lại, chẳng có thứ gì do chính tay ta làm ra. Cho nên trong cơn tức giận, ta đã nói lấy rằng, nếu ta không xây được lầu ở thành Lạc Châu thì tuyệt đối không tìm gặp nàng nữa. Nhưng ngược lại nếu ta xây lầu được thì ông ấy phải gả nàng cho ta.”

Đông Đông quá sức chấn động, nhìn hấn mà mặt đỏ tim đập, thật lâu sau mới nặn ra được một câu:

“Lúc chàng tới gặp ta, sao không nói?”

“Ta cho rằng đó chẳng qua là do trẻ tuổi bốc đồng, ta không biết, không xác định được đó có phải là suy nghĩ thật sự của mình hay không. Chờ khi ta xác định được ta muốn nàng, thì lúc đó nàng chỉ coi ta là bằng hữu.”

Đông Đông á khẩu không trả lời được, sau đó không nhịn nổi nuốt lệ cười khẽ: “Ta không phải.”

“Ta biết, bây giờ đã biết.” Dịch Viễn không nén nổi lòng, nâng tay lên, ôm chặt cô gái bé nhỏ đáng yêu này vào lòng.

Đông Đông cười, dần xuống cơn ghen ngào chực trào lên cổ họng, vòng tay qua ôm lại hắn, cảm giác tim của cả hai hòa chung một nhịp.

Nào biết, sao hiểu được, hóa ra đều đã nảy tình động tâm.

Tuyết trắng bay phất phơ, rơi lên cả hai.

Cơ thể của cô nhỏ như vậy nhưng lại ấm áp không gì sánh được, sưởi ấm tim.

Dịch Viễn chôn mặt mình vào hõm cổ cô, vùi vào tóc cô, thật chặt, ôm lấy cô thật chặt.

Trong khoảnh khắc đó hắn hiểu, bất kể tương lai ra sao, hắn vẫn muốn ở bên cô suốt đời, cùng khóc cùng cười, chia sẻ cho nhau sinh mạng và buồn vui mừng giận, dắt tay nhau cho tới bạc đầu.

Thật lâu thật lâu sau, rốt cuộc hắn bắt mình phải thả lỏng tay ra.

Mắt cô hồng hồng, mũi cũng hồng hồng, nhìn thấy làm lòng hắn rung động lạ thường.

Hắn cười, xóa đi nước mắt của cô lần nữa, sau đó mới dắt tay cô chậm rãi rời khỏi nơi này.

Lần này, cô không hề bám theo sau lưng hắn, mà là hai người sống vai nhau đồng hành, giẫm từng bước lên nền tuyết, cùng nhau trở về nhà.

36. Quyển 2 - Chương 33

Edit: Yunchan

Mùa đông năm nay rất lạnh.

Tuyết rơi nhẹ tầm mấy ngày rồi bắt đầu đổ lớn.

Ai cũng kháo nhau rằng nhiều năm rồi chưa gặp trận tuyết nào lớn như vậy.

Vào ngày quang đăng hiếm hoi, ai nấy đều ra khỏi nhà xúc tuyết quét đường, vận động gân cốt sắp rỉ sét tới nơi.

Trong đại trạch Dịch gia, Đông Đông thu xếp gói hành lý cho Dịch Viễn, gói ghém giỏ thức ăn, rồi mặc áo khoác dày vào cho hần.

“Hay nàng đi chung với ta đi.” Dịch Viễn quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, không dần được buột miệng đề nghị một lần nữa, chẳng hiểu sao nghĩ tới chuyện bỏ cô lại đây, lòng hần cứ thấy bất an.

Biết hần lo lắng, cô bèn áp tay vào lòng hần, trấn an: “Không sao, đâu thể nào mỗi lần chàng tới Lạc Châu là lại dẫn ta theo được. Vả lại mấy năm nay ta cũng ổn mà, cha biết võ nên đã dạy ta một ít, chàng quên mất trước đây cũng từng bị ta đẩy té à.”

“Lúc đó ta bị thương.” Hần nhướn mày phản bác: “Mà ai ngờ được cái thân bé xiu như nàng lại khỏe như vậy chứ.”

Cô cười khê, nói dối: “Đúng rồi, là ta khỏe nên mới thừa dịp chàng bị thương đẩy té chàng.”

Hần buồn cười nhìn cô, hỏi tiếp: “Nếu lúc đó nàng biết võ rồi thì sao lại để cho người ta bắt nạt?”

“Cha bảo tiểu cầm nã thủ là để phòng thân, không được dùng để đánh lộn với bạn, lúc nào bí bách lắm mới được dùng.”

Câu này nghe hơi quen, hình như Tô Tiểu Mị cũng từng nói y như vậy. Nói lại thì trước khi tay của Tông Đường bị bẻ gãy, hần hoàn toàn không biết là cha cô có võ.

Tuy người đàn ông đó tầm vóc rất to lớn, nhưng lúc nào cũng lìm lìm ít nói, an phận bán đậu hũ. Hần chưa từng nghe nói hay thấy ông ta tập võ, nhưng hôm nay ngẫm lại, quả thật trông cha cô không giống một người nông dân.

“Lúc trước cha nàng làm gì?” Hần nhìn cô, tò mò hỏi: “Là người trong giang hồ à?”

“Ta không biết.” Cô lắc đầu đáp: “Cha chưa từng nhắc tới chuyện quá khứ, nhưng hồi trước Tô gia thường tìm cha uống rượu, có thể cha đã từng kể với Tô gia rồi, mà sao vậy?”

“Không, chỉ hiểu kỳ thôi.” Gác đề tài này qua bên, hần hỏi lại: “Nàng xác định là không đi với ta sao?”

“Không được, sắp sang năm rồi, nhà nào cũng bận chuẩn bị đồ tết, chàng giao sổ sách cho ta quản lý, ta mà đi theo chàng tới Lạc Châu thì thể nào công chuyện cũng chất đống lên tới xà nhà mất.”

Đông Đông vừa nói vừa tiễn hần ra ngoài cổng lớn.

“Trên đường tuyết dày lắm, chàng coi chừng trượt chân, cẩn thận một tý đừng đi vội. Ta có làm cho chàng

ít bánh nhân đậu với tương thịt, chàng nhớ phải ăn nhé, đừng để đói bụng.” Nói rồi, cô nhịn không được lại kéo chặt áo khoác cho hần: “Mặc vậy chàng đủ ấm chưa? Có cần mặc thêm mấy bộ nữa không?”

Nhìn nét mặt lo lắng của cô, hần nhỏ nhẹ nói.

“Ngồi xe ngựa không phải cưỡi ngựa, mặc bấy nhiêu là đủ rồi.” Dứt lời, hần giơ tay xoa xoa mặt cô: “Trái lại nếu có người dám chọc nằng khó chịu thì nằng phải tới Ứng Thiên Đường ở mấy ngày nhé.”

Hần ngang nhiên sờ mặt cô mà chẳng coi ai ra gì, làm Đông Đông hơi ngượng, nhỏ giọng nhắc: “Ở đây là ngoài cổng, mọi người đang nhìn kìa.”

Cô nói xong, hần đã không thềm thu tay mà còn ôm gọn cô vào lòng, cúi đầu hôn cô trước mặt mọi người.

Đông Đông hít hơi vào, thoát cái ngượng chín mặt.

“Người ta đã muốn nhìn thì cứ để họ nhìn rõ chút.” Hần ôm cả eo cô, nắm nhẹ lấy cái cằm xinh xắn của cô: “Để tất cả đều biết, nằng là nữ nhân của ta, là thê tử của Dịch Viễn ta.” Câu này làm mang tai cô đỏ bừng.

“Ta không ở nhà nhớ phải đắp thêm nhiều chăn, ta xong việc sẽ về ngay.” Hần dặn dò không ngớt.

Nghe vậy, cô cảm thấy tim nóng lên, vẫn không dần lòng được nhắc hần lần nữa: “Trên đường nhiều tuyết lắm, chàng đi phải cẩn thận.”

“Ta biết rồi, nằng vào trong đi, bên ngoài lạnh lắm.”

“Chàng lên xe trước rồi ta vào ngay.”

Hần nhìn cô, tim ấm áp.

Biết cô gái nhỏ này không thấy hần lên xe thì nhất định không chịu vào nhà, hần buộc lòng thả tay ra rồi bước lên xe.

“Thiếu gia, lên đường chưa ạ?” Xa phu hỏi.

“Ừ, đi đi.” Hần gật đầu, vừa nói vừa vẫy tay với cô.

Xe từ từ lăn bánh, Đông Đông giơ tay lên cũng hươ hươ về phía hần.

Hắn nhìn cô, thấy cô vẫn đứng ngoài cửa lớn ngó theo hướng hắn đi. Lớn tới nhường này mà ngoài cô ra chưa ai từng tiến hẳn thế này.

Hắn nhìn mãi theo bóng dáng cô, mà cô vẫn đứng chôn chân ở đó, mãi tới khi xe rẽ vào khúc quanh, không còn trông thấy cô nữa, hắn mới thả mình xe xuống. Nhưng dáng dấp của cô vẫn in rõ trong lòng hắn.

Mới lên đường mà hắn đã nhớ nhà tới cồn cào ruột gan.

Thiếu gia và Thiếu phu nhân Dịch gia, ngay trước đại trạch tình thâm như cá nước, thu hút mọi ánh mắt nhòm ngó, chẳng bao lâu sau, tin này đã lan khắp thành.

Lúc mọi người đang bàn tới tin đồn mới nhất này, thì một thiếu gia mặc áo bông bị mời ra khỏi tửu quán lần hai.

“Làm gì hả? Người không biết ta là ai hả? Kêu chương quỹ của người ra cho ta!”

“Đại gia, tất nhiên chúng tôi biết ngài là ai, nhưng chương quỹ nói, Thiếu phu nhân nhà ngài đã dặn là không được cho các ngài nợ nữa, thật lòng rất xin lỗi.”

“Cùng lắm chỉ là tiền thôi mà, muốn bao nhiêu mà ta không có?” Tên thiếu gia tức tới mức đỏ mặt tía tai, nổi trận lôi đình quát: “Mẹ nó bọn mất chó các người dám coi thường ta à! Mấy năm nay ông đây bỏ bao nhiêu tiền cho chỗ bọn mi, còn thiếu sao?”

“Đương nhiên là không thiếu, nhưng Thiếu phu nhân nhà ngài đang được cưng chiều, ai dám đắc tội cô ta thì chính là không nể mặt Dịch thiếu. Chúng tôi cũng khó xử lắm, hay là đại gia ngài về nhà lấy tiền đi, ta sẽ mang rượu tới ngay.”

Tiểu nhị tửu quán cười đơn đả, nhưng hai tên lực lưỡng đứng sau lưng thì lạnh mặt, tên thiếu gia này biết không làm được gì, đành nổi giận nạt:

“Giỏi, người giỏi lắm! Cứ chờ đó cho ông!”

Dứt lời, hắn vung tay áo, nổi cơn tam bành quay ngoắc người, sải bước bỏ đi.

Bước loạn choạng trên đường, tên thiếu gia đỏ ngầu hai mắt, càng nghĩ lửa giận càng phun trào, càng đi càng không cam lòng.

Trước đây hắn muốn uống rượu thì hết người này tới người kia tranh nhau dâng lên, nhưng từ khi ả nữ nhân kia xía vào sổ sách thì không ai cho hắn nợ nữa. Ngoài tiền tiêu xài cố định ra, hoàng kiếm bà (*) trong nhà chẳng chịu cho hắn lấy một xu tiền rượu, còn dám nói là sợ hắn uống say gây sự.

(*) *Thiếu phụ có tuổi.*

Mẹ nó, hần có gây chuyện gì à? Cùng lắm chỉ sờ soạng cái ả tiện nhân dám bẻ gãy tay hần thôi! Hại hần đau hết mấy ngày trời, tới giờ nhấc tay cũng thấy đau!

Vậy mà mấy tên khốn trong nhà còn dám cười lên sau lưng hần, làm hần tức điên trong bụng mà không có chỗ phát tiết.

Cùng lắm chỉ là tiền thôi mà, Dịch gia hần của cải vô số, muốn tiền mà không có sao?

Ý nghĩ này vừa lướt qua, rượu trong bụng cũng trào lên làm hần không nhịn được vịn tường, nôn sạch ra ngoài.

Người qua đường nhìn thấy đều phóng ra thật xa. Đúng lúc hần ngẩng đầu lên thì thấy nữ nhân kia đang xách bao quần áo bước ra cổng lớn, nhắm về hướng phường giấy.

Hần trợn trừng mắt nhìn cô, vốn định bám theo cô đòi tiền, nhưng bỗng dưng nhớ tới bộ dạng hung ác của Dịch Viễn lần trước, trong phút chốc, cổ hần như bị Dịch Viễn bóp chặt lần nữa, khiến hần hơi lùi lại.

Khoan đã, bốn ngày trước Dịch Viễn đi Lạc Châu, bây giờ ả ta thì đang tới phường giấy, cho thấy trong nhà không có ai, Dịch gia có rất nhiều tiền, hần biết trong phòng Dịch Viễn chắc chắn có giấu riêng một khoản.

Thoắt cái, hai mắt hần ta sáng bừng, nhất thời bị tiền che mờ lý trí nên không bám theo cô mà lại quay người đi vào cổng lớn, bước nhanh về phía nhà chính.

Nào ngờ lúc hần ta kích động đi tới nhà chính, thì lại thấy một đứa nha hoàn đang lau nhà ở đó. Hần ta sốt ruột núp ở trong sân, đợi cho nha hoàn kia lau nhà xong, xách thùng nước đi rồi mới chạy vào phòng lật tung rương hòm.

Nhưng hần ta lục lọi cả buổi trời mà chẳng mò thấy một đồng trinh nào, chỉ moi ra được một đồng sách vô bổ.

Hần ta điên tiết xô ngã cả giá sách xuống đất, giá sách lật xuống va vào một chồng rương quần áo, làm chúng đổ xuống theo. Trong số đó có một rương quần áo bị rơi bật nắp trên đất, một hộp gỗ lặn ra, bên trong thấp thoáng thứ gì như châu báu nữ trang. Hần nhấc thấy thì mừng hóm, lập tức nhét hộp châu báu vào lòng toan bỏ đi, nhưng thấy căn phòng lộn xộn mới sực nghĩ ra, nhà chính mất cắp, nếu Dịch Viễn truy cứu tới cùng, thì nhất định không tin là ả tiện nhân kia lấy trộm đồ.

Trong nhất thời, lòng luống cuống.

Nhưng tiền đã vào tay, bắt hần phải nhả ra thì hần lại không cam lòng.

Đúng lúc này, hần nhìn thấy chỗ dầu thấp bị hần lật đổ ra đất vì mãi lục lọi đồ lúc nãy, dầu đã loàn đầy đất, còn vãi cả ra sách vở.

Được rồi, nếu cháy thì sẽ không ai biết ở đây từng bị mất cắp.

Ý tưởng này vừa lóe lên, hần mặc kệ hết những thứ khác, mem say đã giục hần cầm đá lửa lên, nhóm vào mớ sách đã thấm ướt dầu. Sợ ngọn lửa cháy chưa đủ lớn, hần ta còn cầm mấy quyển sách xếp la liệt khắp phòng, thậm chí còn đi ra sân, quăng chúng lên mái ngói.

Mấy ngày nay trời trong hiếm có, lớp tuyết đọng cũng đã tan đi ít nhiều, nhưng hần sợ mái ngói còn ướt, nên trở vào nhà cầm thêm mấy cuốn nữa, nhen lửa rồi vút lên, mãi tới khi tất cả đều cháy rụi, lửa đỏ rực tới nỗi hơ nóng mặt và thân hần, lúc ấy hần mới cam tâm.

Nhìn trận lửa hùng hực bốc lên tận trời, một thứ khoái cảm khó hiểu bỗng trào lên trong lồng ngực.

“Tiện nhân, ai bảo người dám chèn ép ta! Để coi người làm sao chèn ép ta nữa!”

Hần cười hả hê đắc ý, sau đó mới mang theo bảo bối trong ngực, sải bước ra ngoài. Nhưng không ngờ tiết trời hôm nay, trời vật hanh khô, một cơn gió thổi qua cuốn bay những trang sách đang cháy rực trên mái ngói, vãi tở như đốm lửa rơi vào vật áo sau của hần. Nhưng vì quần áo mùa đông quá dày nên hần không phát hiện, cứ bước ngông nghênh ra ngoài, áo hần cháy rất đượm, vừa cháy vừa rơi tàn lửa, để lại cả một nền đất chất đầy tàn lửa.

Gió thổi lên, lên mãi, tàn lửa bay xa bay xa, Đông rơi một ít, Tây vương một phần.

Không bao lâu sau, cả tòa đại trạch Dịch gia đều cháy sáng.

Mấy nha hoàn và hạ nhân phát hiện ra biến cố, lúc đầu còn cố gắng dập tắt ngọn lửa. Nhưng vừa nhào qua đây thì bên kia lại cháy, dập được bên này thì đầu khác lại bùng lên. Đợi tới khi mọi người phát hiện ra chuyện lớn, thì cả đại trạch Dịch gia đã ngập trong màn khói mịt mù.

Thảm hại hơn chính là, gió bắc cứ cố sống cố chết nổi lên, thổi qua rú rít, thổi cho ngọn lửa càng cháy đượm, thổi cho tới khi đám cháy lan rộng ra xa, vút qua bờ tường cao, vãi cả lên nóc nhà lân cận. Chưa đầy nửa canh giờ, không chỉ đại trạch Dịch gia, mà ngay cả những nhà lân cận cũng gặp phải tai ương.

“Tiêu tùng rồi! Cháy rồi! Tới cứu mau lên —“

Rốt cuộc có người vọt ra khỏi đại trạch Dịch gia, gân cổ hét lên khiếp đảm.

Trong thoáng chốc, kẻ này cứu người, người kia cứu hỏa, nhưng cơn gió nóng được gió to tiếp sức lại mạnh lên gấp bội. Ngọn lửa tham lam liếm vào tường nhà vách ngói, nuốt chửng cả tòa viện phòng ốc.

Đông Đông ở phòng giấy, nghe được tin này thì cuống cuống chạy về. Nhưng giờ này, tới cổng lớn của đại trạch Dịch gia cũng không thể bước vào được nữa, trận lửa đỏ rực thiêu rụi tất cả, nhuộm đỏ bốn bề như mùa hè rực lửa, ngọn lửa kia cháy rất đượm, dù muốn dập cũng không biết dập từ đâu.

Bỗng một bức tường bị cháy rụi sụp xuống, nhất thời khiến mọi người trên đường cái ré lên thất thanh, chạy nháo nhác khắp nơi.

Cô bị tình hình này dọa tới nỗi mặt mày trắng bệch, chặt vật lăm mới nhìn thấy Chu Chu, vội vàng túm lấy cô ta hỏi dồn: “Người đâu hết rồi? Tất cả đã ra ngoài chưa? Còn ai bên trong không?”

“Ra rồi, ra rồi, tất cả đều ra rồi, bọn muội đã đưa các chủ tử ra ngoài hết rồi.” Chu Chu khóc tới nỗi đỏ bừng hai mắt, chỉ qua bên đầu đường nói: “Ồ đó cả rồi ạ.”

Đông Đông chạy nhanh tới, thấy từ trên xuống dưới Dịch gia đều ở cả đây thì thở hắt ra, nhưng không yên tâm vẫn đếm lại số người.

Mẹ Dịch Viễn nhìn tòa đại trạch trăm năm nhà mình bị thiêu trụi trong chốc lát với vẻ không tin được, khiếp sợ tới ngơ ngàng, lắp đi lắp lại không ngừng: “Tại sao có thể như vậy... Tại sao có thể? Sao lửa lại bốc lên? Làm sao bốc lên được?”

Phát hiện thiếu một người, Đông Đông không rảnh bận tâm bà nói gì, quay đầu chạy thẳng tới chỗ nha hoàn, giữ cô ta lại hỏi: “Chu Chu! Lữ Vinh đâu? Có ai thấy nó không? Nó ở đâu rồi?”

Chu Chu vừa nghe thì hơi ngớ ra một chút, lật đật ngoái đầu hét to với nha hoàn chăm sóc thiếu gia.

“Vinh thiếu gia đâu rồi? Cô có thấy ngài ấy không?”

“Chẳng phải ngài ấy ở chung với phu nhân sao? Hôm nay ngài ấy không ở chỗ Lữ gia.” Nha hoàn nghe vậy thì hoảng hốt, sợ tới nỗi mặt tái nhợt.

Đông Đông thấy mà lòng giật thót, quay phắt đầu nhìn lại người phụ nữ kia.

Bà vẫn đan chặt hai tay vào nhau, hai mắt nhìn trừng trừng vào tòa đại trạch trăm năm sắp lụi tàn trong biển lửa, hoàn toàn không chú ý tới sự mất tích của con trai mình.

Dịch Viễn nói mẹ vô tình, cô vẫn không tin, mãi cho tới giờ —

Đông Đông dần lòng, nghĩ tới Dịch Viễn, nghĩ tới đứa bé kia. Sau đó không nghĩ ngợi gì nữa, cô nhún chân, quay vụt người lao vào biển lửa đang cháy mạnh ngút trời.

Chu Chu nhìn thấy bỗng quáng hết cả mắt, hét lên giật giọng: “Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân! Người đừng vào —“

Nhưng chớp mắt sau, thiếu phu nhân đã biến mất trong biển lửa ngùn ngụt và làn khói đen mịt mù.

Mọi người kinh hoàng nhìn cô lao nhanh vào trong màn lửa, ai nấy đều giật bắn mình, trong tích tắc tất cả đều đứng như trời trồng tại chỗ, không ai dám xông vào.

Tường viện và phòng ốc trong đại trạch, từng bức tường nối nhau sụp đổ, từng căn phòng kéo nhau đổ vỡ. Ngay lúc tất cả mọi người tưởng là cô đã chết chắc rồi, thì chợt thấy cô bế một đứa bé lướt qua bức tường lửa đang chênh vênh chực đổ, đập lên mái ngói tường viện, nhảy ra ngoài, làm ai nấy đều kinh hãi.

“Thiếu phu nhân —“ Chu Chu xông lên trước: “Người vẫn ổn chứ?”

“Không sao, Vinh thiếu gia sợ quá nên trốn trên giả sơn trong đình.”

Đông Đông lem luốc mặt mày, vừa nói vừa đặt đứa bé xuống, dỗ: “Đệ xem, không sao hết, chúng ta đã ra ngoài, đệ có thể mở mắt ra rồi.”

37. Quyển 2 - Chương 34

Edit: Yunchan

Lữ Vinh mở mắt ra, thấy mình đã ở ngoài thật rồi thì mới khóc toáng lên.

Nha hoàn vú em của Lữ gia thấy thế thì vội bước lên dẫn chủ tử ra.

Đúng lúc này, hiên nhà của căn phòng khách mé ngoài cùng sụp đổ hoàn toàn, hơi nóng và tro bụi tấp vào mặt, khiến mọi người ré lên kinh hoàng.

Mấy chủ tử Dịch gia bị dọa tới choáng đầu, không ai lên tiếng chỉ huy nổi, Đông Đông vội vàng quay đầu lại điều khiển người hầu và nha hoàn, bảo mọi người rút lui ra xa. Sau đó bảo Chu Chu nhanh chân dẫn người tới thông báo cho những nhà cùng đường, e là có người không biết tình hình, vẫn còn ở trong nhà.

“Đây rốt cuộc, rốt cuộc là kẻ nào gây ra tội?” Dịch phu nhân ấn ngực, kích động không thôi, ngoảnh đầu

cầm tức chất vấn mọi người: “Là ai? Tội cùng là kẻ nào phóng hỏa, lửa này bốc lên từ đâu? Ai nhìn thấy đám cháy đầu tiên?!”

“Thưa phu nhân, lúc nha hoàn nhìn thấy thì ngọn lửa đã bốc lên ở hành lang rồi —“

“Ta thì thấy ở trong vườn —“

“Không phải, là ở phòng giặt mới đúng —“

“Sai bét, phòng giặt cháy là do đại đường ca bị đốt mông, chạy ầm ầm tới mới làm cho nó cháy theo.”

“Ta cũng nhìn thấy đại đường ca bị lửa đốt mông chạy qua hành lang!”

Nghe vậy, Dịch phu nhân quắc mắt xoay người lại, nhìn về phía trưởng tử của nhị bá: “Tông Đường! Cháu bị cháy ở đâu?”

“Cháu... Cháu...” Dịch Tông Đường vẫn mặc nguyên bộ đồ bị lửa thiêu mông, khoác lên người cái chăn mà nha hoàn đưa cho, mặt tái xanh, ấp úng nói không ra lời.

“Tông Đường, con nói mau, con bị cháy ở đâu?” Nhị bá vừa nghe chuyện này có liên quan tới con trai nhà mình, vội vàng gặng hỏi.

Dịch Tông Đường nhìn vòng người trước mắt và ngọn lửa cháy hừng hực phía trước, biết mình đã gây họa, hai mắt đảo tứ tung, lấp ba lấp bắp nói: “Con, con... lúc, lúc đi qua hành lang, đã bị cháy rồi.”

“Hành lang nào?” Đại đường tẩu nín lấy trượng phu, hỏi dồn.

Sợ bị người ta phát hiện là mình gây chuyện, hấn ta bèn cắn răng, ác tâm trời dậy, lên tiếng: “Ở nhà chính của Dịch Viễn, lúc ta đi ngang qua thì ngửi thấy mùi khói, ta nhìn vào thì thấy trong phòng viện có sách bị đốt cháy, sách cháy còn bị ai đó vứt lung tung, cho nên thể lửa mới lớn nhanh như vậy.”

“A, ta cũng nhìn thấy nhà chính bị cháy, có mấy tờ giấy bị cháy bay tứ tán nữa.” Lâm thẩm ở bên nghe vậy thì vội vàng hòa theo.

“Không sai không sai, là nhà chính cháy đầu tiên.” Đại đường tẩu rất sợ do trượng phu mình gây họa, bèn nói gấp hơn: “Ta cũng thấy nhà chính là nơi bắt lửa đầu tiên.”

Những người khác nghe xong, hồi tưởng lại thì cũng ngờ ngợ có nhìn thấy mấy trang sách bị cháy, thế nên đều gật đầu phụ họa.

Dịch phu nhân nghe mà nổi giận, xoay vৃত đầu lại, xách váy tóm lấy Đông Đông đang điều động mọi người trên đường cái, mắng té tát:

“Mi — Mi — thì ra chính là ả tiện nhân mi gây chuyện!”

Đông Đông ngẩn ngơ, chẳng hiểu đầu ra đâu, chỉ nhìn bà ngơ ngác, hỏi: “Con? Con đã làm gì?”

“Từ khi con ta cưới mi về, Dịch gia chúng ta không có lấy một ngày yên tĩnh. Đồ hồ ly tinh mi chẳng những mê hoặc nó tới choáng váng đầu óc, mà bây giờ còn phóng hỏa đốt nhà, mi là đồ sao chổi, cắt đi ngay cho ta!”

Đông Đông thấy thế càng hoảng hơn, hốt hải giải thích: “Mẹ, con không có, đám cháy này không phải con đốt —“

“Câm miệng!” Dịch phu nhân vung tay giáng cho cô một bạt tai, thở hồng hộc mắng xối xả: “Mi gọi ai là mẹ? Đáng lẽ trước đây ta không nên để con ta cưới mi! Nếu không cưới mi thì đại trạch trăm năm của Dịch gia chúng ta vẫn vững vàng trăm năm, sao lại để tiện nhân như mi phá hủy trong chốc lát?”

“Nhưng lúc lửa cháy, con không —“

Mặt đau rát, Đông Đông khiếp sợ che gương mặt bị tát đau, nhưng vẫn nóng ruột muốn phân trần. Nào ngờ còn chưa nói xong, Dịch phu nhân lại trở tay tát thêm một cái trời giáng, làm lời chưa phát ra đã bị tát bay. Lần thứ hai bị đánh bất ngờ không kịp đề phòng, Đông Đông cảm thấy trong miệng tanh nồng, nếm thấy vị mặn của máu, cô che miệng, hoảng sợ ngẩn đầu. Còn chưa hoàn hồn, đã thấy mẹ hấn nổi trận lôi đình chỉ vào cuối đường, oán hận mắng:

“Cút! Mi cút ngay cho ta! Ta chưa từng có loại dâu con như mi! Từ hôm nay trở đi, Dịch gia chúng ta không chứa loại người như mi, con ta cũng không cần loại thê tử như mi —“

“Mẹ —“

“Câm mồm! Lão Lý đâu! Đuổi nó đi ngay cho ta!”

Đông Đông nhìn bà hất hừng, không thể tin nổi mẹ hấn có thể nói ra những lời như vậy, không chịu nghe lời cô nói mà đã quy sẵn tội cho cô rồi.

Cô còn muốn bước lên, nhưng đã thấy Lý tổng quản đi nhanh tới chắn trước mặt cô, lạnh mặt nói:

“Lôi cô nương, cô nên đi đi.”

Đông Đông ngược nhìn ông lão hà khắc này, cổ họng thắt lại, lòng đau như cắt, không cam lòng bèn cất giọng giọng khàn khàn: “Ông biết cháu không ở đây.”

Trong đôi mắt lạnh lùng của Lý tổng quản bỗng gợn lên đợt sóng, ông ta siết chặt hàm, dần giọng nói: “Bây giờ nói gì cũng vô ích, cô ở đây chỉ chuốc thêm bực tức cho phu nhân thôi.”

Trận hỏa hoạn cháy ngùn ngụt bên cạnh, chiếu đỏ rực mọi thứ trước mắt.

Đông Đông nhìn Lý tổng quản và người phụ nữ lạnh lùng bên cạnh, sau lưng hai người họ là thân tộc Dịch gia, trông thấy ánh mắt của cô, bọn họ có chút chột dạ không dám nhìn thẳng, nhưng miệng thì vẫn không chịu yên.

“Nhìn gì? Thảm đã bảo người đi thì còn không cút đi mau?”

“Đã nói khi không Dịch Viễn lại lấy một đứa ngốc về làm gì? Coi đi, giờ đốt nhà chúng ta thành tro rồi đấy!”

“Nữ nhân này đúng là đồ sao chổi, từ lâu ta đã biết ả ta sớm muộn gì cũng gây ra họa lớn rồi!”

“Muội à, muội làm đúng lắm, ai cũng biết là ả ta gây họa, giờ chúng ta trục xuất ả ta khỏi nhà, cũng coi như phải lễ!”

Trong khoảnh khắc, cô sực hiểu ra, tất cả chỉ là một cái cớ để mẹ hắt đuổi cô ra khỏi nhà.

Ngay từ đầu, ngoài Dịch Viễn ra, trên dưới Dịch gia chưa một ai xem cô là người nhà.

Cô biết mình không thể nán lại đây được nữa, họ không để cho cô giúp đỡ, cũng không cảm kích những việc cô đã làm. Thở sâu, Đông Đông nén cơn ầm ục ngập đầy lòng và giọt nước mắt chực tràn mi, ngẩng đầu, không cố bào chữa cho mình nữa mà chỉ thẳng lưng, xoay người ra đi.

Trận hỏa hoạn của Dịch gia lan đi rất nhanh.

Sau khi Đông Đông rời khỏi đại trạch Dịch gia, mới biết tình hình còn nghiêm trọng hơn cô tưởng. Dù mọi người đã cố hết sức nhưng vẫn không dập tắt được trận lửa hùng hực. Tàn lửa bị gió thổi bay đi, lướt qua tường của từng căn nhà, thiêu cháy hết căn này tới căn khác.

Trong hang cùng ngõ hẻm, phố lớn ngõ nhỏ, đâu đâu cũng có người hốt hải cứu tài sản hoặc múc nước trong giếng tưới lên mái ngói, cố không cho nhà mình cũng mắc họa lây. Nhưng dù thế cũng chỉ ngăn được tạm thời, chỉ có thể trì hoãn đôi chút.

Ban đầu cô còn cố gắng giúp đỡ, nhưng sau đó lại nhận ra rất nhanh rằng mọi người hoàn toàn bất lực với trận lửa này.

Mặc dù người ngoài thành thấy ánh lửa cũng chạy tới phụ dập lửa, nhưng vào mùa đông trời hanh khô, gỗ dựng nhà bị bén lửa đã cháy bùng lên, mắt thấy thể lửa mỗi lúc một lớn, làm một phần ba thành gần như đều chìm trong biển lửa. Tim cô đập nhanh khủng hoảng, rõ ràng chỉ với sức người thì ngọn lửa này hoàn toàn không dập được.

Nếu cứ mãi như vậy, trừ phi cả thành đều bị đốt rụi, không còn thứ gì để cháy nữa thì cơ may mới lắng xuống được.

Có lẽ, trời sẽ đổ mưa —

Óc bỗng lóe sáng, Đông Đông ngẩng phắt lên ngược nhìn trời, nhưng bầu trời âm u lại chẳng có dấu hiệu gì là sẽ trút mưa hay đổ tuyết, chỉ có gió lạnh se sắt thổi vút qua, thổi bùng ngọn lửa càng thêm mạnh.

Những nhà chung quanh khóc lóc kêu gào chạy tìm con và người thân bị vùi trong lửa.

Cô không nghe được, nhưng vẫn thấy sắc mặt đau khổ và hoảng loạn của họ, thấy giọt nước mắt lấm lem trên mặt mọi người, thấy cả những gương mặt tuyệt vọng và kinh hoàng bị khói bụi và lửa cháy ám đen.

Cô có thể ngửi thấy trong không khí nóng rực một mùi khen khét, thậm chí là mùi thịt người bị nướng cháy...

Trong thoáng chốc, cô rất muốn nôn, tích tắc sau, cô lại muốn khóc.

Toàn cảnh đập vào mắt hết như địa ngục trần gian.

Bất lực và hoảng sợ nghẹn đẫy trong cơ thể, cô ngược nhìn toàn thành đổ lửa, nhìn bầu trời không mưa, đột nhiên, biết mình phải làm gì.

Trời không mưa, nhưng cô biết phải tới đâu để cầu mưa.

Cô biết.

Bao năm nay cô ra vào đảo quỷ nên biết A Linh không phải người thường, còn từng thấy A Linh sử dụng dị năng. Cô biết A Linh là vu nữ, vu nữ Bạch Tháp, cô đã đọc qua quyển sách mà tổ sư gia của thiếu gia viết, quyển Ma Mị dị văn lục, biết A Linh có năng lực khác thường, biết cách để cầu mưa —

Từ nhỏ cô đã lớn lên ở đây, cô biết nửa số người trong thành này, cô không thể nào buông trôi như vậy.

Đông Đông thở hào hển, ngừng chân cứu nạn, đặt thùng nước xuống, quay vụt người chạy nhanh ra ngoài thành.

Một đội cứu hỏa vừa tuôn vào thành, cô không để ý tới, mãi tới khi có người bắt lấy tay cô, giữ cô lại.

Đông Đông ngoảnh đầu lại thì nhìn thấy Bạch Lộ.

“Đông Đông, muội sao rồi? Muội muốn đi đâu?” Bạch Lộ cầm tay cô hỏi dồn.

“Muội lên đảo, muội đi thỉnh cầu A Linh, cô ấy là vu nữ, cô ấy có khả năng cầu mưa...”

“Đừng đi, cô ấy không nghe lời muội đâu.” Bạch Lộ ngắt lời cô, nói: “A Linh không thích người, cô ấy chỉ biết khoanh tay đứng nhìn mà thôi.”

“Không đâu, cô ấy đã hứa với muội, nếu muội gặp chuyện thì hãy đi tìm cô ấy, cô ấy sẽ cho muội thứ muội muốn nhất.” Đông Đông căng miệng cười, nói: “Tỷ cẩn thận chút, muội đi một lát sẽ về ngay.”

Nói rồi cô vùng khỏi tay Bạch Lộ, quay đầu chạy thẳng ra ngoài cổng thành.

“Đông Đông! Chờ đã, Đông Đông, A Linh cô ấy —“

Nghe thấy lời hứa của A Linh với Đông Đông, Bạch Lộ sợ tới nỗi đuổi nhanh theo, nhưng Đông Đông không nghe thấy âm thanh, mà còn từng luyện võ, biết khinh công, còn Bạch Lộ thì không có. Nhìn Đông Đông thoát cái biến mất ngoài cổng thành, Bạch Lộ biết mình không đuổi kịp cô nên quyết định dừng bước, quay lưng chạy đi tìm A Mị để cản Đông Đông.

“Thiếu gia, nguy to, người xem đi, hình như trong thành có cháy!”

Vừa quá trưa Dịch Viễn đã gấp gấp từ thành Lạc Châu trở về, hần nghe xa phu gọi thì bèn nhấc màn xe lên, quả thật nhìn thấy nhà mình trong thị trấn đằng xa đang bốc khói đen cuộn cuộn.

“Nhanh lên, chúng ta chạy về nhanh lên!” Hần sửng sốt, cuống cuống bảo xa phu giục ngựa đi nhanh.

Xa phu rung dây cương, vội vàng bắt con ngựa chạy nhanh tới trước. Cỗ xe loáng cái tăng nhanh tốc độ, lăn vùn vụt đi. Đợi tới khi chạy tới gần hơn, hai người mới thấy rõ trong thành ánh lửa tỏa lên tận trời, ngọn lửa cháy mạnh vượt qua cả đầu tường thành, khủng khiếp tới nỗi xa phu phải hét lên thành tiếng.

“Ta về trước xem sao!” Tim Dịch Viễn giật thót, mặc kệ hết mọi thứ, ném lại câu này rồi nhảy phắt xuống xe ngựa, vận khinh công chạy bán mạng vào thành.

Còn chưa vào thành thì đã có một sóng người ủa ra, kẻ khóc lóc người la gào, ai nấy đều ám đầy tro bụi trên đầu trên mặt, có vài người còn bị bỏng lửa tới độ da tróc thịt bong, tóc tai quần áo đều cháy sém.

Hắn nhìn thấy mà tim đập lên khùng hoảng, dạt biển người, cầm đầu liều mạng chạy thẳng về phía đại trạch Dịch gia.

Khắp thành đều có lửa, ánh lửa phản chiếu lên bốn bề một màu đỏ rực, dọc đường đi hắn cứu được một đứa bé, giúp một đại nương bị chôn trong đám cháy. Sau cùng thấp thoáng trong biển người hắn nhìn thấy người của Dịch gia, nhưng không thấy Đông Đông đâu cả.

Thấy mẹ và nhị bá, hắn hồi hả chen lên, giữ lấy mẹ hỏi gấp:

“Mẹ, Đông Đông đâu? Sao không ở cùng mọi người?”

Dịch phu nhân thấy con mình vừa về tới là hỏi ngay nữ nhân kia, bèn lạnh mặt nói: “Ai biết ả tiện nhân kia ở đâu, trận lửa này là do ả đốt! Ta đã đuổi cổ ả ra khỏi nhà rồi!”

Hắn nghe vậy thì trừng mắt nhìn bà với vẻ không thể tin nổi: “Mẹ làm gì?”

“Ta đuổi ả đi rồi!” Dịch phu nhân cắn hận nạt: “Sáng sớm ả tiện nhân đó đã phóng hỏa ở nhà, chẳng những đốt nhà chúng ta mà bây giờ cả tòa thành đều cháy rụi trong tay ả. Trước đây ta đã bảo con đừng lấy ả, giờ thì con nhìn đi, ả gây ra họa gì! Nhà ta bị thiêu rụi, thiêu rụi hết rồi!”

“Đông Đông không thể nào phóng hỏa, nàng ấy không đâu lại phóng hỏa làm gì?!” Hắn phẫn nộ gầm lên.

“Ai cũng thấy chính ả phóng hỏa!” Dịch phu nhân mạnh miệng đổ tội cho Đông Đông, tức tới đỏ phừng mặt quát: “Đám cháy đó bốc lên từ phòng chính, Tông Đường tận mắt nhìn thấy!”

Nghe phu nhân nói vậy, Chu Chu không chịu nổi nữa, khóc òa lao tới: “Không có, không phải thiếu phu nhân làm! Từ sáng sớm thiếu phu nhân đã tới phòng giấy, tôi ở trong phòng lau sàn, trước khi tôi đi mọi chuyện đều ổn, nhưng sau khi tôi đổ nước quay lại thì gian nhà đã cháy rồi! Lúc đó rõ ràng thiếu phu nhân không ở trong phòng!”

“Nha đầu ngươi nói bậy bạ gì hử!” Vừa nghe nha hoàn kia bước ra làm chứng, Dịch Tông Đường sợ tới tái mặt, sẵn lên gơ tay muốn đánh.

Dịch Viễn thấy thế lập tức chộp lấy tay hắn, lửa giận ngút trời chất vấn: “Ngươi làm gì? Ngươi tận mắt thấy cái gì? Tận mắt thấy Đông Đông phóng hỏa sao?!”

Dịch Tông Đường thấy thế thì sợ tới nỗi suýt tè ra quần, quỳnh quáng nói: “Ta, ta, ta nhìn thấy nhà chính bị cháy, ta chưa từng nói là thấy cô ta phóng hỏa, ta không nói vậy, là thẩm tự nghĩ, là mẹ của đệ tự nói

—“

Dịch Viễn phần nộ tới nổi gân xanh nổi gồ lên, ném mạnh gã qua một bên, xoay người trừng mắt nhìn người phụ nữ đang hất mặt lên trời kia, siết chặt nắm tay, có một khoảng khắc hấn thiếu chút nữa đã không dần được lửa giận. Nhưng kết quả là hấn vẫn cắn răng ngoảnh mặt bỏ đi.

“Dịch Viễn! Con đứng lại đó cho ta, đứng lại ngay cho ta! Mọi thứ cháy sạch rồi con không giúp còn muốn đi đâu hả?!” Dịch phu nhân thấy thế thì tức tới mức run lên bần bật.

“Con đi tìm Đông Đông!” Dịch Viễn không buồn ngoái đầu lại, đi thẳng một nước.

Dịch phu nhân nghe vậy thì giận tới độ mắt hết lý trí, quát: “Người dám! Nếu người dám đi tiếp một bước, thì cả đời này đừng quay trở lại!”

Hấn dừng bước.

38. Quyển 2 - Chương 35

Edit: Yunchan

Lòng Dịch phu nhân thả lỏng, hất cằm ra chiều thắng lợi, chờ con mình quay lưng lại.

Dịch Viễn quay người lại làm bà càng thêm tự tin hơn. Không ai dám vứt bỏ vinh hoa phú quý chỉ vì một ả tiện nhân điếc bán đậu hũ.

Dịch Viễn đi tới với vẻ mặt lạnh tanh, bước từng bước một tới trước mặt bà, nhìn người phụ nữ đã sinh ra và nuôi lớn hấn, nhưng chưa một ngày lo lắng cho hấn, lạnh lùng nói:

“Mấy năm nay con ở nhà này làm trâu làm ngựa, nhưng chưa từng than thở một câu nào. Mẹ biết rõ con chỉ quan tâm một mình nàng, vậy mà mẹ vẫn muốn đuổi nàng đi. Đông Đông là thê tử của con, con và nàng, sống cùng sống, chết cùng chết. Ngay khoảnh khắc mẹ trục xuất nàng thì cũng đã đuổi con khỏi nhà rồi.”

Dịch phu nhân tái xanh mặt, giá nào cũng không ngờ được hấn sẽ nói với bà những lời này.

Dịch Viễn lạnh lùng nhìn bà, nói: “Cái nhà này, không có nàng, thì cũng không có con.”

“Người, người, người cho là nếu người không phải là thiếu gia thì ả sẽ thêm ngó tới người sao?!” Dịch phu

nhân thử phì phò quát.

“Nàng sẽ.” Hấn nói chắc như đinh đóng cột: “Không phải ai cũng như mẹ, yêu tiền của Dịch gia.”

Lời này làm sắc mặt Dịch phu nhân phình lên đỏ bừng, quát lên điên tiết: “Giỏi, giỏi, người cút đi cho ta! Ta coi như ngươi là đứa con bất hiếu! Từ nay trở đi ngươi đừng hòng bước một bước vào cổng lớn Dịch gia!”

Đồng tử Dịch Viễn co lại, không phản đối mà chỉ khẽ gật đầu.

Sau đó, hấn ngoảnh mặt bỏ đi, không quay đầu lại lấy một lần.

Dịch Viễn nóng lòng như lửa đốt chạy hốt hải khắp thành, cố hết sức tìm Đông Đông.

Nhưng hấn không thấy cô ở bất cứ đâu, ngay cả tiệm đậu hũ Lôi gia cũng không có bóng dáng cô. Lúc chạy qua thành Đông, hấn thấy thế lửa quá lớn nên dừng chân lại, giúp cứu người ra ngoài rồi lại chỉ huy mọi người dỡ nhà.

Mọi người trông thấy hấn thì như được uống thuốc an thần, ai nấy đều đổ xô vào hỗ trợ.

Bạch Lộ chạy vội trong thành, tới đâu cũng không tìm được phu quân nhà mình. Nhưng lúc dạo qua một vòng, thì bất ngờ chạm mặt Dịch Viễn vừa về tới thành đang hỗ trợ cứu người.

Cả người hấn ám đầy tro đen, tuy nhiên vẫn bình tĩnh chỉ huy mọi người dỡ những phòng ốc còn chưa cháy lan, ích ra còn chưa được một khoảng không gian để cách ly đám cháy và tiện đường cứu hỏa.

“Mọi người cứ làm theo như vậy! Dỡ hết mấy căn chưa bị cháy tới, nhà đằng trước đừng quan tâm nữa, để nó cháy đi, phía sau thì tưới nước lên, hiểu không?”

“Đã biết.”

“Những người khác đi ngăn mấy con ngựa lại, gom hết nồi to thùng lớn trong nhà ra bờ hồ ngoài thành chở nước về. Trong phường giấy Dịch gia có rất nhiều nồi, cứ tới đó lấy trước đi, quan tài trong cửa hàng quan tài cũng có thể chứa nước, ta sẽ nói với ông chủ La, toàn bộ chỗ đó ta mua hết! Mang theo toàn bộ những thứ đựng nước được, có bao nhiêu thì mang bấy nhiêu!”

Nghe vậy, mọi người lập tức chạy túa đi.

“Dịch Viễn!” Bạch Lộ nhìn thấy hấn thì xông lên ngay tức khắc.

Dịch Viễn nghe thấy giọng người quen thì quay vụt lại, thấy Bạch Lộ thì bèn hỏi dồn: “Bạch Lộ? Sao tỷ lại ở đây? Đông Đông đâu? Tỷ có thấy nàng không?”

“Muội ấy lên đảo tìm A Linh để xin cô ấy cầu mưa! Đệ nhanh lên, thiếu gia không ở trên đảo, chắc chắn A Linh sẽ nhân cơ hội mở phong ấn trên người Đông Đông —“

Dịch Viễn sửng sốt, trừng mắt hỏi Bạch Lộ: “Tỷ nói gì? Phong ấn nào? Tại sao trên người Đông Đông lại có phong ấn?”

Bạch Lộ cầm lấy tay hắn, vội vã giải thích: “Đó là do thiếu gia hứa với cha mẹ Đông Đông, hạ phong ấn lên hai tai muội ấy, phong ấn đó không thể mở ra, một khi mở ra thì muội ấy không còn là Lôi Đông Đông nữa —“

Quen biết Bạch Lộ lâu như vậy mà chưa bao giờ Dịch Viễn thấy tỷ ấy như giờ phút này, mất đi vẻ tỉnh táo vốn có.

Trong nháy mắt hắn không phản ứng kịp, chỉ biết hỏi lại: “Tỷ có ý gì? Sao lại nói nàng sẽ không còn là Lôi Đông Đông?”

“Mẹ Đông Đông không phải người, mẹ muội ấy vì để muội ấy có thể làm người mà mới bỏ mình.” Bạch Lộ không giấu diếm hắn nữa, nói thẳng: “Ta mặc kệ đệ tin hay không, nếu đệ không muốn mất muội ấy thì tuyệt đối không thể để phong ấn mở ra —“

Dịch Viễn run lên dử dội, trừng mắt nhìn thẳng Bạch Lộ.

Bạch Lộ trắng bệch mặt nói tiếp: “Nếu A Linh giải trừ phong ấn thì Đông Đông có thể nghe được, nhưng muội ấy sẽ bị người của mẹ mình mang đi, sẽ giống như mẹ mình. A Linh sẽ không nói cho muội ấy biết hậu quả, muội ấy sẽ tin A Linh. Đệ đừng để cho muội ấy nghe theo tiếng gọi, miễn là nhanh chóng phong ấn nó lại lần nữa là được rồi, thiếu gia đã dạy đệ cách phong ấn, đệ có nhớ không?”

“Nhớ.” Tống Ứng Thiên chỉ dạy hắn một cách phong ấn duy nhất, hắn chỉ học chơi chứ không tưởng thật. Nhưng năm đó y cứ dạy đi dạy lại, còn ba lần bảy lượt yêu cầu hắn luyện tập nó tới kỳ nhuần nhuyễn.

“Tốt, nhanh đi, chậm nữa sẽ không kịp, đừng cho muội ấy nghe, nếu không muội ấy sẽ không về được nữa!”

Nghe lời Bạch Lộ nói, Dịch Viễn chỉ cảm thấy một cơn lạnh buốt dâng lên tim, không tài nào suy nghĩ được nữa, hắn sải nhanh bước chân, vứt hết mọi thứ, quay lưng phóng thẳng về hướng đảo quỳ.

Trời mênh mông sương trắng, đạo chơi lãng đãng giữa không trung.

Đông Đông chèo thuyền nhỏ, đi băng qua màn sương dày đặc, rớt cuộc cũng đi tới bến tàu lên đảo.

Vừa rồi chỗ nào ở trên bờ cũng có gió lạnh rít gào, nhưng cô vừa chống thuyền đi được nửa đường thì gió lạnh đã lặng xuống từ lúc nào chẳng hay, chỉ còn lại màn sương mù dày đặc.

Cô dựa theo ký ức, chèo thuyền nhỏ hướng tới đảo quỷ. Nhưng càng tới gần thì sương mù lại càng dày hơn, không khí âm u đặc quánh lại, ép lên người gần như không thở nổi.

Vốn dĩ cô tưởng rằng mình sẽ lạc đường trong màn sương mù này, may mà cuối cùng cô cũng tìm tới nơi. Đông Đông leo lên bến, cột chắc dây vào thuyền nhỏ, rồi hốt hả chạy băng về phía căn nhà giữa đảo.

Sau khi ra khỏi cánh rừng thì sương mù cũng tan hết, lộ ra tòa nhà đang đứng sừng sững trầm mặc.

Đông Đông nóng ruột bước nhanh lên thềm, cửa ra vào mở toang, nhưng không thấy ai trong nhà, không gặp thiếu gia cũng không gặp A Linh. Cô đi ngang qua phòng tới hành lang dẫn ra sân sau, chạy cấp tốc tới gian phòng của A Linh, quả nhiên thấy cô ta đang ngồi sau bàn gẩy huyền cầm.

Đông Đông thấy cô ta thì thở phào nhẹ nhõm, dần bước lên nói gấp: “A Linh, trong thành có cháy, có thể xin tỷ cầu mưa giúp một tay không?”

A Linh ngược đôi mắt đẹp lạnh lẽo lên nhìn cô, nhướn mày: “Cầu mưa?”

Đông Đông quỳ gối trước mặt cô ta, nói khẩn thiết: “Muội có đọc qua sách của thiếu gia, biết tỷ là vu nữ Bạch Tháp, có thể cầu mưa, xin tỷ, trong thành xảy ra hỏa hoạn cháy lan khắp nơi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cả tòa thành sẽ bị thiêu rụi toàn bộ, xin tỷ hãy cứu bách tính trong thành.”

A Linh cười lạnh lùng, buông mắt xuống, hừ nhẹ: “Vì sao ta phải giúp cầu mưa, những người đó muốn chết thì chết, có liên quan gì tới ta chứ? Cầu trời đổ mưa thì tốt gì cho ta chứ? Dựa vào đâu mà ta biết thuật cầu mưa thì phải hao tổn tâm thần, phí sức lực chứ?”

Đông Đông sửng sốt, tim thất lại, chỉ còn biết nói: “Tỷ đã nói nếu muội có thứ cầu xin, thì tỷ sẽ cho muội thứ muội muốn nhất.”

Nghe vậy, A Linh ngẩn ra, nâng mắt lên, sầm mặt xuống.

“Tiểu tử kia phụ người?”

“Không.” Đông Đông không hiểu vì sao trông cô ta còn giận hơn, chỉ nói tiếp: “Không có, A Viễn không phụ muội.”

Nghe được lời này, trong mắt A Linh hiện lên tâm tình phức tạp, như là cảm tức cũng như thể nhẹ nhõm. Đột nhiên, cô ta đưa tay chộp lấy tay Đông Đông.

Đông Đông giật bắn, nhưng không rút ra mà chỉ bình tĩnh nhìn cô ta.

A Linh nhướn mày hừ lạnh, nói ra một chuyện mà Đông Đông chưa từng hé môi.

“Người bị đuổi ra khỏi Dịch gia vậy mà còn nói hấn không phụ người sao.”

Đông Đông ngẩn ra, tuy không hiểu sao cô ta biết được, nhưng vẫn kiên trì nói: “Là do người nhà của chàng, không phải chàng, chàng không phụ muội.”

Đôi mắt lạnh của A Linh nheo lại, bên trong lóe lên tia sáng lạnh, đoạn A Linh thu tay về nhìn cô, đôi môi đỏ hé ra: “Dù người có cầu được mưa, dập tắt đám cháy trong thành thì những người đó cũng không hiểu được, cũng không biết cảm kích. Những tên thối tha Dịch gia ức hiếp người tới thế, người không cần quan tâm tới bọn chúng nữa, để bọn chúng tự nhận lấy hậu quả đi.”

“Nhưng trong thành không chỉ có người của Dịch gia mà còn nhiều người dân vô tội khác.” Đông Đông nghiêng người, sốt ruột nhìn A Linh nói: “Muội biết thiếu gia vô cớ giam tỷ ở đây, làm tỷ rất buồn bực. Nhưng vì thiếu gia muốn tốt cho tỷ nên mới ép uống như vậy. Huống hồ, nếu tỷ tức giận thì nên trút giận lên thiếu gia, còn người trong thành đều vô tội, họ chẳng biết gì hết.”

“A Linh, Đông Đông xin tỷ.” Nói rồi Đông Đông khom lưng nghiêng người, dập đầu trước A Linh, rưng rưng nói: “Xin tỷ, đợi thiếu gia trở về, muội sẽ cố hết sức xin ngài ấy cho tỷ ra ngoài.”

Nếu cô không nhắc tới Tổng Ứng Thiên thì A Linh còn chưa bốc hỏa quá mức. Nhưng vừa nghe thấy cô nhắc tới nam nhân kia thì đã làm cho A Linh vừa giận vừa hận, trong đầu lại hiện lên tâm tình mơ hồ mà bản thân không thể nào nói rõ.

A Linh nhìn Đông Đông đang quỳ dưới đất khấn cầu mình, lòng bỗng bốc lên một ngọn lửa vô danh.

“Những người trong thành đó bao lâu nay luôn ức hiếp người, nhục mạ người, khinh thường người, lẽ nào người không oán? Không hận?”

“Muội oán nhưng không hận.” Không để ý tới giọng của A Linh truyền thẳng vào trong óc, Đông Đông ngược mắt lên nhìn cô ta, rưng rưng trả lời: “Đó chỉ là chuyện năm xưa mà thôi, huống chi không phải ai cũng từng ức hiếp muội. Có người cũng đối xử với muội tốt vô cùng, ngày nào cũng tới mua đậu hũ, ăn điểm tâm của muội. Nếu họ không chiếu cố cho Đông Đông, thì Đông Đông đã chẳng sống tới bây giờ.”

Lời này của cô chẳng hiểu sao càng làm cho A Linh tức giận, giận nha đầu kia trải qua bao nhiêu chuyện như thế mà cũng không chịu sáng nào ra.

A Linh nổi trận lôi đình trừng mắt nhìn Đông Đông. Trong mơ hồ cô như sức nhớ tới bản thân mình ngày trước, thấy một Vân Mộng nỗ lực vì lê dân trăm họ mà không nhận lấy được chút lòng cảm kích, thấy một A Ti Lam và Điệp Vũ (*) vì yêu mà chịu ảm ức liễu linh lao thân vào biển lửa, thậm chí thấy cả một Tử

Kinh (*) yêu phải một bán yêu, cuối cùng phải chịu nỗi khổ phản bội...

() Điệp vũ: trong Bỉ ngạn hoa*

() Tử Kinh: Trong quỹ dạ xoa.*

Trong thoáng chốc, những oán và hận, xấu hổ và cắn rứt trước đây bỗng trào hết lên tim.

Trước đó, từ ngàn năm trước đó, cô trốn, hận, trả thù, những người nào có lỗi với mình, căn bản không có thời gian suy nghĩ. Nhưng nam nhân kia, tên nam nhân khó ưa kia lại nhốt cô ở đây, giam giữ cô ở đây, làm cho cô suy nghĩ, phải suy nghĩ...

A Linh cúi giận phải sạch tâm tình chực nổi lên trong lòng, không để mình suy nghĩ, không cho mình có thời gian cảm nhận, mà chỉ dần xuống tất cả, lạnh lùng nhìn nha đầu ngu xuẩn này, sau đó bật cười khê, nói:

“Người nói không sai, trước đây ta đã hứa với người, nếu người tìm tới ta, thì ta sẽ cho người thứ mà người muốn nhất.”

Đông Đông phấn chấn hẳn lên, nhìn A Linh đầy vui sướng: “Vậy là tỷ bằng lòng cầu mưa?”

“Không, ta không muốn.” Mắt cô ta lạnh xuống nhưng ngoài miệng vẫn cười, nói: “Nhưng mà, nếu nói tới cầu mưa thì không cần tới lượt ta, mà người cũng làm được.”

“Muội?” Đông Đông ngệt ra, nhìn cô ta ngỡ ngác: “Muội cũng làm được sao?”

“Đúng thế, người cũng làm được.” A Linh vuốt ve chiếc đàn cầm, nhìn cô nói tiếp: “Người cũng giống như ta vậy, chỉ cần người nhớ ra tên của mình.”

Đông Đông không hiểu, hoang mang nói: “Muội nhớ tên mình, muội là Đông Đông, Lôi Đông Đông.”

A Linh mỉm cười, đôi môi đỏ tươi hé ra: “Không, không phải là tên trên nhân thể, mà là tên mà mẹ người truyền cho người.”

Đông Đông lưỡng lự nhìn cô ta: “Mẹ muội? Trên nhân thể? Là nghĩa gì?”

A Linh gảy lên một âm, thong thả nói: “Người không nghe được sao? Nghe đi, bọn họ đều đang gọi người đấy, bọn họ chờ người lâu lắm rồi.”

Đông Đông càng mờ mịt hơn: “Năm tuổi muội bị bệnh thương hàn, sau khi sốt cao thì tai bị điếc, muội không nghe được.”

“Điếc à? Đó không phải điếc mà là trò quỷ của Tống Ứng Thiên, hắn đã kết ấn trên tai người, phong ấn tai người.”

Đông Đông giật mình nhìn cô ta, lòng kinh hoàng, trong giây lát không tài nào lý giải nổi cô ta đang nói gì.

Nhưng cứ như A Linh đọc được suy nghĩ của cô, cô ta hé môi cười lạnh lùng: “Người nghĩ Tống Ứng Thiên tốt lắm ư? Xem cách hắn lừa người bao nhiêu lâu nay, đã cho người hứng chịu bao nhiêu khổ sở? Năm xưa người còn nhỏ nên mới tưởng rằng mình bị bệnh, thật ra là do hắn cố ý khiến người nghĩ vậy thôi.”

“Nhưng, nhưng tại sao thiếu gia lại làm vậy?” Cô trắng bệch mặt, nói lắp.

A Linh cười khê, nói mà mắt không buồn chớp: “Tất nhiên là để được lợi cho mình rồi, hắn phong ấn tai người vì không muốn để người nghe thấy, không muốn để người biết được thân thế của mình.”

“Thân thế của muội.” Đông Đông nhìn cô ta mà càng bất an hơn, khàn khàn nói: “Muội nào có thân thế gì, cha muội là người bán đậu hũ, mẹ muội là người trồng sen ở Động Đình, rốt cuộc tỷ đang nói gì? Muội không hiểu.”

A Linh đứng dậy, chậm rãi vòng qua bàn tới trước mặt cô, vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô: “Đông Đông, không hiểu cũng chẳng sao cả. Nếu người muốn thì ta có thể trả thính giác lại cho người. Chờ nghe được rồi thì người sẽ hiểu ra mọi thứ.”

Đông Đông ngược nhìn cô ta, chẳng biết phải làm sao mới đúng.

A Linh nhỏ giọng nói: “Tới lúc đó, người muốn gọi gió thì gió đến, hô mưa thì mưa về, còn nghe được nữa, người muốn nghe thấy âm thanh chứ.”

Đông Đông nhìn vào đôi mắt đen và sâu của cô ta, hơi hoảng hốt, nhưng vẫn bị hút lấy mà không tự chủ được.

“Chẳng lẽ người không muốn được nghe lại tiếng côn trùng chim chóc? Nghe được tiếng gió thổi qua ngọn cây? Nghe được tiếng lá rừng khua xào xạc? Nghe được tiếng nước chảy róc rách? Hay là muốn... nghe thử giọng của Dịch Viễn?”

Lòng Đông Đông hơi thất lại, khát vọng bất ngờ trỗi dậy.

Cô muốn, rất muốn, sao lại không muốn chứ?

39. Quyển 2 - Chương 36

Edit: Yunchan

Trước khi gặp hắn cô đã mất đi thính lực, cô chưa từng nghe thấy giọng hắn, cô rất muốn biết giọng hắn lúc nói chuyện là trầm hay bổng, rất muốn biết giọng nói của hắn có giống như cô tưởng tượng hay không.

Đông Đông ngược nhìn A Linh, khàn giọng thừa nhận: “Đương nhiên... muội đương nhiên muốn... Nhưng nếu... nếu thiếu gia đã làm thế thì chắc chắn có lý của ngài...”

“Không phải tất cả lý lẽ của hắn đều đúng.” A Linh nhìn cô nói: “Vả lại, dù hắn có lý riêng của mình, thì lẽ nào người có thể để mặc mọi người táng thân trong lửa, thấy chết mà không cứu ư? Người làm được chứ?”

“Không...” Đông Đông nhìn A Linh, nói giọng khàn khàn: “Muội không thể.”

“Thế thì không phải được rồi ư.” Đôi tay bạch ngọc nâng đôi má mềm mại của cô lên, thề thốt: “Đông Đông, khép hai mắt người lại, lắng tai nghe thật kỹ.”

Trong thoáng chốc, Đông Đông vẫn còn hơi do dự, nhưng cô thật lòng rất muốn, rất muốn nghe. Huống chi nếu cô có thể cầu mưa thì có thể cứu được dân chúng trong thành và cứu cả phường giấy Dịch gia.

“Nếu phong ấn mở ra thì muội có thể cầu mưa thật chứ?” Cô nhìn A Linh, xác nhận lần nữa.

A Linh mỉm cười, đáp chắc nịch: “Tất nhiên.”

Đông Đông thở sâu, nhắm nghiền hai mắt.

A Linh buông mắt nhìn vào cô gái nhỏ đã hoàn toàn tin tưởng mình, hé môi niệm pháp chú để giải trừ phong ấn.

Những ngôn ngữ cổ xưa kia tuôn ra khỏi môi A Linh, chui vào màng nhĩ Đông Đông.

Trong nháy mắt đó, hai bên tai cô lóe lên ánh sáng trắng trong suốt, hết như tinh thể băng sáu cạnh phong ấn kết giới, chặn lại những câu pháp chú kia.

A Linh hơi nheo mắt lại cảm tức, nhưng vẫn cầm lấy mặt Đông Đông, nói vào trong đầu cô.

Lắng nghe thật kỹ, người có thể nghe được, nghe âm thanh đó, âm thanh đang gọi tên thật của người.

Đông Đông run lên, chợt phát hiện ra, rõ ràng mình đang nhắm nghiền hai mắt nhưng vẫn nghe được lời của A Linh.

Người thừa hưởng huyết mạch cổ xưa, mang theo cái tên được truyền lại đời đời. Rất lâu rất lâu trước đây, tên thật được muôn dân kêu gọi, con người đã quên mất, nhưng vạn vật còn nhớ rõ...

Đông Đông thở hổn hển, chợt thấy hai tai mình như bị thứ gì nén chặt, bỗng cảm thấy đau.

Chỉ cần người muốn, người thật lòng muốn, thì người có thể nghe.

Gặp phải cản trở, A Linh tăng nhanh tốc độ niệm chú, trong chớp mắt, phong ấn màu trắng nứt ra một góc.

Nhưng đúng lúc này, hai tai Đông Đông vì chịu áp lực quá lớn mà rỉ ra máu.

Đông Đông đau tới mức thét ra tiếng, mi tâm thắt chặt lại vì quá đau, nhưng cô vẫn nghe lời nhắm chặt hai mắt, cố kiềm nén.

Thấy cô thống khổ như vậy, đột nhiên, thời gian mấy năm qua quen biết cô hiện lên rõ ràng ngay trước mắt, nó làm tim A Linh hơi co lại, thoáng ngập ngừng.

A Linh, tay áo vá kiểu này thật sao? Sao vào tay muội thì thành ra cái dài cái ngắn vậy?

A Linh, muội làm đậu hũ có bỏ thêm mật quế hoa nữa, tỷ có muốn ăn thử chút xíu không?

A Linh, đàn này gảy lên nghe thế nào vậy?

A Linh, tỷ biết hoa này tên gì không?

A Linh, lần tới muội có thể quay lại không?

A Linh, cảm ơn tỷ...

Cảm ơn tỷ cố gắng nói chuyện với muội, cảm ơn tỷ làm bạn với muội, cảm ơn tỷ dạy muội khâu y phục, cảm ơn tỷ cho muội sở vào đàn của tỷ, cảm ơn tỷ... cảm ơn... cảm ơn...

Đông Đông mười tuổi, Đông Đông mười hai tuổi, Đông Đông mười lăm tuổi, Đông Đông mười tám tuổi. Đông Đông nhìn cô cười rụt rè, cười vui vẻ, cười cảm kích, hiếu kỳ, khổ sở, bi thương, vui sướng, e lệ...

Nha đầu gối này luôn tới tìm cô tán gẫu năm lần bảy lượt, dù cho cô lạnh mặt, lúc nào cũng cười nhạo, nhưng nha đầu này vẫn không thay đổi.

Cám ơn tử...

Tim A Linh run lên, đột nhiên, cảm thấy lồng ngực nhói đau, lệ nóng hoen bờ mi, đong đầy mắt.

Trong tích tắc, còn chưa kịp nghĩ gì, A Linh đã rút tay về, ngừng niệm chú.

Nhưng dù vậy vẫn chậm một bước, phong ấn ở hai tai Đông Đông không chịu đựng thêm được nữa, lập tức vỡ nát thành muôn ngàn phiến băng, bay vụn ra. A Linh không tránh kịp, bị xung lực đánh ngã xuống đất.

Đông Đông thở hổn hển, ngã vật ra đất.

Trong cơn mơ hồ, chỉ cảm thấy chung quanh có gió mát thổi tới, lúc đầu cô không biết chuyện gì, sau đó cô nghe thấy âm thanh nào đó, đó là tiếng thở dốc, là tiếng thở dốc của cô.

Gió lạnh lẽo thổi tới.

Có gì đó đang thì thầm.

Cô không nghe rõ nên bèn mở mắt ra, sàn nhà đang lắc lư rung chuyển.

Không, đó là gió, gió thổi qua ngọn cây, làm tán lá vang lên xào xạc, làm ánh mặt trời rọi lên sàn nhà cũng dao động lắc lư.

Xào xạc, xào xạc, xào xạc....

Đó là tiếng động, tiếng gió thổi qua ngọn cây. Cô giật mình ngẩng đầu, thấy mặt A Linh tái nhợt, trong mắt đã ngập ánh lệ.

Lời thì thầm thì mơ hồ, vẫn đang vang lên.

Ầm, ầm, ầm ì, ầm ì...

Đó là tiếng thủy triều xô bờ, tiếng sóng vỗ ầm ỉ khơi lên bọt sóng.

Gió lại nổi lên, lượn vòng quanh cô, nhẹ nhàng bao bọc lấy cô, hân hoan xì xào bên tai cô.

A... Chúng ta... Chúng ta...

Đang nói gì? Đông Đông chớp mắt hoang mang, nhìn quanh quất, chỉ thấy quanh mình đang sáng bừng lên, rực rỡ, tất cả mọi thứ ở đây đều đang chao đảo.

Chúng ta... Đại trạch...

Lúc cô gần như sắp nghe được lời thì thầm kia đang nói gì, thì bất thành linh A Linh cảm phất lấy giá nến trên bàn, cắt lên tay phải của mình, lấy máu vẽ lên đất một vòng tròn, rồi kéo nhanh cô vào trong.

“A Linh, tỷ đang làm gì vậy?” Đông Đông giật thót, nhìn cô ta kinh hoàng.

“Câm miệng!” A Linh nuốt lệ hét lên dữ tợn: “Ổ yên đó đừng nhúc nhích!”

Nói rồi, A Linh lấy máu vẽ tiếp trên mặt đất một trận pháp và một vòng tròn lớn hơn.

Đúng lúc này, sắc trời bên ngoài đột nhiên tối sầm xuống. Giây tiếp theo, cuồng phong bỗng nhiên nổi lên ác liệt, thổi nát cánh cửa thông ra ngoài. Một cơn gió mạnh thổi thốc tới cổ sức kéo giật mái tóc dài và bộ hắc y của A Linh. Cô ta không để ý tới sự quấy phá này, vẫn miệt mài lấy máu vẽ nên trận đồ phức tạp.

“A Linh?!” Đông Đông nhìn A Linh đầy khiếp sợ, đứng dậy toan cản cô ta lại: “Tỷ làm gì vậy? Đừng lấy —”

Bỗng dưng, cơn mưa lớn chợt trút xuống tầm tã mà không hề báo trước, trận cuồng phong thổi táp theo cơn mưa xối xả đánh thốc vào trong nhà, gột sạch huyết trận trên đất, cũng tẩy sạch hơn phân nửa máu tươi trên tay phải của A Linh.

“Đứng lại! Người dám ra đây thì ta làm thịt người!” A Linh chửi ré lên một tiếng, trừng mắt nhìn cô đầy giận dữ, rít lên: “Ta lừa người, người là đồ ngốc! Người mà bước ra khỏi vòng tròn thì đời này đừng hòng gặp lại tên tiểu tử thối kia!”

Đông Đông bàng hoàng đứng chôn chân tại chỗ. Giờ mới để ý thấy cơn mưa xối xả đổ xuống bất ngờ lại không hề bắn tới gần vòng tròn máu của cô giọt nào, trận cuồng phong mãnh liệt cũng chưa từng hất bay tóc cô.

Nhưng mưa gió không ngừng, dần dà đã rửa trôi vòng ngoài huyết trận, A Linh tức giận tới nổi rạch cả tay

trái, nhỏ ra nhiều máu tươi hơn nữa, cổ vẽ lại trận đồ hết lần này tới lần khác.

Mưa gió đã làm toàn thân A Linh ướt đẫm, máu ở hai tay chảy ra như suối, nhuộm đỏ cả sàn phòng.

Đông Đông sợ tới độ trắng bệch mặt mũi, không đành lòng được nhấc gót lên bước ra khỏi huyết trận, nắm lấy hai tay nhuốm máu của A Linh: “A Linh! Tỷ đừng vẽ nữa! Đừng... vẽ nữa...”

“Đồ ngốc này!” Mặt A Linh tái xanh, vừa tức tối vừa nóng ruột, lệ nóng bỏng tràn mi, A Linh cuống quýt đẩy cô về lại huyết trận, hét: “Đừng nghe bọn họ nói gì hết, không cần nghe bọn họ nói gì hết —“

Thế nhưng, hai tay cô bị cầm lấy, huyết trận bị gió mưa rửa trôi một mảng, mất đi tác dụng.

A Linh có thể nghe thấy và Đông Đông cũng nghe thấy âm thanh đó.

Chúng ta... Chúng ta... Chủ nhân đại trạch...

Hai người quỳ trên sàn, có thể đồng thời nhận ra mưa gió đang lắng xuống, hiền hòa quây quanh cả hai. Thậm chí A Linh có thể thấy quang ảnh đã hiện ra, từng chút từng chút một, rồi sau đó quỳ xuống.

A Linh nhìn thấy ở mi tâm Đông Đông hiện lên một chiếc vẩy trắng.

Tiếp đó, từng chiếc vẩy một tản ra khắp bốn bề, chiếc vẩy trắng xinh đẹp hiện lên lơ mờ trên cổ cô, trên tay cô và cả ngực cô.

Mái tóc dài đen nhánh của cô từ từ đổi trắng hệt như tuyết lạnh, đôi đồng tử đen láy cũng dần nhạt đi, chuyển lam.

Không kịp nữa rồi, A Linh biết.

Đông Đông trợn to mắt, cảm thấy cơn hoảng loạn chạy khắp châu thân. Tiếng gọi cô mỗi lúc một lớn, mỗi lúc một rõ hơn, gần như muốn chiếm hết toàn bộ ý thức của cô.

Gió đang thổi, mưa đang rơi, mạnh, mạnh hơn nữa, gió thổi hất lên nóc nhà, tạt qua tường, khiến mặt đất trở nên rung động.

Đông Đông ngồi xổm trên đất, nhìn cơn mưa rền gió dữ ôm vòng lấy cô và A Linh, chỉ cảm thấy cả người nóng rần lên.

Âm thanh đó đang gọi cô, hết lần này tới lần khác, làm toàn thân cô nóng lên từng giây, cô có thể thấy tóc

mình như tuyết, da có vảy, có thể cảm giác được trong thân thể mình có thứ gì muốn phá kén chui ra.

Cô rất sợ, rất sợ, cô nhìn sắc mặt tái nhợt của A Linh, cuối cùng cũng hiểu vì sao A Linh nói hai người giống nhau.

A Linh không phải người.

Cô cũng không phải, chưa bao giờ.

Ta lừa ngươi đấy, đồ ngốc này! Ngươi mà bước ra khỏi vòng tròn này thì đời này đừng hòng gặp lại tên tiểu tử thối kia!

Mới đó cô còn chưa hiểu, nhưng giờ thì cô đã hiểu rõ rồi.

Cô không phải người, hoàn toàn không phải, cô không bao giờ có thể ở gần bên hắn nữa, không thể nào nấu cơm cho hắn ăn, không thể nào trọn đời không xa cách, không thể nào dắt tay hắn tới già...

Trong thoáng chốc, tim cô đau như xé, đau tới nỗi muốn vỡ tan tành, làm lệ trào tuôn.

Tất cả những thứ từng nắm trong tay đều đã trôi qua như mây khói.

Hắn là người còn cô không phải.

Không phải.

Lòng ngực đau nhói khiến người ta không tài nào chịu được, cô rất muốn rất muốn ở gần bên hắn, ở bên hắn lần nữa, vất vả lắm cô mới có thể ở gần bên hắn.

A Linh bị cô nắm chặt hai tay, nhìn nỗi thống khổ trong mắt cô, cảm nhận được nỗi đau dờn non lấp biển của cô. A Linh có thể thấy thời gian đã qua của Đông Đông và Dịch Viễn, luồng ký ức đó lướt qua hết như đèn kéo quân. Niềm vui của cô, tình yêu của cô, sự rứt rứt không nở, và cả sự đau khổ, hối hận mãnh liệt không tài nào thổ lộ...

A Linh thở hồng hộc, muốn rút tay về nhưng không cách nào nhúc nhích.

Tim rất đau, nhưng đó không phải là nỗi đau của cô, dòng lệ nóng hổi chảy ra từ mắt cô, nhưng nó không phải là lệ của cô.

Những thứ đó là của Đông Đông, nỗi đau của Đông Đông, tổn thương của Đông Đông, khổ sở của Đông

Đông, nỗi bi thương khó thể ngăn cản ăn mòn cô, xoắn chặt lấy lực phủ ngũ tạng. Đau khổ và hối hận, tổn thương và đau đớn ứ đầy cơ thể, như có ai đó cầm nghìn vạn cây châm đâm phập vào tim, hơn nữa nhất sau còn mạnh hơn nhất trước, dường như không có điểm dừng.

Lệ nóng tuôn trào nhòe nhoẹt trên mặt.

Nhưng mọi thứ đã không thể cản ngăn được nữa, ánh sáng vàng đã chiếu sáng tất cả, âm thanh gọi tên cô đã vang to như tiếng sấm.

Trong chớp mắt đó, A Linh biết cô sắp thấy, sắp nghe thấy...

Ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, một nam nhât bất ngờ xuất hiện trong màn mưa gió xông vào phòng, quỳ gối phía sau Đông Đông, vung hay tay ra đánh thành một kết ấn phức tạp, biến ra hai đóa hoa băng, bịt kín màng tai Đông Đông trong tích tắc.

Nhưng kết ấn này quá yếu quá mỏng, thiếu lực.

Nam nhân áp cả người ướt đầm vào Đông Đông, tựa vào bên tai cô, khàn giọng thỉnh cầu:

“Đừng nghe, đừng nghe.”

Dịch Viễn chạy tới đảo quỳ, dọc đường bị cuốn vào lòng hồ.

Hắn liều chết vùng vẫy, nhưng mỗi khi hắn cố bơi lên mặt nước, thì trong hồ nước lạnh cóng như thể có một bàn tay nào đó ấn hắn quay lại đáy hồ hết lần này tới lần khác.

Hắn không muốn mất cô, hắn không thể mất cô. Lúc hắn cố chết vật lộn với sức mạnh không tên, thì đột nhiên một dòng nước siết đánh thốc về phía ngực hắn, làm hắn đau tới nỗi há miệng ra, nước hồ lạnh băng lập tức tràn vào miệng, trào vào tim phổi, sức mạnh kia lại lôi mạnh hắn tới đáy hồ lần nữa.

Hồ nước rất sâu, mỗi lúc một sâu hơn. Mặt hồ sáng sủa như thể chân trời xa xôi, cả người hắn bị vùi xuống chỗ sâu trong bóng tối.

Hắn sắp chết, hắn biết.

Tay chân của hắn không thể giãy giụa được nữa, hắn có thể cảm giác được tiếng tim đập dồn trong lồng ngực, từ nhanh tới chậm, lần sau đập lên lại phải cố sức hơn lần trước, mãi tới lúc không còn sức để đập nữa, tựa như bị nước hồ lạnh cóng đóng băng.

Tuy hắn không cam lòng muốn giãy dụa, nhưng ý thức của hắn đã bắt đầu rệu rã.

Nụ cười dịu dàng của cô dường như ở ngay trước mắt.

Hắn rất nhớ rất nhớ, rất muốn gặp lại cô một lần, chỉ liếc nhìn cô một cái thôi cũng được.

Nếu biết hắn chết rồi thì cô có khóc không?

Nhớ tới gương mặt thút thít khóc thầm của cô, trái tim đang yên nghỉ bỗng nhiên giật mạnh, đập trở lại.

Cô sẽ khóc, nhất định sẽ khóc. Hắn biết bề ngoài cô nhìn thì kiên cường, nhưng thật ra rất nhát gan. Mỗi lần bị người ta ăn hiếp, lúc nào cô cũng nhịn khóc, đợi núp vào một góc rồi mới lên khóc...

Hắn đã từng hứa với cô, sống cùng sống, chết cùng chết, hắn cũng đã hứa với người đó là sẽ chăm sóc cô.

Hắn đành lòng nào để cô lại một mình? Đành lòng nào?

Tim lại đập mạnh hơn, khiến tay chân động đậy.

Đông Đông.

Hắn để mình nghĩ tới cô, nghĩ tới cơ thể ấm áp của cô, nghĩ tới bàn tay nhỏ nhắn của cô, nghĩ tới giọt nước mắt nóng hổi của cô, nghĩ tới nụ cười luôn làm tim hắn tan chảy của cô.

Đông Đông.

Sức mạnh vô hình sinh ra từ tim.

Hắn ngo nguẩy để tim đập lên, vật lộn tay chân nặng tợ nghìn cân lần nữa.

Hắn vận khí vào đan điền, vùng tay, đá chân, cố gắng nổi lên mặt nước lần nữa. Đột nhiên khuỷu tay va phải một vật cứng, nó không phải rong rêu, cũng không phải cát ở đáy hồ, mà là thứ gì đó tựa như kim loại.

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại, cuối cùng nhìn thấy trong bóng tối một nam nhân mặc áo giáp sắt, nam nhân mặc áo giáp kia đang kẹp lấy hai tay của hắn. Hắn lại nhìn xuống đôi chân nặng trĩu như đeo đá, thì phát hiện một nam nhân khác mặc khôi giáp màu xanh đang cố kéo hắn xuống đáy hồ.

40. Quyển 2 - Chương 37

Edit: Yunchan

Dịch Viễn giật bắn, đến đây mới phát hiện có người níu mình lại.

Hắn vươn ngón tay theo phản xạ đâm thẳng vào hai mắt không có gì che chắn của người đàn ông phía sau. Đối phương run bắn vì bị tấn công bất ngờ, cơn đau khiến người đàn ông thả tuột tay ra, bịt mắt mình thét lên thảm thiết:

“Á, mắt của ta, mắt của ta!”

Hắn vùng mạnh tay ra, gấp nhanh lưng xuống, tung quyền đâm mạnh vào tên đang tóm hai chân mình. Quyền đầu tiên đánh trúng vào khôi giáp làm tay hắn đau buốt, nhưng hắn không dừng lại, tay trái lật lên lấy sống tay chém về phía vết hầu lộ ra ngoài của tên đàn ông đang ngửa đầu.

Cặp mắt của tên bị thịt mặc giáp xanh thoát cái lưỡi ra, đau tới độ thả nhanh hai tay, ho khan kịch liệt.

“Khụ khụ khụ khụ — chết, chết tiệt, hắn nhìn thấy, nhìn thấy chúng ta!”

Người đàn ông giáp sắt phía trước lùi sang bên, nhắm tịt mắt quát lên đau đớn: “Không thể nào? Hắn chỉ là người phạm, người phạm không thể nhìn thấy!”

“Không thấy thì sao chọc vào mắt người được hả?!”

“Nhất định là do hai chúng ta sắp thành công, hắn sắp chết nên mới vượt qua ranh giới nhìn thấy chúng ta! Đừng thả hắn đi!”

Tuy Dịch Viễn khiếp sợ vì trong hồ có người giở trò, nhưng vẫn cấp tốc bơi nhanh lên mặt nước.

“Hắn muốn chạy trốn! Tiểu tử! Chạy đi đâu!” Giáp xanh sừng sộ nhìn hắn, lập tức bắn lên theo hệt như mũi tên, hai tay biến thành hai thanh đại đao, bổ tới phía hắn.

Chó chết! Hai tên này căn bản không phải con người!

Dịch Viễn cúi đầu nhấc thấy tên kia vùng tay biến ra đại đao sắc bén, bèn kịp thời rút chân giẫm lên thanh đao, rồi nhấc chân đạp vào mặt tên kia. Giáp xanh bị đá vẹo đầu, nhưng giáp sắt vẫn đuổi theo sát nút, rút phẳng cây trường kiếm ra chém về phía hắn.

Hắn ra sức gạt thân kiếm đi, đánh nhau với hai tên kia trong nước.

Nhưng tài bơi lội của hai tên này cực giỏi, hấn gắng gượng tầm mấy chiêu thì trên lưng bị chém trúng một đao, tiếp tục chạt vật tháo chạy lên mặt nước, còn chưa kịp lấy hơi thì lại bị lôi xuống dưới.

Giáp xanh dùng đại đao mạnh mẽ vô cùng, giáp sắt cầm trường kiếm thì linh hoạt muôn phần, hấn quần nhau với hai tên trong nước nhưng song quyền khó địch được bốn tay.

Ngay lúc trường kiếm chém ập tới lần nữa, lúc hấn muốn tránh cũng không được nữa, thì bỗng nhiên một đại đao ánh bạc đánh thốc tới từ bên cạnh, chặn đứng một kiếm này cho hấn.

Hấn ngoái đầu nhìn thì thấy một người đàn ông, gương mặt ông ta quen thuộc vô cùng.

Chết tiệt, hấn chết rồi.

Hấn không muốn chết, nhưng rành rành hấn đã chết rồi, cho nên hấn mới nhìn thấy người đàn ông này.

Người đàn ông để ngực trần, mái tóc dài đen đúa xỏa tung sau lưng như tảo biển, cầm trong tay một đại đao ánh bạc. Ông ta khua thanh đao kia trong nước, chưa đầy hai nhát đã đánh cho hai tên giáp xanh và giáp sắt chạy tan tác.

Dịch Viễn khiếp đảm không thôi, trong giây lát, hấn cho mình bị ảo giác.

Nhưng người đàn ông kia không phải ảo giác, sau khi đánh đuổi hai tên kia xong, ông ta xoay lại tóm lấy cổ chân hấn lôi lên mặt nước nhanh chóng hết như giao long.

Hấn cảm thấy rất rõ hơi ẩm tỏa ra từ bàn tay ông.

Bỗng dưng, hấn bị ông ta lôi theo, phá mặt nước, tha hấn lên bờ.

Dịch Viễn quỳ sấp bên bờ ho sặc sụa, nôn sạch nước trong bụng và ngực ra, sau đó ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông cường tráng kia.

Cứ ngỡ vừa rồi chỉ là ảo giác của hấn mà thôi, nhưng tới khi ngược mắt lần nữa thì gương mặt của người đàn ông kia vẫn giống hệt như mười năm trước, cái mặt vuông, sống mũi thẳng, hàng mày rậm và cả đôi mắt như tổ tường mọi thứ.

“Ta... đã chết rồi sao?” Hấn thở ra dồn dập, hỏi.

“Chưa.” Người đàn ông giắt đại đao đầu quỳ vào hông, hai chân giang rộng.

“Ta nghĩ là... nghĩ là ông đã chết...” Hấn thở hổn hển đứng dậy, toàn thân lạnh tới nổi run lên cầm cập.

“Không.” Người đàn ông đáp gọn.

Dịch Viễn khó nén nỗi cơn hoảng sợ trong lòng, tức giận hỏi: “Ông không... không chết... vậy tại sao lại bỏ rơi Đông Đông?”

Người đàn ông vẫn nói với gương mặt lạnh tanh: “Cậu đã hứa sẽ chăm sóc nó, cậu không làm được sao?”

“Tất nhiên ta làm được!” Lưỡi tranh luận với lão già khốn kiếp này, hấn nóng ruột muốn biết tung tích của Đông Đông, bèn hỏi dồn: “Đây là đâu?”

“Đảo quỷ.”

Nhớ ra Đông Đông đang ở trên đảo quỷ, ngay tức khắc hấn quên phứt chuyện người đàn ông này có chết quách hay chưa, mặc kệ cơ thể đang run lên vì lạnh, hấn vẫn lao đảo quay người phóng về hướng rừng cây, song lại bị người đàn ông kia giữ tay lại.

“Hướng này.”

Người đàn ông không đếm xỉa tới trận pháp mà Tống Ứng Thiên lập ra, dẫn hấn băng nhanh qua cánh rừng như đã thuộc lòng đường đi nước bước, chẳng bao lâu đã tới một ngôi nhà trên đảo.

Bầu trời ngay phía trên ngôi nhà đã vẩn vũ mây đen như lốc xoáy, cuồng phong rít gào, sấm chớp đùng đoàng rúng động.

Một người phụ nữ hấn chưa từng gặp bao giờ chạy nhanh ra khỏi cửa lớn, nhắm thẳng về hướng họ, sắc mặt bà ta trắng bệch như tuyết, đưa tay nắm lấy tay người đàn ông kia, nói gấp: “Lôi Phong, phong ấn của Đông Đông bị mở rồi...”

Người đàn ông lập tức quay sang hấn, dặn dò: “Ta dẫn cậu trở lại, cậu phải phong ấn nó lại một lần nữa, đừng để nó nghe được âm thanh, cậu hiểu không?”

“Đây rốt cuộc là chuyện gì? Nếu ông không chết thì tại sao không quay về tìm nàng? Sao ông có thể vứt bỏ nàng chứ!?” Hấn phần nộ chất vấn người đàn ông kia.

“Đừng trách chàng, không phải lỗi của chàng, chàng cũng không muốn bỏ rơi Đông Đông, chàng chỉ vì ta, chúng ta chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi.” Người phụ nữ rưng rưng giải thích: “Ta là con gái của Long quân Động Đình, nhưng Đông Đông thì khác. Cha nó là người, nó chỉ có một nửa dòng máu của Long tộc, có thể sống ở nhân gian, nhưng nếu ta mang theo nó thì nó chỉ có thể sống mãi ở đây, không thể nào thành người nữa.”

Dịch Viễn nghe mà bàng hoàng, ngoảnh đầu nhìn về phía người phụ nữ kia, thấy gương mặt của bà ta nom hao hao Đông Đông.

Đột nhiên hắn vỡ lẽ, biết người phụ nữ này chính là người mẹ đã quá cố từ lâu của Đông Đông, hơn nữa còn là... Long nữ của Động Đình?

Hắn hãi hùng, nhất thời không phản ứng kịp, ngay cả nói cũng chẳng biết nói gì.

“Chúng ta chỉ muốn nó sống một đời bình an suông sẻ, không cần phải ở gần chúng ta, không cần phải giống chúng ta.” Người phụ nữ nức nở nắm chặt tay hắn, nói: “Nếu nó biết tên thật của mình thì không thể nào làm người được nữa, cậu có hiểu không? Đừng để nó nghe thấy.”

Bà ta nói tới đây thì Lôi Phong bỗng rút đao bạc ra, vạch một nhát lên giữa trời.

Đai đao của ông ta như thể rạch ra một thứ gì đó giữa lưng trời, làm nơi đó lộ ra một tia sáng màu bạc.

“Đừng nói với nó là chúng ta còn sống.” Người đàn ông tóm phất lấy hắn, đẩy tới trước luồng sáng bạc, cảnh cáo.

“Nhưng —“

“Nếu nó biết thì sẽ muốn tìm, muốn gặp. Nhưng ở đây không phải nhân giới, nếu nó tới rồi thì sẽ không quay về được nữa. Cậu với nó sống bên nhau thật tốt là được rồi.”

Hắn muốn cãi lại nhưng bị cắt ngang lần nữa.

“Dịch Viễn, cậu đã xây lâu chưa?” Người đàn ông hỏi.

“Xây rồi.” Hắn nhướng mày, thẳng lưng nói: “Từ lâu rồi.”

“Giỏi.” Người đàn ông nhếch mép nở ra nụ cười hiếm hoi, sau đó vung tay xô hắn vào trong luồng sáng bạc.

Hắn ngoái đầu thì thấy người đàn ông ôm lấy người phụ nữ kia, đứng bên ngoài luồng sáng.

“Đông Đông nhờ cả vào cậu.”

Giọng của người đàn ông lẩn quẩn bên tai, nháy mắt tiếp theo, hắn đã bị xô ngã trong cơn mưa gió cuồng phong.

Lúc ngẩng đầu lên thì đôi nam nữ kia đã biến mất, và căn nhà trước mắt thì khác xa vừa rồi. Bức tường sạt lở, mái ngói lật tung cả lên, chỉ có sàn nhà cao là vẫn đang rung lắc trong cơn bão táp. Ở phía trước A Linh có vòng sáng màu vàng bao quanh, vụn tường và ngói vỡ xoáy quanh cả hai. Nhưng hắn vẫn nhìn thấy vu nữ ngàn năm kia, nhìn thấy cô ta đang đưa lưng về phía Đông Đông của hắn.

Tóc của cô đang dần chuyển trắng, nhưng đó là cô, hắn biết, hắn nhận ra bóng lưng của cô, nhận ra quần áo của cô.

Chẳng chút đắn đo, hắn đứng bật dậy lao vào trong, tung ra kết ấn mà hắn chưa bao giờ biết tác dụng, nhưng Tổng Ứng thiên vẫn nằng nặc bắt hắn phải luyện tập tới kỳ nhuần nhuyễn mới thôi.

Trong tích tắc, lòng bàn tay hắn tỏa ra ánh sáng trắng, đóng dấu lên màng tai cô.

Nhưng dẫn pháp quá yếu, không chắc chắn, cần nhiều thời gian để thành hình.

Hắn bịt kín tai cô, kê lên tai cô thỉnh cầu:

“Đừng nghe, đừng nghe.”

Chất giọng trầm thấp mà Đông Đông chưa từng nghe thấy bao giờ.

Nhưng ngay khi hắn lên tiếng cô bỗng rúng động toàn thân, đột nhiên biết sau lưng mình là hắn.

Đôi tay quá nóng, rất nóng, ấn chặt lên màng tai cô, nhưng cô vẫn đang nghe, nghe thấy giọng nói của hắn. Giọng nói khàn khàn, thu hút sự chú ý của cô, lấp đi thứ âm thanh đang réo gọi.

Hơi thở của Đông Đông nghèn lại, cảm thấy tim mình đập lên điên cuồng. Cô không thể tin được, không tài nào tin được hắn đang ở đây, ở ngay đây. Nhưng cô thật sự hy vọng là hắn, thật lòng ước mong là hắn.

Có một giây cô muốn quay lại, nhưng vì bộ dạng của mình mà không dám cựa quậy nữa, sợ hù dọa hắn, làm hắn hoảng hốt, sợ nhìn thấy trong ánh mắt hắn sự sợ hãi và chán ghét.

Sau đó, hắn hé môi gọi tên cô.

“Đông Đông.” Dịch Viễn với toàn thân ướt đẫm bịt lấy tai cô, không cho cô nghe cái tên thuộc về mình, và cả bí mật to lớn kia: “Đúng, ta là A Viễn, nàng hãy nghe ta, chỉ cần nghe mỗi ta thôi.”

Con gái của Long nữ.

Ai có thể tin những chuyện hoang đường này?

Nhưng hắn đã nghe tận tai, thấy tận mắt, nhìn thấy song thân đã mất sớm của cô, còn bị đẩy từ một đảo quỷ khác tới nơi này.

Mưa gió bão bùng trước mắt, vòng sáng vàng lấp lánh quanh thân, mái tóc tuyết trắng và đốm vảy đang nổi lên dưới da, tất cả đều làm hắn kinh hoàng, làm hắn sợ hãi.

“Đừng nghe, đừng nghe âm thanh ấy.” Hắn nói giọng khàn khàn: “Không được nghe.”

“Ta...” Cô phát run, khàn giọng phủ nhận: “Ta không phải... ta không phải Đông Đông... người nhận làm người rồi...”

Cô ghen ngào phủ nhận làm tim hắn nhũn ra.

Hắn rõ cô đang nghĩ gì, biết cô đang để ý điều gì.

“Chính là nàng.” Dịch Viễn bịt tai cô, nói thật rõ ràng: “Ta biết chính là nàng, nàng là thê tử của ta, bất kể nàng biến thành bộ dạng gì thì ta đều nhận ra nàng.”

Nước mắt chảy dài không tài nào cầm lại.

Đông Đông có thể cảm giác được thân thể ướt át của hắn đang kề sát vào cô, cảm giác vòm ngực lạnh cứng của hắn đang run rẩy.

“Ta đã... đã không còn... người vẫn... vẫn không hiểu sao?” Hai mắt cô nhắm nghiền, cơn đau lấp đầy khoang ngực, nước nở: “Không bao giờ... nữa rồi...”

“Chính là nàng.” Hắn nói như chém đinh chặt sắt: “Chỉ cần nàng muốn thì nàng chính là nàng. Ta đã phong ấn tai nàng lại, xin nàng đừng nghe những âm thanh đó nữa, nàng hãy làm Đông Đông, làm Đông Đông của ta là đủ rồi. Ta không quan tâm tai nàng nghe được hay không, không quan tâm bề ngoài của nàng, bất kể chuyện gì xảy ra, nàng cũng là thê tử của Dịch Viễn ta, sống cũng thế mà chết cũng thế.”

Lời của hắn kiên định như vậy, đục vào màng tai chui vào tận tim, in dấu thật sâu.

Đông Đông giơ tay áp lên đôi bàn tay đang bịt tai cô, lòng dạ rối bời thở hỗn hển: “Nhưng trong thành có hỏa hoạn, phùng giây, chàng sẽ mất hết mọi thứ...”

“Không, không mất, ta còn nàng, còn nàng...” Tim đau thắt, hắn khàn giọng nói gấp: “Nếu không dập được lửa thì đó là định mệnh. Thiêu rụi rồi thì xây lại, không có tiền thì kiếm lại, ta không cần nàng phải đổi

mình lấy những thứ kia, ta tuyệt đối không đổi nàg lấy bất cứ thứ gì!”

Từng câu từng chữ đều làm tim gan rúng động, khiến lệ chảy dài.

Hắn khàn giọng nói tiếp: “Chúng ta đã hứa rồi, sống cùng sống, chết cùng chết, nàg không nghe được thì để ta làm tai của nàg, nếu nàg không nhìn thấy thì ta sẽ là mắt của nàg, nếu nàg không nói được thì ta sẽ làm miệng của nàg. Xin nàg hãy ở lại bên ta, ở bên ta, đừng bỏ ta, đừng rời bỏ ta...”

Từng câu từng tiếng khản cầu, rõ ràng đến thế, khát vọng đến thế.

Cô có thể cảm giác được hơi thở nóng rực và tiếng tim đập dồn dập của hắn, cả sự run rẩy vì sợ mất cô.

Còn tưởng là hắn chỉ quý mến cô mà thôi, khác xa thứ tình yêu sâu đậm của cô, không ngờ hắn đối với cô lại có thứ tình cảm động lòng người như vậy.

“Dù cho ta...” Cô ấn lên bàn tay hắn, nghẹn ngào hỏi: “Không phải người?”

“Ta yêu nàg.”

Câu này làm toàn thân cô run lên.

“Rất yêu nàg, dù nàg là quỷ ta cũng muốn ở bên nàg!”

Tình cảm của nam nhân này làm cô rơi lệ không ngừng, tim vừa đau vừa ấm.

Hắn hỏi cô lần nữa: “Nàg ở bên ta, dắt tay nhau tới bạc đầu, có được không?”

“Được...” Cô gật đầu, vừa khóc vừa cười đáp: “Được.”

Bỗng đâu như nhận ra tâm ý của cô, phong ấn hình đóa hoa băng sáu cạnh bên tai bỗng dưng chói lọi hào quang.

Luồng sáng trắng lóe lên soi tỏ bốn bề, khiến tất cả mưa gió cũng dần lắng xuống.

Những chiếc bóng hỗn loạn quỳ bên trong ánh vàng, ngay thời điểm này bị một tia sáng trắng bắn ngược ra ngoài, mất hút theo luồng sáng. Gió đã dừng mưa đã tạnh, toàn bộ mái ngói và xà gỗ rơi lả tả đầy đất.

Tất cả âm thanh đều biến mất.

Thế giới một lần nữa yên tĩnh lại.

Bàn tay áp lên tai cô đã lấy ra, đổi sang nắm lấy bờ vai rồi xoay người cô lại.

Tóc cô vẫn trắng, trên tay vẫn nổi lên đốm vảy mờ.

Tim hơi lạnh, lo hẩn hoảng sợ, cô bất giác nâng bàn tay nhỏ lên theo phải xạ cuống quýt che khát hai mắt hẩn.

“Đừng... chàng đừng nhìn... đừng nhìn ta...”

Dịch Viễn cầm bàn tay cô rồi chậm chậm lấy ra.

41. Quyển 2 - Chương 38

Edit: Yunchan

Đông Đông muốn rút tay về, muốn dịch sang chỗ khác. Nhưng hai tay cô bỗng bị chộp lấy, cô giật mình, đành luống cuống cúi sụp đầu.

Hẩn từ từ vươn tay ra xoa mặt và cầm cô, gần như bắt cô phải ngẩng đầu lên.

Cô chẳng biết xoay sở đường nào, cuối cùng đành phải ngược mắt lên. Đập vào mắt là một đôi mắt đen sâu thẳm, bàn tay đang mơn trớn mặt, tai và môi cô. Sau đó, hẩn cúi đầu xuống hôn cô.

Đông Đông hít mạnh vào, run lên khe khẽ.

Mùi vị của hẩn thân quen biết bao, từng dòng nước ấm vỗ về làm toàn thân cô ấm áp.

Nước mắt ầng ậng bên vành mắt bỗng tràn bờ, lăn xuống một giọt.

Hẩn hôn vào giọt lệ của cô rồi lùi ra, đỡ dành gương mặt nhỏ tái nhợt của cô, hé môi nói: “Đông Đông, ta không quan tâm bề ngoài của nàng ra sao, ta yêu nàng, dù nàng thế này mãi mãi, ta vẫn yêu nàng.”

Sau đó hẩn hôn cô lần nữa, hôn say đắm, mãi tới khi Đông Đông không thể nén nổi tình ý đã ngập lòng, khóc đó rồi cười đó, vòng hai tay qua ôm lại hẩn.

Vì bị cơn xúc động của Đông Đông ăn mòn, A Linh đau tới nỗi té xuống đất tê liệt. Nhưng cô ta vẫn nhìn thấy sự biến đổi của Đông Đông đang dựa vào lòng Dịch Viễn, mái tóc trắng toát sau lưng dần dần trở xám rồi hóa thành đen, vẩy trên người cũng từ từ lặn mất, không còn vết tích.

Phong ấn màu trắng ở hai tai cô không còn phát sáng nữa, nó trở nên nhạt dần, nhạt dần rồi gần như trong suốt, sau đó rốt cuộc cũng biến mất hoàn toàn.

Nhưng A Linh biết nó vẫn đang ở đó, mãi tồn tại ở đó, cho tới khi Đông Đông chết đi.

Yếu ớt, A Linh đứng lên, quay lưng rời khỏi đôi uyên ương đang ôm hôn nhau say đắm, rời khỏi ngôi nhà đã bị gió mưa phá nát chỉ còn trơ lại sàn nhà.

Cô đi ngang qua chỗ vốn là hành lang uốn khúc, vòng qua sân nhà, vượt qua phòng, bước xuống bậc thềm gỗ vẫn nguyên vẹn như thuở ban đầu, lê bàn chân đỏ máu giẫm lên trắng cỏ ướt đầm.

Cô rũ mắt, lê từng bước loạng choạng về phía trước, cô biết mình không thể ra khỏi đây, cô chỉ không muốn ở lại nơi này. Cô cứ tưởng rằng mình sẽ lại kẹt trong rừng rậm, nào ngờ ngay lúc này đằng trước đột nhiên sáng lên.

Mãi tới lúc này cô mới ngược lên, thấy trước mắt mình là một vùng trống trải sáng sủa.

Trong cơn sững sờ, cô còn tưởng đây là mộng, bèn cất bước đi tới bến tàu đã bị gió mưa xối ướt.

Trời không còn mưa, gió cũng đã lặng.

Màn sương mù vốn phải bao vây đảo quỷ, chẳng hiểu sao đã tan mất.

Ngọn sóng trong hồ đánh vào chân rồi xô ra xa, cô nghe được âm thanh của sóng, nhìn thấy ngọn núi xa khuất trong mây, và những con chim biển xoải cánh bay về phía chân trời.

Trận hỏa hoạn trong thị trấn đã tắt lịm nhờ cơn mưa tầm tã trút xuống đột ngột, chỉ còn lại màn tro bụi lượn lơ.

Làn gió sông kéo tới se sắt, thốc lên mặt cô.

Phải rồi, phong ấn kia đã quét sạch mọi chướng ngại.

A Linh biết cô nên nhân cơ hội này rời khỏi đây.

Mấy năm qua cô luôn muốn rời khỏi hòn đảo này, rời khỏi ngôi nhà đó. Nhưng trời đất bao la đến thế, cô không biết nên đi đâu, về đâu.

Đứng chôn chân tại chỗ, cô lắng nghe tiếng sóng vỗ rì rào, nhìn mặt trời phá mây rọi ánh xuống hồ, chỉ cảm thấy lòng mình mệt mỏi.

Rất mệt rất mệt.

Chẳng biết qua bao lâu, mây bụi lại dần tụ lại.

Hoa tuyết bay là đà, rơi xuống giữa hồ.

Cô duỗi tay hứng lấy tinh thể lỏng lạnh tinh khôi đó, tận lúc này mới nhìn thấy vết thương trên lòng bàn tay mình đang khép miệng rất nhanh, hóa thành sẹo, rồi sau nó hòa theo tinh thể trong suốt tan biến trong lòng bàn tay cô, hoàn toàn tan biến.

Trong mơ hồ cô sực nhớ về mùa thu năm ấy, nhớ tới màn chất vấn của cô với nam nhân kia.

Người nên biết, cô ấy giống ta.

Phải?

Đừng giả ngây nữa, người biết mà. Người đã phong ấn hai tai của cô ta. Ta nhìn thấy ký ức của cô ta, người đã lừa cô ta, để cho cô ta tưởng mình điếc vì bị bệnh.

Cô đã nhìn thấy thì cũng hiểu được đây là nguyện vọng của cha mẹ cô ấy. Hẳn là cô phải rõ hơn ai khác, thân bất do kỷ chỉ chịu đau khổ mà thôi.

Ta không phải thân bất do kỷ.

Ừ, cô không phải.

Giọng nam nhân kia vang lên nhẹ nhàng trong đầu.

Cứ như thể ta không để tâm.

Cô có thể nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của hắn, cảm giác bàn tay ấm xoa lên mặt mình.

Ta không để tâm.

Giọng khàn khàn của hấn dội lại trong lòng, nụ cười trên môi khiến lòng người phiền não.

Đúng rồi, cảm ơn cô đã dạy Đông Đông khâu áo.

Nam nhân cười, bờ môi khẽ cong lên.

Ta chỉ chán thôi, đợi hôm nào ta chán ngấy cô ta rồi thì sẽ giết thẳng tay.

Cô cúi kinh lạnh giọng nói.

Cô không làm thế đâu, ta biết cô là loại người gì.

Hấn chỉ cong môi nhìn cô cười cười.

Người không biết gì hết!

Cô thở hồng hộc trừng mắt nhìn tên nam nhân khó ưa đó.

Cô không bao giờ làm thế, ta biết.

Hấn nhìn cô chăm chú, cười dịu dàng hơn nữa.

Ta biết.

Giọng của tên ấy, nụ cười của tên ấy, ánh mắt của tên ấy đều ngự trị trong óc cô, hằn sâu trong lòng.

Hấn tin cô, đại đột tin cô, đồ ngu xuẩn đó, đồ đần độn đó giống hệt như Đông Đông.

Tim bỗng siết chặt lại.

Cô không muốn ở chung với kẻ ngu si, không muốn ở mãi chỗ này với hấn, cô muốn rời khỏi đây, đi tìm...

Tìm chuyển thế của người đó.

Đúng, cô phải tìm được người đó, cái tên vô lại đáng chết, hạng vong ân phụ nghĩa, cái tên đã hại cô đeo trên lưng huyết chú của ma nhân, chịu lời nguyền bất tử...

Cô không biết vì sao vừa rồi mình có thể quên được, trăm ngàn năm qua cô sống chỉ vì chuyện này. Cô muốn hấn ta chịu đựng nỗi thống khổ như cô, muốn hấn sống đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn chịu đau khổ!

A Linh hít vào một hơi thật sâu, siết chặt hai đấm rồi bước ra bến tàu, giẫm đôi chân trần lên mặt nước.

Cô không chìm xuống, mà đôi chân trần chỉ chạm nhẹ vào mặt nước đủ tạo nên một vòng gợn sóng.

Cô bước từng bước lên hồ Động Đình, giẫm thành từng gợn sóng, làn váy đen của cô bị gió hồ thổi thốc qua bay lên phần phật hết như mái tóc đen dài.

Gió vẫn thổi hiu hắt.

Tuyết vẫn lặng lẽ rơi.

Rơi mãi.

Lúc Đông Đông tỉnh táo lại thì mới nhận ra tóc và mặt mình đã trở lại như ban đầu.

Ngay cả vảy trắng trên tay cô cũng đã biến mất, cô thở phào nhẹ nhõm, chậm nửa nhịp mới nhớ tới A Linh vì giúp cô mà rạch cả hai tay chảy máu. Cô lật đật xoay người lại nhưng đã không thấy A Linh đâu nữa.

“A Linh đâu?” Cô hơi hoảng vội đứng bật dậy, giữ lấy Dịch Viễn nói: “Cô ấy vì giúp ta mà cắt hai tay bị thương, chảy máu nhiều lắm...”

Mới rồi hấn còn tưởng là vu nữ kia làm hại Đông Đông, nghe cô nói vậy thì bỗng sửng sốt: “Không phải cô ta mở phong ấn của nàng sao?”

“Đúng là cô ấy.” Đông Đông nóng ruột nói: “Nhưng cô ấy hối hận, thật mà, cô ấy vẽ huyết trận để kéo dài thời gian giúp ta, còn thừa nhận là đã lừa ta nữa, bảo ta không được ra khỏi trận pháp, nếu không sẽ không bao giờ gặp lại chàng nữa.”

Dịch Viễn cúi đầu nhìn xuống quả thật thấy mặt đất nhuộm đầy máu.

Đông Đông xoay vụt người, chạy bỏ ra ngoài la to: “A Linh, A Linh —”

Dịch Viễn theo sát gót cô, mới liếc mắt đã thấy màn sương trắng chung quanh đã tan biến. Hấn nắm tay

cô, để Đông Đông ngoái đầu lại rồi mới nói: “Mê hồn trận bị phá, cô ta ra ngoài rồi.”

Đông Đông bàng hoàng, cuống cuồng chạy tới bến tàu.

Nhưng ở đây đã không còn ai từ lâu rồi. Dịch Viễn nhìn mặt hồ, thấy trên mặt nước ở tít bờ bên kia có một cô nương mặc hắc y tóc dài.

“Đông Đông, ở kia.” Hấn chạm nhẹ vào tay cô, nâng tay chỉ về hướng đó.

Đông Đông nhìn sang, nhác thấy đã biết là A Linh, vội vàng mở miệng kêu to:

“A Linh —”

Nhìn theo bóng lưng của A Linh, Đông Đông gọi với theo. Cô nương hắc y dường như hơi khựng lại, song không ngoái đầu mà bước thẳng lên bờ, mất dạng trong rừng cây.

Tim Đông Đông thất lại, nghẹn ngào trong thoáng chốc, sau đó cô cảm giác thấy nam nhân bên cạnh giang tay ôm chặt cô vào lòng.

Cô vòng tay qua eo hấn, chôn mặt mình vào lòng hấn, nhưng chợt nhận thấy hấn hít vào một hơi bèn vội vàng lùi lại. Lúc cô nhìn vào mới phát hiện trên lưng hấn có một vết đao rướm máu, làm cô sợ tới nỗi tái mặt.

“Chàng bị thương sao? Sao lại bị thương? Sao không nói với ta?”

Đông Đông hốt hoảng tháo thắt lưng của mình băng tạm lên vết thương của hấn để cầm máu, rồi ngửa đầu lên lo lắng hỏi dồn.

“Lúc tới đây bất cẩn bị thương, không có gì.” Hấn thuận miệng đáp.

“Sao không có gì? Đường rạch này còn dài hơn cả tay ta nữa.” Đông Đông hốt hải kéo hấn ngồi xuống dưới một gốc cây to: “Chàng ngồi xuống mau, đừng có lộn xộn, để ta đi tìm thuyền...”

Dịch Viễn thấy thế vội vàng vung tay kéo Đông Đông đang sắp sửa quay người đi, ôm lên đùi mình.

“Không cần, nhìn tình hình thì chẳng biết thuyền đã bị mưa gió dạt đi đằng nào rồi. Nàng yên tâm, lát nữa Bạch Lộ sẽ cho người tới tìm chúng ta thôi.”

“Nhưng chàng bị thương...” Cô ngược nhìn hấn lo lắng.

“Không đáng ngại.” Hấn vòng tay ôm lấy thân thể mềm mại trong lòng, mỉm cười đáp.

“Trời đang đổ tuyết, còn chàng thì để ngực trần thế này làm sao không đáng ngại được, lát nữa thể nào chàng cũng lạnh cóng chết mất.” Đông Đông đỏ bừng mặt, sợ hấn lạnh nên vội vàng đứng dậy, cởi áo khoác dày của mình ra che lên người hấn.

Hấn nhìn cô âu yếm, chờ cô choàng áo cho mình xong thì lại chìa tay về phía cô.

Đông Đông nhìn, biết hấn muốn cô ngồi lại trong ngực hấn, biết hai người ghé sát vào nhau mới sưởi ấm được nên bèn ngoan ngoãn đưa tay ra, rúc vào trong ngực hấn, cố ngồi sao để không đè lên vết thương.

Dáng vẻ sợ làm đau hấn của cô trông quá đáng yêu, làm tim hấn ấm lên.

Hoa tuyết bay xuống lặng lẽ, Dịch Viễn thu hẹp vòng tay ôm gọn lấy cô gái bé nhỏ đang đỏ mặt vì xấu hổ, trái tim hoảng loạn tới bây giờ mới bình yên lại.

Trận hỏa hoạn trong thành nhờ có cơn mưa lớn đổ xuống bất ngờ mà cuối cùng cũng tắt.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng trận hỏa hoạn cũng đã thiêu trụi hơn nửa tòa thành.

Toàn bộ người của Ứng Thiên Đường đều vào thị trấn để cứu nạn, Dịch Viễn sau khi xử lý vết thương xong cũng cùng với Đông Đông tham gia đội ngũ cứu nạn.

Người bị bỏng nhiều không kể xiết, nhưng trong cái rủi cũng có cái may, tuy đám cháy này lan rất nhanh, nhưng chuyện xảy ra vào ban ngày, hơn nữa sau khi Đông Đông tới hiện trường đã nhanh chóng chỉ huy nha hoàn tủa ra thông báo với những nhà lân cận, nên đã giảm tới đáng kể số người thương vong vì hỏa hoạn.

Thế nhưng, số tài sản bị tổn thất thì lớn hơn dự đoán.

Có nửa số người đã bị thiêu rụi toàn bộ tài sản.

Dịch gia là nhà giàu nhất trong thành, ngoài đại trạch bị cháy ra, thì phường giấy và phường in cũng bị thiêu trụi như đuốc cháy.

Dịch phu nhân lánh nạn ngoài thành biết được tin này, nghe đâu là ngắt ngay tại chỗ, các chủ tử Dịch gia thì mặt mày xám xịt như tro.

Thế nhưng có câu thuyền thủng thì còn ba cây đinh, dù gia sản sự nghiệp của Dịch gia trong huyện thành bị đốt trụi hơn phân nửa, nhưng vẫn còn những biệt trạch khác, ở thành Lạc Châu cũng còn một lầu sách,

nên vẫn có thể gắng gượng vượt qua.

Có điều, khi huyện thừa biết được đại trạch Dịch gia là nơi bắt nguồn đám cháy thì đã triệu tập người của Dịch gia tới công đường quan phủ để thẩm vấn. Dịch Tông Đường lại cố đổ tội phóng hỏa lên đầu Lôi Đông Đông đã bị đuổi khỏi nhà.

May mà Tô Tiểu Mị có mặt ở công đường, nghe thấy lời khai của gã, chất vấn hai ba câu rồi chỉ ra chỗ bất cập trong lời khai của gã, sau đó tống gã vào đại lao ngồi nghỉ mát.

Việc này nhanh chóng làm xôn xao dư luận.

Ai nấy đều biết thiếu gia Dịch gia từng là thiên chi kiêu tử đã bị đuổi khỏi nhà vì đầu đậu hũ có đôi tai không nghe được. Một thời mọi người còn tưởng rằng Dịch thiếu sẽ cao chạy xa bay với Lôi Đông Đông, rời khỏi nơi thị phi này để đỡ phải bị miệng đời chê bai.

Nhưng ai ngờ được, ngay ngày hôm sau đã thấy tiệm đậu hũ Lôi gia treo cờ mở tiệm, bắt đầu buôn bán lại.

Người người trong thành đều đổ xô tới xem thật hự. Trong nhất thời, đám đông chen kín cả cửa vào hàng, người tới mua đậu hũ, kẻ tới ăn điểm tâm, ai cũng muốn ngó thử xem có thật thiếu gia Dịch gia từ bỏ gia nghiệp chỉ vì một Lôi Đông Đông bị tật ở tai không.

Kết quả chỉ thấy một tiệm đậu hũ lúc nhúc đầu người, đông như trẩy hội. Mọi người chen lên thì thấy Lôi Đông Đông đang mặc áo bằng vải thô, đầu chít khăn, múc từng chén sữa đậu nành phát cho từng người tới ăn điểm tâm, lồng hấp bên cạnh đang bốc khói còn tỏa ra mùi bánh bao thịt ngon lành.

Lôi Đông Đông thấy rồi, nhưng chẳng thấy thiếu gia Dịch gia đâu, mọi người quáng hết cả mắt, nhìn nhau thấp giọng buôn chuyện.

“Ê, nghe đồn là Dịch thiếu chạy tới bán đậu hũ mà? Người đâu rồi?”

“Lẽ nào cậu ta đổi ý?”

“Khó nói lắm, Dịch gia có nghèo thì cũng nhiều tiền hơn chúng ta, hơn nữa Dịch gia còn một tòa lầu sách ở thành Lạc Châu cơ mà.”

“Chính thế, huống chi cậu ta đường đường là một đại thiếu gia, đời nào thèm hạ mình bán đậu hũ chứ?”

“Nhưng tiểu muội của ta làm nha hoàn ở Dịch gia, đâu nhìn thấy Dịch thiếu tới biệt trạch ỏ.”

“Chắc mắ là cậu ta bỏ rơi Lôi Đông Đông để chạy một mình rồi.”

Đám đông chen chúc trước cửa tiệm cứ người qua ta lại tranh luận liên thiêng. Không ngờ đúng lúc này bỗng thấy một nam tử mặc áo vải thô, bưng một nồi sữa đậu nành to dùng nóng hổi đi ra ngoài.

“Sữa đậu nành tới đây, xin cho qua.”

Vài người nghe vậy bèn ngoái đầu lại, nhưng vừa ngó thấy mặt hắn thì bao nhiêu sữa đậu nành trong miệng đều phụt thẳng ra ngoài. May mà hắn có đề phòng trước, nghiêng lệ người né dòng suối đậu nành phun ra từ miệng người bị dọa hú hồn. Nhìn cái người còn đang ho sặc sụa kia, hắn mỉm cười hỏi thăm:

“Ông chủ Vương, chào buổi sáng, ngài có ổn không?”

“Khụ khụ... ổn... ổn...”

42. Quyển 2 - Chương 39

Edit: Yunchan

“Lâu rồi không gặp, ngài tới ăn điểm tâm sao?”

“Ồ... Phải...” Ông chủ Vương đang cầm sữa đậu nành bằng một tay, tay còn lại thì chùi bớt mồ hôi lạnh trên trán nói: “Người nhà ta thích nhất là đậu hũ của Lôi cô nương, á không phải, là đậu hũ của Thiếu phu nhân, ơ nhầm nhầm... là đậu hũ của phu nhân nhà ngài, nghe nói tiệm đậu hũ của Lôi gia mở lại nên bảo ta tới mua.”

“Vậy ngài dùng thong thả, lát nữa cần gì thêm thì Dịch Viễn sẽ mang tới cho ngài.” Hắn cười cười, nói với vẻ mặt hòa nhã.

“À, tất nhiên, tất nhiên rồi, ơ ơ, không phải, ý ta là cảm ơn Dịch thiếu trước.”

“Ông chủ Vương khách sáo rồi, bây giờ Dịch Viễn không còn là thiếu gia nữa, ngài cứ gọi ta là Dịch Viễn được rồi.” Hắn mỉm cười nói: “Sau này xin ông chủ Vương hãy chiếu cố nhiều hơn.”

“Đâu có, đâu có.” Dịch thiếu này càng hòa nhã thì lòng ông chủ Vương càng rối beng, lật đặt nép sang bên: “Ngài bận rộn, ngài bận rộn.”

Dịch Viễn nghe vậy bèn ngẩng đầu, thấy đám đông đang chờ trước mặt loáng cái lù hết lại tránh sang bên, nhường chỗ cho hắn đi qua.

Hắn nhìn họ buồn cười, không nói thêm gì nữa mà chỉ cầm nồi sữa đậu nành tới cạnh Đông Đông, đổi nồi sữa đậu nành đã sắp cạn đáy cho cô.

Hắn vừa xuất hiện thì tiếng động chung quanh cũng lắng xuống, ai nấy đều câm như hến.

Nhưng Dịch thiếu này cứ như thể chẳng quan tâm tý nào tới ánh mắt của mọi người. Hắn đổi nồi sữa đậu nành xong thì thăm hỏi khách nhân bên ngoài cửa hàng, phụ bán đậu hũ, sữa đậu nành, bánh bao, thậm chí còn bưng bánh trứng đã rán chín lên bàn phụ Lôi Đông Đông.

Người nào ăn điểm tâm và mua đậu hũ xong thì co giò chạy về nhà ngay lập tức, để nhanh chóng báo tin nóng hổi cho mọi người.

Chưa đầy nửa canh giờ, trước cửa tiệm đậu hũ Lôi gia đã chật cứng người không còn chỗ thở.

Thế nên tuy nửa tháng ròng trong thành gặp phải thảm họa tàn phá, nhưng chỉ nội trong một buổi sáng, Đông Đông và Dịch Viễn vẫn bán sạch bong toàn bộ số đậu hũ và điểm tâm sáng trong tiệm, rõ là ngớ ngàng tới bàng hoàng.

Tới tận khi trời đứng bóng họ mới gỡ cờ tiệm xuống, đóng cửa để tính sổ sách, Đông Đông nhìn Dịch Viễn đổ hết số tiền trong túi ra, loáng cái trên bàn đã chất đầy một núi tiền, thật là đáng kinh ngạc tới nỗi không thốt nên lời.

Ít ngày trước lúc hắn gợi ý chuyện này thì cô còn thấy buồn cười, thậm chí nghĩ chắc việc này không thành. Nhưng đằng nào thì cũng phải mở cửa hàng buôn bán nên cô vẫn làm theo ý hắn, thế là cả hai cùng tới Ứng Thiên Đường để lấy cổ xe gửi lại trước khi xuất giá, rồi mượn ngựa đánh xe tới Lạc Châu để mua đậu nành và bột mì thượng hạng. Sau khi về thì làm quần quật suốt đêm, lúc đầu cô nghĩ là dù bán không được thì mang đi phát cho những nhà gặp nạn trong thành cũng được, nhưng bất ngờ thay, mọi chuyện lại y chóc như lời hắn tiên đoán.

Người có tiền ắt sẽ vì tò mò mà chạy tới xem hắn bán đậu hũ, kiêm chức tiểu nhị.

Mặc dù cô biết toàn bộ đậu hũ trong quán đã hết veo, nhưng ngắm núi tiền trước mắt cô vẫn không đỡ nổi.

Dịch Viễn nhanh chóng tính toán sổ sách xong, rồi xâu một trăm văn tiền vào một dây, Đông Đông cũng giúp một tay. Hai người miệt mài cả buổi mới xâu hết được đồng tiền.

“Số này tổng cộng bao nhiêu thế?”

“Ba mươi hai xâu với năm mươi hai văn tiền.”

Đông Đông há hốc mồm nhìn hắn: “Chàng nói bao nhiêu cơ?”

“Ba ngàn hai trăm năm mươi hai văn tiền.” Hấn mỉm cười làm điệu bộ để nhấn mạnh, lặp lại lần nữa cho cô thấy rõ.

“Sao... Sao nhiều quá vậy?” Cô chỉ mới nhìn vào xâu tiền chứ chưa đếm, nhưng đủ để bị dọa tới choáng rồi, chỗ này còn nhiều hơn cả tiền bán đậu hũ nửa năm của cô nữa.

“Ta cũng bán luôn cả bã đậu thừa của nàng rồi, bã đậu làm phân bón rất tốt, ta đã nói với ông chủ Vương rằng Bạch Lộ đã đặt ta để làm phân bón, ông chủ Vương lập tức bảo ta để lại một ít. Ta đã để lại cho ông ta một xe rồi, nhưng ông ta còn cậy chúng ta, mỗi ngày phải để dành lại một ít cho ông ta.”

Quanh năm Bạch Lộ đặt thuốc ở nhiều nhà nông trong vùng, nên mọi người ở đây đều biết Bạch Lộ Ứng Thiên Đường trồng trọt thu hoạch rất khéo tay, đương nhiên ông chủ Vương cũng hiểu điều này.

Đông Đông tròn mắt, kinh ngạc hỏi: “Bạch Lộ nói vậy thật sao?”

“Lúc ta tới lấy xe có nhắc qua, Bạch Lộ đã nói được.”

“Vậy sao chàng còn giao bã đậu cho ông chủ Vương?”

“Nàng quên rồi à, chúng ta có rất nhiều bã đậu.” Hấn cười giải thích: “Một xe chuyển cho Bạch Lộ, một xe giao cho ông chủ Vương. Vừa hay chúng ta không cần phải lo xử lý chỗ bã đậu đó thế nào. Nàng yên tâm, ta biết nàng muốn lấy bã đậu làm bánh đưa đến thành đông cứu tế, nhưng nếu ngày nào cũng ăn bã đậu thì không hay. Lúc này ta vừa mua mấy cân thịt ở chỗ tiểu Trương giết lợn rồi, lát nữa chúng ta tới lấy rồi tới thành Đông nấu ít cháo thịt cho mọi người.”

Đông Đông kinh ngạc nhìn nam nhân trước mắt, không ngờ hấn đã nghĩ nhiều tới thế.

Hôm đó, sau khi từ đảo trở về, Bạch Lộ trị liệu vết thương cho hấn xong, thì cô và hấn đã ngủ lại ở Ứng Thiên Đường. Hôm sau Dịch Viễn nói là muốn về thành hỗ trợ, Đông Đông lo cho vết thương trên eo hấn, nhưng thấy hấn khẳng khẳng như thế mà cô cũng không thả trôi tình hình trong thành được, bèn theo hấn về thành.

Dịch gia tất nhiên không vào được, mà hai người cũng không muốn quay về.

Tình hình tai nạn ở thành Đông là nghiêm trọng nhất, Ứng Thiên Đường đã dựng lên trạm cứu nạn tạm thời ở đó, thu nhận những người bị cháy rụi nhà cửa không còn nơi nào để đi. Đông Đông phụ làm cơm, Dịch Viễn thì bắt tay vào giúp Tô Tiểu Mị giải quyết tình hình tai nạn. Trong mười ngày ấy, hai người đã tận mắt chứng kiến tình cảnh bi thảm ở đó, tuy Thứ Sử đại nhân đã điều động tiền cứu tế, nhưng bạc quan thì cần phải thông qua nhiều tầng nên không kịp. Dù Ứng Thiên Đường đã bỏ ra một khoản tiền nhưng vẫn chưa đủ, thế nên Dịch Viễn mới nghĩ tới cách kiếm tiền này.

Mặc dù khá mạo hiểm, nhưng không ngờ lại đạt được hiệu quả cao thế này.

Trước giờ cô biết hần tốt bụng, nhưng không ngờ là hần lại sẵn lòng làm chuyện bề mặt này để giúp người.

“A Viễn, chàng công khai xuất hiện với ta như vậy, không cảm thấy ảm ức sao?” Nhìn người nam nhân trước mắt này cô không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Có gì để ảm ức.” Hần nhìn cô, mỉm cười: “Ta là thương gia nên phải lộ mặt ra ngoài chứ, giờ chỉ đổi từ ra ngoài bán sách bán giấy, sang ra ngoài bán đậu hũ thôi. Ta hỏi nàng nhé, nàng bán đậu hũ kiếm sống có thấy ảm ức không?”

“Tất nhiên không.” Cô lắc đầu đáp ngay.

“Vậy thì đúng rồi?” Hần cười cười, nói tiếp: “Nàng không ảm ức thì sao ta lại ảm ức chứ? Lại đây đi, chúng ta giao tiền tới nơi cứu tế.”

Nói rồi hần chia xâu tiền thành hai phần, bỏ vào hai bình gốm sứ khác nhau.

Đông Đông cười rồi cùng hần đi chuyển tiền. Hai người cùng đánh xe tới đưa cho Tô Tiểu Mị đang giải quyết tình hình ở thành Đông, còn tiện đường đi lấy thịt, tới thành đông nấu cháo thịt cho mọi người.

Ở đó có rất nhiều người thuộc công phường của Dịch gia, và toàn bộ đều bị mất việc làm chỉ vì trận hỏa hoạn này. Bởi Dịch gia còn chẳng lo nỗi thân mình nên cả tiền lương tháng cũng chưa trả. Mọi người thấy hần thì biết ngay hần muốn làm gì, nhưng người nào cũng còn sợ đắc tội Dịch gia, nên chẳng ai dám bég mắng lại gần.

Thế nhưng, mấy hôm nay Dịch Viễn bán đậu hũ phụ Đông Đông, tất cả số tiền bán được đều chuyển tới đây, vì vậy tới ngày thứ bảy, rốt cuộc cũng có một hán tử dắt theo một đoàn nam nhân đi tới.

Đông Đông có hơi lo họ tới tìm hần để gây chuyện, cô biết Dịch gia chưa trả tiền công, những người thợ trong công phường cũng chưa nhận được một đồng nào, nghĩ vậy cô bèn lật đật chạy tới cạnh hần. Nào ngờ hán tử cầm đầu kia đứng vững lại trước mặt Dịch Viễn vừa mới xuống xe rồi nói:

“Dịch thiếu, cậu bán thể diện để giành một miếng cơm cho chúng tôi, mấy người bọn tôi chẳng có gì, chỉ có cái mạng không đáng tiền này.” Hán tử đã làm ở phường giấy mấy chục năm nói giọng nghèn nghẹt: “Nếu cậu cần giúp một tay thì cứ việc nói, ngàn vạn lần đừng khách sáo.”

Đông Đông thấy thế mới thở hắt ra nhẹ nhõm.

Dịch Viễn cong khóe môi, lên tiếng đáp ngay mà chẳng khách sáo tẹo nào: “Nói thật thì đúng là ta có chỗ cần các người giúp một tay...”

“Dịch thiếu cứ việc nói, chúng ta nhất định giúp!”

“Đúng thế, chúng ta nhất định sẽ giúp cậu!”

“Phải phải! Dịch thiếu, cậu nói đi, chỉ cần cậu nói một câu chúng ta nhất định làm tới cùng cho cậu!”

Dịch Viễn mỉm cười nhìn họ, rồi chỉ vào mớ hàng trên xe nói: “Khiêng giúp ta chỗ thịt với rượu kia xuống xe, sau đó ăn uống cho thật no, đây là giúp ta.”

“Không thành vấn đề! Để tôi lo!” Hán tử dẫn đầu vỗ ngực, đồng ý đầy khí phách, sau đó mới sực hiểu ra hán vừa nói gì: “Gì? Dịch thiếu cậu nói gì thế? Bảo chúng tôi ăn cái gì?”

Hán nhìn mấy huynh đệ mà buồn cười, vỗ vỗ vai họ nói: “Đúng thế, tất cả ăn uống cho no vào, không được chứa lại một hạt gạo hay giọt rượu nào!”

Nghe vậy, mấy tên đại hán đô con lực lưỡng loáng cái lệ nóng quanh tròng, lâu thật lâu sau mới có người lớn tiếng trả lời.

“Được, tuyệt đối không sót lại một hạt gạo nào của Dịch thiếu!”

Dứt lời mọi người đều đồng thanh hưởng ứng, sau đó mới bước lên phụ mang thức ăn xuống xe.

Hôm ấy, tất cả mọi người đều tụ tập quanh hán, cùng nhóm lửa để sưởi ấm, ăn uống nói cười.

Đông Đông nhìn nụ cười trên mặt hán mà tim cũng ấm theo.

Tuy hán đã không còn là thiếu gia nữa, nhưng mọi người vẫn kính trọng hán, và cũng đối xử với cô như thế.

Những người tới gần hai người vẫn còn gọi hán là Dịch thiếu, xưng cô là Thiếu phu nhân.

Tuy trạm cứu nạn chỉ được dựng lên tạm bợ bằng thân tre và cột buồm để che mưa che gió, nhưng lại tràn đầy tình người ấm áp.

Sau đó Dịch Viễn giúp Tô Tiểu Mị phác họa lại bản đồ trong thành để cải tạo lại nhà cửa và đường xá, rồi dẫn theo các nam nhân để xây cất lại nhà cửa.

Trời vào đông rất lạnh, làm việc cũng cực hơn gấp bội, nhưng lúc mọi người trông thấy hán tự bắt tay vào làm thì đều bu lại giúp đỡ.

Chưa qua mấy ngày, người ở thành Đông đang tản mác khắp nơi, bất luận có phải là người của phường giấy và phương in hay không cũng đều lục tục tụ họp lại.

Nam nhân hợp sức xây nhà, nữ nhân phụ trách nấu cơm vá áo.

Người nào cũng đối xử với cô tốt vô cùng, như thể là người một nhà vậy.

Sau đó, đội nhân mã và bạc quan được Thứ Sử đại nhân phái đi để cứu nạn thiên tai và cất nhà rớt cuộc cũng tới nơi. Dưới sự chỉ huy của Tô gia, đội nhân mã nhanh chóng xây lại tòa thành Đông bị lửa thiêu cháy, để dân chúng bị mất chỗ ở trong thành không phải vượt qua mùa đông giá rét trong trạm cứu nạn sơ sài.

Từ đó mọi chuyện cũng đi vào guồng, Đông Đông và Dịch Viễn vẫn quay lại tiệm đậu hũ Lô gia buôn bán, có chăng vì tiết mục thiếu gia bán đậu hũ đã không còn mới mẻ, nên người tới cửa cũng chẳng còn đông như trước.

Rớt cuộc hai phu thê cũng có thể lấy lại hơi, trải qua mấy ngày nhàn rỗi.

Ban đêm, Đông Đông đang ngủ đột nhiên tỉnh giấc.

Cô mở mắt thì phát hiện nam nhân bên cạnh đã tỉnh. Phòng nhà cô rất nhỏ, ngoài chiếc bàn trong nhà bếp ra thì trong phòng chỉ có vài chiếc bàn con ở cuối giường. Hắn đã thức dậy đốt đèn từ bao giờ, hiện tại đang ngồi xếp bằng ở đó, chẳng biết đang đọc sách hay viết lách gì.

Cô hiếu kỳ nhồm dậy bò tới gần, ngồi xuống bên cạnh hắn.

“A Viễn, chàng làm gì thế? Sao lại thức rồi?”

“Không có gì, chỉ sức nhớ tới chút chuyện, sợ quên nên mới ghi lại thôi.” Phát hiện cô đi tới, hắn áy náy quay đầu nhìn cô nói: “Ta làm nàng tỉnh sao?”

“Không, chỉ tại hơi lạnh thôi.” Cô cong môi, làm ổ bên cạnh hắn: “Hai người ở chung thì ấm hơn tỳ.”

Lời này hắn từng nói, không ngờ cô còn nhớ.

Hắn cười khê, vòng tay ôm trọn lấy eo cô, để cô nép vào trong ngực hắn.

Đông Đông không phản kháng mà tiện đà áp sát hơn, cúi đầu nhìn vào quyển sách hắn đặt trên chiếc bàn con. Chữ trên sách chẳng chịt chỉ chút, không phải bản khắc in mà là bản viết tay, nhưng trên đó bôi xóa rất nhiều, cô nhanh chóng nhận ra nó không phải là thư tịch chép tay, cũng nhận ra mấy chữ ti ti nhỏ tít đó là chữ của hắn. Đây là sách hắn viết, vả lại còn viết về quy trình làm giấy.

Cô ngốc ra, khua tay ngẩng đầu nhìn hắn.

“Là chàng viết à?”

“Ừ.” Hấn gật đầu, nắm lấy bàn tay nhỏ bé ấm áp của cô đáp: “Viết mấy năm liền.”

Cô mở to mắt, hỏi: “Ta xem một cái được không?”

“Đương nhiên.” Hấn cười nói: “Nàng là thê tử của ta, muốn xem thế nào thì xem thế ấy.”

Đông Đông quay đầu lại trang sách, chữ trên sách viết về cách thức làm giấy rất chi tiết. Từ chọn vỏ thế nào tới chẻ trúc ra sao, rồi cắt nguyên liệu, ngâm nấu, nghiền giã, sàng lọc, phơi khô, toàn bộ đều được hấn ghi lại tất. Mỗi công đoạn đều được hấn ghi chú chi chít trên đầu, hấn đã từng thử qua rất nhiều phương pháp hoàn thiện hơn, ngay cả trồng cây gì và lấy vỏ lúc nào, lấy vỏ cây bao nhiêu năm tuổi là đạt hiệu quả cao nhất, từng thứ đều được hấn thử qua để tìm ra mùa và năm thích hợp nhất. Thậm chí hấn không chỉ dùng cây dương làm giấy, mà còn thử trộn hỗn hợp mấy loại cỏ khô và vỏ trúc lại với nhau. Đương nhiên cũng có lúc thất bại, nhưng hấn vẫn chép hết chúng lại. Sau đó tới thành phần tỉ lệ, cách thức và thời gian để ngâm nấu nghiền giã là bao nhiêu ngày, tất cả đều được viết lại đầy đủ.

Có lúc hấn còn vẽ thêm một bức tranh minh họa đơn giản để giải thích rõ hơn cho chữ nghĩa.

Cô đọc từng trang, lật từng trang, và hiểu ra rất nhanh rằng quyển sách này là kết tinh tâm huyết của hấn, là tình yêu với kỹ thuật làm giấy, hấn không chỉ làm theo cách của người đi trước mà còn tự thử qua những phương thức mới, chứ không chỉ khẳng khẳng bảo thủ.

Có thể Đông Đông mới biết, mấy năm qua, tình hình làm ăn của phường giấy Dịch gia phát triển không ngừng đều có nguyên nhân cả.

Nhiều năm qua hấn đã thử rất nhiều cách thức, chỉ vì muốn tạo ra trang giấy tốt hơn.

43. Quyển 2 - Chương 40

Edit: Yunchan

Đông Đông hết sức kinh ngạc, ngoảnh đầu nhìn hấn hỏi: “Chàng chép những thứ này mất bao lâu?”

“Mấy năm rồi ta cũng không nhớ rõ.” Hấn cười cười đáp: “Cứ nghĩ ra thì chép vào, để hôm nào làm thử xem phương pháp mới có được hay không.”

Đông Đông ngoảnh đầu lại nhìn vào trang giấy hấn vừa viết, trên đó ghi cách thức làm giấy mà hấn mới nghĩ ra. Nhưng nguyên liệu không phải là cây dâu, trúc xanh hoặc cỏ đại như mọi người thường dùng, mà

là một loại cây khác.

“Chàng muốn dùng cây thanh đàn để tạo giấy sao? Vậy cũng làm được ư?”

“Mấy năm nay ta đã thử qua rất nhiều loại cây, mãi tới khi thử tới cây thanh đàn này mới phát hiện vỏ của nó hợp để làm giấy hơn cả cây dương, đặc biệt là giấy dùng để viết và vẽ tranh. Giấy làm ra từ vỏ cây dương có tính dai cao, nhưng vỏ cây thanh đàn thì hút mực tốt hơn rất nhiều. Năm ngoái ta đã thử một ít, hiệu quả tốt cực kỳ, và lại cũng không dễ bị mọt ăn. Nhưng vỏ cây đàn lâu năm rất cứng không dễ nghiền, nên ta mới dùng thử vỏ cây ít tuổi, nhưng giấy tạo ra quá mềm, không chắc khỏe.”

“Chàng nghĩ là hai năm là vừa đủ sao?” Cô nhìn ghi chép của hắn: “Phải cắt tỉa cành lá, rồi lấy cành mới trở của năm thứ hai.”

“Ừ.” Hắn cong khóe miệng, đáp: “Nhưng cành con của cây thanh đàn hai năm vẫn quá cứng. Dù là ngâm, nấu hay nghiền đều cần rất nhiều thời gian, so với sản lượng làm ra thì quá tốn thời gian với phí công. Tuy giấy chất lượng nhưng giá vốn rất cao, mãi tới hôm nay ta xay đậu nành, làm đậu hũ với năng mới ngẫm thấy thật ra tạo giấy với làm đậu hũ rất giống nhau.”

Cô nghe mà sững sờ, giật mình hỏi: “Có sao?”

“Có.” Hắn cười đáp: “Tạo giấy và làm đậu hũ trước hết đều phải ngâm mềm nguyên liệu để nó nhão ra. Trên thực tế, cách năng làm đậu hũ giống với lúc ta tạo giấy, đều dùng màng lọc để lọc nguyên liệu. Năng không thấy thật ra đậu hũ cũng là một loại giấy đậu sao?”

Đông Đông bật cười kinh ngạc, gật đầu đồng tình: “Giống thật.”

“Vậy nên năng nhìn đi, một cô nương như năng tại sao có thể làm nhuyễn hạt đậu được chứ?”

“Ta phải ngâm nước trước, sau đó xay nhuyễn hạt đậu đã nở ra bằng cối.... Á.” Nói tới đây, Đông Đông bỗng vỡ lẽ: “Đúng rồi ha, cối xay đá, chàng muốn dùng nó sao?”

“Chính xác.” Hắn nhìn cô, nhẹ giọng khen: “Năng quả nhiên thông minh.”

“Nhưng vỏ cây nguyên liệu có thể bỏ vào cối xay sao?” Tuy được khen làm mặt Đông Đông đỏ lên, nhưng cô vẫn không dần được muốn nhắc hắn, suy cho cùng thì những cành cây đó chẳng bé như hạt đậu nành.

“Tất nhiên không thể, ta không muốn dùng cối xay mài nó mà là lợi dụng nguyên lý của nó, để thợ làm ra một bánh xe đá. Năng xem, giống như vậy.” Dịch Viễn nói rồi tiếp tục cầm bút lên, vẽ một bức tranh minh họa.

Đông Đông thấy hắn vẽ hai bánh xe đá vừa dày vừa rộng gắn các dao cố định, hai bánh xe được nối lại

bằng một trục lăn, trục lăn kia cắm xuyên qua hai bánh xe đá, bánh xe đá thì đặt trong một cái nồi lớn, mà ở bên ngoài nồi lớn có hai con lửa kéo trục lăn quay vòng.

Hắn vẽ xong thì đặt bút xuống.

Cô quay đầu qua, thấy hắn cầm quyển sách lên để trước ngực cho cô xem, rồi nói: “Nàng xem, chỉ cần bỏ vỏ nguyên liệu đã được ngâm nhừ vào nồi này, để hai con lửa kéo trục lăn bên ngoài, hai bánh xe đá sẽ nghiền ép vỏ nguyên liệu một lần nữa thành bột lỏng.”

Đông Đông tròn tròn mắt, phục lăn.

“Lúc đó chỉ cần một người trông coi, đảo vỏ nguyên liệu trong nồi đúng lúc để cho bánh xe đá nghiền ép tiếp, như thế có thể tiết kiệm được thời gian mà cũng không cần phí phạm quá nhiều nhân lực.”

Thấy cô nghe tới nhập tâm còn sùng bái trông thấy, làm Dịch Viễn càng nói càng hăng say: “Cây thanh đàn có một điểm kém hơn đó là độ kết dính tự nhiên cao hơn cây dương rất nhiều, khó thể nào nghiền giã. Năm xưa nhà ta làm giấy phải chặt cây tước vỏ vào dịp xuân hạ rồi chuyển tới ngâm trong hồ bên ngoài thành, sau trăm ngày có thể chuyển nguyên liệu về phưởng để làm giấy. Nhưng làm vậy quá tốn thời gian, mấy năm nay ta nhận thấy, tuy tiết đông sương giáng không dễ lên núi, nhưng nguồn nước trên núi vào đông rất sạch, trời không đổ mưa làm nước bùn chảy vào suối, cũng không có trái cây dại rơi vào nguồn, nên có thể tạo ra chất giấy tốt nhất. Nếu nước vào đông đủ lạnh, sau khi ngâm nguyên liệu vào đó thì có thể vớt lên tước vỏ nấu bằng nước suối lạnh ngay bên cạnh. Như thế nóng lạnh giao thoa, và bỏ thêm đá phẩn, chỉ cần ngâm hơn hai mươi ngày thì chất vỏ sẽ hòa tan, nếu tẩy và nghiền lần nữa có thể tạo ra dung dịch bột giấy đậm đặc, sau đó lấy nhánh cây mây và cây dương...”

Đông Đông nhìn nét mặt nhiệt tình phấn chấn, và ánh mắt lấp la lấp lánh của hắn lúc giải thích cho cô mà đột nhiên phì cười.

Thấy cô cười hắn mới phát hiện mình quá phấn khích, bèn phanh ngay lại lúng túng nói: “Xin lỗi, ta quá trớn, nàng không có hứng thú với nó phải không? Ta biết mấy thứ này không thú vị bằng tiểu thuyết.”

Đông Đông giơ tay lên xoa xoa mặt hắn, lắc đầu cười: “Không, thú vị lắm, lúc chàng nhắc tới nó trong mắt như tỏa sao ấy.”

Nghe thấy câu này gương mặt ngăm đen của hắn bỗng đỏ bừng lên, tới lỗ tai cũng đỏ lựng.

Đông Đông nhìn mà nhin cười không nổi, nghiêng người hôn chốc vào môi hắn một cái, cười nói: “A Viễn, đúng là chàng không phải người sinh ra để bán đậu hũ mà.”

Nghe vậy hắn thộn mặt ra một lát, rồi bỗng lùi ra sau, nhượng mày nhìn cô kháng nghị: “Nàng có ý gì? Bây giờ ta cũng không phải là thiếu gia.”

“Chàng họ Dịch, tổ tiên mấy đời của chàng đều làm giấy, nên chàng sinh ra là để làm giấy.” Đông Đông cười hiền hòa, đặt bàn tay nhỏ lên ngực hắn, nói: “Chàng đừng bán đậu hũ nữa, nên đi làm giấy đi.”

“Không muốn.” Hắn chẳng buồn chớp mắt, vút sách rồi quay phắt lại đè nghiêng cô xuống giường, nhìn cô nói: “Vất vả lắm ta mới được làm đậu hũ với nàng, nàng đừng hòng đuổi ta ra ngoài, ta còn muốn cùng nàng tạo ra vài hài tử để đùa giỡn đây.”

Đông Đông xấu hổ nhìn hắn, mặt đỏ như cà chua: “Chàng nói bậy gì đó, ta chỉ nói là chàng có tài làm giấy, bỏ xó không xài thì tiếc thôi.”

Hắn nghe mà chỉ nhướn mày, đáp: “Nàng biết không? Nếu năm đó cha nàng không khích tướng ta thì ta cũng chẳng biết học gì để kiếm tiền, chẳng biết phải tự sống bằng sức mình, cũng chẳng ham cải tạo kỹ năng làm giấy của bản thân. Nhưng nàng tin ta đi, nếu bây giờ ông ta biết thì thế nào cũng bảo việc chúng ta sinh một tôn nhi còn quan trọng hơn tạo giấy nhiều.”

Nói tới giữa chừng thì hắn đã tháo phăng đai lưng của cô, luồn tay vào trong áo.

“Khoan đã...”

Đông Đông vừa ngượng vừa hãi, lật đặt cấn hắn lại. Nhưng hắn đã chen một chân vào hai đùi cô rồi, sau đó còn cúi đầu hôn, dùng môi để ngăn cái miệng nhỏ của cô lại, làm cô quên mất tiêu phải nói gì. Bàn tay hắn mân mê bộ ngực trắng trẻo của cô, đùa giỡn nơi nhạy cảm, làm cô không chịu nổi kêu lên một tiếng.

Gian nan chờ hắn cách ra một tít, cô mới thở hổn hển lấy lại tinh thần. Ai ngờ lại thấy hắn cởi áo để lộ vòm ngực săn chắc, vả lại còn đè xuống lần nữa, cô vội vàng giơ tay chống lên ngực hắn, quỳnh quáng nói: “A Viên, ta chưa nói xong...”

Lời còn chưa dứt, Đông Đông khẽ hít vào một hơi, giọng bị hụt, vội vàng đỏ mặt cấn môi, chỉ vì phát hiện hắn đã cho ngón tay vào giữa hai đùi.

“Nàng chưa nói gì xong?” Hắn thở gấp cúi đầu nhìn cô, cười nhẹ hỏi.

Đông Đông há miệng muốn nói, hắn lại cố tình dịch chuyển tay làm mắt cô tròn tròn phát ra một tiếng thổ dốc.

“A Viên...”

“Cái gì?” Hắn cúi đầu thấp hơn, để lồng ngực nóng rực của hắn kề sát lên bộ ngực mềm mại của cô, hỏi lại.

“Ta... A...”

Đông Đông đưa tay giữ cổ tay đang làm loạn của hắn, hắn để cô kéo tay ra song lại cúi đầu hôn ngực cô, tiếp đó tới bụng, rồi mở rộng toàn bộ xiêm y của cô, cuối cùng trượt xuống liếm vào giữa hai chân cô.

Hành động này làm tim cô đập loạn lên, vừa thẹn vừa quẫn, vội vàng thả tay hắn ra để giữ lấy đầu hắn, lên tiếng cản: “A Viễn... chờ đã... chỗ đó không được... chàng đừng... đừng... á...”

Hắn vẫn không ngừng lại, cố tình lấy môi lưỡi quần lấy cô. Tuy luống cuống bối rối, nhưng Đông Đông vẫn cảm giác rất rõ chuyện hắn đang làm với cô. Cô chưa từng nghĩ có thể làm như vậy, thân thể của cô co rúm lại, đôi chân bị hắn ép vòng qua bờ vai run rẩy không ngừng, hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì nữa, chỉ còn biết bấu lấy mái tóc đen của hắn, miệng thở dốc, nháy mắt tiếp theo bỗng phát run kêu khê thành tiếng.

Sau đó, hắn trở lại trước mắt cô, vuốt ve mặt cô, nhìn sâu vào mắt cô, hỏi lại: “Đông Đông, nàng chưa nói gì xong?”

Hai mắt cô nhìn hắn mơ màng, chỉ còn biết thở hổn hển, lơ mơ nhếch miệng: “Gì cơ?”

“Nàng nói nàng chưa nói hết.” Hắn nhìn cô, xoa đôi môi ướt át của cô hỏi: “Nàng còn muốn nói điều gì?”

“Ta... ta quên mất rồi...” Đông Đông chìm trong tình mê ý loạn, thành thật thừa nhận.

Hắn cong bờ môi cúi đầu mỉm cười, cầm lấy hai tay cô đan vào hai tay mình, nói tiếp: “Quên rồi, vậy nghĩa là nó không quan trọng.”

Nói rồi hắn vùi mình vào cơ thể ấm áp ướt át của cô, làm cô lại hít vào một hơi.

Hắn cúi đầu hôn môi cô để cô nếm được vị của mình. Trong nháy mắt cảm thấy xấu hổ dâng trào, thân thể lại bị hơi nóng làm buột chặt. Hắn rên lên thành tiếng, thở hổn hển, qua lại nhiều lần trên người cô, hết lần này tới lần khác kéo theo cô lên xuống.

Đông Đông ửng hồng toàn thân, thở dốc liên tục. Cô vận may, cắn môi, nhưng thân thể hắn hết như lửa nóng, mùi vị của hắn quá cám dỗ, da tay của hắn ma sát vào tay cô mang tới cảm giác trên người không gì sánh được. Mỗi một lần hắn đều vào rất sâu, lặp đi lặp lại, hết như muốn khảm sâu vào lòng cô vậy.

Trong khi ánh mắt hắn thì chưa lần nào rời khỏi cô làm cô càng ngượng hơn, mỗi lần cô không nhịn được muốn nhắm mắt lại, thì hắn sẽ vào càng sâu hơn khiến cô trợn mắt thở gấp.

Cô biết hắn thích nhìn, nhìn cô khó lòng nào chống đỡ, nhìn cô e lệ nhưng vẫn không chịu nổi mà ngênh đón hắn.

Tất cả những điều này đều làm cô không tài nào chống cự, vừa bắt đầu còn có thể chịu đựng chỉ ưm lên

khe khẽ, nhưng càng về sau cô dần hết chịu nổi, sau đợt tấn công liên hoàn của hắn chỉ còn biết kêu tên hắn, căng chặt hai chân đón lấy hắn, trói chặt lấy hắn.

Ngay khoảnh khắc cô sắp hết chịu nổi nữa, hắn cũng chôn thật sâu vào trong thân thể cô, run bắn lên rồi giao mình ra ngoài, sau đó hắn tê liệt ngã xuống đè lên người cô.

Đông Đông thở hổn hển, tim đập vẫn nhanh lạ thường.

Hắn rất nặng, nhưng lạ thay cô lại rất thích hắn đè lên cô thế này, để cô có thể cảm giác được nhịp tim và làn da thấm ướt mồ hôi nóng hổi của hắn, ngửi thấy được hương thơm quyến rũ quen thuộc tỏa ra trên hắn.

Không nén nổi lòng, cô vươn tay ra ôm lấy hắn, vòng qua hông cổ rồi ghì chặt hai chân để kéo hắn vào chặt hơn.

Vì hành động này mà môi hắn bỗng rên thành tiếng.

Lòng ngực hắn bỗng truyền tới cơn rung động, làm Đông Đông chậm mất nửa nhịp mới nhận ra mình vừa làm gì, ngượng chín mặt lật đật buông tay chân ra. Song hắn lại chộp lấy hông cô không cho cô lùi lại, còn muốn cô đè sát về phía hắn. Cô có thể cảm giác được sự run rẩy khê khàng, của hắn và cũng là của cô.

Trong khoảnh khắc này, hai người thật sự như đã dính liền vào nhau.

Cô xấu hổ cực kỳ, nhưng cũng cảm thấy nó tuyệt đẹp, cô thích sự quyến luyến của hắn và thích cả tình yêu của hắn.

Đông Đông nghĩ ngợi mơ màng, hai tay và hai chân không hề cố rút lại mà chỉ tiếp tục vòng quanh hắn, sau đó khi hắn xoay người lại ôm cô thì mới an tâm chìm vào mộng đẹp lần nữa.

Tỉnh lại vào sáng sớm, Đông Đông nhận thấy mình còn nằm áp lên người hắn.

Cô hơi ngượng nhưng vẫn thích cảm giác được hắn theo cách này.

Có một lúc cô thật lòng muốn giữ nguyên tư thế này rồi ngủ tiếp, nhưng sức nhớ tới chuyện đêm qua hắn cố ý làm mình quên, nên cô bèn rón rén xuống giường mặc áo khoác vào, tới cuối giường nhặt lại quyển sách bị hắn ném vào một góc.

Thứ này là tâm huyết của hắn mà.

Cô cầm nó vào bếp, đốt đèn lên, trước tiên đun nước để tắm qua một cái, sau đó mới mặc áo vào đi tới bên bàn nhìn vào quyển sách kia. Lúc cô đọc lại ghi chép của hắn lần nữa thì lòng cũng hiểu rõ, thật ra hắn rất

niệt huyết với môn kỹ thuật làm giấy này.

Tuy hấn vì cô mà bị Dịch gia đuổi khỏi nhà, nhưng đâu ai quy định hấn không thể làm việc mà mình từng làm chứ.

Thật ra cô không ngại hấn tiếp tục nghề làm giấy, theo những gì hấn viết trong sách này thì rõ ràng hấn không cần mất nhiều thời gian vẫn có thể làm ra được trang giấy tốt nhất.

Đông Đông đóng sách lại, suy nghĩ một lát rồi quay về phòng, thấy hấn còn đang ngủ bèn kéo chăn đắp lại cho hấn.

Mấy hôm nay, hấn vừa giúp mọi người cất nhà, vừa phải bận bịu buôn bán với cô, hơn nửa tháng rồi không sao chớp mắt, một đêm chỉ ngủ chưa đầy hai canh giờ, nên cô biết hấn mệt lắm.

Cô còn được về nhà nghỉ ngơi một lát, còn hấn thì phải thường xuyên xử lý công văn phụ Tô gia tới quá nửa đêm, phác thảo bản vẽ đường xá mới, thậm chí hấn còn viết thư giúp mọi người để báo bình an với người thân phương xa.

Thật nhẹ nhàng, cô vỗ về mặt hấn, tình cảm dành cho hấn đã lấp đầy tim.

Một nam nhân tốt như vậy, cô đâu thể nào ích kỷ giấu cho riêng mình.

Nàng làm Đông Đông, làm Đông Đông của ta là đủ rồi...

Ta không quan tâm nàng nghe được hay không, không quan tâm bề ngoài của nàng...

Bất kể xảy ra chuyện gì, nàng cũng là thê tử của Dịch Viễn ta, sống cũng thế mà chết cũng thế.

Lúc ra đảo, cô không dám nhắc lại chuyện hôm ấy với hấn lần nào, hấn cũng không nói gì về nó cả.

Nhưng lời hấn đã nói cô vẫn mãi khắc sâu trong lòng.

Thật khó thể nào tưởng tượng, tình cảm của hấn dành cho cô lại sâu nặng đến thế. Nhưng cũng vì vậy mà cô muốn hấn vui vẻ hơn, muốn hấn làm chuyện mà mình thích, muốn hấn có thể nghiên cứu tiếp công trình bao năm nay của mình.

Trước đó vài hôm, cô còn chưa biết hấn lo điều gì, nhưng giờ thì cô biết rồi.

Nam nhân này tới cô nói mà hấn vẫn chẳng chịu nhường.

Trước đây đã biết hắn là người mưu trí sâu xa, nhưng trải qua cơn mưa gió này, cô mới biết tuy hắn lúc nào cũng tràn đầy tự tin, nhưng bao giờ cũng nơm nớp lo sợ những chuyện liên quan tới cô.

44. Quyển 2 - Chương 41

Edit: Yunchan

Cảm giác không nở bồng dưng lấp đầy buồng tim.

Nhìn hắn đang ngủ nhưng vẫn cọ vào tay mình. Đông Đông bắt giác cong bờ môi, cảm thấy ngọt lịm, không nén lòng nổi bèn cúi đầu xuống, len lén hôn trộm hắn một cái.

Hắn thở dài một hơi, lông mày giãn ra, thì thầm nói mớ.

Cô giật thót tim, đỏ bừng mặt ngồi thụp xuống. Tuy không nhìn thấy nhưng cô biết hắn nói gì, vì lúc nào trong cơn hoan ái, hắn cũng áp vào môi cô thì thầm hai chữ này.

Đông Đông.

Là tên của cô, là hai chữ mà cô quen hết sức. Trước đây chưa nghe thấy tiếng hắn, cô luôn tự chấp ghép giọng hắn trong đầu. Nhưng từ lúc nghe thấy giọng hắn thì mỗi lần hắn gọi tên cô, hai tiếng này cứ như vang vang ở bên tai.

Chẳng hiểu sao nó làm tai cô phát nóng, càng ngượng chín mặt hơn.

Đừng nói ngay cả trong mơ hắn cũng biết là cô nhé?

Xấu hổ vỗ vỗ mặt, Đông Đông bước thật cẩn thận xuống giường, sau khi xác nhận hắn đã đắp kín chăn với ngủ rất say, trong giây lát không thể tỉnh dậy ngay, cô mới ôm quyển sách quay lưng ra khỏi phòng, choàng một bộ áo khoác dày vào. Song vừa ra tới cửa cô lại sợ hắn tỉnh dậy giữa chừng sẽ lo lắng, nên vội vàng lộn trở lại, viết một tờ giấy để lên bàn, xong xuôi mới lặng lẽ đẩy cửa sau đi ra ngoài, tới hậu viện tròng dây cương vào con ngựa đi mượn.

Tuyết rơi nhẹ, bay xuống là đà, nhưng cô vẫn lên xe chạy về hướng thành Đông.

Cô bận bịu hơn một canh giờ mới hối hả chạy về, may mà hắn vẫn chưa tỉnh. Đông Đông cởi áo khoác và vớ ra chui lại vào chăn, dựa vào thân thể nóng hổi của hắn.

Hắn nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra, cố ngồi dậy: “Trời sáng rồi sao? Để ta đi múc nước...”

“Không cần đâu.” Tim Đông Đông ấm lên, cười khẽ vươn tay ra ấn hắn về giường, rồi rúc vào cạnh hắn, nói: “Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi, không mở tiệm.”

“Thật sao?” Dịch Viễn mở đôi mắt nhẹ nhàng vì buồn ngủ ra, nhìn cô: “Nàng chắc chứ?”

“Ừ, ta mệt quá.” Cô xoa mặt hắn, thì thầm: “Chàng ngủ với ta chút nữa nhé, có được không?”

“Tất nhiên là được.” Hắn duỗi tay kéo cô vào lòng, nhắm mắt nói: “Nàng mệt thì cứ ngủ thêm một lát, không bán hàng một ngày cũng không sao đâu.”

Đông Đông bặm môi, chặn lại cái miệng sắp bật cười. Nếu không phải sợ phá giấc ngủ của hắn, thì cô thật tình muốn nói với hắn là, lời này hắn giữ lại cho mình đi nhé.

Ai mà chăm chỉ được như cô chứ.

Quả nhiên, loáng cái hắn đã ngáy rồi.

Đông Đông vuốt ngực và miệng hắn, ngắm gương mặt ngủ say này mà thật khó lòng tin được là mình đã gả cho hắn rồi, thật sự đã gả cho hắn rồi, hơn nữa người đàn ông này còn yêu cô đến thế.

“A Viễn, ta yêu chàng.”

Không kiềm lòng nổi, cô hé môi nhỏ giọng.

Lời còn chưa lắng xuống, dù đang ngủ khoe môi hắn vẫn cong lên, làm tim cô bay vút lên tận mây.

Tiếng cười nhẹ nhàng như chuông bạc, tản vào trong không khí rét mướt của mùa đông và cũng bay vào đáy lòng hắn.

Mấy ngày lại qua.

Vào một hôm sau bữa trưa, hai người tháo cờ xuống đóng cửa tiệm, dùng xong bữa trưa thì bỗng nghe có người gõ cửa.

Lúc ấy Dịch Viễn vừa rửa chén bát xong toan ra sân sau đổ nước bẩn, nên Đông Đông bước ra mở cửa. Nào ngờ vừa mở cửa ra thì nhìn thấy người đứng bên ngoài là Thu bộ đầu được điều tới chỗ Thứ Sử đại nhân làm đường sai.

“Thu bộ đầu, lâu rồi không gặp, chẳng phải ngài được điều tới thành Lạc Châu sao?”

“Phải, nhưng Thứ Sử đại nhân phái ta tới điều hành phụ Tô gia.”

“Sao hôm nay ngài lại có thời gian tới đây?”

“Lôi cô nương, có thể cho ta mượn một bộ sách...”

Vừa nghe thấy đoạn đối thoại ở đằng trước đã nhận ra ngay người tới nhà là Thu bộ đầu, Dịch Viễn lập tức thả chậu nước bẩn trong tay xuống, bước nhanh ra cửa. Không ngờ vừa ra đã thấy Đông Đông bước nhanh theo tên kia ra ngoài, tới bên đường mới dừng lại, suýt nữa là hắn đã kéo thẳng cô về, nhưng bất chợt muốn biết cô đang nói gì với tên kia, bèn nép vào trong khe cửa.

Nhưng cứ như họ Thu biết hắn đang nghe lén, nên dù mở miệng nhưng không phát ra tiếng, làm hắn chỉ nghe được mỗi giọng vui sướng của Đông Đông.

“Thật vậy sao? Tốt quá rồi.”

“Vâng, ta sẽ chú ý, Thu bộ đầu, cảm ơn ngài.”

Trông cô rất hơn hở, cả gương mặt nhỏ nhắn như sáng bừng lên.

Sau đó chẳng biết tên kia nói thêm gì mà càng làm cho Đông Đông ngượng tới đỏ cả mặt, hắn nổi điên, hét nhin nổi, lập tức nhảy qua bậc cửa sai bước tới.

Họ Thu nhìn thấy thì mở miệng nói lảng: “Ta nghe nói cô mở tiệm lại nên rất thèm ăn, cô còn đậu hũ không?”

“Hết rồi!” Dịch Viễn hơi cúi, lạnh giọng nói sau lưng Đông Đông: “Sáng bán sạch rồi.”

Đông Đông chẳng biết hắn nói gì sau lưng mình, nên chỉ mỉm cười áy náy: “Xin lỗi, đậu hũ bán hết rồi, nhưng nếu ngày mai ngài còn muốn ăn thì ta sẽ để lại một ít cho ngài.”

Thu bộ đầu thấy cái mặt lạnh của Dịch Viễn thì cười tới toé toét, gật đầu nói với Đông Đông: “Vậy thì hay quá.”

Đông Đông chẳng nghi ngờ gì, chỉ mỉm cười đáp: “Sáng mai ta sẽ để dành phần cho ngài.”

Lúc này Thu bộ đầu mới cười hả dạ nói: “Sáng mai ta rảnh sẽ qua lấy nhé.”

“Cám ơn ngài đi chuyến này.” Đông Đông nói tiếp.

“Không đâu.” Y mỉm cười lắc đầu: “Ta chỉ tiện đường đi ngang thôi, cô làm việc của mình đi.”

Đông Đông cười vẫy tay với y, mãi tới khi y lên ngựa đi xa rồi mới quay người lại. Nào ngờ mới quay một phát đã suýt đâm sầm vào Dịch Viễn.

“Sao chàng lại đứng đây? Làm ta sợ hết hồn.” Cô vỗ vỗ ngực, nói mà còn chưa hoàn hồn: “Chàng ra đây bao giờ thế.”

“Vừa ra.” Dịch Viễn sụp mắt nhìn cô hỏi: “Tên kia nói gì với nàng?”

“Không có gì.” Đông Đông cười khê, nói tránh đi: “Chỉ muốn mua đậu hũ thôi, ta đã đồng ý sáng mai giữ lại một phần cho y rồi.”

Hắn mím môi, biết cô có ý lảng tránh vấn đề hắn hỏi, làm ngực hắn bức bối khó hiểu.

Hắn không gặng hỏi cô nữa mà chỉ căng miệng cười, cầm tay cô nói: “Vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Đông Đông theo hắn vào nhà, nhưng lại thấy mặt hắn vẫn buồn bực, trông như lão già phiền muộn ấy.

Cô lấy đồng đậu nành dùng để làm đậu hũ sáng mai ngâm vào nước, hắn thì giặt màn lọc bã đậu ở sân sau. Nước vào đông rất lạnh, nhưng hắn vẫn cắm đầu vào giặt, sau đó còn cọ nổi, chà lau cả bếp lớn và bàn rán. Hắn vừa chà vừa rửa, gần như lòi hết tất cả mọi thứ có thể cọ rửa như bát nồi gáo chậu ra rửa sạch luôn một thể, cứ như mấy thứ kia gây tội gì với hắn vậy.

Lúc hắn cố gắng gánh nước giếng toan chà luôn cửa sổ, thì rốt cuộc cô phải bước lên giữ tay hắn lại.

“Được rồi, đừng chà lau nữa, tay chàng sắp nứt da tới nơi rồi kìa.” Đông Đông cầm tay hắn áp trong tay mình, nhìn hắn nghi hoặc: “Đừng làm nữa, rốt cuộc chàng sao thế? Ai đắc tội với chàng mà chàng lại bực mình ra vậy chứ?”

“Không ai đắc tội với ta hết.” Vẻ lúng túng hiện lên mắt hắn, hắn sáng giọng nói: “Ta chỉ sợ nhớ ra là trước năm mới, Lý quản gia hay quét tước nhà cửa một lần thôi.”

Đông Đông nhìn hắn không tin, cô biết hắn trả lời vậy chỉ là viện cớ thôi, hắn đang bực mình rành rành ra đó, thậm chí hắn còn rút tay về, xách thùng nước lên nói: “Ta cho ngựa ăn, nàng vào nhà đi.”

Đông Đông nhìn theo bóng lưng hắn, không hiểu nổi tại sao mới sáng sớm hắn còn nói cười với cô, mà giờ lại đột nhiên thay đổi chóng mặt thế này. Cô cố hồi tưởng lại mới phát hiện, rõ là từ lúc Thu bộ đầu tới

đây hẳn mới trở nên quái đản như vậy.

Lúc trước hẳn đến tiệm cô ăn điểm tâm cũng gặp phải Lý bộ đầu, mà cũng chính lúc đó lại trở nên rất kỳ lạ.

Suy nghĩ kỳ dị lặng lẽ ngoi lên trong đầu, cô không dám tin lắm, nhưng ngoài nó ra cô không đoán được nguyên nhân nào khác.

Đợi tới lúc hoàn hồn lại thì cô đã lật đật chạy theo, bắt lấy cánh tay hẳn.

“A Viễn, chờ đã...”

Hắn nghe tiếng gọi thì đứng lại ngoái đầu, cô ngửa đầu nhìn hẳn, mở miệng hỏi luôn: “Chàng đang ghen phải không?”

Nam nhân trước mắt bỗng cứng hết cả người, mắt hơi tối lại, trên mặt thì có vết ửng đỏ khả nghi.

Không thể nào.

Hắn ngẫm thừa nhận làm Đông Đông trợn tròn mắt khó tin, bật thốt lên một câu: “Chàng thật tình ăn dấm chua của Thu bộ đầu hả?”

Mặt hẳn càng khó ngửi hơn, to tiếng phủ nhận:

“Không có, hẳn đâu phải tên bán dấm, khi không ta ăn dấm chua của hẳn làm gì.”

Đông Đông chớp chớp mắt, trong thoáng chốc rất muốn phì cười, nhưng lại thấy đau lòng nhiều hơn, cô bèn giơ tay xoa xoa cái mặt đang cứng còng và cặp môi mím chặt thành một đường của hẳn, mỉm cười nói: “A Viễn, nước làm đậu hũ cạn rồi, ta phải lên núi lấy nước về, chàng đi với ta, chịu không?”

“Chịu.”

Thấy cô đổi hướng câu chuyện Dịch Viễn bèn thở hắt ra, lập tức gật đầu đồng ý ngay mà chẳng ngờ vực gì. Sau khi phụ cô dọn dẹp cửa hàng, chuẩn bị xe ngựa, kiêng vại nước và mộc thông lên xe, thì cùng cô ra khỏi thành lên núi.

Dọc đường đi, Đông Đông cứ nép sát vào người hẳn, lúc này mặt hẳn vẫn hơi khó coi. Nhưng tới lúc ra khỏi thành cô bỗng chủ động ôm lấy tay hẳn thì hẳn chợt ngẩn ra, quay đầu nhìn cô.

Đông Đông chỉ nhìn hần xấu hổ, nói nhỏ: “Có hơi lạnh.”

Thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô thật sự bị gió thổi tới ửng hồng thì hần mới dịu mặt lại, rút tấm thảm chắn gió ở sau đầu ra rồi ôm ghì cô vào ngực, bọc kín cả hai bên trong thảm.

“Khá hơn chút nào không?”

Cô mỉm cười gật đầu, rúc vào sát hơn rồi gối đầu lên vai hần.

Hần không phản kháng mà chỉ vòng tay qua eo cô, ôm cô chặt hơn nữa.

Cử chỉ này làm tim cô ấm áp, bất giác moi một lọ gốm trong lòng ra, nhân lúc hần không để ý sẵn ra một ít mỡ, cầm lấy bàn tay đang đặt lên lưng mình, cẩn thận xoa bóp bàn tay bị nước làm cứng tới phồng cứng của hần.

Nhận thấy hành động này của cô, Dịch Viễn sững người, sực mắt thấy đầu cô vẫn gối lên vai hần, hai mắt vẫn nhắm, nhưng đôi tay nhỏ của cô lại dịu dàng ấn lên tay hần bên dưới thảm.

Cảm giác dễ chịu quá đổi làm hần không tài nào rút tay về được, đành mặc cho cô bóp nhẹ.

Hần có thể ngửi thấy mùi thuốc mỡ trị nhức mỏi, cảm giác được cô đang xoa nắn từng đầu ngón tay mình. Từ kẽ ngón tay tới đốt ngón tay, sau đó là mu bàn tay và lòng bàn tay, không hề để sót bất cứ chỗ nào, nắn bóp từng đường gân thớ thịt cứng đờ trên tay hần.

Tim run lên bần bật, vừa nóng vừa ấm.

Sợ hãi và phiền muộn vốn đang tồn tại trong tim, chẳng hiểu sao cứ dần dần, dần dần tan biến.

Con ngựa kéo xe cứ chạy đều đều tới trước, chạy một mạch lên núi.

Không nén nổi lòng, hần áp mặt mình xuống đầu cô, nhìn về phía trước, hít vào một hơi thật sâu, để mùi hương của cô tràn vào tim phổi.

Cô bóp xong từng góc ngách trên tay hần rồi mới thả ra, tiếp đó kéo bàn tay đang nắm dây cương bên ngoài tấm thảm lại.

Hần nhanh chóng đổi tay cầm cương để cô tiếp tục chăm chút cho bàn tay còn lại của mình.

Cô lặp lại động tác vừa rồi, cẩn thận, dịu dàng, quyến luyến, bịn rịn không rời, chăm sóc hần tỉ mỉ từng

tắc từng ly, thân mật tới nỗi không gì sánh được, làm toàn bộ tim hấn đều tan chảy.

Lúc cô bóp xong cả rồi, hấn mới cầm ngược lại bàn tay nhỏ bé khéo léo của cô.

Cô ngẩng đầu, thấy hấn buông mắt nhìn mình, đôi mắt đen sâu hút, mở miệng nói: “Xin lỗi.”

“Tại sao?”

“Đúng là ta...” Hấn khàn giọng thừa nhận: “Đang ghen.”

“Chàng không cần ăn dấm chua của y.” Cô nhìn hấn chăm chú, nói chân thành: “Ta yêu chàng, cũng đã gả cho chàng. Thu bộ đầu chỉ là khách nhân thôi.”

“Nàng thích hấn ta.” Đồng tử của hấn co lại, khàn khàn nói.

“Y là người tốt nên dĩ nhiên ta thích y rồi.” Đông Đông kéo tay hấn đặt lên ngực mình, cả gương mặt đỏ lên: “Nhưng dù người khác có tốt cỡ nào thì cũng không tốt bằng chàng, không phải chàng thì ta không cần, chàng hiểu không?”

“Ừ.” Lòng hấn se thắt lại, cầm thật chặt bàn tay cô.

Đông Đông nhìn hấn mỉm cười, nắm tay hấn rồi gối đầu lên vai hấn lần nữa.

Dịch Viễn tiếp tục đánh xe, tận sâu trong nội tâm, hấn biết mình tình nguyện ở bên cô thế này đến hết đời, hấn đánh xe cho cô, cô bóp tay cho hấn, bên nhau đến già.

Xe ngựa chạy lộc cộc tới trước, vòng qua một lối rẽ cuối cùng, rốt cuộc cũng tới được chỗ cô lấy nước.

Nhưng vừa mới rẽ qua khúc quanh, hấn bỗng nhìn thấy ở khe núi phía trước xuất hiện một ngôi nhà gỗ.

Dịch Viễn ngệt ra, cảm thấy Đông Đông đang nắm tay hấn, ngẩng đầu lên.

Hấn dừng xe ngựa lại cúi đầu nhìn thì thấy cô nhoẻn miệng cười với mình, hoàn toàn không thấy lạ lẫm gì với ngôi nhà đột nhiên sinh ra này.

“Ngôi nhà này ở đâu ra vậy?” Lần trước hấn đi lấy nước với cô vẫn chưa thấy nó, nhưng mới qua vài ngày sao bỗng đứng lại mọc ra một ngôi nhà.

Cô ngửa đầu nhìn hắn, cười đáp: “Nhà này là quà của nhóm Âu Dương sư phụ tặng cho chàng.”

Dịch Viễn đàn mắt ra: “Âu Dương sư phụ?”

“Còn những thợ khắc, sư phụ và huynh đệ trong công phường nữa.” Nói đoạn cô đứng dậy, dắt tay hắn xuống xe: “Đến đó đi, chúng ta tới nhìn một cái.”

Hắn ngơ ngác theo cô xuống xe, bị cô nắm tay dắt đi thì không đành lòng được bóp tay cô, chờ cô ngoái đầu lại thì nghi hoặc hỏi: “Khi không họ xây ngôi nhà này làm gì?”

“Chàng vào thì biết ngay thôi.” Cô vừa nói vừa đẩy cửa ra, sau đó đẩy hắn vào.

Dịch Viễn vừa bước vào cửa đã sửng sốt.

Căn nhà không rộng nhưng khá sâu, bên trong có bể nước mới xây, có cả lò lớn, nồi hấp, rãnh lọc, mà ở chỗ sâu nhất là một guồng nước cực lớn, bên cạnh guồng nước là một nồi lớn chứa hai bánh xe đá, sau nồi là hai con lừa còn đang gặm cỏ.

Tất cả dụng cụ và nồi hơi đều làm theo y hệt như tưởng tượng của hắn.

45. Quyển 2 - Chương 42

Edit: Yunchan

Guồng nước đã được cải tạo, bánh xe đá để nghiền ép vỏ nguyên liệu, và cả màn trúc treo sẵn trên bể nước để giảm thiểu lực cầm tay, thậm chí ở đó còn cả cái bàn đá sậy giấy đã được hắn thiết kế lại.

Tất cả mọi thứ đều chính xác tới từng tắc theo tiêu chuẩn mà hắn đưa ra, và còn làm từ vật liệu mà hắn muốn, chẳng có lấy một chút sai lệch nào.

“Sao rồi, chàng thích không?” Đông Đông đứng sau lưng hắn, lên tiếng hỏi với giọng hồi hộp.

“Sao nàng... nàng làm được những thứ này?” Hắn ngoái đầu nhìn cô đầy kinh ngạc.

Lúc hắn ngoảnh đầu qua, Đông Đông nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt và cả sự mừng rỡ trong mắt hắn, đến đây tim cô mới rơi xuống.

Hắn thích chúng, cô biết, cô nhìn ra được.

Cô nắm chặt hai tay vào nhau, nhìn hắn mỉm cười: “Hôm đó ta đọc sách của chàng, cảm thấy những cách thức mà chàng nghĩ ra rất hay, nếu không dùng tới thì thật đáng tiếc, nên ta đã cầm nó tới tìm Âu Dương sư phụ, hỏi ông ấy muốn làm những thứ này thì có được không. Ông ấy nhìn thấy thì kinh ngạc, mà khéo sao lúc đó một số thợ cũ của phường giấy cũng ở chỗ ông ấy uống trà, nghe thấy chuyện này thì đều chen vào xem. Mấy sư phụ thảo luận quyển sách của chàng rất nhiệt tình, ta còn chưa kịp nói họ muốn bao nhiêu tiền công thì họ đã bắt đầu chia nhau làm những dụng cụ này rồi. Có sư phụ còn chạy ngay ra ngoài để tìm thợ đá với thợ mộc, tất cả sư phụ trông còn sốt sắng hơn cả ta nữa, khen thiết kế của chàng không dứt lời. Họ còn vội vàng hỏi ta khi nào thì chàng mở lại phường giấy, ta bảo là chúng ta không còn bao nhiêu tiền hết, không chắc là có thể dựng lại phường được. Nhưng ai cũng nói tiền không phải trọng điểm, chuyện chế tạo bàn đá, lò lớn, rãnh nước, cất nhà, làm guồng quay họ đều am hiểu hết, nên việc dựng lại phường này không thu tiền.”

Hắn á khẩu cả buổi trời cũng không đáp được câu nào.

Đông Đông nhìn hắn, dịu giọng hơn nữa: “A Viễn, ta biết chàng thích làm giấy, chàng bỏ nhiều tâm huyết cho công việc này đến thế, ta là thê tử của chàng, bất kể chàng bán đậu hũ với ta hay quay lại làm giấy thì ta đều không để tâm, ta chỉ hy vọng chàng sống thật vui vẻ thôi...”

“Chỉ cần ở bên nàng là ta đã rất vui rồi.” Hắn nói chắc nịch.

Cô cười thẹn thùng, nói: “Ta biết, nhưng chàng nghĩ xem, mặc dù Dịch gia lập lại phường giấy, nhưng quy mô lại nhỏ đi rất nhiều, những người già yếu tuy có tay nghề tốt, nhưng vẫn chẳng được thuê lại. Nếu chàng lập nên phường giấy lần nữa, thì không chỉ bản thân chàng hài lòng, mà còn có thể giúp mọi người có được bát cơm, đây là chuyện vẹn cả đôi đường thì có sao không làm chứ? Đúng không?”

Dịch Viễn sụp mắt nhìn cô, cảm thấy cổ họng thất lại.

“Nàng... không ngại thật ư?”

“Tất nhiên là không rồi.” Cô lắc đầu, vuốt ve mặt hắn, dịu dàng nói: “Ta là thê tử của chàng, mặc kệ chàng có phải là thiếu gia hay không, có thể bán đậu hũ với ta hay không, chàng vẫn là trời là đất của ta, là phu quân của Lôi Đông Đông. Chỉ cần chàng không ruồng bỏ, thì ta sẽ làm Đông Đông của chàng mãi mãi.”

Đó là câu hắn từng nói, là lời cầu xin mà hắn từng nói.

Hơi thở hắn nghẹn lại, lệ bỗng đọng đầy mắt.

“A Viễn, ta yêu chàng, sống cũng thế mà chết cũng thế.” Cô cầm lấy mặt hắn, nhón chân lên hôn vào môi hắn, mỉm cười hứa hẹn: “Cả đời này ta chỉ muốn ở bên chàng, kề bên nhau tới bạc đầu.”

Cả căn phòng này đều là tâm của cô, ý của cô.

Cô không những muốn ở cạnh hắn, mà còn muốn hắn sống thật vui vẻ.

Còn tưởng là chỉ hắn yêu sâu đậm, ai ngờ đâu cô cũng rất chân thành.

Tình không nén nổi, Dịch Viễn vươn phất tay ra ôm chầm lấy cô, vùi cô vào ngực mình thật sâu, thật lâu, không tài nào buông tay ra nổi.

Cô có thể cảm giác được nước mắt của hắn đã thấm ướt bờ vai mình, làm lòng cô đau thắt.

Đợi tới khi lấy lại được nhịp thở hắn mới lùi ra, khàn giọng hỏi.

“Sáng sớm họ Thu tới nhà là để báo với nàng chuyện này sao?”

“Phải, y tới truyền lời cho Âu Dương sư phụ.” Cô nhìn hắn chằm chằm, vừa đau lòng vừa buồn cười nói: “Vốn dĩ ta định chờ hai ngày nữa mọi chuyện đi vào quỹ đạo rồi thì mới tạo cho chàng một bất ngờ, lừa chàng tới đây, ai dè đâu chàng lại ăn phải dấm chua của người ta...”

Hắn hờn quẫn, trong mắt ngập đầy vẻ xấu hổ, bèn khàn giọng nhận lỗi lần nữa: “Xin lỗi.”

Cô xoa xoa môi hắn, rồi nắm lấy tay hắn, ngượng ngùng nhưng vẫn dịu giọng nói: “Không sao hết, nhưng ta không thích chàng tự dằn vặt mình như vậy đâu, chàng thấy buồn, còn ta nhìn mà đau lòng.”

Nhẹ nhàng cầm ngược lại tay cô, hắn sụp mắt nhìn cô hứa: “Không có lần sau nữa, sau này ta có chuyện gì cũng nói hết với nàng.”

Đông Đông cong khóe môi, nở na nụ cười ngọt ngào, nói: “Vây trước hết chàng giải thích với ta những dụng cụ này phải dùng thế nào, có được không?”

“Tất nhiên.”

Hắn cười gật đầu, tình nguyện dắt tay cô đi khắp tòa nhà, nói cho cô biết từng loại dụng cụ có tác dụng gì, thao tác ra sao.

Đông Đông cười nhìn hắn hoa tay múa chân, đích thân làm mẫu thao tác với những dụng cụ kia, giải thích bằng nét mặt hào hứng phấn chấn. Lúc này cô biết mình đã làm đúng.

Hắn yêu công việc này, còn cô thì thích nhìn hắn sống thật với sở thích của mình.

Sau đó, hắn quay lại bên cạnh cô, ôm chặt lấy cô rồi hôn cô say đắm.

Cô cười đáp lại hắn, biết cả đời này chỉ cần có hắn cô sẽ không đòi hỏi gì thêm.

Đêm đông sâu thẳm, tuyết rơi lặng thầm.

Trong bóng đêm chập choạng, nam nhân nằm trên giường, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của tiểu nữ nhân trong lòng.

Sau hoan ái, cô mệt lả mà ngủ thiếp đi.

Trong trời đông giá rét, cô rúc vào hắn, bàn tay nhỏ bé đặt lên ngực hắn.

Hắn nhìn gương mặt xinh xắn của cô, bất giác vươn bàn tay vén mấy sợi tóc tơ vướng trên mặt cô ra sau, rồi lấy ngón tay vuốt ve gương mặt cô.

Sau khi từ đảo về, cô chưa lần nào đề cập với hắn về chuyện xảy ra hôm đó, thậm chí còn không hỏi hắn vì sao lại biết cách phong ấn tai cô.

Hắn biết cô vẫn chưa hoàn hồn, vẫn còn sợ sự biến dị của mình.

Có đôi khi hắn sẽ thấy cô thất thần nhìn chăm chăm vào hai tay mình, thậm chí còn năm lần bảy lượt soi vào vại nước, mượn sắc trời để xoa mi tâm mình, như sợ rằng chỉ cần bất cẩn thì những vẩy trắng kia sẽ lại nổi lên.

Mà kể từ hôm đó cô cũng né tránh hồ Động Đình ngoài thành, ngay cả lúc đi giao đậu hũ cho Tống Ứng Thiên cô cũng không dám liếc nhìn mặt hồ lấy một lần.

Có điều, ba ngày trước Tống Ứng Thiên đã trở về.

Hắn đã nghe nói, hắn tin thật ra cô cũng hiểu.

Cô luôn luôn giao đậu hũ lên đảo, một lần cũng không thiếu.

Lúc ra đảo, hắn từng đi tìm Bạch Lộ hỏi chuyện. Tỷ ấy và họ Tô nói với hắn khá nhiều, nhưng quả thật có một số chuyện chỉ có mình Tống Ứng Thiên biết.

Hắn biết cha cô muốn hắn lừa cô cả đời.

Nhưng hắn không muốn về sau cô cứ sống trong thấp thỏm bất an như thế.

Vuốt ve gương mặt và mi tâm của cô, Dịch Viễn ngắm cô chăm chú, biết rõ mình không thể nào lừa cô, không tài nào giấu chuyện này với cô. Cô làm tất cả cho hắn, vì hắn, còn hắn không cách nào làm theo lời cha cô nói, giấu nhem tất cả mọi chuyện.

Hắn duỗi tay kéo cô vào lòng, hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại.

Hắn muốn ở mãi bên cô, nơi nào cũng được, chỗ nào cũng được, chỉ cần ở bên cô thì mọi thứ đều tốt đẹp.

Sớm hôm sau, hắn rời giường làm đậu hũ với cô, nhưng lại dọn hàng sớm hơn mọi ngày. Thấy hắn tháo cờ tiệm xuống, Đông Đông hơi ngẩn ra, bây giờ còn sớm, vẫn chưa tới buổi trưa mà.

Hắn đi thẳng tới trước mặt cô, nhìn cô nói: “Đông Đông, Tổng Ứng Thiên về rồi.”

Cô sững sờ, lát sau mới đáp: “Ta biết.”

“Ta với nàng lên đảo giao đậu hũ.”

“Nhà trên đảo bị phá sập rồi, thiếu gia... còn quay về đảo sao?” Cô nở ra nụ cười yếu ớt, hỏi.

“Bạch Lộ nói là tỷ ấy đã bảo người cất lại nhà, thiếu gia vẫn quay về đảo ở.” Hắn bình tĩnh nhìn cô nói. Đông Đông nhìn lại hắn, phân vân lưỡng lự, nhưng hắn đã đưa tay về phía cô.

Cô nhìn nam nhân trước mắt, nhìn vào ánh mắt kiên định của hắn, rốt cuộc vẫn bước lên nắm lấy tay hắn.

“Đừng sợ.” Hắn cam đoan.

Cô chưa từng nhắc tới, nhưng cô thật lòng sợ phải nói tới nó. A Linh bỏ đi rồi, thiếu gia cần phải biết hôm đó xảy ra chuyện gì, cô biết tất cả đều do cô mà ra, cho nên cô phải đích thân nói rõ với thiếu gia.

Bất kể người ngoài nói thiếu gia Tổng gia vô tâm thế nào đi nữa, cô vẫn biết thiếu gia có thứ để quan tâm.

Người ngoài không biết lý do tại sao thiếu gia phải ẩn cư trên đảo quỷ.

Nhưng cô biết, trước khi A Linh tới đây, thật ra thiếu gia không ở trên đảo, ngài ấy cũng ở trong Ứng Thiên Đường, năm xưa cô cũng chỉ tới mỗi Ứng Thiên Đường để giao đậu hũ mà thôi. Nhưng từ khi thiếu gia mang A Linh về đây, ngài ấy bỗng dời lên đảo sống, ngài ấy giam giữ A Linh, nhưng cũng ở lại đó cùng cô ấy.

Thiếu gia đối xử với cô tốt vô cùng, dù A Linh nói phong ấn trên người cô là do thiếu gia làm, nhưng cô biết đó cũng là vì cô.

Thiếu gia không muốn cô làm yêu quái mà để cô làm người.

Nhưng cô vẫn sợ, sợ nghe được sự thật.

Nhưng mà hắn lại cầm tay cô, nắm rất chặt.

“Đừng sợ.” Hắn nhìn cô, lặp lại lần hai.

Đông Đông siết chặt tay lại, gật đầu với hắn: “Ừ, không sợ.”

Hai người thu dọn đồ đạc rồi mang đậu hũ lên xe.

Dọc đường cô vẫn căng thẳng, còn hắn thì vẫn nắm tay cô.

Xe ngựa chậm rãi đi tới bến tàu, Tam thẩm thấy hai người thì nhoẻn miệng cười, rồi chở hai người tới đảo quý.

Hồ nước thăm thẳm nhấp nhô, nơi cập bến đã đóng băng lạnh lẽo.

Cô ngồi trong mũi thuyền nép sát vào hắn, không dám nhiều lời, nhưng một khi tới nơi rồi thì cô không thể nào không rời khỏi mũi thuyền.

Màn sương trắng phủ quanh đảo quý bao năm nay, sau hôm ấy thì không còn thấy nữa, Đông Đông và Dịch Viễn có thể thấy rất rõ cả hòn đảo nhỏ kia.

Mùa đông năm nay lạnh một cách lạ lùng, tuyết rơi dày mấy ngày liên tục làm cây trên đảo đều rụng hết lá, nhánh cây trơ trụi bị lớp tuyết trắng tinh phủ lấp, trông lạnh lẽo hiu quạnh dị thường.

Khi tàu cập vào bến, cô càng căng thẳng hơn, nhưng Dịch Viễn lại nắm tay dắt cô lên bờ.

Đông Đông xách theo giỏ thức ăn để đưa cho thiếu gia mà hoảng sợ trong lòng, cực kỳ thấp thỏm bất an.

Hắn nắm tay cô, Đông Đông giương mắt nhìn thì chợt thấy hắn cúi đầu hôn cô, hôn tới nỗi choáng váng đầu óc, thiếu chút nữa là thả rơi luôn cả giỏ thức ăn.

Sau đó hắn lui ra, nhìn cô cười dịu dàng.

“Xem đi, sắc mặt khá hơn nhiều rồi.”

Mặt cô ửng đỏ, biết hắn cố tình làm vậy là để cô không căng thẳng nữa.

“Không sao đâu.” Hắn nói rồi nắm lấy tay cô: “Đến đây đi.”

Cô thở sâu, gạt đầu rồi cùng hắn rời khỏi bến tàu, bước lên đảo quý.

Tuy đã gần một tháng trôi qua, nhưng hơn phân nửa cây rừng trên đảo vẫn còn ngả đổ, cho thấy uy lực phá hoại lúc ấy mạnh mẽ cỡ nào.

Hai người nắm tay nhau giẫm lên tuyết đọng, đi cùng nhau tới trung tâm đảo.

Tổng Ứng Thiên không còn lập ra mê hồn trận nên sương trắng cũng không còn, đường đi lên cũng không xa như lúc trước.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã nhìn thấy tòa nhà ấy.

Ngôi nhà được xây mới giống y đúc ngôi nhà cũ, chỉ có điều phòng ốc khoác lên vẻ ngoài mới mẻ, khác hẳn với phòng ốc trước đây có dấu vết phong sương của năm tháng.

Dịch Viễn dẫn cô lên thềm, đẩy cửa ra.

Đại sảnh đằng sau cánh cửa không có lấy một bóng người.

Hắn và cô đi vào sâu hơn, khắp sân vườn đều đọng đầy tuyết trắng xóa, cửa ba gian phòng đều mở rộng, hai người đang định tới phòng của Tổng Ứng Thiên thì Dịch Viễn bỗng nghe ở gian phòng đối diện vẳng tới tiếng đàn réo rắt.

Hắn giật mình quay người qua, Đông Đông nhìn hắn ngơ ngác.

Đông Đông ngẩn ra, đột nhiên cho rằng A Linh đã quay lại nên hốt hải chạy tới. Nhưng tới cửa thì không thấy bóng dáng màu đen quen thuộc kia, mà chỉ thấy một nam nhân mặc trường sam trắng tinh, ngồi xếp bằng đưa lưng về phía cô, hướng mắt về phía rừng rậm đằng sau cánh cửa mở toang.

Đó không phải A Linh, mà là thiếu gia.

Tuyết trắng ngoài cửa bay lả tả, y ngẩng đầu nhìn bông tuyết rơi, bàn tay gầy từng nốt lên chiếc đàn cầm đặt trên chân mình.

Y dùng sức gảy đàn nhẹ nhàng như vậy, thế nên chiếc đàn cầm hầu như không có vẻ gì là đang rung động.

Ngực cô thắt lại, buột miệng thốt lên: “Thiếu gia.”

Nam nhân nghe tiếng gọi bèn đặt đàn xuống ngoảnh đầu lại, thấy cô thì nhoẻn miệng cười.

“Đông Đông, đã lâu không gặp.”

Nhìn nụ cười hiền hòa của y, cổ họng cô siết chặt, lòng quặn lên.

Sau đó cô thu hết can đảm xách giỏ trúc bước vào, ngồi quỳ trước người y.

“Muội mang đậu hũ tới.”

“Ừ, ta thấy.”

“A Linh... Đi rồi...”

“Ta biết, Bạch Lộ đã nói với ta.”

“Xin lỗi...” Đông Đông hổ thẹn nói: “Muội không biết, không biết mở phong ấn sẽ có hậu quả như thế...”

“Không phải lỗi của muội, là ta chưa nói rõ. Huống chi cô ấy đã muốn ra ngoài từ lâu rồi, lần này là vì thời cơ tới thôi.” Y nhắc mắt lên, nhìn Dịch Viễn ngồi xuống cạnh cô, nói: “Vất vả cho cậu.”

Dịch Viễn nắm chặt tay Đông Đông, nhìn y đáp: “Không vất vả, là ta cam tâm tình nguyện.”

“Ta thấy.” Tống Ứng Thiên buông mắt nhìn vào đôi bàn tay đan vào nhau của hai người, cười nói: “Cậu là một người thông minh.”

“Hôm nay ta tới đây là muốn ngài nói rõ với Đông Đông.” Dịch Viễn nhìn thẳng y: “Nàng cần phải biết chân tướng.”

Tống Ứng Thiên lại khẽ cong khóe miệng đáp: “Ta cũng nghĩ vậy.”

Đông Đông chẳng biết hắn đang nói gì, bèn ngoảnh đầu nhìn hắn hỏi: “Chàng nói gì thế?”

“Ta bảo là y phải nói cho nàng biết sự thật.” Dịch Viễn nói chậm rãi.

“Sự thật gì?” Cô bắt an hỏi.

“Sự thật tại sao y phải phong ấn tai nàng.”

Đông Đông hơi co người lại, nhưng hắn nắm chặt lấy tay cô trấn an: “Nàng đừng sợ, ta sẽ ở bên nàng, sống chết có nhau.”

Tống Ứng Thiên nghe xong chỉ hỏi: “Cậu thật lòng muốn sống chết bên muội ấy ư?”

Dịch Viễn dời tầm mắt từ Đông Đông sang Tống Ứng Thiên đáp: “Ngài biết ta rất muốn mà.”

Đông Đông bối rối nhìn thiếu gia trước mặt và Dịch Viễn bên cạnh, hỏi: “Nói cho ta cái gì?”

Dịch Viễn nhìn cô nói: “Thân thể của nàng.”

Cô giật mình, cả gương mặt bỗng tái lại.

“Không sao đâu, nàng hỏi y, ý sẽ giải thích rõ ràng với nàng.”

Đông Đông mím môi, tim run khê. Nhưng hắn kiên định như vậy, bàn tay săn chắc ấm áp của hắn truyền tới sức mạnh, làm cô hít vào một hơi rồi lại hít vào hơi nữa, rốt cuộc cũng lấy được dũng khí quay đầu nhìn về phía thiếu gia, khàn giọng lên tiếng:

“Thiếu gia... rốt... rốt cuộc thì muội là gì? Muội... là người sao? Hay... hay là yêu quái?”

Tống Ứng Thiên nhìn cô, cười nhạt đáp: “Muội đương nhiên là người.”

“Nhưng... nhưng hôm đó muội...” Cô bắt an lên tiếng, rụt rè nói: “Người muội... người muội trở nên rất kỳ dị...”

Hiện tại y đã biết vì sao Dịch Viễn lại yêu cầu mình nói ra sự thật.

Tống Ứng Thiên nhìn nha đầu mà mình theo dõi từ nhỏ tới lớn, nói: “Đông Đông, muội không kỳ dị, muội như thế là vì liên quan tới mẹ muội.”

“Mẹ muội... là yêu quái sao?” Mắt cô tối sầm lại, giọng khản đặc.

“Không, cô ấy không phải yêu quái.” Tống Ứng Thiên nhìn cô cười khẽ, nói: “Cô ấy là Long nữ, là Long nữ Động Đình.”

Đông Đông ngơ ngàng tới trợn tròn mắt: “Long... Long nữ?”

“Phải, theo ghi chép trong sách của tổ sư gia nhà ta, thì Long quân Động Đình trông coi vạn vật nơi đây, nhưng đến từ một giới khác. Mẹ muội căn bản không thể đến nhân giới, nhưng ngoại công ta có chút giao tình với Long quân, Long quân thì cực yêu thương tiểu tôn nữ là mẹ muội, nên thỉnh thoảng sẽ cho phép mẹ muội lên lên dạo chơi. Có một lần mẹ muội gặp phải một nam nhân bị trọng thương, không nén lòng được nên đã ra tay cứu y. Người nam nhân đó chính là cha muội.”

“Cha muội?” Đông Đông mở to mắt, líu lười.

“Cha muội vốn là người trong giang hồ, bị người ta truy sát hãm hại ngã xuống hồ nên được mẹ muội cứu. Hai người lâu ngày sinh tình rồi sinh ra muội. Nhưng tuổi tác Long quân đã cao, tuổi thọ sắp tận, mà Động Đình này không thể nào một ngày không chủ, thế nên Long quân chết đi thì ngay lập tức phải có người ngồi lên đại vị, dẹp yên bất ổn. Năm muội năm tuổi, Long quân vãng sanh(*), vạn vật Động Đình đều cần chủ nên bèn tìm đến muội. Mẹ muội vì muốn bảo vệ muội nên tới thỉnh cầu ta phong ấn tai muội lại, để muội không nghe thấy lời triệu gọi mà tự nguyện trở về làm chủ nhân.”

(*) Chết.

“Đã là chủ thì tại sao lại bị giới hạn đủ điều thế chứ?” Dịch Viễn hỏi vặn.

“Làm chủ nhân Động Đình này không dễ dàng như vậy.” Tống Ứng Thiên nhìn hấn, đáp: “Ngàn năm trước, Động Đình là một đại trạch có yêu quái lộng hành, bộ tộc Long quân tới đây là vì sự khẩn cầu của con người hòng nhờ họ chế ngự yêu ma, phong ấn chúng bên dưới đầm nước. Đồng thời thề rằng mấy đời Long quân sẽ ở lại đây áp trấn, với trao đổi là tộc của họ cũng ở lại đại trạch này định cư.”

Dịch Viễn bàng hoàng, buột miệng hỏi: “Chẳng phải họ cũng sống ở đây giống con người sao?”

“Đúng vậy.” Tống Ứng Thiên nhìn hấn, đáp: “Họ đều sống như con người, nhưng người thừa kế Long quân thì cả đời không thể rời khỏi đó, không thể nào tồn tại trong nhân giới.”

Đông Đông há hốc không nói nên lời, nhìn tới đây thì sực tỉnh táo lại, hỏi vội: “Vậy là mẹ muội không chết?”

“Phải.” Tống Ứng Thiên nhìn sang cô, nói thẳng: “Cha muội cũng không chết, y không nỡ bỏ rơi mẹ muội nên năm đó cũng muốn đi theo. Nhưng vì muội nên y mới ở lại đây, y chăm sóc muội tới lớn, cho tới khi muội có thể tự bảo vệ mình thì mới bỏ hết tất cả để đi tìm mẹ muội.”

Đông Đông ấn ngực, hỏi lại bằng giọng nghèn nghẹt: “Vậy là, cha không phải... không phải chết đột ngột vì bị rắn cắn sao?”

“Không phải.” Tống Ứng Thiên nhìn cô hiền hòa, nói: “Vì y không thể nói cho muội biết, y sợ muội sẽ xin theo, nhưng nơi đó không phải nhân giới, mà muội thì còn quá trẻ, vẫn còn những tháng ngày đẹp để trải qua.”

Đông Đông vừa khóc vừa cười, mừng tới trào nước mắt hỏi dồn: “Họ đang ở đâu? Muội có thể gặp họ không?”

“Có thể.” Tống Ứng Thiên nhìn cô, đáp: “Có thể gặp nhưng muội sẽ không về được nữa. Hiện tại muội có thể làm người là vì ta đã phong ấn tai muội để muội không nghe thấy lời triệu gọi. Nhưng nếu muội thật lòng muốn tới gặp họ, thì buộc phải trở thành huyết mạch của Long quân, vì thế không thể nào về lại nhân giới nữa. Cho nên nếu muội muốn gặp thì phải bỏ lại tất cả như cha muội, muội có bằng lòng không?”

Đông Đông nghe vậy thì ngẩn ra.

Bỏ hết tất cả, chẳng phải là không thể nào quay lại đây? Không thể nào gặp lại Dịch Viễn nữa sao?

Cô lạnh toát người, chợt cảm giác tay hần siết chặt lại.

Đông Đông ngoảnh đầu qua, thấy nam nhân bên cạnh đang nhìn cô thâm tình, nói: “Nếu nàng muốn gặp thì ta sẽ đi với nàng.”

Cô nhìn hần bằng ánh mắt không thể nào tin nổi, hần đi cùng cô trong khi hần đã nghe thiếu gia nói rất rõ.

Nếu gặp thì phải bỏ lại mọi thứ ở đây, cha cô bỏ cô, thà bỏ cô chứ không thể nào rời xa mẹ. Còn hần lại tình nguyện vì cô mà vứt bỏ nhân gian này, đến một nơi chưa xác định.

Nam nhân này... Nam nhân này...

Đông Đông nhìn hần, nâng tay lên xoa mặt hần, nước mắt dâng đầy mi, rồi cô cong môi nở nụ cười.

“Không, ta không gặp, không muốn gặp.” Cô cười mà mắt rưng rưng, sau đó ngoảnh sang thiếu gia, nói: “Muội muốn ở bên Dịch Viễn, ở bên nhau đến già.”

“Muội chắc chứ?” Tống Ứng Thiên hỏi.

“Chắc.” Cô quay lại với Dịch Viễn, nhìn hần mỉm cười: “Muội chắc chắn, muội chỉ cần biết họ vẫn đang sống tốt, nhiều đó đã đủ rồi.”

Dịch Viễn ghen ngào nhìn cô chăm chú, rồi đưa tay nắm chặt lấy tay cô.

Tổng Ứng Thiên thấy thế thì nhoẻn môi cười, nói: “Vậy thì rất tốt, cứ thế đi.”

Dịch Viễn nghe nhưng chỉ lo lau lệ trên mặt cô, nói dịu dàng: “Đông Đông, trời lạnh rồi, nàng đi nấu nồi nước nóng cho thiếu gia nhé?”

Đông Đông mỉm cười gật đầu: “Vâng.”

Nói rồi cô quay lưng đi vào bếp.

46. Quyển 2 - Chương 43: End

Edit: Yunchan

Dịch Viễn chờ cô ra ngoài rồi mới nhìn về phía Tổng Ứng Thiên, hỏi: “Nếu mẹ nàng đã trở lại, thì tại sao Long tộc còn tới tìm Đông Đông?”

Tổng Ứng Thiên nhếch môi nói: “Không gian mà Long tộc ở là dựa vào Long quân mới tồn tại được, họ sống yên ổn với con người không có gì xung đột. Nhưng nếu Long quân không còn ở đó thì không gian kia cũng sẽ bị tiêu hủy, và vô hình trung họ cũng mất đi chỗ sinh tồn. Đối với họ mà nói, nếu có thể có nhiều Long nữ hơn thì dĩ nhiên cũng tốt hơn. Cho nên họ mới muốn giết cậu, giết cậu rồi thì Đông Đông chẳng còn gì để lưu luyến nữa, cũng dễ chấp nhận lời triệu gọi của tộc hơn.”

“Ngài biết ư?” Hãn sưng ra, nhướn mày.

“Lôi Phong là Quỷ Đầu đao, cũng chính là thanh đao của ngoại công ta.” Tổng Ứng Thiên nhìn hãn nói tiếp: “Thanh đao đó có thể rạch không phá giới, chém ra một con đường thông qua giữa hai giới. Mỗi tháng y có thể chọn ra một hôm giờ tý để tới đây chơi cờ với ta một canh giờ. Đêm qua, y biết ta về nên đã tới thăm.”

Dịch Viễn càng sưng sờ hơn, hỏi tới: “Tại sao ngài không cho Đông Đông biết?”

“Bởi vì rất nguy hiểm, năm đó vì không cho Long tộc tranh chấp với loài người nên Long quân đã dùng pháp trận ngăn ra một giới hạn, vạch rõ nhân giới và long giới. Nhưng thật ra cả hai giới đều ở cùng một nơi, chỉ khác tầng mà thôi. Nơi chúng ta ở là tầng một, chỗ họ ở là tầng hai, hai tầng này đều tồn tại song song, chỉ có điều chúng ta không cảm giác được họ và họ cũng khó phát hiện chúng ta. Song mỗi lần đến giờ tý thì ranh giới giữa hai bên sẽ mỏng như giấy vậy.”

Y nói tiếp: “Ở đảo quỷ thì càng đặc biệt hơn. Nếu muội ấy ở đây vào giờ tý, thì phong ấn sẽ suy yếu, muội

ấy rất dễ bị triệu gọi và bị lôi tới một thế giới khác.”

Dịch Viễn sững sốt, đến giờ mới biết, vì hôm ấy hấn trùng hợp bị kéo tới đó nên mới gặp được cha mẹ cô.

Lời của Tống Ứng Thiên khiến hấn sức hiểu ra một chuyện khác...

Cha mẹ cô vẫn ở trên đảo quỷ, ở tại chỗ này, ngay căn phòng này, ở cùng một nơi, chỉ khác không gian.

“Lúc Đông Đông tới, mẹ nàng có thấy được nàng không?”

Tống Ứng Thiên nhìn hấn cười nhạt, không trả lời trực diện mà chỉ nói gián tiếp: “Cô ấy là Long quân, là chủ nhân của đại trạch Động Đình.”

Vậy là đủ rồi.

Người phụ nữ kia có thể thấy rõ Đông Đông từ một nơi khác, thế nên Tống Ứng Thiên mới bảo cô lên đảo, mới để cô thỉnh thoảng tới đây giao đậu hũ.

Dịch Viễn lặng đi thật lâu mới có thể hỏi tiếp: “Nếu tuổi thọ của mẹ nàng đến rồi, thì Đông Đông nàng...”

Tống Ứng Thiên biết hấn đang lo lắng điều gì, bèn đáp: “Tuổi thọ của Long tộc rất dài, chỉ cần phong ấn của Đông Đông không bị giải trừ thì vẫn có thể làm người, và cũng tuân theo sinh lão bệnh tử như con người. Nếu phong ấn của muội ấy không bị giải trừ thì không tới lượt muội ấy.”

Dịch Viễn nghe xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm thay cô.

Tống Ứng Thiên cười cười, nhắm mắt lại gảy khẽ một nốt huyền cầm, lắng tai nghe tiếng vọng lại khe khẽ trong phòng, hỏi: “Cậu nói xem, âm này có quá cao không? Ta cứ nghĩ âm của cây đàn này cao, nhưng sao chính mãi vẫn sai âm.”

Đã quá quen với việc xoay vần đề như chong chóng của người này, nên Dịch Viễn chỉ nhìn y đáp: “Ta không nghiên cứu về đàn.”

“Vậy à?” Tống Ứng Thiên cười nhẹ tiếc nuối, thở dài tiếp lời: “Đáng tiếc, có lẽ đàn này ta không sửa được rồi.”

Dù nói thế nhưng bàn tay y vẫn đặt lên đàn, ấn vào dây đàn, nhẹ nhàng gảy lại một lần nữa.

Trong lúc ấy, trên môi y vẫn giữ nguyên nụ cười. Vừa rồi khi Đông Đông nhắc tới A Linh, người này thể

hiện như hoàn toàn không để ý, như thể nữ nhân kia bỏ đi cũng chẳng hề gì. Nhưng Dịch Viễn chú ý thấy tay y từ nãy tới giờ luôn vuốt ve dây đàn.

Tiếng đàn lại vang lên yếu ớt, quanh quẩn khắp phòng.

Dịch Viễn nhìn nam nhân đang gảy dây đàn, lưỡng lự một lát rồi cuộc vẫn phải căng miệng nói: “A Linh cô ta... tuy mở phong ấn của Đông Đông, nhưng cô ta cũng đã cứu nàng. Đông Đông đã nói với ta rằng ngay lúc cô ta mở phong ấn đã hối hận. Nếu A Linh không rạch tay lấy máu để vẽ trận, không kéo dài thời gian, thì ta cũng không thể nào tới kịp.”

Tống Ứng Thiên nghe vậy thì mở mắt ra nhìn hắn.

Dịch Viễn nhìn thẳng lại y, thẳng thắn thừa nhận: “Trước đây ta rất không ưa cô ta, nhưng có lẽ, thật ra cô ta cũng không tệ hại tới mức ấy.”

“Thật vậy sao?” Tống Ứng Thiên sụp mắt xuống, bên môi nở nụ cười, nhưng trông càng khổ hơn.

“Cô ta tệ hay không tệ chẳng phải ta định đoạt, nếu như ngài cũng không biết, thì ta đây càng chẳng thể nào biết được.”

Nói rồi Dịch Viễn đứng dậy, bước ra ngoài.

Vừa ra tới cửa thì hắn bỗng khựng lại, ngoái đầu nhìn nam nhân đang ngồi gảy đàn kia, lên tiếng nói:

“Ta không hiểu đàn, nhưng ngài đã sửa đến tận đây rồi, nếu vứt nó đi thì nó vẫn mãi mãi như vậy. Còn nếu không dỡ bỏ đi, thì sợ gì mà không thử lại?”

Tống Ứng Thiên sững sờ, bất chợt mỉm cười, nhỏ giọng thì thào.

“Phải, sợ gì mà không thử lại... sợ gì chứ...”

Sau đó, y bèn ôm đàn xoay người sang hướng khác, tiếp tục ngắm từng bông tuyết bay lả tả trên không trung, vừa gảy dây đàn, vừa lắng tai nghe tỉ mỉ.

Thấy y lại rơi vào thế giới của mình, Dịch Viễn không nói thêm gì mà chỉ rời khỏi phòng, tới nhà bếp để phụ Đông Đông.

Tiếng đàn cảm vang lên đứt quãng, vọng lại xa gần, tiếng này rồi tiếng khác, lần này rồi lần khác. Chẳng biết qua bao lâu, tiếng đàn rời rạc bỗng nổi lên, đan thành một bản nhạc.

Bản này rất quen thuộc, là bản mà A Linh đã từng gảy.

Lúc hấn ra khỏi bếp đi gánh nước, thì nhìn thấy cánh rừng bên ngoài cửa chẳng biết từ bao giờ màn sương mù đã tụ lại, vây vòng quanh đảo quý.

Hấn ngơ ngẩn nhìn màn sương dày đặc, hiểu ra, trong tích tắc ngẩn ngui vừa rồi, mê hồn trận đã bị lập nên một lần nữa.

Nam nhân kia về đây đã ba ngày, trong ba ngày ấy chưa từng bày lại trận, song bây giờ, lại dựng lên.

Chẳng biết sao, hấn có cảm giác biết Tống Ứng Thiên làm vậy vì điều gì.

Xem ra, thiếu gia vô tâm với mọi thứ, giờ đây đã tới lúc không còn vô tâm.

Biết cái tên không gì không thể kia cũng sẽ khó chịu giống hấn, chẳng biết sao hấn lại cảm thấy hả hê.

Hấn cười khê xách nước vào phòng, Đông Đông bưng chén canh lên đón, múc một thìa thổi nguội rồi đưa tới bên miệng hấn:

“A Viễn, chàng ném thử canh này xem.”

Hấn há miệng, uống xong thìa canh nóng mà cô đưa tới tận miệng, để dòng nước dịu dàng thấm qua họng làm ấm dạ dày.

“Ngon không? Còn thiếu vị gì nữa không?”

“Rất ngon.” Hấn cười nhìn cô dịu dàng: “Không cần thêm gì nữa, vị này ngon lắm rồi.”

Cô thấy thế thì nở nụ cười ngượng, múc thêm một thìa nữa cho hấn: “Ta có bỏ thêm ít gừng, chàng uống nhiều chút để người ấm lên.”

“Chẳng phải canh này cho Tống Ứng Thiên sao?” Hấn buồn cười nhắc cô.

Mặt cô đỏ ửng, đáp: “Của thiếu gia là của thiếu gia, của chàng thì là của chàng, phần của thiếu gia ta đã mang tới cho ngài ấy rồi, chén này là của chàng.”

Dịch Viễn liếc thấy nồi canh nhỏ đã cạn đáy, cô để lại chén canh này cho hấn mà không giữ lại cho mình.

Nhìn gương mặt đỏ hồng của cô, lòng bỗng ấm áp tới kỳ lạ.

Không nén nổi lòng, hắn nắm lấy bàn tay cô kéo cô ngồi cạnh, rồi múc một thìa đưa tới môi cô nói: “Vây nàng cũng uống chút đi, trời lạnh lắm.”

“Chàng uống là được rồi, ta có phải ra ngoài đâu.” Cô đỏ mặt nói.

“Đừng cãi, cãi nữa thì canh nguội mất.” Hắn khẳng khái.

Đông Đông hết cách với hắn, đành phải há miệng ra trong khi mặt thì đỏ lựng, để cho hắn dứt canh.

“Sao, ngon không?” Hắn cười nhìn cô.

“Canh này ta nấu mà.” Cô buồn cười.

“Vây thì ngon rồi.” Hắn nói rồi lại cười, dứt cho cô thìa nữa: “Nào, uống thêm hớp nữa.”

Cô lại phải uống thêm, nhưng khi hắn lặp lại lần thứ ba thì vội cản: “Chàng cũng uống đi.”

Hắn dúi thìa vào tay cô mà mắt chẳng buồn chớp, Đông Đông xấu hổ nhìn hắn, biết hắn muốn cô dứt nên đành phải nhận lấy, vừa bực vừa tức cười nói:

“May mà Tô gia không ở đây, bằng không để huynh ấy nhìn thấy thì coi chàng có biết xấu hổ hay không.”

Tuy nói thế nhưng cô vẫn dứt canh cho hắn.

Dịch Viễn nghe nhưng chỉ cười nói: “Tiếc là lão không tới, nếu lão mà tới thì ta rất muốn cho lão nhìn, để lão ganh tỵ tới đỏ mắt, về nhà thế nào cũng bắt Bạch Lộ dứt gấp hai lần.”

Đông Đông bị câu nói đùa của hắn chọc cười, nhưng vẫn không chịu thua bèn vật lại. Hai người cứ ta một thìa, nàng một thìa, ta một lời, chàng một câu đùa vô mồm, cứ thế mà uống sạch cả chén canh nóng hổi.

Bông tuyết ngoài phòng vẫn rơi là đà.

Mùa đông năm nay lạnh tới khắc nghiệt.

Nhưng tim của hắn vẫn vô cùng ấm áp, bởi vì cô mà ấm nóng.

Sang năm.

Mùa Đông đã sắp hạ màn, hoa mai thánng chạp lặg lặ nặ trên đầu cặnh.

Nữ nhặn mặ song cửa sổ nhặn ra sặn sặ, ngồi bệnh chiếc bặn con phớa cuối giường, cầm bút vặ hai bức mặn thầnh oại phong.

Ngoài cửa sổ, mai vàng lặc lự theo làn gió nhặ, lặg lặ rơi xuống mặ đốa bay vào bệnh song cửa sổ, nhặ nhặng rơi vào trong bát nước rửa bút, cô không chú ý chỉ tiếp tiếc vặ thậ chuyên tâm.

Sau nửa canh giờ, rồtt cuộc cô cũng hoặnh thầnh hai bức mặn thầnh, vớnh đặnh đặm dán lên. Nhựng tồtt khi cầm lên nhặn thừtt, thì cô càng nhặn càng thấy xấu hỏtt, vừa rồtt vặ tranh cô không phấ hiệnn, giờ vặ xong rồtt cô mớtt biếtt mặnh vừa làm gì. Ngặm ngặnh mặtt lát cô vắnh thấy nệnh bỏ đi thì hợnh, bệnh vớnh vàng cuộtt trồnh hai bức họa lặtt, nhệtt vào giá sắch.

Nầo ngờ cô mớtt lấy tay vặ thì mặtt cái tay to đầtt vớtt lên đầu vai cô.

Cô giặtt bắnh ngoặnh đầu lặtt, thấy hắnh đầtt tới đầtt từ lútt nầo chắnh hay.

“Đồnh Đồnh, chắnh phắnh nầnh vặ tranh mặn thầnh sặ? Hay là đặtt ta dán lên cho nầnh nhếtt?”

Cô đốtt chín mặtt đắpp ngay tápp lựtt: “Không cầnh, không cầnh, ta bắtt cầnh làm hư tranh mắtt rồtt, đặtt sắnh mai ta vặ lặtt bức khắtt.”

“Làm hư tranh? Không thể nầo, lútt nắtt ta thấy nầnh phắtt họa sớtt qua, nhặnh đặtt lắtt mầtt.” Hắnh tồtt mò thồtt tay ra, cầm lấy bức tranh mà cô vừa đặtt lên: “Đặtt ta coi chắtt.”

“Chờ đầtt, chành đừnh nhặnh, chắtt đặtt chắtt nầo hếtt... chành trắtt tranh lặtt cho ta đi...” Đồnh Đồnh vừa quắnh vừa ngượtt, lúốtt cuốtt vớtt tay ra chộtt lấy cắnh tay hắnh, nhựng tên nam nhặnh thắtt trềuh người nắtt còn giờ tay lên cầo hợnh, làm cô vớtt không tồtt.

“Chắtt đặtt gì hếtt thì nầnh giấtt làm gì?”

“Ta... ta... không muốtt chành xem...”

Thấy hắnh sắpp mớtt cuộtt tranh ra, Đồnh Đồnh dướtt tình thể cắpp bắtt, không cồtt tồtt lấy tay hắnh nừa mà chuyểnh sang bặtt mắtt hắnh.

Hắnh thấy vậy thì bắtt cườtt: “Đồnh Đồnh à, nầnh ngặnh làm vậy là cồtt thể...”

Hắn còn chưa nói nốt câu, cô đã hôn lên môi hắn.

Hắn ngửa đầu lùi ra sau, nói: “Ta không...”

Cô chuyển qua hôn hờ kết hắn, làm hắn nín thở.

“Đông Đông...”

Bàn tay cô đang bịt mắt hắn bỗng trượt xuống vòng qua cổ, kéo hắn lại gần.

Hắn hoàn toàn hết cách chống cự, ngay lúc cô mở cái miệng nhỏ ra ngậm vành tai hắn thì hắn đã mất hết tự chủ, lập tức thả cuộn tranh trong tay ra rồi ôm lấy eo cô.

Được rồi, hắn nghĩ cô quả thật có thể ngăn hắn rồi.

Giây tiếp theo hắn nhận thua, loáng cái bế bổng cô lên, đặt bên giá sách.

“Khoan đã... khoan đã... A Viễn... cửa sổ...” Đông Đông thở gấp liên hồi, xấu hổ nhắc hắn: “Cửa sổ... còn chưa có... a... A Viễn...”

Hắn ngậm chặt môi cô, không cho cô ho he gì nữa.

Lúc hắn tiến vào, gương mặt cô đã ngượng tới bốc khói. Tư thế này, lúc hắn cho cô xem qua Xuân Cung đồ, lúc đó cô còn tự hỏi sao làm được, nhưng hắn thật sự cứ thế mà ôm cô tiến vào, tới quần áo cũng chẳng thềm cởi.

Hơn nữa, tư thế này khiến cô không có chỗ dùng sức, chỉ còn biết theo hắn, để hắn đi vào thật sâu, thật sâu...

Đông Đông khẽ nhú đôi mày thanh tú, ưỡn lên một tiếng không cưỡng được, vừa sợ bị người ta nhìn thấy, nhưng cũng vừa bấu chặt lấy bờ vai rắn chắc của hắn, phát run trong ngực hắn mặc cho hắn giằng vò.

Sau đó, khi cô khẽ kêu lên một tiếng thì hắn bỗng hôn cô, hôn rất sâu, giao mình hết cho cô.

Cánh hoa sắc trắng lộng lẫy nương theo gió đi lạc vào song cửa sổ, cơn gió lạnh tấp vào người làm cô run rẩy. Hắn vươn đầu lưỡi liếm vào cặp môi đang phát run của cô, lần này tới lần khác.

Sau đó hắn mới cam lòng duỗi một tay ra kéo sập song cửa gỗ bên cạnh, để nó đóng lại.

Trong phòng không còn ánh mặt trời, chợt tối xuống tù mù.

Hắn bế cô lên giường, cởi quần áo của cả hai ra rồi lại quần lấy cô thêm bận nữa. Sau ân ái cô lả đi, ngủ thật say, còn tinh thần hắn thì vẫn sáng láng.

Muốn cho cô ngủ một giấc trưa thật ngon, hắn bèn rón rén xuống giường, mặc quần áo rồi nhìn sang hai bức tranh kia.

Hắn bước tới nhặt hai cuộn tranh lên, tò mò không biết rốt cuộc là cô đang giấu cái gì, chẳng phải là bức môn thần sao? Có gì để giấu đâu? Ai ngờ hắn vừa mở ra nhìn thì tức khắc ghê tởm cả người.

Dịch Viễn trợn mắt nhìn hai bức môn thần, một giây sau lập tức cười phá lên.

Đó là môn thần không sai, nhưng hai ông môn thần này đều có cùng một gương mặt...

Mặt của hắn.

Cô không định vẽ hắn, hắn biết, hắn đã liếc qua bức phác thảo của cô, trong đó vốn là hai môn thần đỉnh đạc oai hùng, còn có chòm râu dài nữa. Nhưng hai bức tranh này, tuy mặc chiến bào, tay cầm đại đao, nhưng lại có mặt của hắn.

Thảo nào cô muốn giấu.

Hắn nhoẻn miệng cười nhìn hai môn thần này, rồi nhìn qua tiểu nữ nhân đang ngủ say sưa trên giường, không hiểu sao có chút đắc ý.

Cuộn hai bức môn thần lại, hắn dào dạt sung sướng đi vào bếp cầm chén tương hồ, rồi vòng ra ngoài cửa lớn, hăm hở dán lên.

Sau khi tỉnh lại, Đông phát hiện hắn làm gì thì ngược tới chín mặt, quýnh quánh muốn gỡ bức môn thần đó xuống, rồi lại bị hắn cản đường, ôm thẳng lên giường.

Mỗi lần cô muốn xé bức môn thần ngoài cửa kia, thì hắn cứ làm theo cách đó, năm lần bảy lượt. Cô hết cách, dù ngược nhưng chỉ đành chiều theo ý hắn. Thành thử mấy ngày liền khách nhân tới tiệm vừa nhìn thấy hai bức môn thần đó là chỉ chỉ trỏ trỏ, hắn còn chả thèm ngại gặp ai cũng nói đó là tranh cô vẽ.

Hại cô lần nào cũng muốn bỏ trốn luôn cho xong, nhưng lại chẳng thể nào trốn được thật, kết quả cả sáng mặt đều đỏ như gấc.

Nhưng mà nhìn hắn hào hứng như vậy, dù cô cảm thấy ngược, nhưng thật lòng cũng... cũng rất vui...

Thôi thì cứ để người ta cười vài ngày, chờ mọi người quen rồi thì sẽ không trêu cô nữa.

Đông Đông vừa bực vừa tức cười quay lại bàn, muốn viết một tờ thông báo nghỉ ba ngày để đón năm mới, dán ra ngoài xong thì gom bút và nghiền mực trên bàn mang ra sân sau rửa.

Lúc cô rửa bút thì chợt thấy một đóa hoa trắng rơi vào trong thùng nước.

Bỗng dưng cô đứng đờ ra ở sân sau, ngửa đầu nhìn cành hoa trắng trên đầu, bất giác thấy tim mình loạn nhịp.

Không thấy cô ở trong phòng, Dịch Viễn tìm ra sân sau thì thấy cô đang nhìn cây mai kia, trên mặt có vẻ đau thương nhàn nhạt. Hắn nhìn rồi vô thức bước tới đằng sau cô, vươn tay ra ôm cô vào lòng.

Cô hơi giật mình, quay người thấy là hắn mới bình tĩnh lại.

“Nàng sao thế?” Hắn hỏi.

Đông Đông lắc đầu đáp: “Không, chỉ đột nhiên nghĩ tới, chẳng biết A Linh ra sao rồi.”

“Sao lại đột nhiên nhớ tới cô ta?”

“Mỗi năm hoa mai nở, ta sẽ mang một cành tới cho cô ấy.” Cô nhìn hắn nói: “Ngày này năm ngoái, ta còn ăn cơm cùng cô ấy, rồi mới về nhà.”

Hắn hơi ngần ra: “Nàng đón năm mới cùng cô ta sao?”

“Phải, đêm trừ tịch thiếu gia sẽ về Ứng Thiên Đường dùng cơm tất niên với lão gia và phu nhân, Bạch Lộ cũng gọi ta tới đó đón năm mới, nhưng ta tới ngoài cửa rồi thì chợt nhớ tới A Linh, nên mới cầm cành mai này tới thăm cô ấy. Ai ngờ cô ấy ăn cơm xong thì đuổi ta về, ta còn tưởng là cô ấy giận, nhưng hai ngày sau lại thấy cô ấy cầm cành mai trong bình, đặt ở trong phòng. Sau này, năm nào ta cũng tới đó ăn cơm tất niên với cô ấy.”

Dịch Viễn sững sốt, giờ mới biết nữ nhân kia cũng đối xử với Đông Đông rất tốt.

Rõ ràng, cô ta biết Đông Đông không thể qua đêm trên đảo, cho nên mới đuổi cô về.

“Cô ấy rất thích hoa mai này.” Đông Đông nói tiếp: “Năm nào ta cũng giữ lại cành mai, trồng ở trên đảo. Cây nào cũng sống rất tốt, nở hoa tuyệt đẹp, trông còn đẹp hơn cả cành mai ban đầu. Nhưng năm nào cô ấy cũng bắt ta mang đi, có lúc ta nghĩ, có lẽ vì mai này cũng như cô ấy, sống hơn trăm năm ngàn năm, cho nên cô ấy mới thích chúng...”

Thở ra thật nhẹ, cô áp mặt mình lên ngực hắn, nói: “A Viễn, một người cô đơn sống hơn ngàn năm, là cảm giác gì?”

Hắn không biết, hắn nghĩ cô cũng không muốn hắn trả lời. Cho nên hắn chỉ siết chặt vòng tay, vỗ về lưng cô.

“Mẹ còn có cha, A Linh lại chẳng có gì.” Cô thì thầm: “Ta rất muốn thiếu gia có thể tìm cô ấy trở về.”

“Y sẽ làm vậy.”

Cảm giác lồng ngực hắn rung động, Đông Đông ngẩng đầu lên, thấy hắn nói: “Tống Ứng Thiên sẽ tìm cô ta trở về.”

Hắn nói chắc như vậy làm tim Đông Đông ầm lên, cô biết hắn vẫn không thích A Linh, nhưng cô đoán hắn sẽ vì cô mà chấp nhận sự tồn tại của A Linh.

“Lát nữa chúng ta lại mang cành mai tới đó, có được không?”

“Được.” Hắn đáp ngay mà chẳng cần suy nghĩ.

Đông Đông cong bờ môi, ấn môi mình lên môi hắn, vỗ về ngực hắn, thì thầm: “A Viễn, cảm ơn chàng, ta yêu chàng.”

Nụ cười của cô ngọt ngào biết bao, đẹp đẽ biết bao.

Ánh mắt hắn sâu thẳm, ôm ghì lấy eo cô, cúi đầu hôn cô say đắm.

Tuyết đã ngừng rơi.

Hoa mai trắng bay xuống theo làn gió.

Mùa xuân đã lặng lẽ đưa hơi ấm tới mọi nẻo đường...

~ Hết ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-noan-dong>